

Giới thiệu Địch Trưởng Tôn

Editor: Doãn Tịch

Triệu Trường Ninh vốn là địch trưởng tôn của một đại tộc lại được tuyển vào Đại Lý tự làm quan.

Vì hoàn cảnh khắc nghiệt mà nàng phải cẩn thận khắp nơi.

Cho đến một ngày kia, vị thượng cấp lạnh lùng, đối thủ của nàng và ngay cả người đệ đệ cũng nhìn nàng chăm chăm. Dường như họ đã biết bí mật của nàng.

Từ ngày đó, thái độ cùng cách nói chuyện của họ đối với nàng hoàn toàn khác lạ.

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1-1: Khái niệm cơ bản

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Khái niệm cơ bản

về khoa cử thời Minh

Tuy tác giả không đề cập nhưng mình cũng xin phép tổng hợp vài điều về khoa cử thuộc triều đại tác giả viết (triều nhà Minh), vì hiểu biết về lĩnh vực này có hạn nên mình chỉ nêu những khái niệm đơn giản, mình vẫn sẽ chú thích dưới mỗi chương truyện, tổng hợp ở đây chỉ để mọi người có thể dễ dàng tìm lại nếu quên.

I. Các kỳ thi và danh hiệu

II. Kinh khôi

III. Các loại bằng thông báo thí sinh thi đỗ.

IV. Văn Bát cổ

V. Thể chữ Quán các***

I. Các kỳ thi và danh hiệu

Khoa cử triều Minh, Thanh chia làm hai khoa thi: Ất khoa và Giáp khoa

(Thi lần lượt theo thứ tự: thi Hương → thi Hội → thi Đình)

Ất khoa: Thi Hương

Chỉ việc tập trung Tú tài toàn tỉnh lại để tiến hành “**thi Hương**” (tức thi tỉnh), người thi đỗ kỳ thi Hương gọi là Cử nhân.

Giáp khoa: Thi Hội + Thi Đình

Chỉ việc tập trung Cử nhân trên cả nước về kinh thành để tiến hành “**thi Hội**”, thí sinh thi đỗ kỳ thi Hội sẽ tiến hành “**thi Đình**” ở ngay trong cung điện, lần này những người thi đỗ sẽ được gọi là Tiến sĩ, căn cứ thành tích cao thấp, Tiến sĩ lại phân thành ba cấp, gồm nhất giáp, nhị giáp và tam giáp

+ **Nhất giáp**: Gọi là **Tiến sĩ – Cáp đệ** (ba người)

Đứng thứ nhất: Trạng nguyên

Đứng thứ nhì: Bảng nhãn

Đứng thứ ba: Thám hoa

+ **Nhị giáp**: Gọi là **Tiến sĩ – Xuất thân**

+ **Tam giáp**: Gọi là **Đồng Tiến sĩ – Xuất thân**

(*Nhị giáp và tam giáp lấy số lượng không hạn chế.*) **II. Kinh khôi**

Nguyên văn: 经魁 – Chỉ người đỗ Cử nhân xếp hàng **thứ ba, bốn và năm**.

Trong kỳ thi Hương, những người thi đỗ được gọi là **Cử nhân**. Trong đó:

Đỗ đầu: gọi là **Giải nguyên**

Đứng thứ hai: gọi là **Á nguyên**

Đứng thứ ba + thứ tư + thứ năm: gọi là **Kinh khôi**

Đứng thứ sáu: gọi là **Á khôi**

Trong kì thi Hương có tập quán gọi 5 người đứng đầu là “**ngũ khôi**” **III. Các loại bảng thông báo thí sinh thi đỗ**.

Khoa cử cổ đại lần lượt phân thành ba bảng: “**Quế bảng**”, “**Hạnh bảng**” và “**Hoàng bảng**”.

“**Quế bảng**” là bảng thông báo danh sách Cử nhân đỗ kỳ thi Hương, bởi vì thời gian yết bảng đúng lúc hoa quế nở rộ nên lấy tên như vậy.

“**Hạnh bảng**” là bảng thông báo danh sách Công sĩ đỗ kỳ thi Hội, cũng giống với “**Quế bảng**”, vì thời gian yết bảng là lúc hoa hạnh nở nên lấy tên như vậy.

“**Hoàng bảng**” là bảng thông báo những Tiến sĩ đỗ kỳ thi Đình do triều đình công bố, vì bảng được dùng giấy vàng (hoàng) viết nên có tên như vậy. Hoàng bảng cũng được gọi là Bảng vàng, bởi vậy cổ nhân gọi những người thi đỗ Tiến sĩ là được đề tên trên Bảng vàng.

Hóa ra Bảng vàng là được viết bằng giấy vàng sau đó dán lên bảng công cáo, nào giờ tui đều nghĩ Bảng vàng là bảng được làm bằng vàng đó =))))))

IV. Văn Bát cổ

Là một thể văn đặc thù, được quy định trong chế độ thi cử ở các triều Minh, Thanh Trung Quốc và triều Nguyễn ở Việt Nam.

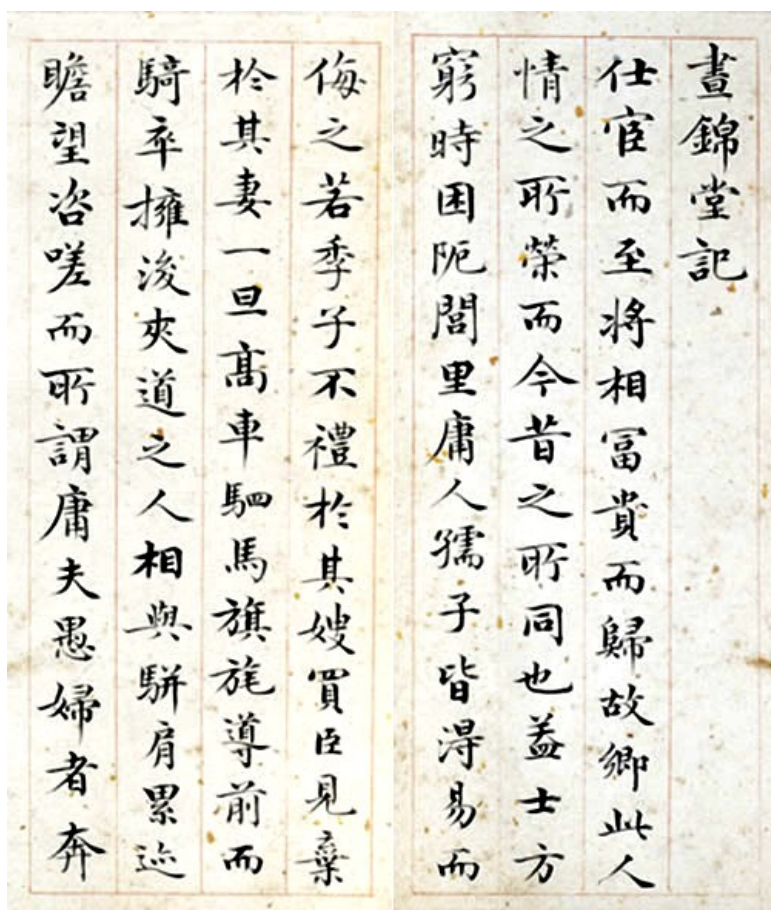
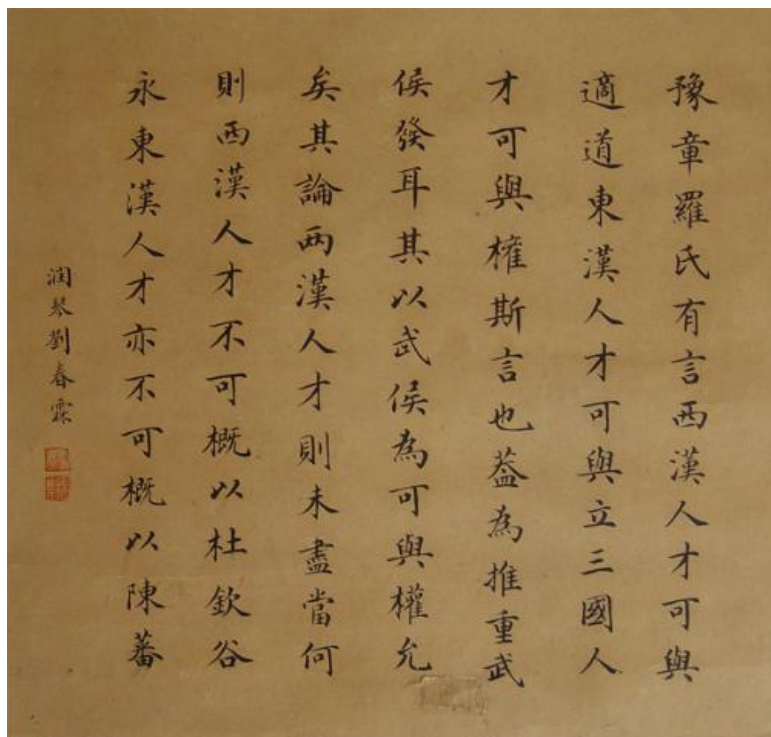
Bát cổ là lối văn 8 đoạn, ở những đoạn 4, 5, 6, 7 đều có 2 vế đối nhau, tổng số là 8 vế. Cũng gọi là văn biên ngẫu = có đối mà không có vần (biên = 2 con ngựa chạy song đôi).

Quy tắc bố cục văn Bát cổ:

- 1 – Phá đề: giải nghĩa đầu bài (lời của mình).
- 2 – Thừa đề: bắt đầu vào lời người xưa nói.
- 3 – Khởi giảng: đại ý của đề mục.
- 4 – Tiền cổ: vào bài, phải có hai vế đối nhau.
- 5 – Trung cổ: thích thực rõ nghĩa đầu bài, hai vế đối nhau.
- 6 – Hậu cổ: tán rộng nghĩa đầu bài, hai vế đối nhau.
- 7 – Kết cổ / Thái cổ = tóm tắt các ý trên, hai vế đối nhau.
- 8 – Thúc đề: thắt chặt đầu bài [1]

V. Thể chữ Quán các

Nguyên văn: 馆阁体 (Quán các thể) là thể chữ thông dụng trong trường thi ngày xưa, được hình thành từ chế độ khoa cử, lấy đen sẫm, vuông vắn, dứt khoát... làm các đặc điểm chính.

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1-2

Bắc Kinh tháng mười hai đã bước vào những ngày rét buốt, trong Tử Cấm Thành một mảnh giá lạnh.

Vừa đổ một trận tuyết lớn, trên trời núi xa xa, hai bên con đường nhỏ hay dãy cung điện chạy dài, đều là tuyết đọng.

Triệu Trường Ninh ngẩng đầu nhìn lại, kiến trúc phủ phục im lìm, mái hiên vươn cao cong vút. Kim quang phá mây đen chiếu sáng hình rồng trên phù điêu, đầu rồng trang nghiêm, thêm đá cẩm thạch trắng trải dài vô tận, hướng đến nơi tường cung cao cao đỏ thẫm.

Thăm sát tàn khốc qua đi, tất cả vẫn tĩnh lặng như vậy, thậm chí là yên bình.

Triệu Trường Ninh nhắm mắt lại.

“Triệu đại nhân, hoàng thượng còn đang chờ ngài.” Phía sau truyền đến thanh âm thúc dục mềm mại.

Triệu Trường Ninh ngoảnh đầu, chỉ thấy triều phục đỏ tươi trên người mình đang tung bay phấp phật. Bóng dáng mảnh mai thon dài. Đón lấy nắng vàng, dung mạo tú lệ càng thêm hui quanh.

“Người muốn giết ta đây mà.” Triệu Trường Ninh nhàn nhạt nói.

Tự cổ chí kim, thắng thành vua, thua làm giặc.

“Đại nhân nói đùa, đại nhân tuổi trẻ thành danh, chính là rường cột nước nhà, hoàng thượng luyện tiếu còn không kịp, sao có thể giết đại nhân chứ.” Nô tài dẫn đường không nhanh không chậm nói.

Giọng nói của hoạn quan rất kỳ quái, thứ bị cắt đi kia làm ngừng điệu nói chuyện của bọn họ, ba phần như là đang hát hí khúc.

Triệu Trường Ninh hiển nhiên nghe ra một tia ác ý cùng lạnh nhạt.

Đại Lý Tự thiếu khanh Triệu đại nhân chưa từng đi nương nhờ tân hoàng, mà là phù trợ kẻ khác, phù trợ tên hoàng tử đã bị loạn đao chém chết kia. Tân hoàng sẽ đối đãi những kẻ không ủng hộ mình ra sao đây?

Triệu Trường Ninh nặng nề rũ mi, dường như có một sức nặng ngàn cân đang đè lên đôi vai y. Bóng hình mảnh khảnh lại càng thêm gầy yếu.

Gánh nặng gia tộc, gánh nặng đoạt đích, gánh nặng về vận mệnh của y.

Nhưng y lại cười một tiếng, không nói thêm gì nữa, cất bước tiến về phía trước.

Tân hoàng sau khi đăng cơ lại bạo ngược thành tính, giết hại huynh đệ, tàn sát các quan viên đối lập, sáu vị lão thần đã có hai người bị hấn xử trảm. Mà mấy người này, cũng coi như chỗ quen biết cũ, cho dù lúc tân hoàng còn niên thiếu đã từng có giao tình với hần.

Nhưng có thể coi là gì?

Đến huynh đệ ruột thịt hần còn giết hại, chẳng lẽ lại lưu tình với bọn họ sao?

Đế vương vô tình, người vừa leo lên đế vị kia, đã sớm thay đổi rồi.

Cửa cung dày nặng chậm chậm mở ra trước mặt, ánh nắng sau trận tuyết từ phía sau y len lỏi tràn vào, vị đế vương mặc Cỗ Miện phục* phía trước kia, gần như không nhìn rõ nét mặt. Chỉ thấy uy nghiêm không dứt, bờ vai rộng lớn, quả nhiên là long uy làm người khiếp sợ.

Triệu Trường Ninh vén lên triều phục, quỳ xuống: “Vi thần Đại Lý Tự thiếu khanh Triệu Trường Ninh, khấu kiến hoàng thượng.”

Y cúi người dập đầu, mũi Lương Quan* trên đầu chạm xuống nền gạch lạnh lẽo, đại môn đỏ thẫm phía sau nặng nề khép lại.

“Người mà lại quỳ trước ta.” Người phía trên nhẹ nhàng nói một câu, gác xuống bút phê tấu chương trong tay.

Hần rời long ý, đi xuống bậc thềm, từng bước tiến tới trước mặt Triệu Trường Ninh.

Đôi giày đen tuyền vững vàng dừng lại trước mặt y.

Sau đó, hần cúi người bắt lấy cảm y ——

“Triệu Trường Ninh, người lúc nào cũng cao ngạo cố chấp, chưa từng để ta vào trong mắt. Hôm nay —— người lại quỳ trước mặt ta?”

Khuôn mặt tân hoàng vẫn được bao phủ bởi kim quang nồng đậm, giọng điệu lại vô cùng kỳ quái, thậm chí ngày một thấp dần, đến khi tiến sát tới bên tai y, “Người đã thấy cái xác treo ở thành tây rồi chứ? Có nhớ ra kẻ đó là ai không?”

Triệu Trường Ninh bị uy nghiêm dày đặc vây quanh, trước mắt hiện ra hình ảnh máu thịt đỏ tươi, khuôn mặt cận kề cái chết trắng bệch hung tợn.

Dường như cũng đã tuyên bố kết cục của nàng.

Y khẽ run lên, vì hai ngày nay không hề ăn cơm, đã suy yếu đến độ quý cũng không vững. Vừa vận bị tân hoàng thuận thế kéo vào trong lòng. Yếu ớt

đến vậy, thất lưng mảnh mai không chịu nổi một kích ——

Tân hoàng ôm lấy thất lưng đó, trong lòng không khỏi suy nghĩ, tại sao chẳng một ai hoài nghi.

Hoài nghi người này, vốn dĩ không phải là một nam tử?

Có lẽ đã từng từng nghi ngờ, những kẻ đã từng vây xung quanh nàng, biết đâu còn có những tâm tư khác.

Triệu Trường Ninh dựa vào sức mình quỳ vững lại, nhớ đến cái chết của bạn thân ngày trước. Lại nghĩ vận mệnh bản thân khó lường, thân nhiên nói, “Thần tất nhiên là biết, cũng biết thủ đoạn của hoàng thượng, ngài không cần cố ý nhắc nhở thần.”

Dưới tình huống rối loạn như vậy, căn bản không nhận ra bàn tay bên hông càng lúc càng siết chặt.

“Triệu đại nhân, trăm có một chuyện muốn hỏi người.”

Ngữ khí của người kia mang theo một tia cay nghiệt: “Trăm nghe nói, người là tiến sĩ xuất thân từ Quốc Tử Giám. Vậy năm đó khi người ở Quốc Tử Giám...” giọng nói lại hạ thấp hơn, “đã cùng ăn cùng ở với một đám nam tử sao? Không tránh né bọn họ?”

Hàn quang trong mắt Triệu Trường Ninh chột lóe, lập tức ngừng đầu. “Ngài...”

Y biết, hẳn chắc chắn đã biết rồi!

Biết vị Đại Lý Tự thiếu khanh y, từ trước tới nay giầu trời qua biển, dè dặt cẩn trọng, chỉ vì y căn bản không phải là một nam nhi.

Đây là tội khi quân, theo luật đương thời sẽ bị xử treo cổ!

Nàng là Đại Lý Tự thiếu khanh, cực kỳ hiểu rõ luật pháp.

Có điều dù sao cũng sẽ chết, chết thế nào đã không còn quan trọng.

Triệu Trường Ninh bởi vậy nhắm hai mắt lại, hàng mi dài khẽ run: “Chuyện đến nước này, vì thần tùy hoàng thượng định đoạt, Trường Ninh tội đáng muôn chết. Có điều, bị loạn đảng xúi giục chỉ có một mình Trường Ninh, không liên quan đến ai khác, vẫn mong hoàng thượng tha cho thân nhân tông tộc của thần.”

Nàng là đích trưởng tôn, sợ rằng gia tộc sẽ bị mình liên lụy.

Dứt lời lại cung kính dập đầu.

Đến đây, nàng mới cảm thấy có gì đó không đúng.

Tay của tân hoàng đang đặt bên hông nàng, trên Cổ Miện phục đen tuyền là hoa văn nhật nguyệt son hà, đại biểu hán thống trị thiên hạ, là người có uy quyền tối cao trên đất nước này.

“Bỏ qua cho thân nhân tông tộc người?” Tân hoàng nhẹ nhàng nói, ánh mắt rơi trên người nàng dường như mang sức nặng ngàn quân.

Hắn lại cười lạnh: “Sợ rằng người không hiểu rõ rồi.” Thanh âm hắn nói chuyện rất gần, “Triệu đại nhân, giờ là lúc người cầu xin ta. Năm đó người đối xử với ta thế nào, hôm nay ta phải trả lại cho người thế đấy. Tốt nhất người... hãy nghĩ xem nên cầu xin ta thế nào đi.”

Vừa nói, ngón tay lạnh lẽo dờn đến trên cổ tay nàng, bàn tay nắm lại giữ chặt lấy nàng. Con lạnh lẽo này, giống hệt như một thanh đao sắc.

Mà giọng điệu của hắn thật chậm rãi: “Người lại đây, giúp trăm thay áo.”

Triệu Trường Ninh dường như đã biết dụng ý của hắn, biết giọng điệu thân mật kia đại biểu cho cái gì, tay chân nàng bắt đầu phát lạnh, cả người cứng ngắc, đầu gối đau nhói như bị kim châm.

Từ lúc nàng bắt đầu hiểu chuyện thì đã là đích trưởng tôn, đã là học hành thi cử, đã là điệu bộ cùng lòng dạ nam nhi, chuyện này với nàng mà nói, không thể nghi ngờ chính là một loại vũ nhục.

Gió phương bắc bên ngoài rít gào thổi qua, con gió thổi tới trước mặt giống như một cái tát giáng xuống, vừa đau đớn vừa tàn nhẫn, bên tai dội lại những tiếng ong ong.

Đã qua nửa canh giờ, trời cũng ngả về tây.

Dưới bậc thềm điện Hoàng Cực có một bóng người cao lớn đang đứng, mặt trời rơi xuống đầu vai hắn. Gió bắc thổi dải lụa trên triều phục của hắn tung bay.

Cung nhân thấy hắn đứng hồi lâu, bên trong lại khép cửa, cũng không hề truyền ra phân phó gì, trong lòng rầu rĩ.

Người này tuy là huynh đệ ruột thịt với tội thần Triệu Trường Ninh trong kia, nhưng cũng là thân tín của hoàng đế, hôm nay mới được phong chức binh bộ thị lang, hưởng gió đang thịnh, hoàng thượng cũng sủng ái hẳn lắm đây. Lễ nào hoàng thượng không biết Triệu thị lang đã tới sao?

Cuối cùng hắn vẫn đánh bạo tiến đến trước cửa cung, tiết trời rét căm căm làm cho thêm đá lạnh lẽo giống như bị phủ lên một lớp băng, cung nhân mặc quần bông mỏng ùm một tiếng quỳ xuống. Hắn nhanh chóng bẩm báo: “Gia, Triệu Trường Hoài, Triệu đại nhân muốn bái kiến ngài, đã đứng ngoài điện Hoàng Cực rất lâu, ngài có muốn gặp hay không...”

Bên trong không hề có lấy nửa tiếng động.

Triệu Trường Hoài nhìn cửa cung đóng kín, nghĩ rằng hoàng thượng sẽ không tha cho nàng.

Con người nàng trước nay cao ngạo, sợ rằng sẽ không chịu khom lưng xu nịnh hoàng thượng, xương cốt nàng lại không tốt, quỳ mấy canh giờ, e rằng quay về cũng phải bệnh mất vài ngày.

Trong lòng hắn nôn nóng, khẽ thở dài, cũng vén áo bào lên quỳ xuống.

Trên mặt đất toàn là tuyết và mảnh băng, bị ánh mặt trời chiếu đã dần tan ra, nước ngấm vào trong quần, lạnh đến thấu xương.

Triệu Trường Hoài lại hắng giọng: “Hoàng thượng, vi thần chỉ có một mình Triệu Trường Ninh là ca ca. Khẩn cầu hoàng thượng niệm tình vi thần tận trung tận lực, ca ca thân là Đại Lý Tự thiếu khanh, niệm tình đã sửa lại vô số án oan, mà tha cho ca ca vi thần lần này. Thần nguyện thay ca ca chịu phạt. Thần quỳ gối bên ngoài, mong hoàng thượng ân chuẩn.”

Vẫn không có động tĩnh gì, Triệu Trường Hoài càng thêm lo lắng cho an nguy của nàng, lại dập đầu hai cái: “Mong hoàng thượng ân chuẩn.”

Nghe thấy thanh âm này, hắn quay đầu nhìn nàng chăm chú, nói: “Đệ đệ ngươi tới cứu người kìa. Không cùng mẹ sinh ra, sao lại huynh đệ tình thâm đến vậy. Ta vừa phong hẳn làm binh bộ thượng thư kiêm tổng binh Sơn Tây, cũng không sợ roi mắt cái mũi này.”

“Ta nhớ lần trước ngươi bị phong thấp, hẳn còn có ý đi Quý Châu tìm Miêu được cho người... Nếu ngươi có chỗ nào không tốt, dường như hẳn còn đau hơn gấp tám gấp mười. Lần trước nhìn thấy ngươi và hẳn cùng đi trên đường, hai người cười đùa thân mật, hẳn còn đem áo choàng của mình khoác lên vai ngươi.”

Bị người này giữ lấy cánh tay, trong phòng lại lờ mờ tối, xung quanh long thấp màn che buông rủ. Dãy chỉ còn ánh kim quang từ tấm bình phong chiếu tới, sắc vàng càng lúc càng nồng, là màu của ánh tịch dương thẫm đỏ như máu.

“Đó là đệ đệ ruột của vi thần...” Triệu Trường Ninh nhàn nhạt nói. Nàng cảm thấy khuất nhục, sắc mặt trắng như tuyết. Lại nghe được tiếng khẩn cầu của Trường Hoài, trong lòng một mảnh tịch mịch.

Thấy nàng một mực cúi đầu, thanh âm của tân hoàng lập tức nghiêm lại: “Triệu Trường Ninh, ngươi ngẩng đầu lên nhìn trẫm!”

“Nhìn cho rõ người ở trước mặt ngươi là ai!” Hắn bóp chặt lấy cằm nàng.

Triệu Trường Ninh bị ép buộc ngẩng đầu, lọt vào trong tầm mắt là một khuôn mặt uy nghiêm tuấn lãng, tóc mai chỉnh tề, lãnh khốc vô tình.

Ánh kim quang kia càng lúc càng đậm, nàng đem khuôn mặt người này nhìn thật rõ ràng.

Triệu Trường Ninh cảm thấy kim quang quá chói mắt, còn hắn bóp cằm nàng quá chặt. Trong đôi môi nàng có một cái tên, lại không thể nào thốt ra được.

Nàng mở to cổ họng, phát hiện bản thân lại khát nước vô cùng.

Chú thích:

*Côn Miện phục: một trong những lễ phục tôn quý nhất thời cổ đại. Được hoàng đế và các vương công đại thần mặc trong các dịp trọng đại như tế thiên địa, tông miếu và mừng một tết, đông chí... Gồm áo Côn và mũ Miện (có tua ngọc).

*Mũ Lương Quan: Sở dĩ được gọi là Lương Quan vì mũ này có các viên (Lương) trên mũ, tùy theo cấp bậc thì sẽ có bấy nhiêu viên.

Bạn đang đọc truyện *Địch Trường Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Gió lạnh ngoài cửa hung tợn nhào vào trong phòng, ánh nền trên bàn chập chờn lay động.

Triệu Trường Ninh bị gió lạnh thổi tới, hai mắt chợt mờ bùng.

Nàng quỳ trên đệm hương bồ vải xanh thêu vải rặng mây, trên bàn dài trước mặt đặt một lư hương bạch ngọc hai tai ba chân hình Thụy Thử*, khói mờ bông bông dâng lên. Trên bàn là bài vị tổ tiên để thờ cúng, màn che bằng vải dày rủ xuống, một bức hoành “Tổ đức lưu danh” treo ở trên xà ngang. Hóa ra là quỳ mệt quá nên thiếp đi.

Từ đường được xây từ mười năm trước, gió lạnh xuyên qua khe hở cửa sổ nhào tới người nàng, lần này thì tỉnh táo thật rồi.

Nàng xoa xoa mi tâm, vậy mà lại mơ một giấc mơ hoang đường đến vậy.

Nàng bây giờ ngay cả danh vị tiên sĩ còn chưa có, thế mà lại mơ đến cái gì mà Đại Lý Tự thiếu khanh. Có điều giấc mộng này lại...

Cảm giác chân thực từ bàn tay nóng bỏng của người đó, thắt lưng cường tráng, mạnh mẽ đến nỗi khiến người ta không hít thở nổi. Dường như nàng vẫn còn cảm nhận được.

Triệu Trường Ninh khẽ than một tiếng, ngẩng đầu ngó nghiêng bên ngoài.

Phía sau tấm bình phong là khung cảnh tuyết bay tán loạn, sắc trời đã dần tối, trong đình viện cũng chất đầy tuyết đọng. Gió bắc buốt giá quét qua mặt, từ nhỏ nàng đã sống ở phương nam, chưa từng được thấy tuyết. Tuyết lớn như vậy, là tả rơi rụng, trút xuống khắp mọi nơi, cả bầu trời chỉ còn lại một màu trắng xóa.

Triệu Trường Ninh chỉ mặc một chiếc áo choàng mỏng, buốt đến không chịu nổi, lại chỉ có thể sửa qua vạt áo, quỳ thẳng thêm chút nữa.

Bảy năm trước nàng mắc bệnh qua đời, sau khi tỉnh lại thì trở thành vị đích trưởng tôn này.

Khi đó nàng mới lên mười, trông thấy một phu nhân xinh đẹp dẫn theo vài bé gái đang khóc nhe, góc áo còn treo thêm một đứa trẻ phẩn hồng xinh xắn.

Kề khác đều có cuộc sống cảm y ngọc thực của đích tiểu thư, nàng lại là hàng nhái giả nam gánh vác trách nhiệm đích trưởng tôn, còn cả một đám tỷ tỷ muội muội ghê mắc trên người.

Bầy oanh oanh yến yến bạc nhược này, chỉ biết quần lấy nàng khóc lóc, hôm nay ta khóc ngày mai người khóc, khóc đến đâu nàng cũng phát đau. Lúc đầu còn chưa quen, tự nhiên cũng chẳng buồn để ý bọn họ. Nhưng sau lại thấy phu nhân cùng tỷ tỷ đều lo lắng chăm sóc mình, nàng cũng hết cách, đành phải gánh lấy trọng trách này.

Ban này vừa lên lớp học trong tộc một lát, đã bị tổ phụ trong nhà gọi tới phạt quỳ. Nguyên nhân là vì không hoàn thành tốt bài tập.

Triệu Trường Ninh không hề yếu ớt, chỉ là thân thể này từ nhỏ đã quen ăn sung mặc sướng, vô cùng mỏng manh. Mới quỳ gần nửa canh giờ, đầu gối đã đau đến chết lặng, đầu óc choáng váng, có lẽ là bị cảm rồi.

Nàng chậm rãi ổn định hơi thở, lại nghe thấy phía sau có tiếng bước chân truyền đến.

Rất chậm, rất nhẹ, một đôi giày đen tuyền vững vàng dừng lại trước mặt nàng.

Triệu Trường Ninh không hiểu sao lại nghĩ đến giấc mộng kia.

Người này cũng khom lưng xuống, thấp giọng cười một tiếng: “Huynh trưởng, huynh đang quỳ mà vẫn ngủ được sao?”

Triệu Trường Ninh ngẩng đầu nhìn người tới, hần mặc một chiếc áo lụa Hàng Châu không đai thêu hoa văn trúc. Ngũ quan tuấn lãng, dung mạo thâm thúy, hai người tuy cùng tuổi, nhưng hần lại cao lớn hơn nàng rất nhiều.

Vị này chính là thứ đệ Triệu Trường Hoài của nàng, có điều thứ đệ do tổ phụ nuôi dưỡng, không hề gần gũi với nàng. Chẳng những không gần gũi, hai người thậm chí còn là kẻ thù nước sôi lửa bỏng.

Triệu Trường Ninh rũ mắt xuống, nhàn nhạt nói: “Nhị đệ tìm ta có chuyện gì?”

Đây cũng không phải là nhân vật đơn giản. Cẩn thận, vững vàng, giết người không chớp mắt, lúc Trường Ninh vừa tới đây đã ăn không ít khổ của hần. Nếu không phải nàng vốn là người trưởng thành, sớm đã bị Trường Hoài xoay như chong chóng. Quả thực là có tài, ngày nào đó leo lên chức đại thần cũng chưa biết chừng.

“Tổ phụ bảo đệ đến chuyển lời, kêu huynh tới thư phòng thưa lại.” Triệu Trường Hoài cũng nhàn nhạt nói.

Triệu Trường Ninh tuy cao hơn so với nữ tử bình thường, nhưng thân thể lại càng thêm yếu ớt, quỳ nửa ngày sớm đã không xong rồi. Nàng đứng dậy, đầu gối mềm nhũn, đứng không vững liền ngã sấp xuống, đập đầu vào tấm gỗ dưới sàn, bịch một tiếng thật lớn, đau đến độ nửa ngày cũng không bò dậy nổi.

Nàng thở hắt hắt, nghe thấy Triệu Trường Hoài hờ hững nói: “Huynh trưởng là một nam nhi, chút đau này chắc huynh vẫn chịu được chứ?”

Triệu Trường Hoài đứng từ trên cao, lạnh lùng nhìn xuống. Không hề có ý định muốn giúp nàng.

Triệu Trường Ninh cảm thấy vô cùng kỳ quái, trong mộng kẻ quỷ xuống cầu tình cho mình, trên người nàng đau, hấn sẽ đau gấp bội, một Triệu Trường Hoài hận không thể chịu tội thay tỷ tỷ, không tiếc mất đi chức quan thật sự là tên khốn kiếp đang đứng trước mặt sao? Đúng là nằm mơ mà.

Triệu Trường Ninh cũng chẳng trông mong tên thứ đệ này giúp đỡ. Nàng định tự mình bò dậy, nhưng tay chân căn bản không nghe lời.

Mà trong mắt Triệu Trường Hoài, Triệu Trường Ninh thân là huynh trưởng lại quá kém cỏi. Tuy rằng bộ dáng ngược lại...vô cùng xinh đẹp, dưới ánh nền vàng mông lung, làn da trắng không nhiễm chút tỳ vết, hàng mi dài mà thanh nhã, xinh đẹp như được xây từ tuyết, được khắc từ ngọc, sắc tựa hoa trong xuân sớm, có lẽ chính là ý này đây.

Triệu Trường Ninh chưa kịp phản ứng, đã bị hấn kéo cánh tay lôi dậy. Bàn tay hấn vừa rộng vừa ấm, thật không quen.

Triệu Trường Hoài vuốt nhẹ ngón tay, thăm nghĩ tay của y cũng mềm hết như tay nữ tử, vị trí đích trưởng tôn này, sớm muộn gì cũng nhường cho hấn làm: “Huynh trưởng, nên ăn thêm ít cơm, mọc thêm chút thịt.” Dứt lời buông nàng ra, đi thẳng ra ngoài cửa.

Triệu Trường Ninh mím môi nhìn hấn rời đi, vụng trộm xoa xoa cổ tay, khẽ mắng một tiếng: “Đúng là tên khốn.” Rồi mới tập tễnh đi đến thư phòng tổ phụ.

Triệu gia nơi nàng đang ở, là một gia tộc thi thư truyền thế.

Tổ tiên Triệu gia ba đời đồ tiên sĩ, nghe nói gia phả còn có thể truy ngược tới triều Tống, nói tóm lại, gia tộc rất có lai lịch. Triệu Trường Ninh là con vợ cả, có điều đại phòng của Triệu gia chẳng hề xuất chúng, phụ thân Triệu Thừa Nghĩa của Triệu Trường Ninh, lăn lộn bao năm, cũng chỉ là một chủ sự công bộ. nhưng nhị thúc của Triệu Trường Ninh, lại làm đến thiếu chiêm sự của Chiêm Sự Phủ, chính tứ phẩm đại quan.

Hiện giờ Triệu Trường Ninh công trên vai danh xưng đích trưởng tôn, thì sẽ phải chịu những mài dũa này. Vậy cũng thôi đi, bên dưới lại còn một thứ đệ lắm mưu nhiều kế, cuộc sống này đúng là không dễ dàng gì.

Phụ đệ Triệu gia rất lớn, nơi ở của Triệu lão thái gia là một tứ hợp viện gồm năm gian chính phòng, bố trí mang phong thái cổ xưa, nơi đó cách từ đường không xa, xuyên qua hành lang là tới.

Lão nhân râu tóc bạc phơ đội mũ Đông Pha*, ăn mặc đúng kiểu một lão nho sinh, ngồi trên ghế thái sư trong thư phòng uống trà. Hai tiểu nha đầu khoanh tay đứng ở hai bên hầu hạ.

Vị này chính là tổ phụ của Triệu Trường Ninh, Triệu lão thái gia.

“Trường Ninh đến rồi à.” Tổ phụ đặt ly trà xuống, chỉ chỉ vào đệm dựa trước mặt, “Ban nãy cũng đã quỷ nửa ngày, ngồi xuống đi rồi nói.”

“Tôn nhi bất hiếu, bị tổ phụ phạt quỳ, giờ càng không dám ngồi nữa.” Triệu Trường Ninh nào dám ngồi xuống, ai mà biết tiếp theo còn có cái gì đang chờ.

Nàng đưa mắt nhìn, người ngồi bên trái là Triệu Trường Hoài, còn một thanh niên cầm y ngọc đá khác đang ngồi bên phải Triệu lão thái gia, nghe vậy cười một tiếng: “Huynh trưởng đúng là giữ quy củ, nhưng cứ ngồi xuống đi. Chỗ tổ phụ nào có nhiều quy củ đến vậy.”

Người này là tam đệ của Triệu Trường Ninh, Triệu Trường Tùng, là con trưởng của nhị phòng. Nhị thúc là quan chính tứ phẩm, cao hơn chức quan của phụ thân Triệu Trường Ninh, hơn nữa từ nhỏ hấn đã thông minh, rất được Triệu lão thái gia thương yêu cùng toàn gia coi trọng. Căn bản chính là được người nhà nịnh nọt nâng niu trong tay đến lớn.

Triệu lão thái gia cũng lộ ra ý cười: “Trường Ninh ngồi xuống đi, ở chỗ tổ phụ không cần gò bó.”

Lúc này Triệu Trường Ninh mới ngồi xuống, ngay lập tức đầu gối lại bắt đầu đau ê ẩm.

Nàng nhìn Triệu Trường Tùng, người này lại rất thoải mái ôm chăn lò sưởi tay, áo choàng lông chuột khoác chỉnh tề. Triệu Trường Hoài trước nay thân thể căn cơ khá tốt, không hề sợ giá rét.

Bao ống quần* của nàng hơi ẩm, lúc này dán trên người vừa ướt lại vừa lạnh.

Chú thích:

* Thụy Thú là những linh thú may mắn trong quan niệm Trung Hoa cổ đại. Lư hương bạch ngọc hai tai ba chân hình Thụy Thú:

* Mũ Đông Pha:

* Bao ống quần: ngày xưa ống quần tách biệt ra làm hai chứ không liền như bây giờ, nên đây cũng được gọi là “bao ống quần” hay “tất”.

Bạn đang đọc truyện *Đích Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3

Triệu lão thái gia bỏ thêm vào ấm đất nung vài lá trà, nghe mùi thơm nồng của lá trà tán ra, nhấp một ngụm. Tiếp tục nói với Triệu Trường Ninh: “Tổ phụ phạt con quý, không hoàn toàn vì muốn nghiêm phạt con, cũng là để con tôi rèn phẩm hạnh. Con là đích trưởng tôn, đệ đệ muội muội bên dưới đều nhìn theo con mà hành sự, chắc con cũng hiểu?”

Trường Ninh trầm mặc trong chốc lát, cười nói: “Tôn nhi hiểu.”

Nhị phòng quá xuất chúng, đích trưởng tôn của đại phòng chẳng qua cũng chỉ là danh xưng treo đó mà thôi. Tuy chỉ là cái danh xưng, nhưng cũng phải làm sao cho thỏa đáng.

Triệu lão thái gia vui mừng tươi cười: “Con hiểu được là tốt. Ta gọi con tới, quả thật có chuyện muốn nói với con. Con, nhị đệ con Trường Hoài, còn cả Trường Tùng năm nay vừa thi đỗ cử nhân. Tuy học vấn của các con tôi luyện chưa đủ, con cũng đỗ cử nhân với thành tích xếp cuối cùng, nhưng vẫn có thể tham gia rèn luyện một phen, dù cuối cùng không đậu tiến sĩ, nhưng có thêm kinh nghiệm cũng là chuyện tốt, con thấy thế nào?”

“Đệ thi muốn đi rồi, về phần huynh và nhị ca có muốn hay không, e rằng còn phải hỏi ý kiến của bá phụ.” Triệu Trường Tùng tiếp lời.

Thì ra là muốn nói với nàng chuyện này. Triệu Trường Ninh cũng nhấp một ngụm trà nóng.

Trà gừng ngọt dịu dịu, dùng đường đỏ để nấu, uống một ngụm mà ngọt đến tận trong lòng. Nàng nhấp vài ngụm trà, cánh môi dần trở nên hồng nhuận.

Triệu Trường Tùng không khỏi nhìn thêm vài cái, chẳng trách đáng về vị huynh trưởng này...còn xinh đẹp hơn nữ tử.

“Kinh nhiệm này rất đáng giá, tôn nhi đương nhiên là muốn đi.” Triệu Trường Ninh nói.

Cơ hội dự thi hiếm có, tất nhiên nàng cũng muốn trải nghiệm một phen.

Triệu lão thái gia cười cười: “Vậy là tốt, ta sẽ phân phó tiền sinh dạy học, đưa thêm bài tập cho ba con. Cuối năm không cần nghỉ ngơi nữa, cố gắng chuẩn bị cho kỳ thi mùa xuân. Nếu trong các con có ai thật sự thi đỗ, chính là chuyện làm rạng rỡ tổ tông! Đến lúc đó tổ phụ chắc chắn có rất nhiều thứ cho ba đứa.”

Lại nhìn Triệu Trường Ninh đã quỳ nửa ngày, sắc mặt trắng bệch, liền phát tay thả cho nàng về nghỉ.

Lúc Triệu Trường Ninh ra cửa, Triệu Trường Hoài cũng đi sát bên cạnh nàng. Thân hình đối phương vô cùng cao lớn, bước chân vững vàng. Khi đi qua người nàng cũng không nhìn nhiều.

Triệu Trường Ninh nhú nhú mày, giấc mộng kia quả nhiên kỳ quái. Triệu Trường Hoài bao giờ thì thương tiếc nàng, cảm thông nàng, có tình nghĩa huynh đệ với nàng? Gặp quý cái chắc rồi.

Mẫu thân của Triệu Trường Ninh họ Đậu, người vùng Sơn Đông, gả đến Triệu gia cũng đã hơn hai mươi năm.

Lúc nàng quay lại, Đậu thị đang cùng vài thứ tỷ muội thêu thùa may vá, thấy nhi tử sắc mặt tái nhợt trở về, sợ đến lập tức đỡ y ngồi xuống. Tự tay vén ống quần nàng lên.

Da dẻ hai chân như bạch ngọc kia đã lạnh đến tím xanh, đầu gối sưng đỏ như cái bánh mìn thêu, viên mắt Đậu thị đỏ lên: “Con của ta, có đau không? Tổ phụ của con sao lại ác tâm đến vậy, biết thân thể con không tốt, còn bắt con quỳ phạt.”

Triệu Trường Ninh trở về chỗ mẫu thân mới thả lỏng một chút, mệt mỏi kiệt sức nói: “Hôm nay con chưa nộp bài văn, nên mới bị phạt quỳ. Mẫu thân, Ngọc Thiên đâu?”

Triệu Ngọc Thiên là muội muội ruột của nàng.

Đậu thị nói: “Ra ngoài chơi với đám Viên nhi rồi, con tìm nó làm gì? Con bé ham chơi, sợ là phải đến tối mới trở về.”

Triệu Trường Ninh nghe xong lắc đầu, Đậu thị cái gì cũng tốt, duy chỉ có điểm quá cưng chiều con cái là không ổn.

“Muội muội năm nay đã mười bốn rồi, mẹ nên khuyên nó thu lại tính tình. Làm mấy việc nữ công thêu thùa nuôi dưỡng đức tính, sao lại để mặc con bé làm càn.” Đầu gối Triệu Trường Ninh vẫn đang đau buốt, “Nếu không tại nó ham chơi, lấy tờ giấy con viết bài văn ra vẽ bậy, làm sao con lại không nộp được bài mà bị phạt quỳ?”

Đậu thị thở dài: “Thiên nhi cũng vì chuyện này mà khóc cả một đêm, sáng nay mới vui lên một chút, hai con là huynh đệ ruột thịt, nương đây lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, sao lại nỡ mắng các con.”

Lý lẽ này Trường Ninh đã nghe đến mòn tai, biết mẫu thân tính tình mềm yếu, chỉ có thể khuyên nài: “Thiên nhi là nữ tử, trước sau cũng cần lập gia đình. Mẹ phải quản thúc con bé một chút.”

Đậu thị nhìn khuôn mặt thanh tú xinh đẹp của nhi tử, không khỏi nở nụ cười: “Nếu con thi đỗ tiến sĩ, còn sợ con bé không gả được vào nhà tốt sao? Có một huynh trưởng là tiến sĩ, Thiên nhi lại là con vợ cả, còn phải lo không gả đi được chắc.”

Trần Triệu Trường Ninh hơi nhủ lại, Đậu thị quả nhiên là người không có chủ kiến, đúng là đàn gậy tai trâu! Thi tiến sĩ là chuyện dễ dàng lắm sao? Nếu như thế thật, mọi người đều chạy đi thi hết rồi.

Đậu thị vẫn đang đau lòng cho đầu gối nhi tử, “Để nương tìm cho con chiếc bao quần sạch sẽ, nhịn đau một chút, bảo nhũ mẫu mang ít đồ ăn lên, chắc con cũng đói rồi.”

Tổng nhũ mẫu sớm đã bung một đĩa bánh táo đứng chờ bên cạnh: “Nô tỳ đã gói nhân hạnh đào, nhân nho và nhân hạt thông bên trong, thêm vào đường đỏ, còn rắc một lớp đường trắng. Đại thiếu gia ngài nếm thử đi.”

Triệu Trường Ninh thích ăn đồ ngọt.

Sở thích này nàng vẫn luôn cố gắng nhịn lại, vì đích trưởng tôn thích ăn đồ ngọt nghe ra có vẻ...quá mức quái dị rồi.

Tổng nhũ mẫu chăm sóc nàng từ bé, Triệu Trường Ninh cũng thả lỏng trước mặt bà, bụng cũng bắt đầu thấy đói. Bánh táo hai ba miếng đã chui cả vào miệng nàng, trong miệng có vị ngọt ngọt, lại rót thêm một ly trà dầu.

Tổng nhũ mẫu hiền hòa nhìn nàng: “Thiếu gia ăn từ từ thôi, không đủ thì vẫn còn mà.” Dứt lời lại nhẹ nhàng thấp giọng: “Trường tôn hãy rộng lòng tha thứ, ngài cũng vì muốn tốt cho Thiên tiểu thư, nô tỳ sẽ gắng khuyên nhủ phu nhân.”

Triệu Trường Ninh thờ dài: “Làm phiền nhũ mẫu rồi.” Nàng biết muội muội mình không xấu, lúc nhỏ còn biết gom kẹo hạt thông lại lấy lòng nàng. Chỉ là quá không hiểu chuyện.

Địa vị của đại phòng trong nhà vốn dĩ không cao, dám trề nếu không chịu được, thì sẽ càng không chống đỡ được.

Kỳ thực nàng cũng không thật sự nhẫn tâm làm gì Triệu Ngọc Thiên, dù sao cũng là muội muội ruột thịt của mình.

Nàng biết trong Triệu gia này, ruột thịt mới là người thân thật sự.

Nàng không khỏi nhớ đến Triệu Trường Hoài.

Triệu Trường Ninh nhìn trong phòng lấp lánh rực rỡ, có một mùi hương nhàn nhạt phiêu đảng, bên ngoài đang là lúc mặt trời lặn về tây, trên mái hiên thu lấy tia nắng cuối cùng của buổi chiều tà, xa xa là khói bếp nhà dân. Nàng ngưng thần bình thần nhìn, chỉ có ở chỗ Đậu thị nàng mới có thể hoàn toàn buông lỏng.

Trường Ninh đang cầm lên bình thuốc mỡ. Một nha hoàn bên cạnh lại tiến lên một bước nói: “Chuyện này sao có thể phiền đến đại thiếu gia, để nô tỳ làm là được.”

Dứt lời nửa quỳ xuống, quét một chút thuốc mỡ từ chiếc bình sứ trắng sen xanh, nhẹ nhàng bôi lên đầu gối Trường Ninh, nhỏ giọng hỏi: “Đại thiếu gia, lực đạo như vậy có đau không?”

Trường Ninh chăm chú nhìn nàng.

Nha đầu này có hơi lạ mặt, hình như không phải thiếp thân nha hoàn của Đậu thị. Mặc một chiếc áo lụa vàng nhạt có hai vạt đối xứng, bên trong là chiếc yếm thêu cảnh hoa đào, nước da mịn màng trắng nõn, nhìn ra được nàng rất có tư sắc.

Nha đầu ngẩng lên nhìn về phía nàng, sau khi cùng nàng giao lưu ánh mắt, dường như xấu hổ lại cúi đầu xuống, gương mặt tuyết trắng ửng hồng.

Khóe miệng Triệu Trường Ninh khẽ co rút, nàng lại bị tiểu cô nương mạnh mẽ chọc ghẹo rồi.

Hai năm nay thường xuyên có nha đầu nào đó đồ mặt với nàng, mượn cớ lấy lòng nàng. Đương nhiên nàng biết tại sao. Năm nay nàng đã mười bảy.

Nam tử bình thường, ở tuổi này sớm đã có thông phòng.

Ít nhiều nàng cũng là đích trưởng tôn, trong nhà cũng nói được vài câu. Nha đầu muốn bò lên giường nàng làm tiểu thiếp tự nhiên là có. Nếu như làm tiểu thiếp của y, thì không cần hầu hạ người khác nữa. Vận khí tốt hơn một chút, Triệu Trường Ninh thi đỗ tiến sĩ, bọn họ lại sinh được một thiếu gia, vinh hoa phú quý sau này tự nhiên sẽ không ít.

Đôi lúc Triệu Trường Ninh nhìn bọn họ cảm thấy thật đáng thương, nhưng dù sao có lý tưởng có truy cầu, vẫn tốt hơn là ngồi im chờ chết.

Nha đầu kia đúng là có lòng phẩn đấu, nhưng tốt nhất đừng có hại nàng.

Triệu Trường Ninh hắt nàng ra: “Được rồi, người đứng dậy đi.”

Tổng nhũ mẫu bưng một đĩa bánh thùy tình trở về, đúng lúc thấy nha đầu kia đang thoa thuốc mỡ cho Triệu Trường Ninh.

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Tổng nhũ mẫu sau khi nhìn thấy hành động của nha đầu này, sắc mặt lập tức lạnh xuống, có điều cũng không nổi giận, vẫn tươi cười hầu hạ Triệu Trường Ninh mặc bao quần.

Buổi tối phụ thân Triệu Thừa Nghĩa của Triệu Trường Ninh theo lệ trở về ăn cơm.

Trong phòng đã thấp đèn dầu đầu, thức ăn cũng bày xong xuôi.

Triệu Thừa Nghĩa là đích xuất* lão đại trong nhà. Ông mặc một chiếc trường bào cổ tròn màu lam bằng lụa Hàng Châu, cũng không còn trẻ trung nữa, hai bên tóc mai đã lưa thưa vài sợi bạc. Bởi vì một mối với việc trên quan trường, Triệu Thừa Nghĩa có vẻ già hơn so với độ tuổi này, nhưng vẫn có thể nhìn ra dáng dấp tuấn tú khôi ngô. Ngồi xuống bàn ăn cơm, ông nhắc đến chuyện kỳ thi mùa xuân với Triệu Trường Ninh.

* Đích xuất: con vợ cả (đại phòng). Đích xuất lão đại: con trai trưởng của vợ cả

“Ta đã nghe tổ phụ con nói rồi, đầu năm sau các con sẽ bước vào kỳ thi, nhị thúc còn đặc biệt mời đến cho Trường Tùng một thầy giáo, tổ phụ con thì lại trực tiếp dạy dỗ Trường Hoài. Vẫn là ta làm trẻ nãi việc học hành của con.”

Triệu Thừa Nghĩa thiên tư không bằng nhị đệ, làm quan cũng không có thành tựu gì, hơn mười năm vẫn dậm chân ở chức chủ sự, bởi vậy luôn có phần hổ thẹn với Triệu Trường Ninh. Hiện hòa nhìn nhị tử nói: “Năm đó ta và nhị thúc con cũng là sóng vai tiến vào trường thi, nhị thúc con là Nhị giáp đứng thứ sáu, còn ta lại chỉ là một Đồng tiến sĩ ‘1’. Hôm nay cách biệt lại càng thêm xa, hẳn đã là quan lão gia tứ phẩm, ta chỉ có thể ở công bộ quản lý một ít văn thư. Sau này nếu có phân nhà, chúng ta sẽ càng không bằng người ta. Cho nên Ninh nhi, cửa ải thi Hội lần này không thể lơ là, nếu con đỗ tiến sĩ, sau này phụ thân cũng coi như nở mày nở mặt.”

Những người đọc sách bọn họ, nếu công danh thấp hơn người ta một bậc, thì giống như lùn hơn người ta một đoạn vậy.

Triệu Trường Ninh cũng hiểu được tầm quan trọng của Tiến sĩ Xuất thân, ở cổ đại tiến sĩ mới là con đường làm quan chân chính. Nếu không thi đỗ tiến sĩ, chức quan cao nhất cũng chỉ đến lục phẩm, muốn thăng tiến hơn là điều hoàn toàn không có khả năng. Hơn nữa trên quan trường luận về lai lịch vai vế, cũng sẽ bị người xem thường.

Hôm nay đại phòng lụn bại, nàng tự nhiên là muốn đỗ tiến sĩ.

Nàng ngừng một hồi rồi nói: “Hài nhi biết tầm quan trọng của việc này, phụ thân không cần lo lắng. Hôm nay con có thấy Trường Hoài, hẳn ở chỗ tổ phụ cũng khá tốt.”

Triệu Thừa Nghĩa nghe vậy miễn cưỡng nở nụ cười: “Nó vẫn bắt hòa với con sao? Hai đứa vốn dĩ là huynh đệ ruột thịt, lẽ ra phải gần gũi hơn đám huynh đệ họ hàng kia, Hoài nhi lại cứ một mực không nghe lời ta, còn vì chuyện này mà ghi hận. Với người ca ca là con cũng không thân thiết. Được tổ phụ nuôi dưỡng, thậm chí còn không lui tới chỗ chúng ta... Bỏ đi, không nhắc đến nó nữa!

Triệu Thừa Nghĩa lấy từ trong tay áo ra một ít ngân phiếu, xem chừng đều là những mệnh giá nhỏ như mười lượng, hai mươi lượng, có vẻ như được tích góp từng chút một mà ra. Nhét vào trong một hà bao² nhỏ đưa cho Triệu Trường Ninh: “Cha sợ ngân lượng ngày thường của con không đủ dùng, cho con ít bạc này dùng riêng, học hành tốn kém nhất là giấy mực. Nếu có ra ngoài bãi sư hay du ngoạn với nhị đệ, tam đệ con thì cũng có cái mà tiêu xài.”

Hàng tháng ngân lượng phân cho mỗi phòng tuy không ít, nhưng cũng không phải quá nhiều. Triệu Trường Ninh bên trên có ba tỷ tỷ đã xuất giá, đại tỷ còn tốt, nhị tỷ vì không có con cái nên bị nhà chồng ghét bỏ, trọng phu liên tiếp cưới về mấy phòng thiếp thất. Nhà tú tài mà tam tỷ gả tới nhiều năm thì cứ vẫn không thành, tên cổ hủ này lại không biết buồn bán kiếm sống, ruộng vườn, đất đai trong nhà bị hắn tiêu pha sạch sẽ, bởi vậy ngân lượng của đại phòng vừa phải đi trợ cấp cho hai tỷ tỷ, lại phải nuôi dưỡng Triệu Trường Ninh. Kỳ thật vẫn là rất túng quẫn.

Triệu Trường Ninh không từ chối, quả thật trên người nàng không có chỗ bạc này sẽ rất phiền toái.

Nàng cầm lấy cái hà bao nho nhỏ, không khỏi nghĩ tới chiếc áo choàng lông sóc trên người tam đệ.

Chỉ bằng chi phí của chiếc áo choàng kia, cũng xấp xỉ số ngân lượng trong hà bao này rồi.

Nếu nàng thi đậu tiến sĩ, tự nhiên có thể thay đổi tình hình khó khăn của đại phòng. Đặc biệt là hai người tỷ tỷ của nàng, hai tỷ tỷ từ nhỏ đã thương yêu nàng, nàng cũng không đành lòng nhìn bọn họ chịu khổ.

Thấy hai cha con trò chuyện xong, Triệu Ngọc Thiên cũng bị hai nha hoàn tìm trở về, Đậu thị lúc này mới phân phó hạ nhân đưa thức ăn lên.

Đích muội Ngọc Thiên của Triệu Trường Ninh này năm nay mười ba, chải hai búi tóc trái đào, mặc bộ váy lụa hồng nhạt có thêu mẫu đơn trên vạt áo, tẩy rửa sơ qua rồi bước đến. Miệng lại bĩu ra: “Sao toàn là mấy món thanh đạm thế này, con không muốn ăn.” Dứt lời gọi tỷ nữ của mình, “Xuân Tú, tối nay ta chỉ ăn nửa bát cơm.”

Đậu thị trừng nàng một cái: “Con còn mặt mũi mà nhắc đến, ca ca bị con liên lụy phải quỳ trong tù đường, người có bệnh vốn không thoải mái, chỉ có thể ăn những món thanh đạm.”

Triệu Ngọc Thiên nghe đến đó, chỉ bĩu môi, không dám nói nữa.

Triệu Trường Ninh thấy dáng vẻ nàng dường như không vui, hôm nay nàng quỳ ở tù đường còn chưa nói vị muội muội này nửa câu. Nàng nhẹ nhàng đặt đĩa xuống, ngừng đầu hỏi Ngọc Thiên: “Muội đã biết sai chưa?”

Triệu Trường Ninh thấy sắc mặt huynh trưởng nghiêm túc, liền nhỏ giọng nói: “Cùng lắm thì sau này không động vào đồ của huynh nữa là được. Muội cũng đâu có biết...”

Triệu Trường Ninh nghe những lời này của nàng căn bản không hề có ý hối cải, liền ngắt lời nàng, lạnh lùng nói: “Muội vẫn không biết rốt cục mình sai ở đâu sao? Muội đã lớn thế này rồi, tại sao vẫn hành sự lỗ mãng như vậy. Trong nhà vốn đã khó khăn, ta ở bên ngoài chịu đủ vất vả, muội ở trong nhà lại làm ra những chuyện ngu xuẩn gì!”

Triệu Ngọc Thiên bị nàng lớn tiếng trách móc, viền mắt lập tức đỏ lên: “Ca ca, huynh là nam tử, vốn dĩ phải làm những chuyện này...”

Triệu Trường Ninh giận đến nói không nên lời.

Đậu thị thấy nhi tử và nữ nhi lại ầm ĩ, nhất thời không biết phải làm sao cho tốt.

Triệu Thừa Nghĩa cũng đập mạnh đôi đũa xuống: “Thiên nhi, con là đích xuất, thế này còn ra bộ dáng gì? Uyển nhi nhà nhị thúc cùng tuổi với con, đã biết thêu hà bao may giày tất, còn con có thể làm gì?”

Triệu Ngọc Thiên cũng bị phụ thân nói đến bực bội.

Bản thân rõ ràng không phải cố ý, sao lại... lại đi trách móc nàng? Nàng cũng đã nhận rằng mình sai rồi. Còn cả ca ca cũng thật là, không phải có mỗi bài văn thôi sao, có cần hẹp hòi đến thế không!

Vì Ngọc Thiên là hải tử nhỏ nhất, được Đậu thị cực kỳ nuông chiều, ngày thường hiếm khi bị người trách mắng, hôm nay bị nói như vậy, nước mắt xoay vòng đảo quanh hốc mắt. “Cái bộ dạng này của con không tốt, mọi người không cần con nữa là được, đi mà kéo Uyển nhi về làm khuê nữ, làm muội muội ấy!” Dứt lời nhấc tay áo lên lau nước mắt, cứ như vậy lao ra ngoài.

Triệu Trường Ninh hoàn toàn phục tính khí của vị muội muội nhà mình rồi, vết thương trên đầu gối nàng còn đau, chỉ đành sai nha hoàn bên cạnh: “Đi tìm tiểu thư trở về!”

Tránh cho nàng chạy loạn khắp nơi lại xảy ra chuyện gì, dù sao cũng là muội muội ruột thịt.

Vì sự không hiểu chuyện của Ngọc Thiên, bữa cơm này ăn cũng chẳng vui vẻ. Triệu Thừa Nghĩa trước nay đều không quản chuyện giáo dưỡng nữ nhi, việc này nên để nữ quyến trong nhà quản giáo. Ông cho rằng Đậu thị dạy dỗ Ngọc Thiên thành ra không có quy củ, nhất thời sắc mặt nhìn Đậu thị cũng trở nên khó coi.

Đậu thị cung thuận thêm trà cho trượng phu cùng nhi tử, lúc này mới nhắc đến một chuyện tốt: “Đại nữ nhi sai người đưa đến quần áo mùa đông tự tay làm, cha con hai người mỗi người một bộ, con bé còn đoán chừng Trường Ninh sắp đi thi Hội, làm cho thằng bé một cái bảo hộ đầu gối. Căn dặn Trường Ninh thi cử cần cố gắng.” Lời này là nói cho trượng phu biết, nàng cũng từng nuôi dưỡng được một nữ nhi xuất chúng.

Sắc mặt Triệu Thừa Nghĩa cuối cùng cũng thả lỏng một chút: “Đại nữ nhi là đứa hiểu chuyện. Bên tam nữ nhi thế nào rồi, cái thứ vô năng Hứa Thanh Hoài kia không bạc đãi nữ nhi chứ?”

Hứa Thanh Hoài chính là tam tỷ phu của Triệu Trường Ninh, sau khi làm lụn bại sạch cơ nghiệp tổ tiên, người trong nhà đều cần ăn cơm, càng ăn lại càng nghèo.

Đậu thị đáp: “Đại nữ nhi đưa ra chủ ý, bảo tam nữ nhi nắm chắc bốn trăm mẫu điền sản trong tay không buông, bất luận thế nào cũng không được động vào, cũng không được để bên thông gia lấy đi. Bốn trăm mẫu điền sản kia năm nay thu hoạch rất tốt, sang năm chắc sẽ không còn vấn đề gì nữa rồi. Có điều bên nhị nữ nhi lại không ổn, nhị cô gia luôn muốn nạp thiếp, không để con bé vào trong mắt.”

Triệu Thừa Nghĩa thở dài, nhị nữ nhi không sinh được con trai, bị trượng phu xem nhẹ cũng là bình thường.

“Nhị nữ nhi lúc còn là khuê nữ trong nhà, chúng ta đều chiều chuộng nó, bây giờ lại phải chịu khổ rồi.” Triệu Thừa Nghĩa nói, “Cũng trách ta, nếu ta có chức quan như nhị đệ, gia nghiệp lại thịnh vượng, chưa biết chừng cái thứ Từ Vinh Xương kia thấy ta như chuột thấy mèo, cũng không dám coi thường nhị nữ nhi nhà ta. Bây giờ nhà chúng ta thế này, hấn cũng chẳng để chúng ta trong mắt.”

Triệu Trường Ninh nghe lời này của ông không ổn, xoa dịu phụ thân: “Cha đừng nói những lời này, không có cha thì đào đâu ra con cùng các tỷ tỷ.”

Triệu Thừa Nghĩa vui vẻ nói: “Con là đứa hiểu chuyện, chỉ có thể trông mong đến ngày con thi đậu làm quan, cho các tỷ tỷ con có một chỗ dựa.”

Chú thích:

(1) Thời Minh sơ dùng người có ba lối: Tiến cử, Học Hiệu và Khoa mục.

Lại đặt ra tam giáp và tam khôi:

Nhất giáp gọi là Tiến-sĩ Cập đệ, gồm Tam khôi tức ba người đỗ đầu, theo thứ tự từ cao đến thấp là: Trạng-nguyên, Bảng-nhân, Thám-hoa;

Nhị giáp gọi là Tiến-sĩ Xuất thân;

Tam giáp gọi là Đồng Tiến-sĩ Xuất thân.

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Nói chuyện một hồi, Triệu Trường Ninh cảm thấy vừa mệt lại vừa buồn ngủ, có phần không gắng gượng nổi. Mỗi ngày lúc trời còn chưa sáng nắng đã trở dậy học bài. Đậu thị thấy sắc mặt Triệu Trường Ninh uể oải, đau lòng nói: “Con à, hôm nay cứ đi ngủ trước đi. Nương vẫn nhớ chuyện của muội muội con, sáng mai gọi con dậy sớm chút là được.”

Hôm nay Triệu Trường Ninh quả thật đã rất mệt rồi, nàng không từ chối, để Cố nữ mẫu thường hầu hạ bên người đưa về sương phòng phía đông nghỉ ngơi.

Triệu Thừa Nghĩa cũng nghỉ lại chỗ Đậu thị.

Nha hoàn đi tìm Triệu Ngọc Thiên rất nhanh đã trở về, nàng chạy cũng chưa xa, vẫn còn đang khóc nức nở, không cho ai động vào mình: “Các người đi mà tìm Uyên nhi về làm con gái ấy, đừng cần con nữa!”

Đậu thị cực kỳ tức giận: “Con tranh cãi với ca ca cái gì, nó ngày nào cũng vất vả như vậy, con có hiểu được không?”

Triệu Ngọc Thiên tủi thân nói: “Ca ca thì vất vả gì chứ, không phải chỉ có đọc sách thôi sao. Hơn nữa ca ca của Viện nhi chưa từng nói tỷ ấy nửa câu, ca ca dựa vào cái gì mà nói con?”

Đậu thị cũng cảm thấy nữ nhi khóc thật đáng thương, gọi nữ nhi ngồi xuống, lau qua mặt cho nàng, “Không phải con không biết tính tình ca ca, giận con hai ngày là hết. Hai ngày này con ngoan ngoãn một chút, chớ có chọc nó tức giận, cái gì nương cũng sẽ nghe con.”

Triệu Ngọc Thiên được mẫu thân ôm vào lòng dỗ dành một hồi mới tốt lên, kéo lấy cánh tay mẫu thân nói: “Vậy con muốn hai chuỗi Kim Thiên Từ ‘1’, Viện tỷ còn có cả một hộp Kim Thiên Từ đó!”

“Kim Thiên Từ...” Đậu thị có chút do dự, “Ca ca con sang năm cần dự thi, sợ là phải tốn một khoản ngân lượng.”

“Viện tỷ có cả một hộp cơ.” Triệu Ngọc Thiên mất hứng nói, “Con và Viện tỷ đều là đích xuất, nhưng những thứ ăn, thứ mặc ngày thường của tỷ ấy, cái gì cũng đều hơn con. Con muốn một chuỗi Kim Thiên Từ cũng không được sao?”

Đậu thị cũng không còn cách nào, bà còn phải trợ cấp cho nhị nữ nhi, tam nữ nhi, chỗ Trường Ninh hoa phí không ít, nhưng cũng vẫn cần chi tiền, thứ nữ trong nhà có đến năm sáu người, lớn nhỏ đều là nữ nhi của Triệu gia, mỗi tháng riêng tiền tiêu cũng phải bỏ ra vài trăm lượng bạc. Nhưng bà luôn để nữ nhi xin gì được nấy, chỉ đành gật đầu, “Được được, Kim Thiên Từ. Nương sai người đánh cho con một đôi là được.” Ôm ấp nữ nhi một hồi, liền gọi hai nha hoàn Xuân Tú Hạ Tú đưa nàng về ngủ, “Nhẹ nhàng thôi, đừng làm ồn đến đại thiếu gia.”

Hai nha đầu dẫn theo Triệu Ngọc Thiên lui xuống, Đậu thị mới ngồi xuống hít một hơi: “Con bé không chịu tình ra, lại dám nói những lời trách móc như vậy với Trường Ninh. Ninh nhi vì chúng ta...” Đậu thị nói được một nửa, lại không biết phải nói tiếp thế nào, mờ mịt thờ dãi một tiếng.

Tổng nhũ mầu trấn an bà: “Đội thiếu gia nhà ta đậu tiến sĩ, phu nhân sẽ không cần phải lo lắng gì nữa rồi.”

“Chuyện thi đậu tiến sĩ nói thì dễ, đại lão gia thi ba lần mới lấy được Đồng Tiến sĩ trở về. Ninh nhi cũng chưa biết có thể đậu hay không, nếu có thể thi đậu, ta hà tất phải tính toán sống qua từng ngày thế này, đáng tiếc lão gia trên quan trường thanh liêm không kiếm được gì béo bở, dựa vào chút bổng lộc sống qua ngày sao lại không lo lắng cho được đây.” Đậu thị than thở. “Đúng rồi, ban nãy người nói nhìn thấy tiểu nha đầu kia làm sao?”

Tổng nhũ mầu lại gần thì thào vào bên tai Đậu thị, đem sự tình nhìn thấy ban nãy nói một lần: “Phu nhân, chuyện này quyết không thể dễ dàng bỏ qua, bằng không sau này bọn nha hoàn đều học theo mà quyến rũ thiếu gia, đại phòng chúng ta không phải sẽ loạn mất hay sao? Nếu bọn chúng ôm mộng làm di nương, sớm muộn cũng sẽ xảy ra chuyện. Nô tỳ trước đây thấy thì cũng cho qua, nhưng giờ Ninh thiếu gia sắp sửa thi Hội, càng không thể dung túng cho đám nữ nhân không biết bốn phận kia làm mưa làm gió! Nhiều loạn đến lòng dạ thi cử của thiếu gia.”

Đậu thị tuy không có chủ kiến, nhưng cũng không ngu ngốc, nghe đến đây quả nhiên nổi giận, “Đám tiện nhân không biết xấu hổ, lại dám quyến rũ nhi tử của ta!” Bà dựa vào gối đầu thêu kim tuyến màu hương thu “”, giận tím mặt nói: “Lôi Hương Chi lên đây cho ta.”

Hương Chi còn đang nghỉ ở phòng hạ nhân, cũng chính là người vừa bôi thuốc mỡ cho Triệu Trường Ninh, bị mấy nha đầu kéo lên trên.

Nàng quỳ trước mặt Đậu thị, không biết đã phạm phải lỗi gì, mờ mịt hỏi: “Không biết đại phu nhân tìm nô tỳ có chuyện gì...”

Đậu thị liếc nhìn Tổng nhũ mầu bên cạnh, Tổng nhũ mầu lạnh mặt, tiến lên giơ tay giáng cho Hương Chi một cái tát.

Nàng bị đánh cho té trên mặt đất, khuôn mặt trắng nõn lập tức sưng phù, trong miệng tanh ngọt, bên tai vang lên tiếng ong ong. Tổng nhũ mầu lời nàng dậy, lại cho nàng ta thêm một tát, “Tiểu tiện nhân, người dày mặt đến đâu! Dám đi quyến rũ đại thiếu gia!”

Hương Chi lúc này mới biết nguyên do, cả người nàng run rẩy, nói cũng không rõ ràng: “Phu nhân... nô tỳ không có, không có quyến rũ...”

Tổng nhũ mầu lại giật xuống vạt áo của nàng, lộ ra chiếc yếm: “Tiểu tiện nhân dơ bẩn! Mặc cái thứ này không phải để câu dẫn đại thiếu gia thì là gì, đồ điểm không biết xấu hổ!” Vài cái tát lại đổ ập xuống, Hương Chi chỉ là một nữ tử yếu đuối, đầu tóc tán loạn, khóc không thành tiếng, sớm đã không nói được câu nào.

Đậu thị nhìn Hương Chi bị đánh, nhưng không thương hại, dám quyến rũ nhi tử của bà thì đừng trách bà không khách khí, nhấp một ngụm trà nói: “Gọi tất cả nha đầu trong viện đều bị gọi tới.”

Tất cả nha đầu trong viện đều bị gọi tới.

Hương Chi búi tóc rối tung, quần áo cũng bị xé rách, bị mấy nhũ mầu đánh đến tê liệt cả mặt.

Nàng nức nở đứt quãng: “Nô tỳ... không có, chỉ là thấy thiếu gia bôi thuốc, nghĩ rằng... không để thiếu gia tự làm...”

Tổng nhũ mầu cười lạnh nói: “Đại nha hoàn trong phòng, nhũ mầu quản sự chết cả rồi chắc, cần một tiện tỳ dọn phòng trà như người làm? Thân phận của người là gì, thiếu gia là người người được phép hầu hạ sao?”

Lại có hai nhũ mầu già tiến lên, túm chặt tóc nàng rồi đánh xuống liên tiếp. Đánh đến nỗi nàng muốn hít thở cũng không xong, chỉ còn lại nửa cái mạng.

Thấy đánh cũng đủ rồi, Đậu thị mới đảo qua đám nha đầu một lượt, mở miệng nói: “Người trong viện này, từng kẻ suy nghĩ cẩn thận cho ta. Ai còn dám giờ trò quyến rũ, ta sẽ đánh chết tươi kẻ đó, vứt vào bãi tha ma cho chó hoang xé xác, đã nghe rõ cả chưa?”

Đám nha đầu thấy phu nhân ngày thường hiền hòa lại nói chuyện cay nghiệt như vậy, sợ đến kẻ nào cũng im như thóc, nghe thấy lời này, mới vội vàng quỳ xuống vâng dạ. Đậu thị cảm thấy uy hiếp đã đạt được tác dụng, mới cho phép bọn họ trở về ngủ. Hương Chi cũng không bị đánh chết, chỉ là dùng ván cửa khiêng ra ngoài Triệu gia.

Triệu Trường Ninh ngủ không sâu, nàng bị động tĩnh bên ngoài đánh thức.

Nàng xoa xoa thái dương, nhũ mầu già canh bên người lập tức thấp nển lên. “Thiếu gia, ngài ngủ tiếp đi, phu nhân đang chỉnh đốn bọn hạ nhân thôi.”

Triệu Trường Ninh biết nha đầu kia bị đánh, trong chớp mắt lại hoang mang. Có đôi khi nàng cho rằng bản thân đã quen rồi, nhưng thực ra không phải vậy. Nàng tựa vào đầu gối nhũ mầu già, từ từ nhắm mắt lại: “Nhũ mầu, thật ra vừa rồi... ta có ý tha cho nàng một lần.”

“Thiếu gia nhân hậu.” Nhũ mầu già vỗ về mái tóc dài của nàng, nhìn gò má xinh đẹp như ngọc, lòng tràn đầy thương tiếc, “Thiếu gia, hôm nay mệt rồi, nên nghỉ sớm thôi.”

“Tổ phụ phạt ta quỳ, Trường Hoài thấy ta không dậy nổi cũng chẳng kéo ta một cái.” Triệu Trường Ninh nhắm mắt lẳng lặng nói, “Ngọc Thiên không hiểu chuyện như vậy, cũng là do mẹ chiều hư. Ta cảm thấy hơi mệt mỏi, con bé coi ta là ca ca đội trời đạp đất, phải gánh vác trách nhiệm...”

Lời này làm ngực nhũ mầu già chua xót, “Năm đó phu nhân sinh liền ba nữ nhi, nhà cậu thiếu gia lại xảy ra chuyện, quả thực không còn cách nào, chỉ đành coi ngài như bé trai mà nuôi nấng, bằng không trong Triệu gia, không có một mụn con trai, phu nhân cùng mấy tiểu thư đến chỗ đặt chân cũng không có. Ngài nhìn nhị tiểu thư đi, chỉ vì không sinh cho cô gia một đứa con trai, giờ trong nhà cô gia cũng chẳng ngăn nổi đâu.”

“Ta biết.” Triệu Trường Ninh nhẹ nhàng nói.

Việc Đậu thị tại sao lại coi nàng như con trai mà nuôi nấng, nàng rất rõ ràng.

Năm đó gia tộc Đậu thị suy tàn, liên tiếp sinh được vài nữ nhi, trong nhà không ngừng đầu dầy nôi. Triệu lão phu nhân hãy còn sống, sắc mặt với Đậu thị cực kỳ khó coi, giống hết tình cảnh nhị tỷ nàng hôm nay.

Đó là lần duy nhất Đậu thị có chủ kiến, to gan giấu trời qua biển. Đoạn thời gian sinh hạ Trường Ninh, Triệu lão phu nhân lại mắc bệnh nặng nằm trên giường vài năm chưa khỏi, cứ như vậy Đậu thị thuận lợi giấu diếm, thành công nuôi dưỡng Trường Ninh trưởng thành, ổn định địa vị của mình. Triệu Trường Ninh lớn lên giống cha, thanh lệ tinh tế không nhiễm chút nữ khí, cũng khó mà phân biệt được.

“Năm đó ngài vừa sinh ra, lão phu nhân còn rất vui vẻ.” Cổ nhũ mẫu lộ ra nụ cười hoài niệm, “Lão phu nhân là người thương thiếu gia nhất, đánh cho thiếu gia một chiếc vòng vàng thật lớn, các tiểu thư nhìn mà hâm mộ biết bao. Đáng tiếc phu nhân sớm qua đời, bằng không chẳng biết sẽ còn thương ngài đến nhường nào.”

Cổ nhũ mẫu thường nhắc đến chuyện của vị Triệu lão phu nhân này, trong lòng Triệu Trường Ninh có một khái niệm mơ hồ. Có một người như vậy, rất yêu thương nàng, có điều mất sớm mà thôi.

“Nhũ mẫu, lần thi Hương này ta xếp ở cuối cùng, là cố ý.” Triệu Trường Ninh cười nói, “Tam đệ đỗ đầu ‘3’, nhị đệ cũng liệt vào hàng trước, ta thì cố ý rơi lại phía sau. Tuy ta là đích trưởng tôn, tổ phụ lại luôn đối xử bình đẳng. Nhưng trong nhà có tam đệ là con nhị thúc, nhị đệ do tổ phụ tự tay nuôi lớn, được tổ phụ thương yêu nhất. Cho nên ta sẽ không quá khoe khoang vào lúc này...”

“Trưởng tôn thông minh thấu đáo, đợi đến khi thi tiến sĩ, sẽ không cần phải che giấu nữa.” Cổ nhũ mẫu chăm chú nhìn nàng nói, “Già trẻ đều mong được nhìn thấy trưởng tôn cười ngửa điều phở, thân đeo hoa nhưng. Vinh quang trở về Triệu phủ, cho những người kia ngược nhìn, thêm chút rạng rỡ cho đại phòng.”

Triệu Trường Ninh khẽ ừ một tiếng, nhắm mắt lại.

Mơ hồ vẫn nghe thấy tiếng khóc của nha đầu nọ. Triệu Trường Ninh mất bảy năm mới học được làm sao sống tốt ở nơi này, giả trang nhẫn nhịn, vất vả học hành. Nghị lực cùng nhẫn nại của nàng, người thường khó mà bì được, giờ nghĩ lại cũng phải cảm ơn kiếp trước, đương nhiên cần biết ơn nhất, chính là cảm giác sinh tồn mạnh mẽ của nàng.

Nếu không phải nàng nỗ lực học hành, cũng không biết tương lai của đại phòng sẽ ra sao. Nếu nàng không phải đích trưởng tôn, có lẽ cũng đã xuất giá theo các tỷ tỷ, trọng phu bảo gì thì nghe vậy, nuôi con nhỏ cưới vợ bé cho trọng phu, trọng phu không có tiền đồ, ngay cả nhà mẹ đẻ cũng phải chịu liên lụy.

Vừa nghĩ đến những điều kia nàng liền rét run cả người. May thay, nàng là đích trưởng tôn, nàng vẫn có thể học hành. Bởi vậy nhất định nàng phải làm quan.

Chú thích:

(1) Kim Thiên Tử: một loại hạt dùng làm trang sức, là vật liệu ban đầu để gia công chế tác ra chuỗi bỏ đề tình nguyệt. Vì sắc vàng kim giống màu của ve (thiên) nên tên cổ gọi là Kim Thiên Tử

(2) Mầu hương thư:

(3) Nguyên văn: 经魁

Khoa cử thi Hương đòi Minh áp dụng chế độ “Ngũ kinh thủ sĩ” 五经取士 (chọn nhân tài từ 5 kinh). Gọi người đỗ đầu của mỗi kinh là “kinh khôi” 经魁. Người thứ nhất đến người thứ 5 của mỗi khoa thi lần lượt là “kinh khôi” của mỗi kinh, nhân đó gọi là “ngũ kinh khôi” 五经魁, gọi tắt là “ngũ khôi” 五魁. Về sau chế độ “ngũ kinh thủ sĩ” bị phế bỏ, nhưng trong kì thi hương vẫn theo tập quán gọi 5 người đầu là “ngũ khôi”.

Bạn đang đọc truyện *Đích Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6

Sớm hôm sau trời còn tang tảng, tiếng gà gáy vừa dứt, Triệu Trường Ninh đã trở dậy.

Hôm qua chịu lạnh, sáng nay thức dậy đầu có chút nặng nề, chân tay vô lực. Nàng mặc chiếc áo choàng dày dặn hơn một chút, Cổ nhũ mẫu lại bắt nàng quần thêm cả khăn lông thỏ, Triệu Trường Ninh cảm thấy giống nữ nhi quá rồi, nhưng lão nhân gia chỉ quan tâm có ấm hay không, không quan tâm có giống nữ nhi hay không, vẫn quần lên cổ nàng như thường.

Trên phương diện này, Cổ nữ mẫu không đòi nào nhượng bộ.

Triệu Trường Ninh chỉ có thể cúi đầu, để Cổ nữ mẫu quấn khăn lên cổ nàng, sau đó tới chỗ Đậu thị ăn sáng.

Triệu Thừa Nghĩa vội đến nha môn nên đã ra ngoài từ sớm, thời đại này làm quan cũng không dễ dàng.

Triệu Trường Ninh ăn một bát mì thịt dê, bên trên thả vài nhánh hành xanh, một đĩa dưa được thái sợi tỉ mỉ, dùng dầu mè và muối mịn để trộn. Đây đều là những món nàng thích. Sau khi ăn xong Triệu Trường Ninh nói với Đậu thị: “Mẫu thân cứ ngủ thêm một lát. Nhi tử phải đi trước đây.”

Đậu thị đưa giỏ mây cho thư đồng bên cạnh, ân cần tiễn nhi tử ra khỏi cửa: “Buổi tối nương hằm một con chim bồ câu cho con, nhớ về sớm một chút.”

Triệu Trường Ninh gật đầu đồng ý, dẫn theo thư đồng Tử An rời đi.

Ra tới cửa, nàng lại thấy một bé gái chừng năm sáu tuổi đang đứng bên ngoài. Nhìn thấy nàng bước ra, liền rụt rè gọi một tiếng huynh trưởng.

Theo sau nàng là hai tiểu nha đầu vừa được để tóc ‘1’, cúi người hô đại thiếu gia.

Triệu Trường Ninh hỏi nàng: “Nhân nhi, sớm như vậy muội đã đến thính an?” Đây là thứ muội của nàng, Ngọc Nhân, mẹ ruột là một nha hoàn, sinh nàng ra thì mất. Nàng được nuôi dưỡng ở chỗ Đậu thị, vì là con thiếp thất, nên phụ thân cũng không coi trọng, chẳng được ai chăm sóc rất đáng thương.

Tiểu loli chỉ cao đến thắt lưng nàng, bị vò vò búi tóc, khuôn mặt lập tức phiểm hồng, vịn núm quần áo không dám nói gì.

Triệu Trường Ninh vượt qua vài bước, lại nghe thấy phía sau vang lên tiếng bước chân của bé con, Nhân nhi đang dùng đôi chân ngắn ngủn đuổi theo, giữ lấy tay áo nàng: “Ca ca!”

Triệu Trường Ninh quay lại nhìn bé, nàng rất nhẫn nại với trẻ nhỏ: “Nhân nhi muốn làm gì?”

Nhân nhi lại rụt tay về ngay, nhỏ giọng nói: “Lâu lắm rồi muội không nhìn thấy ca ca.” Ở chỗ Đậu thị, Đậu thị cũng không có nhiều kiên nhẫn đi chăm sóc thứ nữ, Triệu Ngọc Thiên lại thường xích mích cùng mấy thứ nữ bọn họ, chỉ có Triệu Trường Ninh mới hiền hòa mỉm cười với nàng. Nàng đã lớn đến chừng này, lại chẳng có ai chăm sóc, vừa gặp được một người tốt với mình, liền giống như con cún nhỏ dính chặt ở đằng sau.

“Ca ca phải đến thư phòng rồi.” Triệu Trường Ninh nửa ngồi xỏm xuống, thấy nàng muốn ôm mình mà không dám, mới xoa xoa đầu nàng, “Mấy ngày nữa sẽ tới thăm muội, được không?”

Nhân nhi còn nhỏ tuổi, bộ dáng lại cực kỳ xinh xắn, con ngươi to mà sâu thẳm, trắng trẻo hết như búp bê sứ.

Cô bé cười nói: “Vâng, muội sẽ đợi ca ca tới.” Nói rồi nàng lại mò nắm trong tay áo, lấy ra một túi thơm bằng lụa màu xanh điểm hoa đào hồng, đưa cho Triệu Trường Ninh, “Là túi thơm hương mai vàng.”

Trường Ninh thấy nàng nhìn mình, đành phải đeo túi thơm lên thắt lưng, nhẹ giọng dặn dò: “Nhân nhi, khi ở trước mặt mọi người phải gọi ta là huynh trưởng, muội nhớ chưa?”

Cô bé không phải con vợ cả, nếu để người khác nghe thấy Nhân nhi gọi nàng là ca ca, bé sẽ gặp phiền phức.

“Nhân nhi nghe lời.” Nhân nhi gật gật đầu, mãi đến khi không còn thấy bóng dáng cao gầy của Triệu Trường Ninh, mới lưu luyến quay đầu.

Trong lòng nàng bắt đầu trông đợi, ca ca nói mấy ngày nữa sẽ tới thăm nàng. Mặc dù ca ca lúc nào cũng không nhớ, nàng chỉ đành mỗi ngày đến thính an sớm một chút, hy vọng có thể gặp được y.

Triệu Trường Ninh đang suy nghĩ chuyện học hành trong tộc, tự nhiên cũng không nhớ kỹ hạt đậu đỏ nhỏ nhắn kia.

Nàng đến chính phòng thính an Triệu lão thái gia trước, đã thấy trong phòng thấp đèn cầy, hai người Triệu Trường Hoài, Triệu Trường Tùng đứng ở một bên. Đối diện có một vị trung niên mặc trang phục nho sinh, còn cả một nam tử trẻ tuổi tuấn tú, tóc mai chỉnh tề, mặc một chiếc trường bào lụa xanh, bên hông đeo một khối ngọc tinh xảo. Hai người này Triệu Trường Ninh chưa từng gặp bao giờ.

“Đỗ thế diệt ‘2’ bằng lòng đến trường trong tộc của chúng ta cùng học tập, đương nhiên là vô cùng tốt.” Triệu lão thái gia tươi cười nhân hậu, “Con cháu nhà ta ngu dốt kém cỏi, để Đỗ thế diệt phải chê cười. Nói tới thì, Đỗ thế diệt sao lại quen biết tôn nhi Trường Hoài nhà ta?”

Thanh niên nọ chấp tay nói: “Lời này của lão thái gia quả thực là khiêm tốn rồi, trường trong tộc của ngài chỉ trong năm nay, đã cho ra cùng lúc ba cử nhân, phụ thân ta vô cùng tán thưởng, căn dặn ta tới đây siêng năng học hành, năm sau sẽ cùng mọi người dự thi. Ta quen biết Từ Vi, cũng là sau buổi gặp gỡ trên trường thi lần trước, vừa gặp như đã thân quen.”

Từ Vi chính là tên tự của Triệu Trường Hoài.

Người thanh niên nói như vậy, Triệu lão thái gia dầu rằng khiêm tốn, cũng phải nở nụ cười. Trường trong tộc họ Triệu lần này xuất hiện ba cử nhân, hai người trong đó thứ tự đều xuất sắc ngang nhau, trong lòng ông vô cùng đắc ý. Lại hỏi vị thanh niên họ Đỗ này: “... Đỗ đại nhân gần đây vẫn khỏe chứ? Ta nghe nói ngài vừa được hoàng thượng bổ nhiệm, làm thầy giáo của thái tử điện hạ, vẫn phải chúc mừng lệnh tôn.”

Triệu lão thái gia nói đến đây, Triệu Trường Ninh mới biết người này là ai. Thân phận của vị đang đứng trong phòng kỳ thực có chút dọa người, hẳn là con trai của Lễ bộ Thị lang kiêm Tế tửu Quốc Tử Giám, Đốc đại nhân. Lễ bộ Thị lang là đại quan chính tam phẩm, hơn nữa Đốc đại nhân mới đây vừa được bổ nhiệm làm thầy giáo của thái tử.

Chức vị thầy giáo thái tử tương đối đặc thù, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thường đều sẽ là người tiếp theo nhậm chức các lão.

Chẳng trách Triệu lão thái gia sớm tỉnh mơ đã bỏ dậy, bình thường ông nào có dậy được sớm thế. Thân phận người thanh niên này cực kỳ cao, ông mà không ra mặt, sợ rằng mấy tiểu bối cũng không tiếp nổi.

Triệu Trường Ninh biết được thân phận người nọ, lại chau mày một cái, nàng không định tiến vào thỉnh an Triệu lão thái gia lúc này. Nhưng nhìn sắc trời cũng sắp sáng, không còn cách nào khác, nàng đành thư đông đợi ở bên ngoài, sau khi đây tớ truyền đạt xong liền đi thẳng vào trong.

“Tôn nhi thỉnh an tở phụ.” Triệu Trường Ninh quỳ xuống làm lễ, hôm qua quỳ đầu gối vẫn còn đau, vừa đặt xuống nền đất, sắc mặt cũng khẽ thay đổi.

“Trường Ninh đứng dậy đi.” Tâm tình Triệu lão thái gia rất tốt, mỉm cười bảo y đứng dậy, sau đó chỉ vào y, nói với người thanh niên: “Đây chính là trưởng tôn Trường Ninh của ta, đậu cử nhân cùng hai người chúng nó, là đích trưởng tôn trong nhà.”

Triệu Trường Ninh lại duỗi nắm tay về phía vị thanh niên, chỉ báo ra tên mình: “Triệu Trường Ninh.”

Giọng nói của người thanh niên này cũng rất rành mạch, mang theo đôi chút ý cười: “Đỗ Thiếu Lăng.” Nhưng chưa đợi hắn cầm lấy tay Triệu Trường Ninh, Triệu Trường Ninh đã thu tay về.

Đỗ Thiếu Lăng hơi ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn y, chỉ thấy Triệu Trường Ninh này đáng đáp mảnh mai, trên cổ quấn khăn lông thô, tôn thêm làn da như ngọc chạm tuyết xây, sắc môi nhàn nhạt, dường như không muốn giao thiệp cùng người, liền lập tức dời đi tầm mắt.

Chiếc khăn lông thô kia là kỳ lạ nhất, dáng vẻ mím môi của y hẳn là rất lạnh nhạt. Nhưng chiếc khăn lông thô mềm mại này, lại lộ ra một vẻ yếu đuối đáng thương.

Triệu Trường Ninh còn đang cảm thấy ban nãy quỳ lại dẫn đến con đau nơi đầu gối, sắc mặt một mực khó coi. Vị Đỗ Thiếu Lăng bên kia đã cùng hai người Triệu Trường Tùng, Triệu Trường Hoài xưng huynh gọi đệ. Triệu lão thái gia vô cùng xem trọng vị Đỗ Thiếu Lăng này, còn gọi Cổ tiên sinh trong trường tới đặc biệt dặn dò một phen, phải chú trọng dạy bảo Đỗ Thiếu Lăng.

Lại căn dặn Triệu Trường Ninh: “Con là ca ca, quan tâm bọn chúng chu đáo một chút.”

Triệu Trường Ninh thừa vâng rồi từ biệt Triệu lão thái gia, đoàn người hướng về phía trường học. Vì chân bị thương, Triệu Trường Ninh đi ở sau cùng, bọn họ lại đi rất nhanh, chớp mắt đã đi tuốt ở phía trước.

Trường học trong tộc nằm ở góc tây bắc Triệu gia, dọc theo bức tường cao cao là ba gian nhà trúc, nằm sát cạnh một rừng mai, mùa này đang là lúc hàn mai chớm nở, cành nhánh khẽ nghiêng, hương hoa phieu đảng.

Lại vừa đổ một trận tuyết lớn, mọi người đều chấp tay thưởng tuyết ngắm mai.

Triệu Trường Ninh thấy Triệu Trường Tùng được mọi người vây quanh, ngọc bội đeo bên hông giá trị xa xỉ, Triệu Trường Tùng thần nhiên cười, nói: “Ta nói mỹ nhân thật sự, nên giống với hàn mai, trầm mặc yên tĩnh chẳng sợ giá lạnh, lại không chuộng giao thiệp với người, nàng sinh một thân thanh cao thoát tục, làm lòng người ngửa ngáy, nhưng cảm thấy chạm vào nàng chính là khinh nhờn nàng.”

Từ Minh là họ hàng của nhị phòng, đứng bên cạnh nói: “Tam ca vậy mà lại không thích hoa hạnh hoa đào, chúng mềm mại dịu dàng biết bao! Hàn mai này thông thường, cũng lạnh tới đông chết người.” Hẳn nhờ vả bác mình, cũng chính là mẹ ruột của Triệu Trường Tùng. Từ thị, mới được vào trường trong tộc học tập, ngày thường lúc nào cũng xu nịnh Triệu Trường Tùng.

“Lục đệ đứng thật là tục nhân, những cô nương tầm thường kia dễ dàng có được, còn cô nương như vậy ai mới có được đây.” Triệu Trường Tùng lắc đầu cười, “Tục nhân! Đợi ngày nào đó ca ca có được rồi, sẽ để các người nhìn rõ một phen.”

Triệu Trường Ninh nhìn đám người vãn dốt vô nát bọn họ, lòng thầm nghĩ đám đệ tử quần áo lụa là, lại đứng ở đây bàn về nữ nhân. Ngoài này lạnh muốn chết, vào trong nói không được sao? Sau đó nàng mới bước vào trong trường học.

Đỗ Thiếu Lăng cũng nghe được những lời này, nói với Triệu Trường Hoài bên cạnh: “Đang ở trong nhà mà tam đệ người cũng dám nói như vậy.”

“Hắn là con trai nhị thúc, trong nhà được cưng chiều, sẽ không ai nói hắn đâu.” Triệu Trường Hoài chỉ thần nhiên liếc nhìn Triệu Trường Tùng: “Đề ý hắn làm gì, ngoài này lạnh quá, vào trong sưởi ấm thôi.”

Đỗ Thiếu Lăng cười một tiếng: “Mai nở đẹp thế này, tên xấu xa nhà người lại không hiểu phong tình, chẳng khác huynh trưởng của người gì cả, hai người không hổ là ruột...”

Triệu Trường Hoài nghe đến đó hơi mím môi. Hẳn không thích người khác nhắc đến chuyện này. Hẳn cảm thấy Triệu Trường Ninh nhu nhược bất tài, vốn không xứng tranh giành với hắn, vậy mà vẫn đậu được cử nhân.

Đỗ Thiệu Lăng lại không chú ý tới, mỉm cười tiến về phía trước: “Có điều mỹ nhân mà tam đệ ngươi nói, trước mắt đã có một người rồi. Ta thấy huynh trưởng Triệu Trường Ninh của ngươi đúng là thanh cao thoát tục, lại trầm mặc yên tĩnh khiến người khác chớ gần... Há chẳng phải giống hệt với mỹ nhân mà huynh trưởng tượng sao? Còn phải đi tìm đâu xa, cứ bắt người kia lại là được.”

Từ Vi... Từ Vi... Từ Vi...=))))))))))))) May là anh tên Triệu Từ Vi, bằng không mẹ Đàn mà đặt Hạ Từ Vi chắc cười chết con dân =)))))))))))))

Chú thích:

(1) Ở thời cổ đại, bé gái đều bị cạo trọc đầu, đến một độ tuổi nhất định, đầu tiên sẽ cho phép để tóc mọc ở đỉnh đầu, sau đó mới được nuôi dài toàn bộ, chuẩn bị để dùng trùm búi.

(2) Thế diệt: tiếng cháu xưng hô với bác, chỉ con trai của những người bạn bè thâm giao, hoặc cách xưng hô lễ độ với con trai của những người đồng bối hay ngang vai vế.

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Khóe miệng Triệu Trường Hoài khẽ nhếch lên: “Lời này của ngươi có ý gì?”

“Thuận miệng nói mà thôi.” Đỗ Thiệu Lăng đáp rồi cũng bước vào trường học.

Trong trường mọi người đều đã ngồi gần đủ. Triệu Trường Ninh cũng đã ngồi vào chỗ, lúc này mới thấy một tiên sinh để chòm râu sơn dương¹ tiến vào.

Vị tiên sinh này họ Cổ, cũng là một ông lão bảo thủ hết như tên, là tiên sinh chủ quản trường học trong tộc. Những người mới tiếp xúc với lão quá nửa đều không thích lão, làm việc vô cùng cứng nhắc, lại thường xuyên bày ra bộ mặt hà khắc chết người, có điều học văn uyên bác, các đệ tử cũng chịu phục để lão quản.

Trong trường học họ Triệu không chỉ có các đệ tử trong tộc, còn có một ít bà con thân thích dính vào. Đương nhiên, những người được tiên sinh dạy dỗ thực sự, chỉ có các đệ tử sắp sửa vào trường thi. Trước khi bọn họ thi đỗ cử nhân, Cổ tiên sinh đã mở một lớp cử nhân chạy nước rút, giờ thi tạm thời đổi thành tiến sĩ chạy nước rút.

Cách kỳ thi Hội chỉ còn ba tháng, bởi vậy Cổ tiên sinh rất căng thẳng, điều bốn người sắp thi tiến sĩ lên hàng đầu tiên mà chỉ dạy.

Triệu Trường Ninh ngồi ở hàng thứ nhất cạnh tám bình phong, trước mặt xếp chồng mấy cuốn 《Trạng nguyên thông giám》, chọn lọc bài văn của các tiến sĩ hai năm gần đây. Nàng nhìn lão tiên sinh nước miếng tung bay, chòm râu run rẩy, đang cầm một bài văn giảng cho các học trò, dùng tinh thần phân tích văn chương đạt điểm tuyệt đối kỳ thi đại học, chia từng đoạn giảng giải đại ý, giảng giải kết cấu. Trong một thoáng, Triệu Trường Ninh đột nhiên cảm thấy, Cổ lão tiên sinh không khác giáo viên ngữ văn thời cấp ba của nàng là bao, mơ hồ sinh ra mấy phần thân thiết.

Nhưng Cổ tiên sinh không có thân thiết như vậy, phát hiện Triệu Trường Ninh không chú tâm nghe giảng, gõ gõ cây thước lên bàn của nàng, liếc nhìn nàng một cái.

Đây là tỏ ý nàng đừng có thất thần, bằng không thi sẽ ăn đòn đấy.

Triệu Trường Ninh tức khắc thu lại tinh thần, chăm chú lắng nghe, thời đi học chuyên ngành của nàng là pháp luật hành chính, vô cùng khô khan, lúc tự học cũng đau khổ muốn chết. May sao đã có căn bản, học tới văn Bát cổ² cũng xem như thành thạo, thời gian bảy năm không hề mài dũa tính cách nàng, mà còn giúp nàng có thể nhanh chóng tìm đúng tinh túy văn chương.

Nội dung thi Hội tuy đều trong Tứ thư Ngũ kinh, nhưng cái quốc gia tìm là nhân tài ra làm quan, đề thi nhiều nhất đương nhiên là trị quốc. Về cách trị quốc, không ai biết được nhiều hơn Triệu Trường Ninh, điều này nàng rất tự tin, năm đó luận văn của nàng chính là 《Luận quan hệ của hành chính và hưng suy quốc gia》, nghiên cứu hơn bốn mươi chính quyền từ cổ chí kim. Mô hình cùng cách trị quốc hết sức phong phú.

Có điều bình thường nàng sẽ không đột nhiên phô bày mà thôi. Nàng làm người thận trọng, hoàn cảnh trong nhà lại phức tạp, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

Cổ tiên sinh tuy nghiêm khắc, lại hiểu được đạo lý dạy theo năng khiếu, với từng kiểu học trò, sẽ có từng cách truyền đạt, từng cách chỉ dạy khác nhau.

Với Triệu Trường Ninh, đánh cũng vô dụng, không bằng dùng ánh mắt dọa nạt. Còn Triệu Trường Tùng vừa thất thần, chắc chắn sẽ bị đánh, bởi vậy khi lên lớp, mọi người đều rất chăm chú. Những kẻ khác chỉ là phông nền cho bọn họ bồi luyện, không nhắc tới cũng được.

Hôm nay học sinh mới Đỗ Thiếu Lăng, Cổ tiên sinh lại đặc biệt quan tâm, kiểm tra học vấn của hắn ra sao. Hỏi tới vậy mà đối đáp trôi chảy, mới ngạc nhiên tâm đắc nói: “Học vấn không tồi, có thể sánh với Từ Vi rồi.” Triệu Trường Ninh nghe thấy liền ghé mắt nhìn Đỗ Thiếu Lăng.

Vì với Cổ tiên sinh mà nói, khen ngợi thật ra là một chuyện rất khó khăn. Cũng chính Kinh khôi* Triệu Trường Hoài mới được lão khen “Độ học vấn đủ rồi, có thể dự thi.” Chỉ một câu này, Triệu lão thái gia vui đến nỗi tặng ngay Cổ tiên sinh năm mươi lượng bạc làm quà bái sư, sau đó tiễn Triệu Trường Hoài vào trường thi, quả nhiên là đỗ Kinh khôi.

* Kinh khôi: Người đỗ đầu kỳ thi Hương, chi tiết xem chú thích

Cổ tiên sinh là một lão cổ hủ, chỗ tốt của lão cổ hủ chính là coi tiền bạc như rác rưởi, với đại phòng, nhị phòng, thậm chí là thứ xuất của tam phòng đều đối đãi như nhau.

Nhưng mà vị tiên sinh khác thì không như vậy.

Trong trường học có hai tiên sinh, Cổ tiên sinh dạy Kinh nghĩa, vị Tường tiên sinh kia dạy Tử thư. Tiên sinh này làm người khôn khéo, vì là người nhị thúc mời đến, nên đối tượng giảng bài chỉ có một —— Triệu Trường Tùng.

Lần này còn ghé góm hơn chính là, Đỗ Thiếu Lăng cũng mang theo vị tiên sinh dạy Tử thư tới, họ Chu, nghe nói dưới tay lão đã cho ra rất nhiều tiến sĩ, đại khái chính là một thầy giáo kim bài.

Lúc Triệu Trường Ninh nghe được tin đó, thiếu chút nữa đã phun ra ngụm trà. Vị huynh đài này đúng là lợi hại thật, đến trường còn tự mang theo thầy giáo.

Cổ tiên sinh chỉ lên lớp buổi sáng, buổi chiều giao cho hai vị tiên sinh này, hai vị tiên sinh cùng giảng lại chẳng phải là muốn đánh nhau?

Quả nhiên buổi chiều lúc bắt đầu học thì xảy ra vấn đề, Chu tiên sinh ở một bên nhìn Tường tiên sinh giảng bài, thấy Tường tiên sinh căn bản chỉ nói với mỗi Triệu Trường Tùng, những học trò khác có câu hỏi lão đều không đáp. Thật ra Triệu Trường Ninh cũng đã quen với tác phong của vị Tường tiên sinh này, lão chẳng qua là quen đi xu nịnh mà thôi.

Chu tiên sinh nhấp một ngụm trà, bắt đầu nói với chính mình.

Lão ngược lại rất tán thưởng vị Cổ tiên sinh ban sáng, còn với vị Tường tiên sinh này hoàn toàn không có hảo cảm, thứ gì không biết, cái bộ dạng này còn dám tới làm chậm trễ các học trò. Lão bắt đầu đối nghịch với Tường tiên sinh, ngoại trừ câu hỏi của Triệu Trường Tùng, câu hỏi của những người khác lão đều đáp lại.

Sau đó Chu tiên sinh nhắc đến một vấn đề, là một câu trong 《Trung dung》, “Quân tử chỉ cầu làm việc theo đúng vị trí của mình, không mong làm những chuyện vượt ngoài bổn phận.” Giải thích của hai vị tiên sinh xảy ra chút trắc trở, Tường tiên sinh nói “Vị trí của mình” là chỉ thân phận ở vị trí đó, Chu tiên sinh nói cách giải thích này hạn hẹp, nên chỉ cả hoàn cảnh thêm vào.

Tường tiên sinh lớn tuổi, cảm thấy mình đủ tư cách, Chu tiên sinh lại là thầy giáo kim bài, cho rằng thân phận của mình đều đặt ở đó cả. Tính khí người đọc sách thẳng thắn, nói tới nói lui lại thành biện luận chốn công đường, đồ mặt tía tai, ngôn từ kịch liệt, đến cả đám học trò cũng mặc kệ.

Ngày đầu tiên giảng bài xem như còn tạm, có điều nội dung hơi lộn xộn. Ngày thứ hai càng tệ hơn, thẳng cấp thành công kích lên thân người.

Chu tiên sinh nói Tường tiên sinh là: “Lão tiểu nhân xu nịnh, đừng có làm hồng công tử nhà ta.”

Tường tiên sinh lại nhảy dựng lên mắng Chu tiên sinh: “Ông là cộng hành từ phương nào tới? Muối ta ăn còn nhiều hơn cơm ông xối, ông có cửa gì mà cao giọng nói ta?”

Tường tiên sinh tuy nhân phẩm chẳng ra sao, nhưng mà mắng người cũng có chút năng khiếu. Chu tiên sinh cũng không hề nhượng bộ, nhất thời đám học trò trong học đường ngơ ngác nhìn nhau, không biết phải làm sao mới được.

Triệu Trường Ninh có hơi nhức đầu, nhưng hai người này năng lượng thế nào được đây, sau lưng hai vị tiên sinh chính là tổ tông, không thấy Triệu Trường Tùng và Đỗ Thiếu Lăng đang ở hai bên nhìn đối phương cười lạnh chắc.

Triệu Trường Tùng trong nhà quen được cung chiều, tuy thoát nhìn hắn có vẻ quần là áo lượt, nhưng có thể đậu cử nhân thì cũng không phải kẻ ngốc. Vị Tường tiên sinh này vốn dĩ chỉ dạy mình hắn, người khác học thế nào liên quan gì tới lão, về phần Đỗ Thiếu Lăng, hắn mới chẳng thèm quan tâm kẻ kia là thân thánh phương nào, đụng tới trên đầu hắn thì hắn sẽ không khách khí nữa.

Đỗ Thiếu Lăng đáng lẽ muốn khuyên giải, nhìn thấy xa xa Triệu Trường Tùng ngồi bất động như núi, hắn cũng bất động luôn. Nhìn hai vị tiên sinh cãi lộn, trên mặt hắn vẫn mang theo ý cười. Thủ oán coi như đã kết xong với Triệu Trường Tùng, tình nghĩa chó má vừa rồi cũng tan tành mây khói. Triệu Trường Tùng này chính là một kẻ ngang ngược, ý vào cha mình xuất chúng nổi bật trong Triệu gia, e là chẳng để ai trong mắt.

Vị tiên sinh này cũng học theo không để ai vào mắt, hắn nhìn không quen, cái thứ gì chứ!

Triệu Trường Hoài không hứng thú với cái lộn, quan hệ của hắn và Triệu Trường Tùng thường thường, bởi vậy hỏi Đỗ Thiếu Lăng: “Người không quan tâm thật sao?”

Đỗ Thiệu Lăng thấp giọng nói với hân: “Ta ở nhà đọc sách chỉ có một mình, sắp buồn chết rồi, chỗ các người náo nhiệt như vậy, nháo nhào cũng vui ghê.”

Triệu Trường Hoài nghe xong cười mắng hân: “Người đúng là nhàm chán vô vị.”

Nhưng Triệu Trường Ninh nhìn một hồi, cảm thấy không thể mặc kệ, nàng là đích trưởng tôn, chưa biết chừng cuối cùng lại trách móc đến trên đầu nàng, bèn gọi thư đồng Tứ An của mình tới, bảo hân lặng lẽ đi mời Cổ tiên sinh.

Chú thích:

(1) Râu son dương:

(2) Văn Bát cổ: là một thể văn đặc thù, được quy định trong chế độ thi cử ở các triều Minh, Thanh Trung Quốc và triều Nguyễn ở Việt Nam.

Bát cổ là lối văn 8 đoạn, ở những đoạn 4, 5, 6, 7 đều có 2 vế đối nhau, tổng số là 8 vế. Cũng gọi là văn biên ngẫu = có đối mà không có vần (biên = 2 con ngựa chạy song đôi).

Quy tắc bố cục văn Bát cổ:

1 – Phá đề: giải nghĩa đầu bài (lời của mình).

2 – Thừa đề: bắt đầu vào lời người xưa nói.

3 – Khởi giảng: đại ý của đề mục.

4 – Tiền cổ: vào bài, phải có hai vế đối nhau.

5 – Trung cổ: thích thực rõ nghĩa đầu bài, hai vế đối nhau.

6 – Hậu cổ: tán rộng nghĩa đầu bài, hai vế đối nhau.

7 – Kết cổ / Thái cổ = tóm tắt các ý trên, hai vế đối nhau.

8 – Thúc đề: thắt chặt đầu bài [1]

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Cổ tiên sinh vừa ngủ trưa dậy, vội vàng khoác áo choàng, run lấy bầy chạy tới.

Lão kéo hai người ra, đều là đồng nghiệp cả, cũng không tiện lấy ra bộ dạng dùng để đối phó với đám học trò. Chỉ đành uyển chuyển khuyên giải vài câu, đại loại là làm gương cho các đệ tử, sau đó sắp xếp ngày dạy học chéo nhau cho hai người. Ngày lẻ là Trương tiên sinh, ngày chẵn là Chu tiên sinh.

Chu tiên sinh vẫn rất tin phục Cổ tiên sinh, vốn dĩ cũng là tại lão xoi mói: “Thôi thì bỏ đi vậy, ta cũng xin nhận lỗi với ông.”

Nhưng Trương tiên sinh không hề nghĩ vậy, lão không chịu nhượng bộ. “Nhận lỗi cái gì? Ông cũng xứng sao?”

Chu tiên sinh thiếu chút nữa lại nhảy dựng lên mắng trả, đáng tiếc bị Đỗ Thiệu Lăng kéo lại, phép vua cũng thua lệ làng, vẫn nên bỏ qua thôi.

Hai ngày nghe giảng của Triệu Trường Ninh quả thực là náo nhiệt, nghe thấy lời này của Trương tiên sinh nàng chỉ biết co rút khóe môi, người ta đưa bạc thang cũng không chịu xuống, nếu đổi thành người tính khí ác liệt, e rằng đều đã xông vào đánh nhau.

Cổ tiên sinh cũng cảm thấy đau đầu, trường học vốn dĩ thanh tịnh, lần này bảo đảm không thanh tịnh nổi rồi.

Chuyện lớn như vậy lão cũng không thể giấu diếm, đành nói cho Triệu lão thái gia biết. Việc này dọa cho Triệu lão thái gia hoảng sợ, lập tức gọi Triệu Trường Tùng tới, nhưng ông cũng không dám nói gì nhiều Triệu Trường Tùng, chỉ có thể dặn đi dặn lại hân, sau này đừng có xảy ra xung đột gì với Đỗ Thiệu Lăng, bằng không sẽ khó mà giải quyết. Sau đó Triệu lão thái gia vung tay lên, mở tiệc, khoản đãi Đỗ Thiệu Lăng cùng thầy giáo kim bài của người ta, Chu tiên sinh.

Yến tiệc mở vào buổi tối, Triệu lão thái gia gọi tất cả trưởng bối cùng con cháu trong nhà tới. Triệu Trường Ninh thay một chiếc áo chuàng màu xanh nhạt, cùng Đậu thị đi đến nhị phòng.

Trạch viện của nhị phòng cách đại phòng không xa, rộng lớn và khí thế hơn đại phòng, trong viện chính tề mà đường bệ, nô tì đầy tớ xinh đẹp vô số, dưới mái hiên thấp đèn lồng bằng vải lụa tinh xảo. Trường Ninh thấy nhị thúc Triệu Thừa Liêm đang ngồi trong nhà chính nói chuyện cùng Đổ Thiệu Lăng, xung quanh còn có các trưởng bối trong nhà, phụ thân Triệu Thừa Nghĩa cũng ngồi bên cạnh, lúng túng uống trà, dường như không biết phải nói gì, chỉ thấy nhị đệ như trăng sáng được sao nhỏ vây quanh.

Tướng mạo Đổ Thiệu Lăng này rất tuấn tú, tóc mai chính tề, môi hồng răng trắng, mặc một bộ trường bào màu xanh, càng lộ ra vóc dáng thon dài.

Nhị thúc ngày thường luôn mang dáng vẻ làm quan, rất ít khi xuất hiện.

Triệu Trường Ninh quý xuống thỉnh an ông, nhị thúc cũng chỉ nhàn nhạt ừ một tiếng, lại quay sang nói chuyện cùng Đổ Thiệu Lăng. Ngược lại thứ xuất tam thúc tứ thúc, lời kéo Triệu Trường Ninh hỏi năng rất nhiều về chuyện học hành.

Trường Ninh tự mình đến ngồi vào một chiếc ghế chỗ phía sườn đông nhà chính, bên tai lại nghe thấy tiếng cười hi hi của đám nữ tử, nàng ngẩng đầu nhìn, phía sau là một tấm bình phong, tiếng cười từ đằng sau truyền đến.

Các nữ tử trong nhà đang nhìn kẻ nọ...

Triệu Trường Ninh theo bản năng liếc nhìn Đổ Thiệu Lăng, nàng nhớ là Đổ Thiệu Lăng chưa có hôn ước. Quả thực là thanh niên tuấn tài, gia thế lại cực kỳ tốt, là đối tượng hàng đầu để làm vị hôn phu.

Nàng cảm thấy thật thú vị, khẽ cười một tiếng.

Với các nữ tử mà nói, lấy được người chồng tốt là mong ước cả đời của các nàng. Tự nhiên khi thấy được thứ tốt sẽ giống như quả trứng nứt vỏ bị đám ruồi nhặng nhìn chăm chăm vào.

Trên yến hội Triệu Trường Ninh trước giờ chỉ lo ăn uống, bên kia nhị thúc đã đem lớn nhỏ trong nhà giới thiệu với Đổ Thiệu Lăng một lượt, đặc biệt là nhị thẩm Từ thị, nhấn mạnh kẻ trong nhà có mấy đứa nhỏ, đặc biệt là Uyển nhi của bà hiền huệ ra sao, gia phong lại đoan chính thế nào.

Nếu có thể leo lên cửa hôn sự này với Đổ gia, chẳng đúng là may mắn trên trời rơi xuống.

Triệu Trường Ninh đoán chừng là không có kịch hay, Đổ Thiệu Lăng cười lễ độ mà miễn cưỡng, rõ ràng không mấy hứng thú với việc người khác làm mai cho mình.

Cũng phải, gia thế hần tốt như vậy, không biết đã có bao nhiêu người từng nhắc đến chuyện làm thân, có bao nhiêu nữ tử từng hiến ân cần cho hần, trong đó những người có gia thế tốt nhiều không đếm xuể, sao có thể hứng thú được đây.

Đổ Thiệu Lăng quả thật không có hứng thú, có điều nhà hần dạy dỗ rất tốt, không hứng thú cũng phải lễ phép lắng nghe, mỉm cười.

Trường Ninh ăn xong, thấy mẫu thân đang nói chuyện với thứ phòng tam thẩm, tứ thẩm, nàng định quay về trước nghỉ ngơi. Ai mà biết trên đường lại gặp muội muội Triệu Ngọc Thiên, nàng mang theo hai nha đầu đứng ngó nghiêng ở cửa viện, nhìn thấy Triệu Trường Ninh liền vui mừng, vẫy tay với nàng: “Ca ca, mau lại đây!”

Triệu Trường Ninh đi tới, hơi nhú mày: “Sao muội lại tới đây?”

“Muội nghe nói, hôm nay nhị thúc mở tiệc khoản đãi vị tam thiếu gia nhà họ Đổ...” Triệu Ngọc Thiên đỏ mặt, nhỏ giọng nói, “Muội muốn tới xem xem. Nghe nói tam thiếu gia đó học vấn tốt, lại rất khôi ngô.”

Triệu Trường Ninh biết nàng có chủ ý gì, cảm thấy nàng thật xằng bậy, chẳng lẽ con bé cũng có ý định giống mấy người kia sao? Nàng lắc đầu nói: “Muội mau quay về cho ta, chỗ nhị thúc có nam tử bên ngoài. Gặp Đổ Thiệu Lăng làm cái gì, hần cũng chẳng mọc thêm con mắt nào đâu. Ta vẫn phải nhắc nhở muội chớ có làm càn, người ta có thân phận gì hả?”

Đổ Thiệu Lăng là người thế nào? Đến đích xuất nhà nhị thúc hần cũng xem thường, lẽ nào còn để ý đến Ngọc Thiên của trưởng phòng lụn bại, không phải nàng xem nhẹ muội muội mình, mà là trên mọi mặt thì Ngọc Thiên kém Uyển nhi quá xa rồi. Nếu nàng có cái ý định này, cuối cùng người ta chắc chắn sẽ tổn thương thể diện của nàng.

Triệu Ngọc Thiên nghe thấy thì khó chịu: “Ca ca, nào có ai xem thường muội muội mình như huynh. Hai ta tốt xấu gì cũng là ruột thịt, muội có tốt thì huynh cũng tốt. Về mặt này của huynh, cứ như muội làm khó huynh không bằng...”

Triệu Trường Ninh bị nàng chọc tức đến bật cười: “Nếu để mặc muội, ta sợ muội sẽ ném đi mặt mũi của cha mẹ mất. Mấy người nhà Uyển nhi đều không lộ diện, một tiểu thư được nuôi dưỡng trong khuê phòng như muội, sao có thể gặp nam tử bên ngoài? Đến lúc đó đừng trách người ta nói muội tùy tiện.”

Triệu Ngọc Thiên nghe xong dường như cũng nghĩ như vậy thật, mới không nói nữa. “Vậy cùng lắm thì không gặp nữa... Ca ca, giúp muội đưa cái này cho huynh ấy nhé!”

Triệu Ngọc Thiên đột nhiên đặt một vật vào trong tay nàng, nhanh chóng rời đi, Triệu Trường Ninh kéo cũng không kéo lại kịp.

Triệu Trường Ninh cúi đầu nhìn, chỉ thấy một cái hà bao nhỏ màu lan xanh¹, bên trong đặt một miếng ngọc bội. Cũng không biết hà bao này tìm đâu ra được khối ngọc tốt như vậy. Mặt trên túi thơm còn dùng tiểu triện² thêu một chữ “Lăng”. Triệu Trường Ninh nhìn thấy cái hà bao này trong lòng liền căng thẳng, Ngọc Thiên rốt cuộc định làm gì, sao có thể làm ra việc ngu xuẩn đến thế?

Chẳng lẽ nàng định dùng vật này để quyến rũ một tên nam tử lạ mặt sao?

Triệu Trường Ninh đang định giữ lại vật này, quay về tìm Triệu Ngọc Thiên tính sổ. Không ngờ phía sau chợt truyền đến tiếng bước chân: “Ồ, Trường Ninh huynh, huynh ở đây làm gì vậy?”

Triệu Trường Ninh còn chưa phản ứng kịp, người nọ đã đi tới phía sau mình. Hơi thở xa lạ mang theo hương long tiên cách nàng thật gần, hương liệu này quý giá lại khó có được, người vào liền cảm thấy tao nhã. Sau đó một bàn tay đột nhiên lướt qua vai nàng, cảm lấy túi thơm trên tay nàng, người kia ở sau lưng cười nói: “Trường Ninh huynh lại vẫn dùng vật nữ tính thế này sao?”

Trường Ninh nhìn lại đúng là Đỗ Thiếu Lăng, những thứ ăn thứ dùng của tên này giống hệt Triệu Trường Tùng, giá trị xa xỉ, bình thường nàng cũng không gần gũi với hắn, thậm chí còn chưa từng nói chuyện riêng, Đỗ Thiếu Lăng lúc nào cũng được một đám người bu quanh nịnh nọt.

Nàng nghĩ thầm chuyện này sao có thể để hắn nhìn thấy, chân mày khẽ nhăn, tức thì muốn đoạt lại. “Làm cái gì, trả lại cho ta!”

Đỗ Thiếu Lăng cậy mình cao hơn y nửa cái đầu, giờ một tay ngăn trở y, chưa từng thấy dáng vẻ sinh động này của y bao giờ, không khỏi cười một tiếng: “Huynh sợ cái gì, ta cũng đâu có ăn thịt huynh.”

Sau đó hắn lật túi thơm lại, muốn nhìn xem là thứ gì khiến cho Triệu Trường Ninh muốn đoạt lại như vậy, thấy tên mình ở bên trên, lại ngay ngắn cả người.

Triệu Trường Ninh thấy hắn đã nhìn thấy rồi, cũng không định đoạt lại nữa, thờ dãi nói: “Được rồi, giờ trả lại cho ta đi.” Nàng còn đang suy nghĩ làm sao giải thích với Đỗ Thiếu Lăng, về chuyện trên hà bao này có tên của hắn.

Không ngờ Đỗ Thiếu Lăng này ánh mắt chợt lóe, liếc nhìn nàng một cái: “Đây là túi thơm của huynh?”

Chuyện này sao có thể thừa nhận là y làm, Triệu Trường Ninh chỉ đành nói: “Huynh nghĩ nhiều rồi, là ta nhặt được.”

Nhưng Đỗ Thiếu Lăng lại tiến lên một bước.

Bóng đêm thâm trầm, phía trước viện ít người lui tới, hắn lại dựa thật gần nàng, chăm chú dõi theo ánh mắt nàng, sau đó ngập ngừng hồi lâu mới nói: “Phía trên sao lại có tên của ta?”

Bộ dáng hắn anh tuấn gia thế lại tốt, người thích hắn rất nhiều. Lẽ nào người này cũng đối với hắn...

Thật ra ban đầu Trường Ninh chưa phản ứng kịp, mãi một lát sau nàng mới hiểu ra ý của Đỗ Thiếu Lăng, chẳng lẽ Đỗ Thiếu Lăng cho rằng.. nàng thích hắn? Khóe miệng khẽ nhếch nói: “Thiếu Lăng huynh, huynh hiểu lầm rồi, quả thật là ta thấy có người làm rơi vật này trên đường, nhặt lên xem thử mà thôi. Chắc là của nữ tử nào đó ái mộ huynh làm rơi.”

Đỗ Thiếu Lăng vẫn nửa tin nửa ngờ, tâm tình hắn nhất thời có hơi phức tạp, nhìn gương mặt xinh đẹp thờ ơ, liền nói: “Nếu đã là Trường Ninh huynh nhặt được, vậy thì nên bảo quản cho tốt mới phải.”

Hắn nắm khối ngọc kia trong tay một lát, lại trả về tay Triệu Trường Ninh, sau đó cứ như vậy mà rời đi.

Triệu Trường Ninh...

Tên này có ý gì? Chắc sẽ không cho rằng nàng thích hắn thật chứ?

Chú thích:

(1) Màu lan xanh:

(2) Nguyên văn: 小篆 (Chữ tiểu triện)

Triện thư (篆书) hay chữ triện, là một kiểu chữ thư pháp Trung Quốc cổ, được chia làm hai loại: đại triện và tiểu triện. Khi Tần Thủy Hoàng thống nhất Trung Quốc, ông đã sai thừa tướng Lý Tư thống nhất văn tự, tức là thống nhất các chữ viết giữa các nước trước đó từ đại triện thành chữ tiểu triện.

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9

Trường Ninh chân bước hư không trở về Tây viên.

Đại nha hoàn của nàng Hương Chuyên thấy sắc mặt nàng không tốt, lập tức tiến lên nghênh đón: “Gia, làm sao vậy? Có phải ở ngoài bị lạnh không?”

Triệu Trường Ninh xua tay, bảo nàng rót cho mình ly trà nóng, yên lặng một hồi. Có điều nghĩ lại toàn bộ chuyện này vẫn thấy có chút... hoang đường. Nàng hỏi Hương Chuyên: “Có thấy thất tiểu thư đi đâu không?”

Hương Chuyên đáp: “Ban nãy có thấy tiểu thư ra ngoài, một lúc lâu vẫn chưa quay lại. Có cần nô tì đi tìm nàng không?”

Triệu Trường Ninh uống thêm vài ngụm trà nóng, mới ép xuống được luồng khí lạnh kia. “Không cần, đi lấy bản kiến giải 《Xuân thu》 của Chu Tử ‘1’ tới cho ta.”

Hương Chuyên đến thư phòng tìm sách cho nàng, Trường Ninh lại trải ra giấy bút, tiếp tục viết lại kiến giải của Chu Tử.

Khoa cử triều Minh thi văn Bát cổ, loại hình thi cử này dường như đã làm mai một sức sáng tạo của học trò, nhưng ngược lại có một điểm tốt rất rõ ràng, đó chính là chuẩn mực, quy tắc. Chỉ cần thành thạo các dạng câu ngắt nghèo trong văn Bát cổ, khi viết sang thơ từ khác đều dễ như trở bàn tay.

Chỗ tốt của văn Bát cổ có thể gặp ở một câu chuyện, sau khi nhà Thanh suy vong, Trần Độc Tú gặp gỡ Trương Mộng Lân ở đại học Bắc Kinh, hai người đều là tú tài thời Tiền Thanh, nhưng Trần Độc Tú thi ‘Tú tài Bát cổ’, còn Trương Mộng Lân thi ‘Tú tài Sách luận’, phân lượng kém xa tú tài Bát cổ. Trương Mộng Lân sau khi biết được liền cảm thấy kính nể, liền tục thờ dài nói: “Thất lễ, thất lễ, ngài là lão tiên sinh tiền bối, quả thực tú tài Bát cổ của ngài có giá trị hơn tú tài Sách luận của tôi.”

May là Triệu Trường Ninh học pháp luật, các điều khoản nghiêm khắc của pháp luật nàng cũng có thể thuộc không sai chữ nào, học Bát cổ cũng không tốn sức. Nghĩ tới câu chuyện lúc trước từng nghe, Trường Ninh giật mình cười, giờ nàng chẳng những là tú tài Bát cổ, mà còn là cử nhân Bát cổ rồi. Ai mà ngờ được bản thân lại có một ngày như vậy.

Nàng ở trong phòng viết bài, mấy thứ nữ của đại phòng đứng ở ngoài cửa, không dám tiến vào quấy rầy nàng.

Triệu Trường Ninh ngẩng đầu nhìn thấy mấy nữ tử ở ngoài cửa đã đợi khá lâu, liền cho bọn họ vào trong ngồi, lúc này mới phát hiện hai di nương cũng theo tới thỉnh an. Hai di nương mặc áo gấm hoa văn trắng thuần, cài đôi khuyên đỉnh hương bạc, trẻ trung mỹ mạo nhìn không ra tuổi tác. Thỉnh an hô một tiếng “Đại thiếu gia” xong, liền đứng ở một bên không dám lên tiếng.

Đại phòng hiện tại có ba người thứ nữ, nhỏ nhất chính là Nhân nhị, mẫu thân nàng đã mất. Hai thứ nữ lớn hơn, một là do Hương di nương sinh, một là do Tú di nương sinh. Thật ra hai di nương này Trường Ninh cũng chưa từng phân rõ, chỉ biết đều là nha hoàn bên cạnh Đậu thị đưa lên, xuất thân không tốt.

Vì di nương đều là nha hoàn của Đậu thị, bởi vậy không khí trong nhà lúc nào cũng hài hòa, mấy tiết mục như chủ mẫu di nương đầu đá, Trường Ninh chưa có cơ hội được nhìn thấy. Lúc Triệu Trường Ninh mới tới đây, thấy mẫu thân Đậu thị nói chuyện hòa thuận cùng hai di nương, lôi kéo bọn họ cùng ngồi thêu thùa, còn giương mắt dò dẫm thật lâu, thậm chí từng hỏi Đậu thị: “Mẹ và mấy di nương thân thiết đến vậy sao?”

Đậu thị cùng Tống nữ mẫu đều cười, Đậu thị nói: “Người một nhà sao lại có thù oán được, bọn họ đều vì cha con mà sinh con dưỡng cái, kéo dài đời sau cho nhà chúng ta, chỉ là di nương mà thôi, ta khó dễ bọn họ để làm gì?”

Tống nữ mẫu nói tiếp: “Ý nghĩ của thiếu gia từ đâu tới vậy, kỳ lạ khác thường, có di nương nhà ai không phải như thế?”

Lúc đó Triệu Trường Ninh mới ý thức được, đây là bất đồng trong quan niệm. Không chỉ đại phòng, nhị phòng, tam phòng, tứ phòng đều có di nương, trừ khi di nương nào đó quá mê hoặc lại không hiểu chuyện, sẽ bị chủ mẫu bán ra ngoài, căn bản là đều mặc kệ. Mà chủ mẫu chính là chủ mẫu, trời sinh đã là chủ tử của di nương, thân phận bày ra ở đó, di nương vĩnh viễn đừng mơ tưởng vượt qua.

“Mọi người ngồi đi, không cần phải đứng.” Triệu Trường Ninh chỉ vào ghế tròn.

Hai di nương rất hoảng hốt: “Đại thiếu gia cứ đọc sách là được, không cần để ý đến hai chúng ta.”

Triệu Trường Ninh thấy nói không được, cũng mặc hai người họ, di nương dựa vào mẫu thân Đậu thị mà sống, còn Đậu thị thì dựa vào nàng. Với hai di nương mà nói, Triệu Trường Ninh là cấp trên, bọn họ còn trông ngóng ngày nàng đậu tiến sĩ, các thứ nữ cũng có thể dính chút phúc khí của nàng, lúc bàn hôn sự có thể gả cho người tốt một chút.

Chốc lát sau Triệu Thừa Nghĩa mới cùng Đậu thị trở về, trong phòng đã đốt bếp lò, di nương và các thứ nữ thỉnh an, rồi mới chậm rãi lui xuống.

Triệu Thừa Nghĩa hít lấy một hơi: “Đồ đại nhân kia quả nhiên là một nhân tài, nghe nói năm đó bài thơ ông ta làm được thánh thượng coi trọng, lúc thi Đình đỗ Thám hoa, bỏ mười năm công sức làm quan tới Lễ bộ Thị lang. Đúng là nở mày nở mặt, nhà chúng ta không so được. Học vấn của tam công tử nhà ông ta cũng không kém, có thể ngang ngửa với Trường Hoài.”

Triệu Trường Ninh nghe ông nhắc tới Triệu Trường Hoài, trầm mặc một lát, trong lòng có một chuyện đã muốn hỏi từ lâu: “Phụ thân, năm đó rốt cuộc vì sao Trường Hoài lại bị tổ phụ bế về nuôi, dù mẹ đẻ ấy mất rồi, cũng nên nuôi ở chỗ của cha chứ?” Người đệ đệ ruột này và y giống như kẻ thù vậy.

Triệu Thừa Nghĩa có vẻ không muốn nhắc đến, sắc mặt lạnh lùng, Đậu thị lại ho khan một tiếng, nói đi xem Ngọc Thiên, liền bước ra ngoài.

Triệu Thừa Nghĩa lúc này mới nói: “Năm đó sau khi mẹ ruột nó qua đời, mẫu thân con không tận tâm nuôi dưỡng nó, đến năm thăng bé năm sáu tuổi bị sốt cao. Thăng bé ngồi trên giường đất ẩm, cũng không ai biết nó bị sốt cả. Lúc mọi người phát hiện ra thì đã sốt cao đến suốt thì hôn mê. Tổ phụ con biết được, lúc đó ông nổi giận lôi đình, trách phạt cả ta lẫn mẫu thân con một trận, dù sao cũng là con trai... không thể đối xử tùy tiện được. Sau đó, tổ phụ con mới ôm Trường Hoài về nuôi, bởi vậy nó mới luôn oán hận ta.”

Triệu Thừa Nghĩa nhìn Triệu Trường Ninh: “Lúc đó mẫu thân đưa con đến nhà cậu, vừa vặn không chăm sóc được nó.”

Triệu Trường Ninh không ngờ lại là như vậy.

Bình thường Triệu Trường Hoài luôn lạnh nhạt với y, một khi y rơi vào cảnh khốn khó liền giữu cột không chút lưu tình, hẳn không đổ thêm dầu vào lửa, kỳ thật Triệu Trường Ninh đã phải cảm ơn hắn rồi.

Tối nay Triệu Thừa Nghĩa đến chỗ Hương di nương nghỉ ngơi. Triệu Trường Ninh nghe tiếng bếp lò nổ lách tách, lại nhớ đến cái hà bao kia.

Nàng hỏi bà bà bên ngoài: “Thất tiểu thư đã về chưa?”

Bà bà đáp lại qua tấm rèm bông dày nặng: “Ban nãy có trở về, chắc là mệt mỏi, đã ngủ lại trong phòng rồi. Đại thiếu gia có cần nô tì gọi tiểu thư dậy không?”

Nói nàng sợ nàng cũng không lọt tai, muội muội này tính tình bướng bỉnh. Lại nghe thấy đã ngủ rồi, Triệu Trường Ninh dứt khoát không gọi nàng tới nữa. Nàng đặt ly trà xuống nói với Đậu thị vừa bước vào: “Mẹ, có chuyện con phải dặn dò. Mấy ngày này mẹ giữ Ngọc Thiên ở trong nhà, không được cho con bé chạy lung tung. Gọi vài nữ mẫu giới thiệu thừa may vá tới, dạy nàng thêu một bộ chăn cho con, thêu không tốt không cho ra khỏi cửa.”

Đậu thị không biết nhi tử có ý gì, nhưng lời của Triệu Trường Ninh bà luôn nghe theo. Gật đầu một cái rồi nói: “Con trai, nó lại làm con tức giận?”

Triệu Trường Ninh hơi thờ dãi: “Dù không làm con giận, cũng không thể để con bé cứ chạy lung tung vậy nữa.” Nàng nói tiếp với Tổng nữ mẫu, “Gọi Xuân Tú, Hạ Tú bên cạnh nàng lại đây.”

Xuân Tú, Hạ Tú rất nhanh tiến vào, hai nha đầu này từ nhỏ đã hầu hạ Triệu Ngọc Thiên, học không ít tính tình từ chủ nhân. Tiến vào thấy Triệu Trường Ninh cũng không cung kính bao nhiêu, Triệu Trường Ninh hỏi các nàng hai câu Triệu Ngọc Thiên hôm nay đã đi những đâu, làm những chuyện gì, các nàng lại trả lời rất gọn gàng.

Sắc mặt Triệu Trường Ninh hờ hững, thực ra trong lòng nàng đã nổi giận, muội muội không hiểu chuyện, nguyên cớ chẳng phải là từ hai nha đầu này ra. Nàng chậm rãi nhấp một ngụm trà, bầu không khí trong phòng nhất thời không tốt, Xuân Tú Hạ Tú lại càng không hiểu gì cả, Triệu Trường Ninh thả tay xuống, tiếp theo một cái chén liền đập choang trước mặt bọn họ, vỡ tan tành!

Hai nha đầu cho đến Đậu thị cùng Tổng nữ mẫu bên cạnh đều bị hù dọa.

Lúc Trường Ninh ngẩng đầu, gương mặt tú lệ mang theo đôi phần sắc bén: “Quý xuống cả cho ta!”

Hai nha đầu vẫn bướng bỉnh ra mặt, Xuân Tú đáp: “Đại thiếu gia có gì từ từ nói là được, chúng nô tì là nha hoàn của tiểu thư, không biết đại thiếu gia muốn làm gì.”

Triệu Trường Ninh cười lạnh: “Hai người có ý gì? Các người là nha hoàn của Ngọc Thiên, nên ta không được hỏi các người sao?”

Đậu thị nghe đến đây sắc mặt bỗng thay đổi.

Xuân Tú cũng không dám đối nghịch, chỉ nói: “Đại thiếu gia sao lại nói vậy, ngài hỏi, nô tì trả lời là được, cần gì phải hung ác như thế.” Bọn chúng đi theo chủ tử hoành hành ngang ngược, cũng học thành bộ dạng ấy rồi.

Triệu Trường Ninh ngày thường rất hòa nhã, sẽ không cố ý làm khó đám nô tài, vốn dĩ mọi người sống cũng chẳng dễ dàng. Kết quả hai kẻ này có phải thấy tính tình nàng tốt, còn muốn làm phản luôn đúng không? Bộ dạng này của nàng quá kém cỏi, không quản được đám hạ nhân, sau này nàng còn quản ai được nữa?

Triệu Trường Ninh cười lạnh một tiếng, nói: “Các người có biết, theo luật Đại Minh, các người tranh luận với chủ tử là tội đáng bị treo cổ?”

Hai người Xuân Tú Hạ Tú ngo ngắc nhìn nhau, cũng sợ thêm mấy phần.

Lúc Trường Ninh hỏi lại một lần nữa, từng kẻ đều trả lời cung kính hơn rất nhiều.

Triệu Trường Ninh nhất thời cũng chưa nổi giận. Đợi bọn họ đáp xong, Triệu Trường Ninh không nhìn chúng nữa. Vẫy tay một cái, gọi bà bà bên ngoài tiến vào: “Đ dẫn hai người bọn chúng ra ngoài, mỗi kẻ đánh hai mươi trượng cho ta, gọi nha đầu trong phòng Ngọc Thiên đến xem bọn chúng chịu đòn, cẩn thận học lại quy củ.”

Đánh hai mươi trượng xong, cũng mất nửa cái mạng rồi. Sau đó nằm trên giường dưỡng thương nửa năm, chỗ chủ từ cũng đừng mong đi hầu hạ. Chắc chắn sẽ bị đuổi tới nhà bếp hay chỗ giặt quần áo làm mấy việc nặng. Xuân Tú Hạ Tú lúc này mới bắt đầu sợ hãi, mãi đến khi bị mấy bà bà đề ở trên đất, mới vội vã há miệng la to tiểu thư, nghĩ rằng Triệu Ngọc Thiên không nghe thấy, lại vội vàng hô phu nhân tha mạng.

Nhưng lúc bọn chúng ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy ánh mắt Đậu thị nhìn chúng lạnh đến cực điểm.

Đậu thị không nói câu nào, không chỉ không nói, bà còn tức giận phát run, muốn đánh chết hai kẻ dám chống đối con trai bà.

Đích trưởng tôn! Bên ngoài không xem trọng, lẽ nào đến người trong đại phòng cũng không đề vào mắt? Đậu thị lập tức đứng dậy, chỉ huy hai bà bà: “Lôi xuống đánh cho ta!”

Tiếng trượng đánh cùng tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, Đậu thị quay lại an ủi con trai: “Con à đừng giận, nương sẽ chinh đồn trong phòng.. Con vốn là đích trưởng tôn của Triệu gia, nên có bộ dáng của đích trưởng tôn.”

Triệu Trường Ninh lẳng lẳng một hồi, nàng nói: “Nếu mẹ không quản chỗ Ngọc Thiên cẩn thận, sớm muộn con bé cũng sẽ gây họa! Hôm nay con xử lý hai mầm họa này trước, mẹ hãy dạy dỗ Thiên nhi cho tốt, bằng không ngày nào đó con bé gây ra họa tày trời, cũng không có ai cứu nổi nó.”

Đậu thị biết Trường Ninh thật sự tức giận, liền nói: “Nương biết phải dạy bảo con bé thế nào, hôm nay con mệt rồi, mau về nghỉ ngơi đi.”

Triệu Trường Ninh gật đầu. Hai tay nàng vẫn hơi run lên, đây là lần đầu tiên nàng nghiêm trị hạ nhân.

Không phải nàng chưa từng thấy đánh người.

Từ nhỏ nàng đã bị ràng buộc, phải có bộ dáng của đích trưởng tôn, không được chơi đùa quá thân mật với kẻ dưới. Nàng nhớ năm mình mười một tuổi, bên cạnh có một nha đầu gọi là Liên Ngẫu, khuôn mặt tròn vo, thích nhất là chơi với nàng, xếp cho nàng hạc giấy, lá cây. Có lần tổ phụ thấy được, lúc đó cũng chỉ cười không nói gì, nhưng quay đầu liền nói với phụ thân, nàng chơi đùa như vậy không có bộ dáng đích trưởng tôn gì cả, giống mấy kẻ ăn chơi trác táng làm lụn bại gia sản.

Phụ thân trở về lập tức lôi tiểu nha đầu kia ra đánh. Trời đông rét buốt, nàng quỳ trước cửa phòng phụ thân, cầu xin người tha cho tiểu nha đầu kia. Nhưng quý cả buổi phụ thân cũng không bỏ qua, nhìn nha đầu kia bị đánh gần chết lôi ra ngoài, vết máu kéo theo những đường xù xì trên nền tuyết. Năm đó nàng ôm nặng một trận, từ đó càng hiểu được cách che đậy. Bởi vì thế giới này không cần nàng đa tình, không cần nàng khờ khạo hồn nhiên.

Thế giới này chỉ cần nàng đứng thẳng, không được yếu mềm, cũng không được phép ngảy thơ.

Chú thích:

(1)

– Nguyên văn: 集注 (Tập chú)

Tập hợp những chú thích của tiền nhân về một bộ sách nào đó, thêm vào cách kiến giải của mình, thường dùng để làm tên sách.

– Chu Tử: cách gọi tôn trọng của Tống Chu Hi

Bạn đang đọc truyện *Đích Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngày hôm sau, Triệu Ngọc Thiên biết được nha đầu của mình bị xử lý, dĩ nhiên là không bỏ qua, chạy đến chỗ Đậu thị nói: “Hai nàng đã hầu hạ con từ nhỏ, sao ca ca có thể nói xử lý là xử lý được? Cũng chẳng thêm bản với con, rõ ràng là ca ca không coi con ra gì cả.”

Đậu thị nói: “Bọn chúng ăn nói càn rỡ, chống đối ca ca con, Ninh nhi tức giận nên mới trừng phạt. Con đừng nói những lời này làm ca ca đau lòng, mọi chuyện nó làm cũng vì muốn tốt cho con thôi. Nương đã tìm được hai tức phụ* thật may và nhất đến dạy con thêu thùa, tránh cho sau này về nhà chồng, đến chiếc áo lót vừa người cũng chẳng may được. Con ngoan ngoãn ở trong khuê phòng cho ta, không được phép ra ngoài.”

**Tức phụ: Nàng dâu, người phụ nữ đã có chồng*

Triệu Ngọc Thiên đương nhiên là không chịu, nàng đã hẹn với Viện nhi nhà nhị phòng đi hái vài nhánh mai. Đậu thị tuy thương yêu con gái, nhưng nhớ đến những lời của Trường Ninh, kiên quyết nhốt nàng vào khuê phòng, sai hai nữ hầu đứng ngoài cửa canh giữ.

Ngọc Thiên chỉ có thể ở trong phòng, vừa khóc vừa học nữ công may vá. Có lẽ khóc lóc tốn quá nhiều sức lực, buổi trưa còn ăn thêm hai bát cơm.

Trường Ninh nghe xong liền hỏi: “Giờ Thiên nhi không còn đòi hai nha đầu của nó nữa chứ?”

Cố nữ hầu cười nói: “Thất tiểu thư sao còn quan tâm nỗi nữa, nay người nàng sợ nhất chính là Tiêu tức phụ dạy may vá, nếu tiểu thư không làm tốt, Tiêu tức phụ sẽ đánh vào tay nàng. Giờ thất tiểu thư học thêu thùa rất chăm chỉ, lão nô xem chừng có thể thêu được một con vịt nước, còn có thể thêu được đôi ba con bướm.”

Vậy thì tốt, Triệu Trường Ninh không mong nàng hiểu chuyện, chỉ cầu nàng đừng rước thêm phiền phức.

Buổi chiều, Trường Ninh sửa soạn xong rồi tới trường học trong tộc, người giảng Tứ thư hôm nay là Tường tiên sinh, khuôn mặt lão xanh tím một mảng, bởi vậy lúc giảng bài, đám đệ tử phía dưới liên tục nhỏ giọng cười, đoán lão đã đánh nhau một trận với Chu tiên sinh. Tường tiên sinh ho khan một tiếng, mang khuôn mặt nhăn nhó giảng hết cả một buổi học.

Có lẽ do trong lòng uất ức, nên buổi chiều lúc luận văn chương, ngữ khí của lão không mấy thân thiện, trực tiếp ném bài văn của Trường Ninh cho nàng: “Bài của trò phải viết lại.”

Trường Ninh cầm lên nhìn, bản thân không cảm thấy có vấn đề gì. Chắp tay hỏi lão: “Tường tiên sinh, học trò xem mà thất mãc, có thể cho học trò biết vấn đề nằm ở chỗ nào không?”

“Việc này có gì phải hỏi?” Khẩu khí của Tường tiên sinh dường như có chút bức mình, “Chính là chữ không ngay ngắn, chép lại một lần nữa!”

Triệu Trường Ninh nhất thời cũng hơi tức giận, tâm trạng lão không tốt, chẳng lẽ còn muốn trút cả lên người nàng?

“Tường tiên sinh không chỉ ra vấn đề, học trò cũng không biết nên sửa sao mới phải.” Triệu Trường Ninh nói: “Vẫn mong tiên sinh chỉ điểm cho.”

Sắc mặt Tường tiên sinh sa sầm: “Ngươi cứ chép lại đi, nếu chữ không đẹp, trên trường thi cũng sẽ bị xếp vào loại kém! Ngươi nộp bài này lên, đến nhìn ta cũng chẳng buồn nhìn.”

Triệu Trường Ninh nhịn xuống, tranh cãi cùng Tường tiên sinh rõ ràng là việc không lý trí, lão là tiên sinh. Nếu nàng cãi vã với tiên sinh, bất luận nàng có lý hay không, đều phải ăn một trận thước gỗ rồi nói tiếp.

Tường tiên sinh thấy nàng không nói nữa, hừ một tiếng: “Trò cũng đừng ầm ức, lần thi cử nhân này tuy trò miễn cưỡng thi đỗ, nhưng bài thi của các cử nhân đều sẽ được sao chép lại, nét chữ có ngay ngắn hay không cũng chẳng quan trọng. Lúc thi Đình phải lên tận nơi làm bài, thánh thượng thấy trò viết ra một đồng chữ nát bấy, lẽ nào còn có thể chọn trò làm trạng nguyên?”

Dứt lời phát tay: “Ta chẳng buồn nói nhiều lời hay, trò hãy tự mình suy nghĩ cho kỹ! Ta xem như lần này trò đi rèn luyện, nếu cũng đậu được, e rằng quan chủ khảo có mắt không trông rồi!”

Triệu Trường Ninh bóp chặt nắm đấm, chắp tay nói: “Học trò đa tạ tiên sinh chỉ bảo.” Sau đó bước ra khỏi lớp học.

Nàng vừa đi vừa nghĩ, vị Tường tiên sinh này tuy tính tình hơi kém, nhưng nhị thức đã mời lão về, cũng là kẻ có vài phần thực tài. Thật ra nàng đã từng nghĩ tới vấn đề này. Chữ viết của nàng quả thực không đẹp, thi Đình sẽ chịu thiệt thòi một chút, nhưng thể chữ Quán các ‘1’ người đọc sách thường dùng, cô tay nàng lại không đủ lực, viết ra đúng là không bằng người ta.

Vẫn nên nghĩ cách sửa lại vấn đề này mới được, thường nghe nói, nét chữ nét người. Nhìn chữ không đẹp, chắc chắn trên quan trường sẽ bị ảnh hưởng.

Triệu Trường Ninh vừa đi vừa nghĩ, không chú ý đụng phải một người, đang nghĩ là tên nô tài không có mắt nào ngáng đường, đối phương lại cười nói: “Huynh trưởng, sao lại đi không nhìn đường như vậy? Nếu không phải đệ cũng xem như cường tráng, để huynh đụng ra mệnh hệ gì, đến lúc đó phải bồi thường cho đệ đấy?” Người nọ nói chuyện mang theo một luồng khí từ tính nhẹ nhàng xẹt qua.

Triệu Trường Ninh ngẩng đầu, nhìn thấy một thân ảnh cao lớn đang đứng trước mặt, cũng có mấy phần tuấn lãng, vóc người cực kỳ cao.

Người này là con trai của tam thúc, Triệu Trường Húc, thường ngày quan hệ với nàng cũng khá tốt, khoảng thời gian trước đã cùng thất thúc trong nhà đến Thông Châu làm việc.

Trường Ninh ngậm ngùi xoa xoa cái trán, lùi về phía sau một bước. Lồng ngực kẻ này cứng hết như sắt vậy. Nàng hỏi: “Đệ trở về rồi sao không nói một tiếng?”

Triệu Trường Húc thấy y thật giống cô nương, y vẫn chưa quen việc đứng gần hán nói chuyện, cảm thấy có chút buồn cười, nhưng cũng lùi lại một bước: “Đệ nghe nói huynh thi đậu cử nhân, còn không phải cố ý về sớm hay sao?” Cánh tay nặng trĩu của hán phủ lên vai y, “Sau này huynh đã là cử nhân lão gia rồi đấy?”

May mà Trường Ninh cũng coi như cao gầy, chịu đựng được sức nặng của hán, cùng hán đến chính đường bá kiến tổ phụ. Trên đường đi hai người trò chuyện rất nhiều, thật ra Triệu Trường Ninh và hán xem như khá tốt, nàng còn từng giúp Triệu Trường Húc làm bài tập đề ứng phó với tiên sinh, hai

người vừa nói vừa cười tận đến khi tới chính đường.

Nô bộc ở chính đường thấy hai người liền quý xuống hô đại thiếu gia, tứ thiếu gia. Triệu Trường Ninh cho bọn họ đứng dậy, hai người đi thẳng tới thư phòng tìm Triệu lão thái gia.

Triệu lão thái gia lúc này đang viết chữ, năm đó lão thái gia cũng là Tiên sĩ – Xuất thân tiêu chuẩn, một chữ viết ra như rồng bay phượng múa. Trường Ninh khá là kinh ngạc, đứng ở bên cạnh nhìn một hồi, mãi đến khi lão thái gia thu lại bút, cười nói: “Hôm nay Trường Ninh tới sớm vậy sao?”

Mỗi tối Triệu Trường Ninh đều phải đến thỉnh anh Triệu lão thái gia, rồi giúp ông mài mực, làm mấy việc nhỏ như thu dọn sách vở để bày tỏ hiếu tâm, cũng có thể tăng thêm chút hảo cảm của vị này.

Lần này nàng cũng ra sức ca ngợi bức tranh chữ kia, Triệu lão thái gia thấy nàng khen mình đến chín tầng mây, ông cũng đâu phải không biết bản thân có bao nhiêu phân lượng, lắc đầu nói: “Con hiếu thuận thành quen rồi! Xem con nói kia, cứ như Liễu Công, Nhan Công ‘2’ còn sống cũng không bị được một chữ này của ta vậy.” Lão thái gia được tán dương đương nhiên là rất vui vẻ, thấy Triệu Trường Húc đã trở về, bảo hai người ngồi xuống trò chuyện.

Triệu Trường Ninh hỏi lão thái gia rất nhiều về cách luyện chữ, lão thái gia được khen đến mát dạ, nêu phương pháp cho y: “Có một cách có thể thử luyện, lấy khắc đá, khắc ngọc để luyện lực cổ tay. Năm đó ta cũng có một đồng môn từng luyện, chữ viết quả thật trở nên đẹp để sắc bén, đáng tiếc quá si mê con đường này nên đã bỏ bê nghiệp học. Hơn nữa cũng khó luyện, ta đã từng học thử, quả thật là không đủ kiên nhẫn.”

Ông biết đại phòng yếu thế, thật ra cũng quen trợ cấp cho đại phòng, con trai cả vô năng cũng đành chịu, nhưng Triệu Trường Ninh còn có thể gánh vác một số việc, ông cũng hy vọng vị trưởng tôn này có thể vực dậy đại phòng. Dù sao nàng cũng là đích trưởng tôn trong dòng họ, sau này kế thừa gia tộc, thờ tự tổ tiên, đều là Triệu Trường Ninh đi đầu. Triệu lão thái gia lại nói với Triệu Trường Ninh: “Con còn thắc mắc điều gì cứ việc hỏi tổ phụ là được.”

Triệu Trường Ninh thấy cách này tuy vòng vèo, nhưng vẫn có thể thực hiện được, Triệu lão thái gia quả nhiên là mưu cao.

Nàng chẳng buồn để ý Triệu Trường Húc nữa, lập tức muốn trở về tìm khối ngọc thử xem có hiệu quả thật không. Triệu Trường Húc theo nàng ra ngoài: “Huynh trưởng, đệ còn định mời huynh uống rượu, huynh đi nhanh như vậy làm gì?” Hắn giữ chặt nàng lại, bắt nàng phải đi uống rượu với mình.

Triệu Trường Ninh đang muốn nói mình có việc, lại nhìn thấy dưới hàng tùng xanh biếc không xa, hình như có một bóng dáng cao gầy đang đứng, lẳng lẳng nhìn về phía bọn họ. Triệu Trường Ninh còn chưa nhận ra người đó là ai, Triệu Trường Húc bên cạnh đã lập tức phản ứng lại, chấp tay nói với người nọ: “Hóa ra là thất thúc đã tới.”

Thân ảnh cao ngất dưới gốc tùng xanh kia lúc này mới bước ra, hắn khoác một chiếc áo choàng màu đen thật mỏng, trên vai bị tuyết tan thấm ướt đôi chỗ, ánh mặt trời sau trận tuyết chiếu lên người hắn, khuôn mặt tuấn lãng mang theo thần sắc lạnh nhạt, đi phía sau là vài gã nô tài.

Thì ra đây chính là thất thúc, quả thực Triệu Trường Ninh chưa được gặp mấy lần, nhưng nàng từng nghe cha kể về lai lịch của người nọ.

Người này tên Chu Thừa Lễ, phụ thân hắn và Triệu lão thái gia là bạn đồng liêu, năm đó bị cách chức quan đầy đến Vân Nam, chẳng may lại bỏ mạng dọc đường. Triệu lão thái gia nhớ đến tình nghĩa trước kia, liền thu nhận con trai duy nhất của ông ta, cũng đặt chữ lót “Thừa” dùng cho trưởng bối trong Triệu gia, nhưng vẫn cho hắn giữ nguyên họ cũ, để hắn luôn tưởng nhớ tới phụ thân.

Chu Thừa Lễ cũng nhớ kỹ ân đức của Triệu gia, cùng Triệu gia thân thiết như một nhà. Năm hắn hai mươi tuổi, nhậm chức ở Thông Châu, tiền đồ tương đối xán lạn. Ngày thường rất ít khi về nhà.

“Ra mắt thất thúc.” Triệu Trường Ninh chưa quen thuộc với người này, chỉ đơn giản chấp tay vái.

Chu Thừa Lễ dường như nhìn nàng một lúc lâu, mới chậm rãi rời đi tầm mắt, nói: “Ồ chón đông người, hai người kẻ vai bá cổ còn ra cái bộ dạng gì.”

Triệu Trường Ninh khẽ nhủ mày, lời này cũng thật kỳ lạ. Nàng và Triệu Trường Húc là anh em họ, như vậy thì có sao?

Nhưng lời dạy bảo của trưởng bối, cũng chỉ đành nghe theo: “Thất thúc nhắc nhở rất đúng.”

Chu Thừa Lễ có vẻ vẫn chưa tính rời đi, cứ lẳng lẳng đứng như vậy, cảm giác áp bách cũng vô cùng mạnh mẽ. Hai người đang không biết phải nói gì, lại có một kẻ đi tới từ sau lưng bọn họ, chấp tay nói với Chu Thừa Lễ: “Thất thúc đã trở về, tổ phụ cho mời thất thúc vào trong.”

Triệu Trường Ninh nghe thấy giọng nói kia khẽ nhủ mày, Chu Thừa Lễ nhìn lại thì ra là Triệu Trường Hoài tới, không nói thêm gì cả, sau đó đi về phía thư phòng Triệu lão thái gia.

Triệu Trường Hoài và Triệu Trường Ninh quan hệ không tốt, nhưng quan hệ với Triệu Trường Húc thì cũng còn tạm. Triệu Trường Húc ra sức mời hắn đi uống rượu, Triệu Trường Ninh vốn cho rằng hắn sẽ không đi, chẳng ngờ Triệu Trường Hoài lại nói: “Vừa hay, ta cũng đang nhàn rồi, lâu rồi không gặp đệ, đi uống một chén thôi.”

Triệu Trường Ninh thoáng cái lặng thinh: “... Hai người thật sự đi uống rượu?”

Triệu Trường Hoài lại thần nhiên nói: “Chỉ là uống vài chén rượu ấm người, tổ phụ sẽ không trách cứ.”

“Hay là đừng kêu huynh ấy đi cùng nữa.” Triệu Trường Húc và Triệu Trường Hoài uống rượu, cũng không muốn để Trường Ninh đi theo, nam nhân mà, uống rượu vào thì nói chuyện cũng không được êm ái, mấy lời này dường như cách huynh trưởng quá xa, hắn không muốn để Trường Ninh nghe được.

“Đệ thấy chi bằng huynh trưởng cùng đi.” Triệu Trường Hoài lại nói, “Nam tử mà không uống giọt rượu nào, còn ra cái bộ dạng gì, lúc trên quan trường cần ứng phó, huynh trưởng định làm thế nào đây?”

Triệu Trường Ninh do dự chốc lát, quyết định đi theo... nhìn xem. Quả thực uống rượu là một vấn đề, thế nào nàng cũng phải luyện tập mới được. Đã bảy năm nay nàng không uống rượu rồi. Ba người cùng đến viện của Triệu Trường Húc bày rượu ra uống, vì có Triệu Trường Ninh, Triệu Trường Húc vẫn rất khắt khe, chỉ rót cho mỗi người ba, bốn chén, liền không cho Triệu Trường Ninh uống nữa. Sợ y chưa từng uống rượu sẽ không chịu nổi, bản thân Trường Ninh lại không có phản ứng gì.

Triệu Trường Hoài uống khá nhiều, thấy Triệu Trường Húc đối diện thấp giọng nói chuyện với Trường Ninh. Hai người này đôi khi thật giống với đoạn tự*, hẳn có chút không biết nói gì, lại uống thêm vài chén.

** Đoạn tự: Hai anh trai yêu nhau aka tình yêu nam x nam*

Đến lúc phải đi, Triệu Trường Hoài tỏ ý muốn đi chung với nàng, mỉm cười ý là: “... Tránh cho huynh trưởng trên đường xảy ra sơ xuất gì.”

Triệu Trường Ninh trầm mặc, lẽ nào kẻ này không kiểm chế được, định trên đường đi bóp chết nàng?

Nàng ngoài cười mà trong không cười, đứng dậy nói: “Vậy ta và Trường Hoài cáo từ trước.”

Dọc đường đi hai người đều không nói chuyện, Triệu Trường Hoài lại đột nhiên mở miệng: “Huynh trưởng, con người thất thúc không đơn giản.”

... Hắn muốn nói điều gì?

Triệu Trường Ninh cũng không để ý đến lời này của hắn, Triệu Trường Hoài tiếp tục nói: “Có điều trong nhà không ai biết cả.”

Triệu Trường Ninh thấy trước mặt đã là chính đường, liền nói: “Suy cho cùng mỗi người đều rất phức tạp. Nhị đệ cáo từ, ngu huynh xin từ biệt tại đây.”

Nhưng đợi nàng về đến đông sương phòng của mình ở Tây viên, ngoảnh đầu nhìn lại, phát hiện Triệu Trường Hoài cũng đi theo phía sau. Hai nha đầu Hương Chuyên, Hương Phi tiến đến, nhìn thấy Triệu Trường Hoài bị dọa đến mất hồn. Nhị thiếu gia là... tới đánh nhau sao?

Triệu Trường Ninh chỉ khẽ mỉm cười: “Các người còn ngây ra đấy, mau đi dâng trà cho nhị thiếu gia.”

Đội trà được dâng lên, Triệu Trường Hoài giống như rất khát, uống đến mấy chén liền.

Triệu Trường Ninh chơi trò chiến tranh lạnh với hắn, hắn không nói nàng cũng không nói, cuối cùng vẫn là nàng không nhịn nổi, đi đến trước mặt Triệu Trường Hoài ngồi xuống, hỏi: “Nhị đệ còn chuyện gì sao, nếu không có gì, hãy quay về trước đi nhé?”

“Trà ở chỗ huynh rất ngon.” Triệu Trường Hoài nghiêm túc nói.

Trán Triệu Trường Ninh nhăn lại, tên này chắc không phải uống say rượu mới rồi chứ? Ban nãy không phải vẫn bình thường sao? Không đúng, ban nãy hắn cũng không bình thường.

Nghĩ đến ngày thường hắn luôn áp ủ vô số âm mưu hại mình, trong lòng Triệu Trường Ninh chợt nảy sinh một chủ ý, nhắc tay véo hắn một cái. Triệu Trường Hoài tức khắc nhượng mảy, tủi thân nói: “Sao huynh lại véo đệ? Đau.”

Hóa ra là uống say thật rồi.

Triệu Trường Ninh liền nói: “Được được, không véo đệ nữa. Tùy đệ ngồi, muốn ngồi bao lâu cũng được.” Nàng chẳng buồn quản hắn nữa, vào phòng trong rửa mặt bước ra, đã thấy Triệu Trường Hoài cuộn tròn trên giường đất của nàng thiếp đi. Triệu Trường Ninh tiến lên vài bước, vỗ vỗ mặt hắn, “Trường Hoài, mau dậy đi, về phòng đệ mà ngủ.”

Triệu Trường Hoài bị nàng đánh tỉnh, dựa sát vào gối đầu của nàng, lại nói: “Gối đầu của huynh thơm hơn của đệ, đệ không về.”

Triệu Trường Ninh không biết người thứ đệ độc địa luôn nghiêm túc của mình, sau khi say lại... đáng yêu như vậy?

Chẳng khác nào đối diện với một đứa trẻ to xác, nàng có cách gì với hắn đây? Triệu Trường Ninh đành phải dỗ dành: “Ta cho đệ gối đầu, đệ cảm về ngủ được không?”

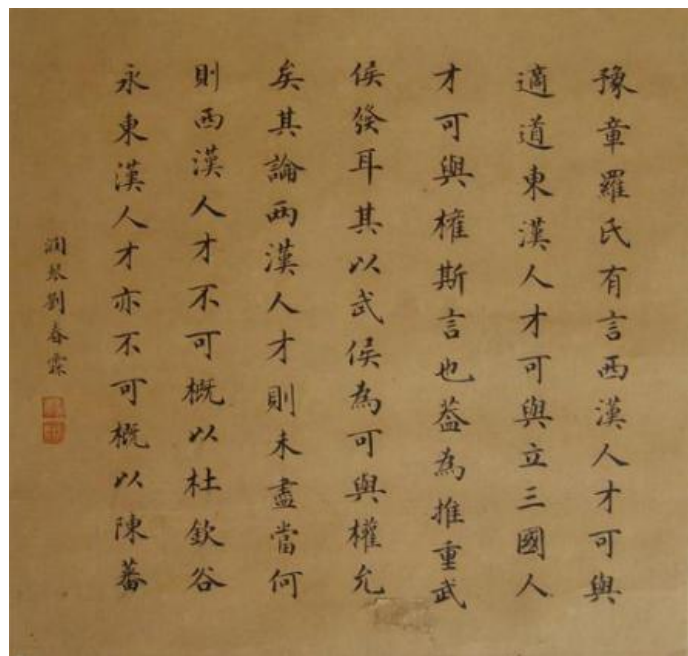
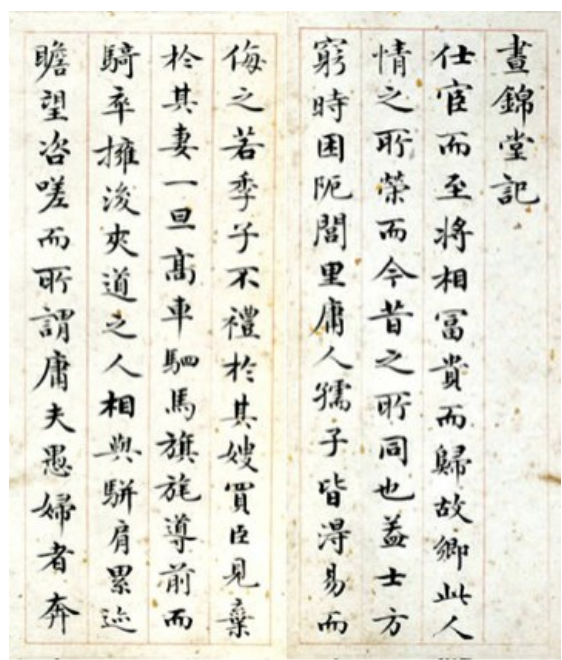
“Không muốn.” Triệu Trường Hoài thẳng thừng từ chối, hai mắt nhắm lại chuẩn bị ngủ. “Ca ca, huynh đừng làm ồn, đệ đau đầu, đã mấy ngày rồi không được ngủ ngon.”

Được, cho người ngủ, đợi sáng mai tỉnh dậy, biểu cảm nhất định rất đặc sắc.

Triệu Trường Ninh quyết định như vậy, gọi hai nha đầu trái cho nhị thiếu gia một tấm nệm, tránh cho hắn bị lạnh cóng.

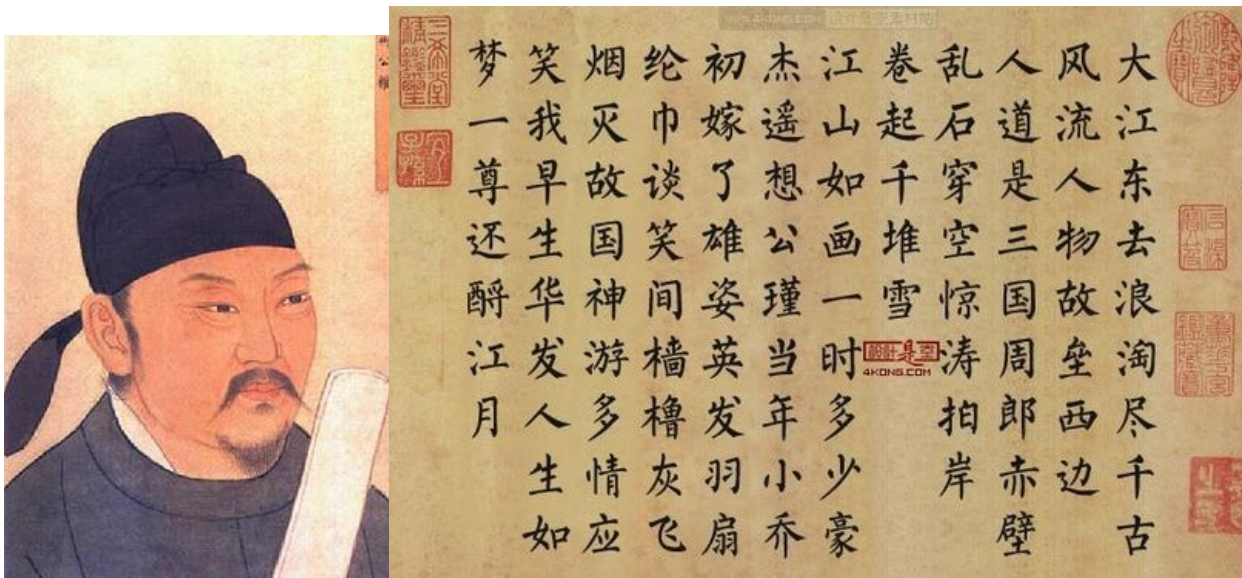
Chú thích:

(1) Nguyên văn: 館閣體 (Quán các thể) là thể chữ thông dụng trong trường thi ngày xưa, được hình thành từ chế độ khoa cử, lấy đèn sấm, vuông vắn, dút khoát... làm các đặc điểm chính.

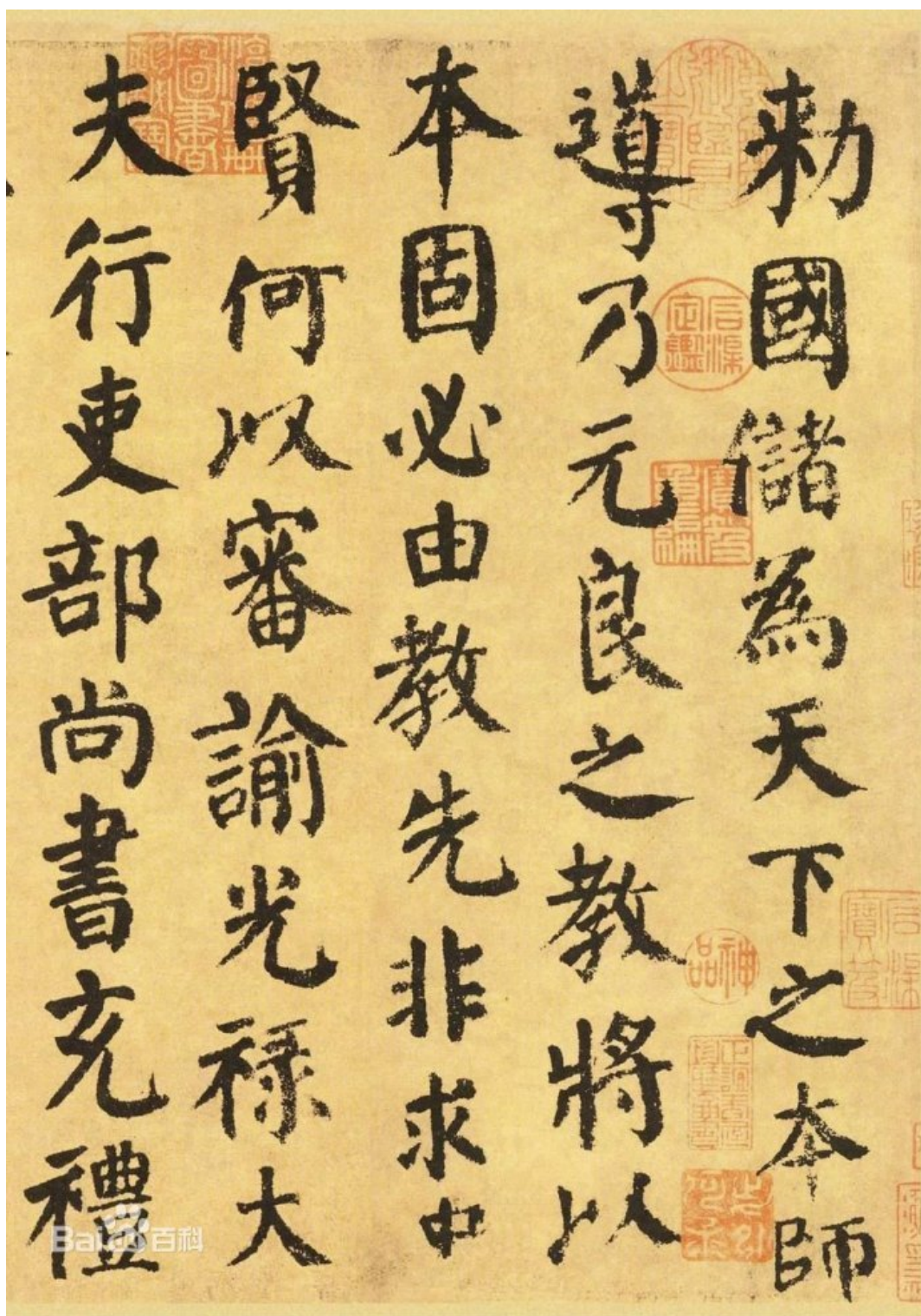
(2) Hai nhà thư pháp gia nổi tiếng thời Đường

Liễu Công: Liễu Công Quyền

Nhan Công: Nhan Chân Khanh

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngày thứ hai Trường Ninh tỉnh dậy cảm thấy tiết trời thật lạnh, chút hơi ẩm của giường đất cũng đã tan đi. Không chờ được gọi, Cố nữ mẫu đã tiến vào, trong tay ôm chiếc áo choàng vừa được sưởi ấm: “Trường tôn, ngài hãy mặc cái này vào. Hôm nay là đông chí, lạnh hơn mấy hôm trước nhiều lắm!”

Trường Ninh chợt nhớ ra hôm nay là đông chí: “Vây là cũng sắp năm mới rồi, những ngày đọc sách trôi qua thật nhanh, tựa như hôm qua vừa mới yết Quế băng!” vậy.” Một bên mặc quần áo, một bên hỏi Cố nữ mẫu: “Nhà bếp đã chuẩn bị sủi cảo, canh thịt dê chưa?”

Người trong tộc họ Triệu thuộc vùng Tề Châu Sơn Đông, đông chí có tập tục uống canh thịt dê.

Cổ nhũ mẫu nói: “Đã chuẩn bị ba vị thịt dê, rau hẹ và thịt tôm, ngài thức dậy ăn là được. Đúng rồi, nhị thiếu gia...”

Triệu Trường Ninh nghĩ đến tối qua liền cảm thấy buồn cười: “Đệ ấy tỉnh chưa?”

“Đã đi rồi, lúc tỉnh dậy không nói câu nào đã rời đi. Tối qua nô tì đã bám lại với lão thái gia, cũng chớ để bên lão thái gia phải đi tìm” Cổ nhũ mẫu sửa sang lại vạt áo cho nàng, “Hôm nay không cần tới học đường sớm, ngài cũng đừng vội, uống thêm vài bát canh nóng rồi đi.”

Trên thực tế, sáng sớm sau khi Triệu Trường Hoài tỉnh dậy mặt đen như đáy nồi, nô tỳ tiến tới hỏi hân có muốn dùng sủi cảo không cũng chẳng buồn để ý, đi thẳng ra khỏi Tây viên.

Triệu Trường Ninh ở đông sương phòng, cũng là một tiểu viện độc lập, ba gian chính phòng cùng hai dãy nhà bên, vì trợ cấp của đại phòng tương đối eo hẹp, người hầu hạ ở đây cũng không tính là nhiều, thấp thân hầu hạ Cổ nhũ mẫu, hai đại nha đầu Hương Chuyên, Hương Phi, hai nha đầu làm việc nặng, còn cả một tiểu thư đồng Tứ An.

Tứ An có đôi mắt ti hí, cảm giác như lúc nào cũng đang ngái ngủ. Cũng không phải Triệu Trường Ninh cố ý chọn thằng bé. Lúc đó Triệu lão thái gia dẫn ba tiểu thư đồng tới cho ba huynh đệ bọn họ lựa chọn. Triệu Trường Tùng chọn kẻ có bộ dạng dễ nhìn nhất, Triệu Trường Hoài chọn kẻ có vẻ lạnh lợi nhất. Tứ An có đôi mắt nhỏ bị để lại cuối cùng.

Sau đó dùng một thời gian, mới phát hiện Tứ An cũng không tệ lắm. Ví dụ như sau khi Triệu Trường Ninh dặn dò nó phải theo dõi mình đọc sách, Tứ An nhớ kỹ trong lòng. Mỗi lần Triệu Trường Ninh thở dài làm biếng, đôi mắt nhỏ của Tứ An sẽ nhanh chóng trợn lên: “Đại thiếu gia, còn chưa đến giờ nghỉ ngơi đâu.”

Cực kỳ cố chấp với việc theo dõi y.

Triệu Trường Ninh từng nói với nó: “Tứ An, ngươi là kẻ bị chọn dư lại đây, ngươi cảm thấy có nên biểu hiện với thiếu gia nhà ngươi một chút không, tránh cho ngày nào đó ta lại ghét bỏ ngươi?”

Tứ An mê mang hồi lâu rồi bước ra ngoài, ngày hôm sau, Triệu Trường Ninh phát hiện trên giá sách trong thư phòng mình có thêm hai đỉnh bạc to bằng hạt lạc lớn.

Đây là tiền hàng tháng Tứ An để dành được.

Triệu Trường Ninh nhất thời không kiềm chế được cười phá lên, đành phải gọi nó tới, nói rằng: “Thiếu gia tuy nghèo, nhưng cũng không cần đến bạc của ngươi. Nếu muốn biểu hiện, vậy thì cẩn thận nghe ta phân phó là được rồi.”

Triệu Trường Ninh bước vào cửa liền vẫy tay với Tứ An, nàng vẫn nhớ những lời Triệu lão thái gia nói hôm qua: “Con đến tìm Cổ nhũ mẫu lĩnh mười lượng bạc... tám lượng bạc, đi mua ít đá, ít ngọc dùng để chạm khắc về đây, không cần tốt quá, mua thêm một bộ dao khắc nữa.”

Nàng muốn cố gắng luyện tập chữ viết của mình.

Trường Ninh mỗi tháng có mười lượng bạc tiền tiêu vặt, các tỷ muội chỉ có năm lượng, thứ xuất được ba lượng. Có điều một nửa tiền hàng tháng của nàng đều phải dành để mua sách cùng văn phòng tứ bảo², nửa còn lại dùng để sắm thêm đồ, vẫn là hơi túng thiếu. Lần trước Triệu Thừa Nghĩa đưa cho một trăm hai mươi lượng, chỗ này tiết kiệm để dùng dần vậy.

Tứ An thưa vâng một tiếng, vài bước ra khỏi cửa đi tìm Cổ nhũ mẫu lĩnh ngân lượng.

Nàng lại ngồi xuống tiếp tục xem những bài thi Hội năm trước, đợi lát nữa đi ăn sủi cảo. Chợt cửa phòng vang lên tiếng gõ nhẹ, nha đầu đẩy tám bình phong cho gã sai vặt tiến vào, thì ra là tới đưa đồ: “Gặp qua đại thiếu gia, tiểu nhân tới đưa đồ cho thất lão gia.”

Dứt lời dâng lên một chiếc hộp gấm.

Chu Thừa Lễ... hân định đưa cho mình thứ gì đây?

Triệu Trường Ninh cầm lấy, trong hộp gấm đặt một cái núm trện³, khắc hình lạc đà, đại khái là một món đồ cổ lỗi thời. Bên trong còn có một phong thư, mở ra chỉ thấy lác đác vài chữ, ‘Chớ lo nghĩ chuyện khoa khảo, tận lực là được.’

Chu Thừa Lễ đưa đồ cho nàng để làm gì, còn câu này lại là ý gì đây?

Triệu Trường Ninh cất đồ lại, hỏi gã sai vặt: “Thất thúc chỉ tặng cho mình ta thôi sao?”

Tên sai vặt kia cũng mới mười một mười hai tuổi, không hiểu chuyện gì cả: “Tiểu nhân chỉ đưa đồ đến chỗ đại thiếu gia, những việc khác tiểu nhân không biết.”

Triệu Trường Ninh sai nha đầu thưởng cho hân vài đồng, tiễn hân ra ngoài. Người nọ nhậm chức ở Thông Châu quay về, có lẽ là đều tặng lễ vật cho mỗi huynh đệ thôi, nàng cũng không nghĩ nhiều.

Sau khi ăn sủi cảo, Triệu Trường Ninh rời khỏi chỗ Đậu thị, đoàn người tiến tới chỗ Triệu lão thái gia thỉnh an.

Hôm nay Đông chí phải cúng tế tổ tiên.

Lúc tế tổ chỉ giữ lại cháu trai, theo thứ tự lớn nhỏ lần lượt dâng hương quỳ lạy tổ tiên. Triệu Trường Ninh là người đầu tiên trong đám cháu chắt, nàng nhận nén hương từ tay nô bộc tiến vào từ đường, đoan trang nghiêm túc cúi lạy tổ tiên Triệu gia, lại cẩn thận lau chùi bài vị tổ tông, cắt tia đám tùng bách ngoài cửa.

Các đệ đệ khác lúc này mới có thể nối nhau tiến vào.

Đội tất cả đông đủ, Triệu lão thái gia bắt đầu giáo huấn. Chủ yếu là các tôn nhi sẽ bước vào khoa cử trong chưa đầy ba tháng nữa, căn dặn bọn họ được tổ tông phù hộ, phải nỗ lực học hành.

Đối với những gia đình như họ, học hành là chuyện quan trọng nhất. Nếu tôn nhi không đỗ tiến sĩ, trong vòng hai đời sẽ suy vong chẳng thể nào cứu vãn nổi, tất cả hóa thành hư không.

Triệu lão thái gia nói: “Cần nhất là các con phải hăng hái, các huynh đệ cùng nhau học hành, giành lấy tán thưởng của tiên sinh, đó là việc tốt. Đừng để ta biết được các con không chuyên tâm, mấy thứ cười ngửa sẵn sẵn, nô tỳ xinh đẹp đều thu cả lại cho ta.”

Ông nhấc tay uống một ngụm trà, “Hôm nay tuy là đông chí, nhưng buổi chiều cũng không thể lơ là, tiếp tục tới trường đọc sách.”

Ông vừa nói ra câu này, kẻ lộ sắc mặt khó coi chủ yếu là Triệu Trường Tùng.

Gần đây trong phủ trông chừng bọn họ ngày một nghiêm ngặt, Triệu Trường Ninh vốn tận lực học hành, Triệu Trường Hoài ở chỗ Triệu lão thái gia, có ông giám sát hẳn. Duy có Triệu Trường Tùng là chịu hạn chế khá lớn, nô tỳ xinh đẹp trong phòng hẳn nhiều nhất, nghe nói đều đã bị đưa hết đến chỗ mẫu thân hẳn, Từ thị rồi.

Bởi vậy số lần Triệu Trường Tùng đến thăm mẫu thân cũng dần dà tăng lên.

Có điều kẻ này cũng là một người tài giỏi, như vậy mà hẳn vẫn có thể đậu cử nhân, hơn nữa thứ tự còn xếp hàng đầu. Quả nhiên là di truyền của cha ruột cực mạnh.

Thật ra Triệu Trường Tùng không cho chuyện này là đúng, theo hẳn Triệu lão thái gia quản quá nhiều việc rồi, mỹ từ thì sao? Du ngoạn thì thế nào? Không phải hẳn vẫn đồ cử nhân đấy thôi.

Triệu lão thái gia chung quy cũng sống hơn nửa đời người, vừa nhìn là biết tiểu tử này không phục, đặt chén trà xuống hừ lạnh nói: “Mấy tiểu tử các ngươi không biết trời cao đất dày, cử nhân Bắc trực lệ đã là gì, những học trò lợi hại nhất là ở hai tỉnh Giang Tây, Chiết Giang, mỗi năm trong tam giáp đều có nhân sĩ của Tô Châu, Hàng Châu ở Giang Tây, chiếm quá nửa số tiến sĩ trên toàn quốc rồi. Còn cả hai năm nay, đến thủ khoa của Bắc trực lệ cũng thi trượt, tiến được vào thi Đình chưa đến một phần mười! Năm nay các ngươi có thể đỗ hay không còn chưa chắc, chẳng qua nhân lúc khí thế vẫn còn mà cố gắng một phen thôi.”

Lời này đúng là hiệu quả, không chỉ Triệu Trường Tùng, Triệu Trường Ninh, mà cả Trường Hoài cũng bị làm cho kinh sợ.

Thời đại này chưa có bảo vệ hộ tịch, thí sinh toàn quốc đều phải thi chung một chỗ, gặp phải sĩ tử lợi hại của tỉnh nào đó, quả thực rất dễ bị đẩy xuống. Thứ nhất, Triệu Trường Ninh xuất phát từ suy tính an toàn, chưa phát huy khả năng thực sự, quả thật là không thể tin được nhị phòng trong nhà. Thứ hai, nàng biết danh tiếng sẽ mang đến cho người rất nhiều áp lực, trước khi chưa thật sự nắm chắc, nàng không cần thử danh tiếng này. Còn một điều nữa, đó là chữ viết của nàng chưa được đẹp.

Chữ viết đẹp trong thi Đình quả thật là cực kỳ quan trọng, không thể vì chữ xấu mà bị liệt vào nhóm Đồng tiến sĩ nhiều không đếm xuể. Trước khi nàng luyện xong thể chữ Quán các, cũng không định ra mặt quá nhiều, tránh cho mọi thứ trở thành công dã tràng.

Thi khoa cử, thật ra có hai điều quan trọng nhất, một là tài văn chương, hai là miễn cảm chính trị cùng quan điểm trị quốc.

Vì Triệu Trường Ninh thi văn Bát cổ, tài văn chương không cần quá xuất sắc, sau khi viết đúng các dạng câu nghiêm ngặt cũng đã khá ổn rồi. Tránh được khuyết điểm tài văn chương của nàng chưa tới.

Nhưng cái sau nàng rất có tự tin. Nàng học chính trị pháp luật, cũng đủ thông minh và cố gắng, cách trị quốc trong tay có thể phân tích thành văn. Năm ngoái nàng dựa theo đề thi Hội viết một bài sách luận, chuyển cho tiên sinh xem, tiên sinh liên tục hỏi nàng thực sự là nàng viết, đến cuối cùng mới chịu tin, khen ngợi nói: “Thần kỳ, thần kỳ, trình độ cực cao, bài văn của tiến sĩ e rằng cũng chỉ đến vậy. Đáng tiếc là con nhất thời phát huy, nếu trên trường thi gặp trúng đề này, vậy thì đúng là vận may đã tới.” Sau đó cực kỳ tiếc nuối nàng không sinh sớm ba năm để thi khoa cử năm đó.

Nhưng ai mà biết kỳ thi năm đó như thế nào. Vẫn nên quay về nỗ lực gấp bội đi thôi.

Triệu lão thái gia thấy đã dọa được mấy người bọn họ, hài lòng gật đầu. Lại nói: “Từ việc này có thể thấy được khác biệt, Đỗ Thiếu Lăng người ta đến đây đã gần nửa tháng, bình thường không có chuyện gì chưa từng ra khỏi Lô Sơn Quán, đều tự đóng cửa khổ học. Ta thấy bản lĩnh của các con vẫn chưa đủ đâu.” Lại nhìn sang Triệu Trường Ninh, “Ninh nhi, con là đứa lớn nhất trong các huynh đệ, con phải nhớ làm tấm gương sáng cho mọi người.”

Cứ thế dặn dò các tôn nhi xong, mới thả cho bọn họ tới trường. Lại gọi mấy người con trai đến, tiếp tục căn dặn chuyện của các tôn nhi.

Triệu Thừa Nghĩa luôn miệng ủng hộ, “Ninh nhi vẫn luôn tận lực học hành, cũng không cần con nhắc nhở nhiều, cái gọi là cần cù bù thông minh, đạo lý này thằng bé vẫn hiểu được.”

“Ta cũng rất yên tâm về Trường Ninh.” Triệu lão thái gia kỳ thật khá là ủng hộ đích trưởng tôn này, nói với con trai cả, “Đại phòng có chỗ nào khó khăn, đến tìm ta là được, chớ để những chuyện khác làm nhiễu loạn việc học của thằng bé.” Sau đó lại chuyển hướng, nói với Triệu Thừa Liêm, “Con nên trông coi Trường Tùng cẩn thận hơn, dù sao nó cũng dành được thứ hạng đầu, chớ để lãng phí tài năng trời cho này. Những lời ban nãy của ta hơn phân nửa là nói nó, quá không được rồi.”

Triệu Thừa Liêm cười cười. Ông và Triệu Thừa Nghĩa tuy cùng một mẹ sinh ra, nhưng Triệu Thừa Nghĩa được mẫu thân nuôi dưỡng, ông thì lại được tổ phụ nuôi nấng. Hai người không hề thân thiết, đừng nói không thân thiết, trong lòng Triệu Thừa Liêm thậm chí còn có chút khó chịu với vị đại ca này. Lúc nhỏ ông cảm thấy mẫu thân chỉ thích đại ca mà không xem trọng mình, bởi vậy mới nỗ lực học hành. Nhưng đợi đến lúc ông công thành danh toại, mẫu thân cũng đã đi rồi.

Giờ nhìn thấy đại phòng suy bại, tuy cho rằng đại ca vô dụng, nhưng đồng thời cũng nảy sinh một loại kiêu ngạo.

Ông nói: “Tùng nhi quả thực có thiên phú, cho dù không đậu, thi thêm vài lần là được thôi. Hoài nhi có tài văn chương, đậu Kinh khôi cũng không tệ. Có thể dạy bảo thêm một chút.”

Triệu lão thái gia thờ dãi: “Cũng đã vậy rồi, thằng bé Trường Ninh này chỉ đành xem cơ duyên của nó thôi, nếu như không đậu, trở về quản lý điền sản đất đai trong nhà cũng được. Việc quan trọng là con phải trông coi Trường Tùng.”

Hai người bắt đầu thương lượng chuyện quản giáo Triệu Trường Tùng, Triệu Thừa Nghĩa có đôi chút ảm đạm. Đương nhiên ông biết lão thái gia coi trọng Triệu Trường Hoài hơn, vì gia tộc mà cân nhắc.

Nhưng nghĩ tới việc nhi tử đang vất vả vì mình, ông lại thấy đau lòng cho nhi tử. Nếu được sinh ra ở nhị phòng, chắc chắn có thể sống thoải mái hơn hiện tại. Triệu Thừa Nghĩa chỉ đành trở về phân phó nhà bếp làm thêm bữa ăn đêm, hầm thêm vài con chim bồ câu, vài chiếc chân giò hầm bổ cho nhi tử, để y học hành thật tốt, cho dù không thi đậu cũng phải cố gắng một phen, có thể thay đổi được đại phòng hay không đều trông cả vào thằng bé.

Vì thế trong lúc Triệu lão thái gia và Triệu Thừa Liêm đang thảo luận việc quản giáo Triệu Trường Tùng, suy nghĩ của cha già Triệu đã bắt đầu đi về hướng các món ăn.

Một đoàn huynh đệ đã tới trường học gần tây viện, Triệu Trường Ninh thấy Triệu Trường Hoài cực kỳ thân thiện, chẳng nhìn nàng lấy một cái, dường như đã không còn nhớ chuyện sáng nay.

Lúc đi qua bên người Triệu Trường Ninh, hắn đột nhiên dừng lại: “Hôm nay huynh trưởng thức dậy muộn, có phải đêm qua ngủ không được ngon?”

Triệu Trường Ninh cười nhạt nói: “Hôm nay là đông chí, sao nhị đệ không ăn sủi cảo rồi hăng đi?”

Triệu Trường Hoài nghe ra được dường như y đang bật cười, mí mắt khẽ giương lên. Hôm nay y lại đi trêu chọc hắn?

Chẳng qua bình thường hắn cũng lười so đo với y, bởi vậy hơi nghiêng người, cúi xuống nhìn chiếc túi thơm đeo bên hông Trường Ninh, sau đó tiến lại gần một bước, uy hiếp Trường Ninh nói: “Đệ thấy chỗ huynh trưởng vẫn còn hai nô tỳ xinh đẹp, cho rằng rất không thỏa đáng, bởi vậy mới xem xét giúp huynh. Đệ còn nghe nói, từng có nha đầu vì câu dẫn huynh trưởng, bị đại phu nhân đánh một trận rồi đuổi đi. Cũng không biết có phải huynh trưởng đã bị mỹ sắc mê hoặc... Nhìn chiếc túi thơm này, e rằng cũng là được nữ tử tặng cho?”

Lúc nói đến mỹ sắc, lại thấy khuôn mặt của vị huynh trưởng vô cùng tú lệ, như ngọc như tuyết, trong lòng hắn nhất thời nảy ra ý nghĩ hoang đường. Thật ra nói về mỹ sắc, có lẽ không ai có thể bì được người huynh trưởng này.

Thật sự lo lắng ngày nào đó không để ý, bị kẻ khác bắt đi làm nam kỹ.

“Túi thơm này hiển nhiên là của thứ muội tử tặng cho, con người ta luôn đoan chính, không biết nhị đệ đang nói đến điều gì.” Triệu Trường Ninh chẳng qua thuận miệng nói một câu, không ngờ hắn lại tức giận. Thứ nàng không sợ nhất có lẽ là bị nữ sắc mê hoặc, nàng vẫn nở nụ cười, “Nhị đệ đọc nhiều sách thánh nhân, chắc hẳn cũng sẽ không suy đoán thái quá chứ? Có điều nếu nhị đệ biết đường chào hỏi, cái gói đậu kia biết đâu ta sẽ tặng cho đệ.”

Dựa lời mới đi vào trong trường học.

Kẻ này vẫn là uống rượu vào thì mới bớt vô lại đi được.

Chú thích:

(1) Khoa cử cổ đại lần lượt phân thành ba bảng: “Quế bảng”, “Hạnh bảng” và “Hoàng bảng”.

“Quế bảng” là bảng thông báo danh sách Cử nhân đỗ kỳ thi Hương, bởi vì thời gian yết bảng đúng lúc hoa quế nở rộ nên lấy tên như vậy.

“Hạnh bảng” là bảng thông báo danh sách Công sĩ đỗ kỳ thi Hội, cũng giống với “Quế bảng”, vì thời gian yết bảng là lúc hoa hạnh nở nên lấy tên như vậy.

“Hoàng bảng” là bảng thông báo những Tiến sĩ đỗ kỳ thi Đình do triều đình công bố, vì bảng được dùng giấy vàng (hoàng) viết nên có tên như vậy. Hoàng bảng cũng được gọi là Bảng vàng, bởi vậy cổ nhân gọi những người thi đỗ Tiến sĩ là được đề tên trên Bảng vàng.

Hóa ra Bảng vàng là được viết bằng giấy vàng sau đó dán lên bảng công cáo, nào giờ tui đều nghĩ Bảng vàng là bảng được làm bằng vàng đó =))))))

(2) Văn phòng tứ bảo: Gồm bút, nghiên, giấy, mực.

(3) **Núm triện:** Còn gọi là núm ấn, đầu ấn. Bộ phận ở đỉnh ấn, đỉnh triện được điêu khắc trang trí gọi là “Núm triện”. Mục đích đầu tiên khi làm nó, là để thuận tiện khi đóng dấu hoặc để đeo trên người, sau này trở thành một loại thẩm mỹ tất yếu.

*Núm triện khắc hình lạc đà:

Bạn đang đọc truyện *Địch Trường Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Triệu Trường Ninh sửa soạn xong thư cụ* của mình, một lát sau tiên sinh cũng tiến vào. Sau đó dưới ánh nắng buổi xế chiều, trong nhà trúc vang lên tiếng đọc bài ê a.

* Đồ dùng học tập như giấy, bút, mực, nghiên.

Hải tử khi mới học vỡ lòng, mỗi sáng đều phải đọc một canh giờ. Với những người đã đỗ cử nhân như bọn họ mà nói, đọc sách chẳng qua là để duy trì ngữ cảm, đọc được một khắc thì không đọc nữa.

Ngày hôm qua Cổ tiên sinh đã ra đề bài “Rộng lớn mệnh mông, dân gian nào kẻ hết được công đức của ngài; Cao vời vọi, đâu sánh được thành tựu của ngài, lễ nhạc tươi đẹp mà rực rỡ*.” Cảm bài văn của Trường Hoài viết, giảng cho mọi người chỗ nào viết tốt, chỗ nào viết chưa hay. Văn phong của Triệu Trường Hoài mạch lạc xuất chúng, lại có thể giúp người ta nhận ra sai lầm mà sửa, văn chương viết ra đều thuộc hạng nhất, e rằng ở đây không có ai so được với hắn.

* Không Tử ca ngợi thành tựu của vua Nghiêu, khi đặt ra các quy chế về lễ nghi.

Giống như tất cả các học trò khi bài văn bị đọc lên làm mẫu, Triệu Trường Ninh phát hiện mỗi lần như vậy, vẻ mặt của Triệu Trường Hoài có chút mất tự nhiên. Đặc biệt nội dung chủ yếu của bài văn này đầu tiên là ca tụng thánh nhân, sau đó là ca tụng đương kim thánh thượng, tiếp theo bày tỏ bản thân nguyện vì thánh thượng mà vào nơi nước sôi lửa bỏng đến chết mới thôi. Cổ tiên sinh còn đọc rất hùng hồn, vô cùng mắc ói. Đến Triệu Trường Ninh cũng sắp không nghe nổi nữa nổi.

Các đường đệ, biểu đệ phía sau, còn cả cái gì mà con trai của biểu cô của trượng phu của tỷ tỷ, mười một mười hai người, đã sớm không chống đỡ nổi mà mơ màng buồn ngủ. Hôm nay có mặt trời, trong nhà trúc lại được sưởi ấm, không ngủ thì còn làm gì nữa. Triệu Trường Húc vừa từ Thông Châu trở về, tay đỡ lấy gò má, mở sách ra đặt trước mặt, làm bộ như đang tập trung đọc bài, kỳ thực sớm đã đi gặp Chu công!

Mấy trò vật vãnh này sao có thể thoát được con mắt của Cổ tiên sinh, lão đã thành tinh rồi. Liếc mắt nhìn rồi cũng mặc kệ đám học trò phía sau. Quan trọng là bốn người trước mặt, đám đồ trang trí kia muốn ngủ thế nào thì tùy, đừng làm quá trớn là được. Thế là lại đổi một đề phú khác, nói vài câu với

mọi người, lấy đây làm đề viết bài phú, sau đó cho tan lớp.

Mỗi sáng Cổ tiên sinh chỉ giảng một canh giờ, tiếp theo là thời gian mọi người tự học. Đám nô bộc, nha hoàn bên ngoài có thể tiến vào, mài mực hay thêm chút trà nóng cho chủ nhân. Thật ra đám nô bộc nha hoàn cũng thích lười biếng, chủ tử không gọi thì đều trốn ở gian nhà bên sườn ảm, thường rất ít khi lui tới.

Có điều Tứ An lại là một kẻ làm việc rất cố chấp. Nếu thiếu gia đã căn dặn, vậy thì hắn sẽ phải làm. Vì thế Cổ tiên sinh vừa rời đi, Tứ An như thường ngày xách theo làn trúc, bước vào cửa. Trước kia vào lúc này thường chỉ có mình hắn, hôm nay từ bên ngoài lại có rất nhiều nô bộc nha hoàn cùng chen lấn tiến vào, Tứ An bị xô đẩy đến lao đao, mờ mịt nhìn bọn họ.

... Làm gì vậy? Chuyện gì vậy?

Hắn xách theo làn trúc nhỏ đi tới trước mặt Trường Ninh, lấy trà nóng từ làn trúc ra, nhỏ giọng hỏi: “Thiếu gia... hôm nay có cuộc thi đua trà gì đó sao?”

Triệu Trường Ninh ra hiệu về phía Đỗ Thiếu Lăng ngồi bên trái mình: “Người nhìn trên bàn của hắn.”

Trên bàn của Đỗ Thiếu Lăng đã đặt tổng cộng tám đĩa điểm tâm, năm bình trà cùng ba lò sưởi tay “1”, đều nói là thiếu gia nhà mình thuận tiện mang tặng, có điều ánh mắt của đám nô bộc nha hoàn này dính chặt lên người Đỗ Thiếu Lăng không rời, chắc hẳn là muốn trở về vớt óc miêu tả lại cho tiểu thư nhà mình một phen, vị Đỗ tam thiếu gia này là người phong lưu tiêu sái thế nào.

Về mặt Đỗ Thiếu Lăng có chút bất đắc dĩ, bị người nhìn chòng chọc như động vật quý hiếm nhiên nhiên là không dễ chịu. Hai thư đồng sau lưng hắn, sắc mặt đã rất khó coi.

Trường Ninh ngẫm nghĩ một lát, thật ra cũng hiểu được những cô nương này, với bọn họ mà nói, vị hôn phu tốt quả thật là khó kiếm, người gia thế cực kỳ tốt như Đỗ Thiếu Lăng, sẽ không tự tìm tới bàn chuyện làm thân với bọn họ, nếu không chủ động, đến nữa cơ hội cũng đừng mong có được. Điều duy nhất khiến nàng bất ngờ đó là, hóa ra bọn họ cũng không dè dặt như nàng tưởng tượng.

Gia giáo của Đỗ Thiếu Lăng thực sự rất tốt, sách trên bàn đã văng lung tung cả, vậy mà cũng không nổi giận. Chỉ sai thư đồng xếp lại gọn gàng cho hắn.

Dường như cảm giác được Triệu Trường Ninh đang nhìn, hắn đột nhiên nhìn về phía Triệu Trường Ninh. Trường Ninh dời đi tầm mắt, nàng cũng không muốn để Đỗ Thiếu Lăng thật sự cho rằng nàng có chuyện gì đó không thể nói ra.

Thật ra hôm đó Đỗ Thiếu Lăng có uống chút rượu, đầu óc không được tỉnh táo, quay về cũng đã ngủ rồi, người ta sao có thể thích hắn được. Chẳng qua đã thành thói quen, thấy ai đó hơi lộ vẻ ân cần với mình sẽ cho rằng người ta có ý với hắn. Huống hồ triều đại này quả thực... nam phong cũng khá thịnh hành. Nghe nói ở Giang Nam, còn có học trò lấy việc đeo trang sức, thoa phấn làm đẹp, đúng là vũ nhục các bậc thánh hiền. Bấy giờ thấy người ta tránh mình như rắn rết, trong lòng cười khổ, lại cảm thấy ngại ngùng giải thích với Triệu Trường Ninh.

Hai thư đồng của hắn vắt vả lấm mới thu dọn xong đồ đạc trên bàn, ngoài cửa lại có một nha đầu mặc áo ngắn màu vàng nghệ viền xanh, váy lĩnh thêu hoa nhỏ bung roi trắng thuần, đeo một chiếc khóa ngọc²² bước tới. Nha đầu này hoàn toàn không giống với đám người ban nãy, mắt ngọc mảy may, dáng dấp yểu điệu. Sau khi nàng ta tiến vào liền đặt vài đĩa điểm tâm lên bàn, lại lấy từ trong hộp gấm khác ra một chiếc gác bút bằng gỗ tử đàn, sau đó nói: “Đỗ tam thiếu gia, chủ nhân nhà ta nói tặng chiếc gác bút này cho thiếu gia, tránh để trên bàn thiếu gia lộn xộn làm nhiều loạn việc học hành, là dùng gỗ Tiểu diệp tử đàn trăm năm khắc nên.”

Triệu Trường Ninh nhìn thoáng qua, liền nhận ra đây chính là nha đầu thiếp thân của Triệu Ngọc Uyển, vì nha đầu này tâm cao khí ngạo, bình thường nhìn người khác đều thích cao hơn ba phần, bởi vậy góc độ này của nàng ta, Trường Ninh rất quen thuộc,

Lần này thư đồng sau lưng Đỗ Thiếu Lăng rút cuộc không kìm nổi nữa, vừa mới thu dọn xong sao lại tới thêm một người nữa, lại nhìn thái độ kiêu căng của nàng ta, nở nụ cười: “Nếu thiếu gia nhà ta muốn dùng gác bút, dù là vàng, là bạc, là ngọc, hễ đã muốn thì lập tức sẽ có. Cũng chẳng đến phiên kẻ khác tới tặng!” Lại nói tiếp, “Thiếu gia đến đây học hành, trái lại không có lúc nào được thanh tĩnh!”

Nha đầu kia nghe xong, sắc mặt tức thì trở nên lúng túng, nàng ta đi đến đâu cũng đều được xu nịnh, nào có từng nghe những câu mất lòng thế này!

Những kẻ ban nãy thì cũng thôi đi, nhưng Triệu Ngọc Uyển dù sao cũng là muội muội ruột của Triệu Trường Tùng. Triệu Trường Tùng trước nay luôn cưng chiều muội muội, hắn và Đỗ Thiếu Lăng quan hệ lại không tốt, nghe đến đây liền giận tím mặt, cười lạnh nói: “Đỗ tam thiếu gia muốn vàng muốn bạc dĩ nhiên là có, đến trường trong tộc của chúng ta học, đúng là đã chịu thiệt rồi. E rằng chỗ chúng ta không chứa nổi đại Phật như ngài.”

Triệu Trường Ninh nghe thấy thì nhú mày, thư đồng kia nói chuyện quá gai góc, quả thực không dễ nghe. Có điều dù sao Đỗ Thiếu Lăng cũng là khách, lời này của hắn mùi thuốc súng cũng nồng nặc quá rồi.

Triệu lão thái gia luôn dặn dò nàng là đại ca, phải quản chặt đám đệ đệ này, nếu như không quản, để náo loạn lên đúng là không ra cái dạng gì.

Triệu Trường Ninh nói với Triệu Trường Tùng: “Tam đệ, chuyện này bỏ đi. Nhắc đám nô bộc nha đầu bên ngoài không được tiến vào là được.” Lại chấp tay với Đỗ Thiếu Lăng, “Đỗ tam thiếu gia lượng thứ...”

Tâm trạng Triệu Trường Tùng mấy ngày nay vốn đã không tốt, tức giận một cước đá văng chiếc ghế, chỉ vào Triệu Trường Ninh nói: “Huynh đừng có cảm lòng gà ra làm lệnh tiền với ta*, nghĩ mình là huynh trưởng của ta thật sao, còn dám ra cái vẻ đích trưởng tôn. Trong Triệu gia huynh được xem là cái gì? Ta dạy bảo thứ này huynh ngâm miêng lại cho ta! Bình thường kính huynh mấy phần, huynh tưởng là có thể quản được ta thật chắc?”

* Chỉ một người dựa vào chức quyền, hoặc quan hệ với một người nào đó, dùng khẩu khí kiêu ngạo để ra lệnh hoặc sai khiến người khác.

Hắn nổi giận nói chuyện không thêm lựa lời, Triệu Trường Ninh vốn là vì giữ gìn thể diện gia tộc, nghe đến đây sắc mặt cũng lạnh như băng, nhưng chưa đợi nàng nói tiếp, Triệu Trường Húc nghe thấy nàng bị mắng chửi không cam lòng, cũng từ phía sau đứng lên: “Tam ca uy phong thật lớn, đại ca giúp huynh xử lý tàn cục, huynh lại đi chỉ trích đại ca không đúng? Không phải có mấy đồng tiền bản, mò được cái chức quan thôi sao, huynh đã cho mình là bá vương trong nhà rồi? Tôn ti lớn nhỏ cũng không cần để ý? Đệ cũng muốn xem xem, lời đến trước mặt tổ phụ cuối cùng là ai có lý!”

Đỗ Thiếu Lăng đương nhiên cũng khó chịu, hắn đến nhà nào mà không phải lấy lễ đối đãi? Có điều thư đồng kia của mình cũng là kẻ gây rắc rối, nhìn một chút chẳng phải là xong sao, hà cớ gì phải nói ra. Hắn trừng mắt nhìn thư đồng kia một cái, thư đồng thấy đã rước tới phiền toái cho thiếu gia nhà mình, hiển nhiên cúi đầu không dám nói thêm câu nào nữa.

Triệu Trường Tùng lại nhắm vào Triệu Trường Húc, cười gằn nói: “Ta cũng không biết, trong nhà này từ bao giờ đến lượt ngươi chen miệng? Đến cả đích phòng cũng chẳng phải, ngươi còn định nhảy ra hô hào chính nghĩa?”

Triệu Trường Húc ở bên ngoài cũng đã hình thành tính nóng nảy, lập tức túm lấy vạt áo Triệu Trường Tùng: “Miệng ngươi sạch sẽ chút cho ta! Ta là con thứ phòng thì làm sao, ta vẫn có thể đánh cho ngươi sao bay đầy trời như thường!”

Bên này biểu ca Từ Minh của Triệu Trường Tùng đứng bật dậy: “Quân tử động khẩu không động thủ, tứ biểu đệ sao có thể giống với đám lưu manh đầu đường! Tam biểu đệ cũng chỉ muốn dạy dỗ thư đồng kia, các ngươi kẻ nào cũng như có thù với tam biểu đệ vậy, theo ta thấy thư đồng kia nói năng quá lỗ mãng, chẳng lẽ là trường trong tộc ta mời Đỗ tam công tử tới học sao?”

Đỗ Thiếu Lăng thấy đã liên lụy đến mình, cũng bực bội, thờ dài cười một tiếng: “Trường học trong kinh thành cũng nhiều, không hẳn buộc phải tới chỗ các ngươi, chẳng qua lão thái gia và phụ thân ta có chút giao tình mới tới đây học. Không ngờ Triệu tam thiếu gia lại là người miệng lưỡi chẳng bỏ qua ai, ân oán giữa chúng ta coi như đã rõ ràng rồi!”

Đây là chuyện gì vậy? Trước khi thi căng thẳng quá, kẻ nào cũng phải gây ít chuyện mới thấy dễ chịu?

Triệu Trường Ninh cảm thấy vô cùng nhức đầu, chung quy đều là người trẻ tuổi, tính tình y hệt như thùng thuốc súng vậy!

“Các ngươi ngồi cả xuống, đừng ồn ào nữa!” Triệu Trường Ninh lớn giọng hô ngừng, nhưng cả đám đã kích động lên rồi, căn bản không còn ai nghe nàng nói. Triệu Trường Húc vung tay đánh Triệu Trường Tùng, Triệu Trường Tùng đương nhiên là đánh trả, Từ Minh cũng xông lên hỗ trợ. Mà Đỗ Thiếu Lăng thực hành theo câu “Kẻ thù của kẻ thù là bạn”, lập tức phái nô bộc đi giúp Triệu Trường Húc. Sau đó Đỗ Thiếu Lăng cũng bị kéo vào cuộc chiến. Sách, bút, giấy bay loạn xạ khắp phòng.

Đám nô bộc nha hoàn giương mắt nhìn đờ đẫn, kẻ lành lợi một chút đã chạy đi gọi người.

Triệu Trường Ninh liếc Triệu Trường Hoài một cái, tên đệ đệ này rất thông minh, trước sau bo bo giữ mình, nhưng mà hắn nhìn Triệu Trường Tùng không vừa mắt, Đỗ Thiếu Lăng lại là bạn của hắn. Bởi vậy kỳ thực là giúp Đỗ Thiếu Lăng. Dường như cũng không có ý khuyên can, ngược lại còn quay đầu thì thầm với Đỗ Thiếu Lăng.

Được rồi! Triệu Trường Ninh không khuyên giải nữa, đánh thì đánh đi, dù sao kẻ nào cũng không thêm nghe nàng khuyên, nàng phát tay lệnh cho đám người muốn xem náo nhiệt nhanh chóng lui ra ngoài.

Từ Minh bên kia đã quăng ra một khay rửa bút⁽³⁾, một tay nhấc lên thước gỗ của tiên sinh. Nô bộc của Đỗ Thiếu Lăng thấy gay go rồi, hô to một tiếng: “Cầm ghế gỗ lên, kẻ này động binh khí!”

Bên này Triệu Trường Tùng lại ném ra một khối chặn giấy, Triệu Trường Hoài vung tay lên đỡ, chặn giấy liền bay thẳng đến cái trán của Triệu Trường Ninh, Triệu Trường Ninh thụt lùi hai bước, một tay che lấy mặt, chặn giấy kia cũng không biết làm bằng loại đá gì, khắp cánh tay nhất thời bị đập đến phát đau, dù sao vẫn tốt hơn là mặt bị đập. Nhưng Triệu Trường Ninh lại bị đánh cho đâm vào tường, đau đến hít vào một hơi.

Được lắm, Triệu Trường Hoài, quả nhiên là tên đệ đệ tốt!

Trâu bò đánh nhau quả nhiên là ruồi muỗi chịu thiệt =)))

Chú thích: (3)

(1) Lò sưởi tay: Nguyên văn 暖手炉 (Noãn thủ lô)

Bên trong đặt than củi, khi dùng bọc một lớp vải bông bên ngoài.

(2) Khóa ngọc:

(3) Khay rửa bút: Nguyên văn 墨盘 (Mặc bàn)

Dụng cụ vừa để rửa bút vừa để gác bút

Chương 13

Đợi đến khi Tề quán sự bên cạnh Triệu lão thái gia dẫn người chạy đến, trong phòng đã trở thành một mớ hỗn loạn, mấy vị tổ tông lập tức bị kéo ra, trường bối theo tới là tam thúc Triệu Thừa Thủ, thấy con trai gây ra bãi chiến trường lớn như vậy, lạnh lùng trừng mắt lườm Triệu Trường Húc. Sau đó tới nhận lỗi với Đỗ Thiếu Lăng: “Là đám tiểu tử nhà ta có lỗi, bọn chúng đưa nào cũng đáng đánh cả. Đỗ thiếu gia hãy về Lô Sơn Quán nghỉ ngơi trước, lát nữa ta sẽ dẫn mấy kẻ không biết xấu hổ này đến xin lỗi cậu.”

Bên kia Triệu Trường Tùng bị đánh đến xanh tím cả trán, cười lạnh nói: “Tam thúc, lời này thúc tự mình nhớ lấy, ai muốn xin lỗi hẳn người đó tự đi, ta không đi!”

Triệu Thừa Thủ càng thêm tức giận, áp giải tất cả những kẻ gây chuyện này, bao gồm cả Triệu Trường Ninh đi tới chính phòng.

Dọc đường đi Triệu Trường Ninh ôm lấy cánh tay, khuỷu tay đau nhói từng trận. Nếu như dùng sức lực thông thường, đương nhiên cũng không đau đến thế, e rằng Triệu Trường Hoài chính là cố ý.

Nàng khẽ nhắm mắt, cũng không rõ bản thân có phải đang tức giận hay không, sớm đã biết Triệu Trường Hoài hận nàng, không ngờ lại hận đến như vậy.

Chẳng lẽ Triệu Trường Hoài cũng hận Ngọc Thiên đến mức này? Lẽ nào cũng hận ba tỷ tử như thế? Không hề. Triệu Trường Hoài ngược lại khá khách khí với Triệu Ngọc Thiên, chưa chắc hẳn sẽ làm khó dễ một cô gái. Tính toán với nam tử thì là mưu tính, tính toán với nữ tử thì là tiểu nhân, bọn họ đều là con cháu của đại phòng, cùng nhau kế thừa đại phòng. Chẳng qua Triệu Trường Hoài cảm thấy địch trường tôn như nàng quá kém cỏi, không gánh vác nổi cái thân phận này.

Tới chính phòng, lão thái gia hôm nay lại chưa trở về, ông đã đến chỗ đồng môn ngày trước uống rượu, người đợi ở chính phòng là nhị thúc Triệu Thừa Liêm.

Triệu Thừa Liêm dù sao cũng đã làm quan nhiều năm, không nói gì cả, phát tay ra lệnh kéo năm người bọn họ, kể cả Triệu Trường Ninh đi phạt quỳ.

Triệu Trường Húc không phục: “Huynh trưởng vốn là khuyên bảo tam ca, cũng đã ngăn cản chúng con, tại sao cũng bị phạt quỳ? Huynh ấy lại không đánh nhau, việc này do con gây nên, không liên quan gì đến huynh trưởng.”

Ánh mắt lạnh nhạt của Triệu Thừa Liêm nhìn về phía Triệu Trường Ninh: “Ninh nhi, con là địch trường tôn, vốn phải quản tốt các đệ đệ, con nói cho ta biết, trong trường học xảy ra chuyện con có nên quỳ hay không?”

Triệu Trường Ninh ngăn lại Triệu Trường Húc đang muốn nói tiếp, đáp: “Nhị thúc dạy bảo rất đúng, con nhận phạt.”

Trên đường bị đuổi tới nhà thờ tổ, Triệu Trường Húc thấp giọng nói: “Đúng cái gì chứ, đâu phải huynh chưa từng khuyên giải, mọi người không nghe thì thôi, tại sao còn bắt huynh phải quỳ!”

“Nếu ta không quỳ, Trường Tùng sẽ là đích xuất duy nhất của địch phòng bị phạt quỳ, nhị thúc không muốn như vậy.” Triệu Trường Ninh thờ dài nói, “Quỳ thì quỳ, cũng đâu phải chưa từng quỳ bao giờ.”

Việc quỳ ở từ đường với nàng cũng là làm nhiều thành quen, đến từ đường liền quỳ xuống đầu tiên, theo sau là Triệu Trường Húc quỳ ở bên cạnh.

Trường Ninh nhắm hai mắt lại, sau đó mới hỏi: “Ban này là nhị đệ có ý phải không?”

Triệu Trường Hoài nhìn thẳng trước mặt: “Chặn giấy đánh về phía đệ, đệ cũng không còn cách nào, nhất thời sơ xuất làm ca ca bị thương, cũng không phải là đệ cố ý. Ca ca thứ lỗi, vết thương không nặng chứ?”

Triệu Trường Ninh nghe xong cười một tiếng, không nói thêm câu gì.

Hôm nay phải quỳ đến tối muộn, Triệu lão thái gia mới vội vã trở về, chưa kịp uống hớp trà, đã nhanh chóng dẫn theo ba huynh đệ Triệu Thừa Nghĩa đến từ đường.

Lúc Triệu lão thái gia biết tin quả thực là nổi giận đùng đùng, sắc mặt tái lại âm u không nói lời nào. Ông vừa uống trà, vừa nghe quán sự kể lại mọi việc trước đó.

Triệu lão thái gia không biết quy củ trong nhà đã hỏng đến mức này, chỗ các nữ nhi ông không tiện quản, Triệu lão phu nhân lại mất sớm. Ai ngờ để cho mấy người con dâu trở nên ngông cuồng, làm ra việc mất thể diện đến bậc đó. Sắc mặt ông tái xanh, lạnh lùng nói: “Đi báo với phu nhân các phòng, hãy là kẻ tặng đồ, đều nhốt lại chệp Nữ giới cho ta, không chệp đủ năm mươi lần, tết năm nay cũng không cần đón nữa!”

Đặt mạnh ly trà xuống bàn, tay chỉ vào mấy tôn nhĩ đang quỳ: “Về phần các ngươì, ta thấy bây giờ đánh chết luôn là tốt! Đờ phải ra ngoài làm mất hết thể diện của tổ tông Triệu gia!”

Hai người Triệu Thừa Nghĩa, Triệu Thừa Liêm lập tức tiến lên khuyên ông bớt giận, Triệu Thừa Liêm ở bên cạnh chậm rãi nói: “Chuyện này là do Tùng nhĩ không đứng trước, con sẽ phạt nó mười trượng. Ninh nhĩ chưa tận tâm trông nom các huynh đệ, e là cũng phải phạt mười trượng. Tất cả những kẻ còn lại đều phải nhận phạt, không thể dễ dàng bỏ qua!”

Triệu Trường Ninh nghe thấy những lời của nhĩ thúc, nhất thời siết chặt bàn tay.

Triệu Thừa Nghĩa nghe xong trong lòng nôn nóng, con của ông ban nãy không hề làm sai, sao nó cũng phải chịu phạt! Dù phạt cũng không nên phạt mười trượng như Triệu Trường Tùng, như vậy sao mà công bằng được!

Lời này ông không nói ra, nhưng Triệu Trường Húc lại là người thẳng tính. “Tổ phụ, huynh trưởng đã ngăn cản rồi, tại Triệu Trường Tùng mắng huynh trưởng ‘Là cái thứ gì, không quản được trên đầu hần’ căn bản không hề nghe huynh trưởng nói. Lời này của nhĩ thúc có ý gì? Huynh trưởng vì giữ gìn thể diện gia tộc, lại phải chịu cùng hình phạt với tên khơi chuyện Triệu Trường Tùng này sao? Đây là kiểu làm việc gì vậy?”

Triệu lão thái gia bỗng nhiên mở to mắt, nhìn thoáng qua Triệu Thừa Liêm.

Gần đây bầu không khí trong nhà luôn không yên. Chẳng qua là từng phòng bắt đầu nổi tâm tư riêng mà thôi. Có điều hành động của nhĩ phòng, làm ông có phần thất vọng.

Sau đó ông nhẹ giọng nói: “Ninh nhĩ, ai bảo con quỳ.”

Triệu Trường Ninh không biết Triệu lão thái gia có ý gì, nghe những lời ban nãy của nhĩ thúc, trong lòng trở nên rét lạnh, hết lần này tới lần khác nàng đều không thể phản bác trường bối. Chỉ đành nói: “Con chưa quản tốt các đệ đệ, là nhĩ thúc bảo con quỳ.”

“Con là đích trưởng tôn.” Triệu lão thái gia nói, “Trong nhà này, không phải ai cũng có thể bảo con quỳ. Ngoại trừ ta, phụ thân mẫu thân con, còn ai có thể bắt con quỳ đây?”

Triệu Trường Ninh mím môi, sống lưng vươn thẳng tắp.

Nàng đột nhiên cảm nhận được, một loại sức nặng của thân phận mà trước nay nàng chưa từng cảm thấy.

Triệu lão thái gia nhắm mắt lại, “Đứng lên cho ta, lấy ra đáng vẻ của đích trưởng tôn!”

Triệu Trường Ninh thưa vâng một tiếng, sau đó đứng dậy.

“Tề quân sự, lấy gia pháp tới cho ta.” Triệu lão thái gia nhìn về phía Triệu Trường Ninh, “Con hãy thi hành đi, mỗi kẻ đánh mười roi, Triệu Trường Tùng, Triệu Trường Húc thêm năm roi nữa.”

“Tổ phụ, con không phục!” Triệu Trường Tùng nhìn Triệu Trường Ninh một cái, lạnh lùng nói: “Thư đồng của Đỗ Thiếu Lăng chẳng lẽ không sai? Nói trường trong tộc của nhà ta không tốt, không tốt thì hần đừng có tới, con cũng chỉ bảo vệ Triệu gia ta mà thôi. Nếu trường học tốt nào hần cũng có thể vào được, tại sao cứ phải chịu thiệt thòi tới trường chúng ta!”

“Ngươi bị phụ thân mẫu thân chiều hư rồi!” Triệu lão thái gia bị hần cãi lại, cười lạnh nói, “Đỗ gia có thân phận gì, ngươi sánh được sao? Triệu gia sánh được sao? Hần nói hai câu trường học không tốt thì làm sao, ta cho ngươi biết, cho dù hần có mắng tới trên đầu ngươi, ngươi cũng phải nhịn xuống cho ta! Phụ thân của Đỗ Thiếu Lăng hần là Lê bộ Thị lang, ngươi nhìn người ta xem, khiêm tốn lễ độ, ban nãy trên đường cũng đã nói với ta, chuyện này một nửa lỗi sai là ở hần. Còn về phần ngươi, cho dù ngươi có đồ trạng nguyên thì thế nào! Ta nói cho ngươi biết, có học giỏi đến đâu chẳng nữa, ngươi cũng chỉ là một cậu ấm có học hành mà thôi!”

Triệu Trường Tùng sắc mặt khó coi, không dám tranh luận nữa.

“Ngươi còn dám nói Triệu Trường Húc là con cái thứ phòng, không có tư cách nói chuyện. Ta hỏi ngươi, trong nhà này có huynh đệ nào mà ta không đối xử như nhau? Lời này của ngươi rất cuộc là nghe được từ đâu, ta còn không dám xem nhẹ bất cứ huynh đệ thứ xuất nào, vậy mà ngươi lại dám? Ngươi còn có mặt mũi hơn lão thái gia ta rồi sao?”

Trước khi Triệu lão thái gia về hưu đã đảm nhiệm chức Hộ bộ Cấp sự trung, là một ngôn quan. Bởi vậy những cái khác có thể không hiểu, còn về việc nể nang người, có lẽ quả thật không có mấy ai hơn được ông. Lại chỉ vào Triệu Trường Tùng tiếp tục nói: “Ngươi còn dám nói huynh trưởng của ngươi không có tư cách quản ngươi? Tôn ti lớn bé, đều bị ngươi quăng cho chó ăn rồi sao? Nó không có tư cách quản ngươi? Được, hôm nay ta sẽ cho nó tư cách!”

Dứt lời lại hô: “Tề quân sự, lấy đối bài¹ của ta ra đây!”

Lấy đối bài tới để làm gì?

Tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, trong lòng Triệu Trường Ninh đã nhanh chóng vọt qua một tia sáng mặt trời, nàng kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt nghiêm túc, đoan chính của Triệu lão thái gia.

Tề quản sự mang gia pháp và đối bài cùng tới, đối bài kia nhìn có vẻ khá tầm thường, chẳng qua được làm từ gỗ lê hoa vàng, mặt trên dùng tiểu trện khắc hai chữ ‘Triệu phủ’. Triệu lão thái gia cầm ở trong tay, lại gọi Triệu Trường Ninh tới: “Ninh nhi, đến trước mặt tổ phụ.”

Triệu Trường Ninh tiến lên vài bước, đã đoán được tổ phụ định làm gì. Đối bài có thể sai khiến quản sự, bà bà trong nhà, có thể trừng phạt hạ nhân, có thể xử lý công việc lớn nhỏ, chỉ tiêu của phủ. Đối bài này bình thường do Triệu lão thái gia cất giữ, đến cả hai người con trai cũng chưa từng cầm được.

Ông chậm rãi nói: “Con còn phải học hành thi cử, tổ phụ sẽ không để con quản lý sự vụ. Nhưng đối bài ở trên tay con, hễ là huynh đệ nào không nghe lời con, nó bộp nào không nghe con sai bảo, con không cần bẩm báo với ta nữa, cứ việc xử lý là được, muốn đánh muốn phạt thế nào đều tùy con.”

Quả nhiên là muốn đưa cho nàng!

Triệu Thừa Liêm bên kia không nói lời nào, Triệu Thừa Thủ bên này đã không ngồi yên được nữa: “Phụ thân, làm sao có thể đưa vật này cho nó?”

Triệu lão thái gia đang gia tăng lợi thế cho thân phận của nàng, sao nàng lại không biết được. Ông muốn nàng tới trấn áp mấy người đệ đệ này, muốn nàng vực dậy thân phận của đích trưởng tôn.

Đối bài được đặt vào lòng bàn tay nàng. Tiếp theo là một chiếc roi da bò xù xì cuộn tròn, mang theo chút dấu vết năm tháng.

“Ta hỏi lại lần nữa, còn có ai không phục?” Triệu lão thái gia đảo mắt qua ba người còn lại. Kẻ nào dám nói không phục chứ, Triệu Trường Húc thấy huynh trưởng được lợi, cười đến híp mắt: “Phục, phục, là tại con nhất thời kích động.”

“Người cũng biết mình kích động?” Triệu lão thái gia nói, “Người thứ hai cần bàn đến chính là người, huynh đệ tranh chấp, người vốn dĩ nên khuyên can. Người lại đi đổ thêm dầu vào lửa, động đao động thương. Trong nhà có chuyện gì cũng nên đóng cửa ở trong nhà nói, huyên náo đến trước mặt người ngoài rất cực cũng thành trò cười, có biết không?”

Triệu Trường Húc duỗi tay ra nói: “Biết rồi, biết rồi, vậy huynh trưởng hãy đánh đệ trước đi!”

Triệu Trường Ninh cầm roi trong tay, kiểm tra lực đạo. Trông thấy đôi mắt long lanh lớn như mắt trâu của Triệu Trường Húc, dường như đánh hấn là một chuyện vô cùng tốt vậy, trong lòng lại mềm ra. Ban này Triệu Trường Húc cũng vì bảo vệ nàng, bằng không sao có thể bị liên lụy. Còn phải đánh mười roi, chẳng phải là muốn đánh sủng người sao?

“Tổ phụ.” Triệu Trường Ninh quay đầu bèn quỳ xuống, “Mười roi của Trường Húc đệ đệ, con muốn chịu thay hấn, nếu mọi chuyện không phải do con bắt đầu, Trường Húc cũng sẽ không bị kéo vào trong đó.”

“Huynh thay đệ làm cái gì!” Triệu Trường Húc lại nóng nảy, huynh trưởng da mềm thịt non, sao có thể chịu được việc bị đánh! Đừng nói mười roi, ở Thông Châu hấn theo học võ công, bị phạt là chuyện thường ngày, cho dù đánh hai mươi, ba mươi roi cũng không hề hấn gì cả. “Tổ phụ, người đừng nghe huynh ấy, đánh con, đánh con!”

Bộ dạng hấn quả thực là tha thiết muốn chịu đòn.

Triệu lão thái gia nhìn khuôn mặt thanh tú bình tĩnh của Triệu Trường Ninh, trong lòng chợt nổi lên chủ ý nào đó, nói rằng: “Con muốn thay đệ đệ gánh vác trách nhiệm? Cũng được thôi, dù sao con cũng là ca ca nó. Vậy mười roi này, con hãy chịu thay nó đi.”

Ông tự mình cầm roi, không đếm xỉa đến lời van xin của Triệu Trường Húc, vung tay quát mạnh vào lưng Triệu Trường Ninh, con đau rất nhất thời ập đến.

Trường Ninh đau đến mức thái dương co rút, lão thái gia thật sự không hề nương tay!

Triệu Trường Húc vừa nhìn là biết roi da dùng mười phần sức lực, Triệu Trường Ninh cắn chặt hàm răng, mồ hôi lạnh trên trán túa ra không ngừng.

Hấn vừa lo lắng vừa đau lòng, luôn miệng hô đừng đánh nữa. Những kẻ đang quỳ khác đều quay đầu đi, không dám tiếp tục nhìn. Một màn Trường Ninh chịu đòn, lại có sức rung động vô cùng, dấu sao nàng cũng mang bộ dáng đẹp đẽ, khuôn mặt trắng như ngọc vì đau đớn, ngược lại tăng thêm mấy phần huyết sắc. Yếu ớt mỏng manh, lại vẫn khẳng khăng quỳ thẳng tắp, không hề có ý định trốn tránh.

Chú thích: 1

(1) Đối bài: Tức lệnh bài đối chiếu, thường dùng trúc, gỗ, ngọc... để chế tạo, bên trên viết số, ở giữa chẻ làm hai nửa, dùng làm một loại tín vật. Thường những người quản lý sự vụ trong phủ sẽ được giữ đối bài

VD: Dùng để lĩnh đồ vật ở trong gia tộc. Khi người hầu cần vật phẩm, sau khi thông qua đồng ý của gia chủ, gia chủ sẽ phân nửa đối bài ra, sau đó giao cho người hầu đi lĩnh đồ vật. Đến lúc kết toán, gia chủ có thể dùng đối bài tiến hành đối chiếu.

Bạn đang đọc truyện *Đích Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 14

Triệu lão thái gia đương nhiên biết dưới tay mình dùng bao nhiêu lực, sẽ không đánh hỏng người. Những kẻ còn lại cũng không bảo Trường Ninh đánh nữa, ông đã trừng trị hết một lượt rồi.

Roi kia quất lên thân thể, mới biết được rốt cục có bao nhiêu đau đớn.

Triệu Trường Hoài cũng bị đánh năm roi. Triệu Trường Tùng rất ít khi bị đánh, mười roi quất xuống cũng đau đến không nói nên lời. Về phần Từ Minh, vì là họ hàng của nhị phòng, Triệu lão thái gia cũng không ra tay quá nặng. Chỉ nhìn thoáng qua kẻ dám châm dầu vào lửa này, trong lòng quyết định sẽ không giữ hẳn lại nữa.

Bên này động tĩnh lớn như vậy, mấy vị phu nhân đương nhiên cũng nghe được tin mà chạy đến.

Mẫu thân Từ thị của Triệu Trường Tùng xuất thân danh môn, mặc chiếc váy dài xanh nhạt thêu hoa văn ngọc lan vàng, chải búi tóc Đọa mã¹. Nắm chiếc khăn lụa, vịn tay nha đầu tiến vào cửa, không ngừng lau viền mắt ẩm ướt, dù thế nào cũng không nói một câu.

Bà khóc cũng coi như kín đáo, tam thẩm Tào thị bước vào cửa gần như là gào thét lên: “Húc nhi của ta, sao con lại bị đánh đến ——” Khóc được nửa chừng, mới nhìn thấy nhi tử nguyên vẹn không tổn hao gì cả. Tào thị ngờ vực ngừng lại tiếng khóc. Hóa ra là không bị đánh! Uống công bà khóc dữ dội đến thế!

Đậu thị hai hàng nước mắt chảy dài, đau lòng đến mức chỉ muốn nhào tới, đưa con bà hoài thai mười tháng sinh ra, đang phải quỳ ở kia chịu khổ! Sao bà có thể chịu được việc này! Nhưng rất nhanh đã bị Triệu Thừa Nghĩa kéo lại. Lão thái gia vẫn chưa giáo huấn xong, trước tiên bà đừng ra mặt thì tốt hơn.

Đậu thị gắt gao bám chặt cánh tay của trượng phu, run rẩy nhỏ giọng nói: “Dựa vào cái gì mà đánh Trường Ninh, dựa vào cái gì?”

“Nàng bình tĩnh chờ nóng vội, trở về rồi nói tiếp.” Triệu Thừa Nghĩa vội vàng an ủi Đậu thị.

Bên này lão thái gia quay đầu, cầm chắc cây roi, lại nói với Trường Ninh: “Ban nãy đánh con mười roi, là con chịu thay cho huynh đệ. Bây giờ đánh con thêm năm roi nữa, là con đáng phải chịu. Dù sao con cũng là huynh trưởng của chúng, không quản được cũng phải quản, bọn chúng xảy ra chuyện, con trước sau vẫn là có trách nhiệm. Huynh đệ một nhà, người nào gặp chuyện, những kẻ khác đều phải chịu liên lụy, bởi vậy càng phải giúp đỡ lẫn nhau.”

Triệu Trường Ninh biết sau lưng mình đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt. Nhưng những lời vừa rồi của Triệu lão thái gia, đã giúp nàng hiểu ra được vài điều.

... Chỉ là thêm năm roi, nàng quả thật không chịu nổi nữa rồi, khuỷu tay vẫn còn đang đau nhói.

Nàng cúi đầu, còn chưa kịp nói gì, Triệu Trường Húc bên kia đã khản cập đứng bật dậy: “Còn đánh nữa? Tổ phụ, người đánh tiếp thì không bằng đánh con đi! Đánh bao nhiêu con cũng nhận!”

Đậu thị không còn nhìn được nữa, nhào tới ôm lấy Triệu Trường Ninh, hai cánh tay siết chặt lấy nàng, oa một tiếng liền òa khóc, giống hệt như một đứa trẻ, nửa câu cũng không nói thành lời.

Triệu Thừa Liêm cũng đứng lên, ho khan một tiếng, chuyện này quả thật vẫn là Triệu Trường Tùng có lỗi trước. Ông nói: “Phụ thân, con thấy Ninh nhi thân thể yếu ớt, không nên đánh nữa. Và lại chuyện này đúng là không phải lỗi của Trường Ninh, con thấy Trường Ninh lễ nghĩa lại hiểu được đại cục, đối bài trong nhà nên giao cho hắn giữ.”

Triệu Trường Hoài quỳ phía sau Triệu Trường Ninh liếc nhìn bóng lưng của nàng một cái, sau đó rời đi đường nhìn.

Quả thực... không nên đánh tiếp nữa, y còn vừa bị mình đã thương.

Y quả thực rất quật cường, một câu nhận lỗi cũng không hề nói ra.

Triệu lão thái gia cũng không định đánh thêm năm roi này, chỉ là muốn nhìn phản ứng của bọn họ, coi như vẫn còn có lương tâm. Ông buông cây roi, ngồi xuống uống một ngụm trà: “Được rồi, đứng dậy cả đi.”

Tùng người mới từ trên mặt đất đứng dậy, Triệu lão thái gia tiếp tục nói: “Tất cả trở về tự kiểm điểm cho ta, kiểm điểm rõ ràng rồi thì đến chỗ ta nói chuyện. Triệu Trường Tùng, ngươi đưa Từ Minh đến chỗ Đỗ tam công tử nhận lỗi lần nữa, đã biết chưa?”

Nhìn thấy vài cái gậy đầu, ông mới thở phào nhẹ nhõm, “Từ nay về sau, Trường Ninh sẽ giữ đối bài của ta, các người phục cũng được không phục thì cũng thôi, chuyện này sẽ không thay đổi nữa. Nếu ai không thuận theo ý của hắn, bị phạt cũng đừng đến trước mặt ta kể khổ!”

Sau đó mới phát tay, bảo tất cả bọn họ trở về, kịch vui coi như đã kết thúc.

Triệu Trường Ninh tiến lên một bước, thưa rằng: “Hôm nay tổ phụ dạy bảo, tôn nhi nhớ kỹ trong lòng.” Sau đó cung kính hành lễ rồi lui ra.

Trước đây nàng đã nhìn lầm Triệu lão thái gia, vị tổ phụ này, không ngờ trong lòng vẫn luôn sáng suốt. Không hổ đã làm ngôn quan hơn hai mươi năm. Kỳ thực có một người tổ phụ như vậy, nàng hoàn toàn không cần thiết bận tâm đến nhị phòng. Hôm nay tuy rằng bị đánh, tổ phụ cũng đã để nàng lập được thực quyền.

Mọi người chậm rãi rời khỏi chính phòng, Triệu Trường Ninh được Đậu thị đỡ, lại nhìn thấy ở đằng trước có một người đang đợi nàng.

Nàng khẽ đẩy tay Đậu thị ra, tiến lên vài bước, dáng vẻ người này khá tuấn mỹ, khỏe miệng mang theo nét cười, không phải Triệu Trường Tùng thì còn là ai.

Triệu Trường Tùng đem vị huynh trưởng này nhìn một lượt từ đầu đến chân, sau đó thấp giọng hỏi: “Huynh trưởng cảm thấy, bản thân dựa vào cái gì mà gánh vác được trọng trách đích trưởng tôn, bởi vì huynh tài hoa sao?”

“Khẩu khí này của đệ đệ, là đang xem thường ngu huynh rồi?” Trường Ninh mỉm cười hỏi hần, bằng không sao phải đến nỗi ngăn nàng lại ở chỗ này.

Triệu Trường Tùng tiến lại gần một bước, nhìn chăm chăm vào mắt nàng nói: “Trước đây ta không để huynh vào mắt, không ngờ vị huynh trưởng này của ta, lại là một kẻ có tài. Ta cũng muốn nhìn xem, ba tháng sau ai mới có thể ngẩng đầu lên được. Huynh đừng tưởng rằng ý vào thân phận là có thể đạp lên đầu ta.”

Triệu Trường Tùng là kiểu người, một khi nguoi chọc vào hần, hần mới thực sự chú ý đến nguoi.

“Ngu huynh tất nhiên sẽ chờ đệ đệ.” Trường Ninh vẫn mỉm cười như cũ, nhưng trong mắt đã lộ ra ba phần sắc bén. Nếu sớm muộn cũng sẽ lộ, vậy cần gì phải che dấu? Chẳng lẽ nàng không ra mặt, thì sẽ không có những toan tính này sao? Lẽ nào nàng ra mặt rồi, bọn họ còn có thể hại chết được nàng? Nàng cũng muốn thử xem, bản thân rốt cục có thể thi đấu tiến sĩ lần hay không! Chỉ có học hành thật tốt, đại phòng mới có được sự coi trọng thật sự.

Nàng không nói lời nào bước qua bên người Triệu Trường Tùng.

Trường Ninh trở về chính phòng, bà bà trong phòng đã đun xong nước nóng, tìm được thuốc mỡ. Đậu thị ôm Trường Ninh khóc một lúc lâu, mới gọi Cố nữ mẫu đưa nàng đi thoa thuốc, bà lại xuống nhà bếp dọn đồ bữa tối, Trường Ninh vẫn còn chưa ăn cơm.

Về đến đông sương phòng, Trường Ninh nhìn thấy Triệu Trường Húc đôi mắt đỏ hoe đang ngồi dưới mái hiên, đáng thương hết như một chú chó lớn. Vừa thấy nàng liền xông tới, quần lay nàng đảo quanh vài vòng: “Tại sao huynh phải chịu đòn thay đệ, huynh... huynh nhìn huynh gãy yếu thế này, đánh có mạnh lắm không? Có đau không?”

Trường Ninh đẩy đầu hần ra xa một chút: “Không sao, đệ đợi ta một lát, ta phải thoa thuốc mỡ.”

“Đệ làm đệ làm!” Triệu Trường Húc đoạt lấy lọ thuốc mỡ từ tay nữ mẫu, đẩy nàng vào phòng bên phía tây, “Huynh mau cởi quần áo ra, đệ tới thoa cho huynh.”

Vị đệ đệ này vốn đối tốt với nàng, nhưng cũng không quán người đến mức này chứ...

Khỏe miệng Triệu Trường Ninh giật giật, sao có thể để hần thoa được? Lại còn cởi quần áo? “Đệ đừng ồn ào nữa, bà bà chỗ ta nuôi cũng không phải ăn không ngồi rồi. Ra bên ngoài đợi đi.”

“Đệ vẫn nên ở trong này trông huynh.” Triệu Trường Húc lập tức tìm một chiếc ghế ngồi xuống, “Mẫu thân đệ nghe nói huynh chịu đánh thay đệ, cũng hung tợn tát đệ mấy cái, mắng đệ chẳng được tích sự gì, tập võ nhiều năm mà còn để huynh chịu đánh thay. Huynh trưởng, mau để đệ nhìn xem vết thương của huynh có nặng không...”

Triệu Trường Ninh đã ngồi xuống, Triệu Trường Húc liền đi đến trước mặt nàng, nửa ngồi xổm xuống muốn giúp nàng cởi áo choàng, bàn tay đã chạm tới trên nút thắt, dọa cho Cố nữ mẫu bên cạnh sợ hết hồn. Từ... từ thiếu gia này, sao có thể tùy tiện cởi quần áo của nguoi ta. “Từ thiếu gia, nguoi đừng làm loạn thêm nữa. Để bà già này ở lại giúp là được. Ngài hãy ra bên ngoài đợi, chút nữa xong sẽ gọi ngài. Bằng không chẳng phải là càng giúp càng thêm bận sao.”

Cố nữ mẫu gọi hai bà bà cường chế đem Triệu Trường Húc ném ra ngoài. Quay lại bên cười khổ: “Đại thiếu gia, lần sau ngài gặp từ thiếu gia, cứ việc trốn xa một chút. Ta thấy cậu ấy cũng quá thân mật rồi.”

“Ta làm sao mà trốn được hần, hần cũng không có ý gì khác.” Triệu Trường Ninh thần nhiên nói, “Anh em họ hàng thân thiết, đôi khi kẻ vai sát cánh cũng là bình thường, thôi quên đi.”

Tuy nói thì như vậy, nhưng mà... nhưng mà dù sao cũng là một cô nương! Cố nữ mẫu nghĩ đến đây, đột nhiên cả nguoi chấn động. Trường Ninh đã quyết không thể là một nữ tử, dường như nàng cũng không coi mình thành một cô nương, lời nói cử chỉ, chẳng có ai nhìn ra điều gì không đúng. Việc năm đó bọn họ làm... không phải chính là muốn chối bỏ cô gái này sao.

Nàng mang bộ dạng này xen lẫn trong đám nam nhân, còn có bao nhiêu chuyện như vậy xảy ra nữa? Danh tiếng của nàng, trong sạch của nàng...

Bà không nói thêm gì cả, ngồi xổm xuống cởi áo cho Triệu Trường Ninh. Triệu Trường Ninh nhìn ngọn nến trên bàn chấp chờ lay động.

Tổ phụ muốn giúp nàng thu phục Triệu Trường Húc. Dùng đến khổ nhục kế này, là để Triệu Trường Húc hoàn toàn đứng về phía nàng.

Cổ nhũ mầu dường như đựng phải nơi nào đó trên người nàng, nhất thời một trận đau buốt tràn ra, Trường Ninh hít vào một tiếng. Cổ nhũ mầu trợn to hai mắt: “Thiếu gia... chỗ này của ngài, chỗ này của ngài sao lại bị thương thành như vậy?”

Chỗ đường gấp khuỷu tay nàng bầm tím một mảng, so với vết thương trên lưng còn đáng sợ hơn nhiều! Cổ nhũ mầu run rẩy cất giọng hỏi: “Đây lại là chuyện gì nữa?”

“Ban nãy bọn họ đánh nhau hỗn loạn...” Triệu Trường Ninh bình tĩnh lại hô hấp, nhẹ giọng nói, “Triệu Trường Tùng đánh Trường Hoài, Trường Hoài nhân lúc rối loạn đánh lên tay ta.”

“Nhị thiếu gia... cậu ấy cũng quá... Nếu ngài bị thương đến gân cốt thì phải làm sao?” Cổ nhũ mầu nói một câu.

Thình lình bà phản ứng lại, nghẹn ngào bước nhanh ra phía ngoài, đè nén thanh âm đã phát run: “Đi tìm phu nhân, tay của đại thiếu gia bị thương rồi. Phải thêm nô tì đi mời Liễu đại phu tới... Nhanh lên!”

Nếu thực sự thương tổn tới tay... ông trời không có mắt, vậy trường tôn biết phải làm thế nào!

Tình hình hỗn loạn bên Tây viên, chỗ Triệu lão thái gia rất nhanh đã biết được.

Triệu Trường Hoài đứng trước thư án của Triệu lão thái gia, bên ngoài ánh đèn lay động, chiếu lên mặt đất từng vùng bóng tối lơ lửng.

Triệu lão thái gia gọi người vào hỏi, nô bộc thừa vẫn chưa thấy bên đại phòng chuyển lời, chẳng qua là đập vào bị thương, có lẽ không đến mức tổn hại tới gân cốt, Triệu lão thái gia mới để kẻ đáp lời kia lui xuống.

Cả người ông vô cùng mệt mỏi, dựa vào đệm nhưng Chương Châu² uể oải nhấp một ngụm trà. Lúc này mới chậm rãi nói: “Trường Hoài, con trước nay thông minh. Tổ phụ biết, mấy người bọn chúng cộng lại, e rằng cũng không bằng một mình con. Người tổ phụ không yên lòng nhất chính là con, bởi vì tâm tư của con cũng là nặng nhất.”

Triệu Trường Hoài rũ mắt xuống, không nói lời nào.

“Trường Tùng thì cũng thôi, nhưng Trường Ninh là ca ca ruột của con. Vì sao con phải làm như vậy?” Triệu lão thái gia lẳng lặng hỏi.

Ông nhớ tới lúc mới ôm đứa trẻ này về, hẳn luôn không thích nói chuyện như thế, cả ngày ngồi ở trong phòng, cũng không buồn lấy lòng trường bối. Người nhìn thấy mà thương.

Sau đó, hẳn cứ như vậy mà trưởng thành.

“Tổ phụ, quả thực con không cố ý làm huynh ấy bị thương.” Ngờ kìa Triệu Trường Hoài chậm lại, “Nếu con thực sự muốn thương tổn huynh ấy, có thể làm kín đáo hơn gấp trăm lần.”

Ánh mắt Triệu lão thái gia đột nhiên bén nhọn, lời này của hắn có ý gì!

Cũng không phải ông không hiểu vị tôn nhi này, hồi lâu thờ dãi nói: “... Chắc chắn Trường Ninh cho rằng con cố ý, e rằng từ đây sẽ thực sự hận con rồi.”

Triệu Trường Hoài im lặng một lát, đơn giản nói: “Con cũng hết cách.” Dù hắn có nói ra, Triệu Trường Ninh hẳn là cũng không tin. Trước kia đúng là hắn đã từng hại y, lần này... là hắn lỡ tay thật.

Triệu lão thái gia bảo hắn trở về nghỉ ngơi, gọi Triệu Thừa Liêm đang chờ ở bên ngoài tiến vào. Hôm nay nâng địa vị của Trường Ninh lên, không nể mặt nhị phòng, là vì muốn đè ép nhị phòng một chút, bằng không trong nhà càng không được bình lặng. Cũng trách ông trước nay không để ý, lúc phản ứng kịp thì đã xảy ra chuyện lớn rồi. “Chuyện hôm nay, quy củ của nữ nhi trong nhà cũng quá mức lộn xộn. Con trở về nói với Từ thị, phải quản giáo thật nghiêm các nữ nhi đích xuất, nếu không quản được, vậy thì để ta tới quản thay! Về phần Triệu Trường Tùng, thấy bản thân đọc được vài quyển sách mà đã ngông cuồng phách lối, ta làm quan mấy chục năm, chưa từng thấy có kẻ nào như vậy ra làm quan được. Sau này nó còn dám ngang nhiên chống đối lại huynh trưởng nó, ta nhất định sẽ cho nó quỳ ở từ đường đến nát đầu gối mới thôi!”

Triệu Thừa Liêm trong lòng run sợ, hiểu được ý của lão thái gia: “Nhi tử nhất định sẽ dạy dỗ Trường Tùng cẩn thận, hôm nay nó quả thật đã quá lỗ mãng, anh em trong gia tộc hòa thuận là quan trọng nhất. Cũng trách con ngày thường bận rộn, không dạy bảo nó kịp thời, để mầu thân nó cung chiêu thành hư.”

“Ta cũng phiền chán Từ Minh kia.” Triệu lão thái gia lạnh lùng nói, “Hắn không phải con cháu Triệu gia, cứ khăng khăng đi theo náo loạn làm cái gì. Con nói rõ ràng với Từ thị, về sau Từ Minh này không cần phải tới nữa. Tránh phá hỏng đường thi cử của con cháu nhà ta.”

Triệu lão thái gia dặn dò rất nhiều, Triệu Thừa Liêm đều vâng dạ đồng ý.

Liễu đại phu nhìn qua không có gì đáng ngại, Triệu Trường Ninh mới uống hai chén canh ngọt, để Cổ nhũ mầu hầu hạ nghỉ ngơi. Hôm nay quá mệt mỏi, đặt lưng xuống ngủ lại không được say giấc.

Tuy nàng đã nhắm mắt lại, nhưng trong lòng vẫn đang nghĩ chuyện tổ phụ giao đối bài cho nàng, chuyện học hành thi cử... Tay nàng bị thương, e là phải

tĩnh dưỡng vài hôm. Ngọn nến trong phòng vẫn chưa thổi tắt, ánh sáng mờ mờ lung lung mà nhu hòa chiếu lên khuôn mặt nàng, giường đất được sưởi rất ấm áp, không gian ngoài kia lại tĩnh lặng vô cùng.

Gió lùa vào làm cánh cửa vang lên tiếng kêu kety nhỏ nhỏ.

Vàng sáng thoáng lay động, âm thanh mỏng như tơ, tựa như có một bóng hình cao lớn đang đứng trước mặt nàng, ngăn lại ánh nến.

Bên cạnh có người nói: “Thất gia, đại thiếu gia đã ngủ rồi.”

“Ừ.” Người nọ nhẹ nhàng lên tiếng, sau đó không nói thêm gì cả.

Trường Ninh dường như đã chìm vào giấc mộng, nhưng nàng vẫn nghe được thanh âm, tuy không thể động dậy, cũng không nói ra lời. Nàng tưởng rằng bản thân đang nằm mơ, thất thúc này lẽ nào là Chu Thừa Lễ? Sao hắn có thể vào trong phòng mình, Cổ nhũ mầu canh đêm đâu rồi? Sao bà có thể để người khác tiến vào đây.

Sau đó tựa hồ có một bàn tay chạm vào khuôn mặt nàng, chậm rãi vuốt ve, đầu ngón tay mang theo chút hơi lạnh. Nàng rất muốn ngăn cản, rất muốn nói ra, nhưng lại không phát ra được âm thanh nào.

“Ngài thấy đại thiếu gia bị ức hiếp như vậy, ngài cũng không nhúng tay vào sao...” Người đi cùng ngập ngừng mở miệng.

“Ta có lập trường gì để quản? Không gấp.” Nam tử tiếp tục nói, “Ngươi ra ngoài đi, một lát nữa ta sẽ ra.”

Người nọ khép cửa lại bước ra ngoài.

Triệu Trường Ninh cảm thấy có người đang dựa rất gần nàng: “Không phải bảo ngươi đừng gắng sức sao, thế nào lại không chịu nghe lời...” Lại thờ dài nói, “Cố gắng như vậy, có cần ta giúp một tay không?”

Triệu Trường Ninh cảm nhận được bàn tay kia đã rời đến nơi cổ nàng, roi vào sát bên vạt áo.

Ánh nến không ngừng đong đưa, dường như qua rất lâu sau, nàng bất chợt cảm nhận được, một thứ mềm mại ấm áp, mang theo hơi thở xa lạ rơi trên trán nàng.

Đó là...!

Sự đụng chạm xa lạ kia, làm cả người Triệu Trường Ninh cứng đờ. Bên tai vang lên một giọng nói trầm thấp: “Cứ ngủ thật ngon, thất thúc sẽ giúp ngươi.”

Thất thúc... Chu Thừa Lễ. Đến tận cùng là hắn đang muốn gì, hắn có biết bản thân đang làm gì không?

Chú thích: 2

(1) Búi tóc Đọa mã: Nguyên văn 堕马髻 (Đọa mã kế)

Một kiểu búi tóc của phụ nữ cổ đại, vì búi tóc được đặt hơi nghiêng, hình dáng tựa như ngã mà không ngã (đọa mã = ngã ngựa), nên có tên cổ như vậy.

Búi tóc Oa đọa (倭堕髻) là biến thể đời sau của búi tóc Đọa mã. Oa đọa được búi cao hơn, Đọa mã được búi sát đầu hơn.

(2) Nhung Chươg Châu: Nguyên văn 漳绒 (Chươg nhung)

Vì bắt nguồn từ Chươg Châu nên tên cổ là Chươg nhung, còn được gọi là nhung thiên nga (Tương tự các sản phẩm truyền thống như lụa Hà Đông, gấm Bát Tràng). Đây là một sản phẩm tơ lụa truyền thống của người Hán thuộc thị xã Đan Dương, tỉnh Giang Tô. Kỹ thuật dệt nhung thiên nga đã được xếp vào hàng di sản văn hóa phi vật thể của tỉnh Giang Tô.

Bạn đang đọc truyện *Địch Trướng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Triệu Ngọc Thiên xòe ngón tay ra đếm, nàng đã bị nhốt năm ngày, đã năm ngày rồi, nàng giống như chú khỉ không thể chịu cảnh giam cầm được nữa. Sang ngày thứ sáu, mẹ ruột Đậu thị hiếm khi cười híp mắt nhìn nàng, còn đưa cho nàng một chiếc hộp gấm, bên trong chính là một đôi Kim thiên từ⁽¹⁾ mà lần trước nàng muốn, cánh dát vàng mỏng như cánh ve, đôi chân mảnh mai tinh xảo. Còn cả một chiếc trâm ngọc trên đỉnh khảm đóa sen vàng, nàng thích thú cầm trong tay không chịu buông, dè dặt hỏi mẫu thân: “Mẹ... mẹ phát tài rồi sao?”

Đậu thị đáp: “Phát tài ở đâu ra chứ!” Sau đó đem chuyện xảy ra hai ngày nay kể sơ qua một chút, cười không ngừng lại được: “... Không ngờ đích nữ của các phòng đều mắc lỗi cả, chỉ mình con lần này đã giữ đúng quy củ, không tặng vật gì cho Đỗ tam công tử kia. Tổ phụ con nghe xong rất vui vẻ, đặc biệt thưởng riêng cho con! Nói khó có được một lần con hiểu quy củ! Còn cả ca ca con, tay không có gì đáng ngại, trong lòng nương cũng thấy vui mừng.”

Triệu Ngọc Thiên hơi chột dạ, thật ra nàng còn nôn nóng hơn cả các đích tỷ muội kia, chẳng qua ca ca đã kịp thời ngăn cản mà thôi. Nàng níu lấy tay áo mẫu thân hỏi: “Mẹ, con nghe nói ca ca đã có được đôi bài trong nhà! Con vẫn chưa từng thấy đôi bài trông như thế nào đâu.”

“Đôi bài đó...” Đậu thị thở dài, đem qua Triệu Thừa Nghĩa đã nói với bà, đôi bài tuy ở trong tay Trường Ninh, thực tế là không có tác dụng gì lớn. Kỳ thật do lão thái gia muốn nâng lên thân phận của Trường Ninh, chứ không hề đại biểu địa vị của đại phòng sẽ thay đổi từ đây.

Triệu Thừa Nghĩa tuy nhu nhược, nhưng dù sao cũng thấy rõ được sự thật. Nói với bà: “Nếu Ninh nhi nhà ta không đậu tiến sĩ, vậy đôi bài gì cũng trở thành vô dụng. Nàng là phụ nữ không hiểu biết nhiều, đừng chỉ nhìn vào chút lợi ích trước mắt. Ninh nhi còn tinh táo hơn nàng, nàng xem thẳng bé lấy được đôi bài rồi thì âm thầm giao cho Cố nữ mẫu bảo quản, không hề nói lấy nửa câu...”

Lời này đã dập tắt những kích động trong lòng Đậu thị, chung quy Ninh nhi đã bình an, bà cũng thấy dễ chịu hơn ít nhiều.

Bà nói với Ngọc Thiên: “Đôi bài cũng không phải chuyện gì to tát, hôm nay nương đưa con ra ngoài thăm ca ca, về sau không được cãi vã với nó nữa. Thăng bé bị thương, đừng làm nó thêm bực mình.”

“Biết rồi biết rồi!” Triệu Ngọc Thiên vừa nghe thấy có thể ra ngoài, liền giống như có sâu đang bò không thể ngồi yên được nữa, “Chúng ta mau đến thăm ca ca thôi, Tiểu tức phụ bảo con làm hai đôi tất mùa đông cho ca ca, con may cũng được lắm đó, cầm đi tặng ca ca, lúc huynh ấy học bài vừa hay có thể đi vào.”

Lúc Triệu Trường Ninh nhìn thấy đôi tất mùa đông của muội muội, chỉ có thể giật giật khóe miệng khen: “Cũng... khá là đẹp.” Không phải Ngọc Thiên thêu xấu, mà Ngọc Thiên dường như chỉ biết thêu vệt nước thôi, bởi vậy đồ thêu thừa nàng mang tặng mọi người —— toàn là vệt nước, hà bao vệt nước, tất vệt nước. Hiện tại Triệu Trường Ninh chất đống một rương nhỏ những sản phẩm hình vệt nước. Thêu vừa mập vừa tròn, rất phúc hậu, giờ nàng đã sinh ra một loại thẩm mỹ mới mẻ với vệt nước, sắp không còn nhận ra loài động vật này nữa rồi.

Triệu Ngọc Thiên là người đơn giản, rất dễ dỗ dành. Hiếm khi thấy ca ca khen mình, trong lòng vui mừng hân diện, lại làm ra vẻ như gió thoảng mây bay: “Nếu ca ca đã thích, vậy muội sẽ làm thêm cho huynh hai chiếc áo choàng, Tiểu tức phụ nói bây giờ muội đã có thể học cắt quần áo. Huynh mặc nó đi học bài rất được đó.”

Triệu Trường Ninh suýt chút nữa không nhận được bật ra tiếng ho khan, còn phải mặc đi học bài nữa sao...

Nàng nói với Ngọc Thiên: “Được rồi, ca ca biết muội không ngồi yên được nữa, cũng khỏi cần nán lại chỗ ta làm gì, đến chỗ Uyển nhi chơi đi.”

Triệu Ngọc Thiên đương nhiên đã sớm ngửa ngáy chân tay, nói với ca ca một tiếng liền chạy thoát đến chỗ Uyển nhi chơi đùa.

Đậu thị bụng bát canh thiên ma* dạ dày dê đến cho nhi tử uống, nói: “Chẳng phải ngày thường con vẫn ngăn không cho con bé đi chơi sao, hôm nay ngược lại còn bảo nó qua đó?”

** Thiên ma: một vị thuốc quý trong Đông y*

“Phòng chừng hiện giờ nữ nhi của các phòng đang bị phạt chép sách, vừa hay cho con bé tới nhìn xem, để nó thu liễm lại tính tình một chút.” Trong lòng Triệu Trường Ninh đã có tính toán, canh dạ dày dê bổ thần thể, nhưng mùi tanh hơi nồng, nàng uống một ngụm rồi để sang bên, do dự một chút mới hỏi Đậu thị, “Mẹ, mẹ có biết con người thất thúc không?”

Chuyện tối qua làm nàng trăn trở không yên, sáng nay đã hỏi Cố nữ mẫu, bà đáp hôm qua vẫn luôn canh giữ, không có người nào tiến vào. Thậm chí Triệu Trường Ninh đã gọi tất cả nô bộc trong viện tới, nàng nhớ kè đi theo là một gã nam nhân, nghe giọng nói hiển nhiên không phải Tứ An gốc kia, trong viện của nàng có hai nô bộc, nghe ra lại cảm thấy không giống. Sợ sẽ rút dây động rừng, nàng liền cho bọn họ trở về.

Đậu thị rất nghi hoặc: “Thất thúc của con? Nương chỉ biết hần là do tổ phụ con đưa về nuôi dưỡng, ngày thường ít khi qua lại với chúng ta, mỗi năm ở nhà không quá một hai tháng, những cái khác thì ta không biết. Nếu nói về kỳ lạ, chắc là hần đã hai bảy hai tám rồi mà vẫn chưa đón dâu. Tổ phụ con từng nhắc đến nữ nhi của mấy vị cử nhân, hay thứ nữ của các nhà trong sạch với hần, hần đều khước từ không lấy. Chung quy tổ phụ cũng không phải cha ruột hần, khuyên cũng vô dụng, chỉ đành tùy hần, cho hần vài nha đầu là xong chuyện.”

Cũng phải, Đậu thị chỉ là phụ nữ trong nhà, bà có thể biết được bao nhiêu.

Đậu thị ra ngoài dọn đồ bữa trưa cho nhi tử, để nàng tĩnh dưỡng thật tốt.

Triệu Trường Ninh lại cầm lên dao khắc đá Tứ An mua về, chọn một khối đá Điện hoàng² phẩm chất khá tốt, tiếp tục luyện khắc đá. Nàng luyện khắc đá vài hôm, cổ tay đứng là càng có lực, đặc biệt còn có thể khống chế chuẩn xác lực đạo của mũi dao, ắt có hiệu quả tương tự với việc luyện chữ. Nhìn thấy quả thực có hiệu quả khống chế lực đạo, nàng tự nhiên cũng muốn nhân lúc rảnh rỗi luyện tập. Tránh cho vì chữ viết không đẹp, đến lúc thi Đình để lỡ mất cơ hội, vậy thì quá thiệt thòi rồi.

Nàng đang khắc một góc tùng xanh, nha đầu bên ngoài tiến vào bẩm báo, nói rằng lão thái gia tự mình đến thăm nàng.

Lão nhân gia ngài sao lại tự mình tới đây? Triệu Trường Ninh khoác một chiếc áo choàng bông rồi đứng dậy, không dám tiếp tục ngồi.

Triệu lão thái gia vừa vào cửa liền quan sát một vòng, trên giường đất ẩm trải đệm dày màu xanh tím than, kệ sách bày không ít cây cỏ, trường kỷ bằng gỗ Lê hoa vàng, trong phòng bài trí đơn giản, ngăn nắp. Nhưng trong nhà bọn họ thì coi như giản dị rồi. Ông bảo Triệu Trường Ninh ngồi xuống: “Đừng đứng dậy, tổ phụ thấy con không tiện đi lại mới tự mình tới đây một chuyến.”

Triệu lão thái gia hỏi nàng một ít chuyện học hành, tặng cho nàng một xấp giấy Trùng tâm đường^{3.1}, một nghiên mực Long Vĩ^{3.2}. Xem như là đến thăm hỏi người bệnh, mới nói: “Cùng chịu đánh như nhau, Trường Tùng lại không có gì đáng ngại, hôm nay còn đến chỗ ta nhận sai. Ta cũng mắng hấn té tát một trận, dù sao các con cũng là anh em họ, không nên vì chuyện này mà nảy sinh hiềm khích, nghiên mực Long Vĩ kia, chính là đồ hấn tặng con làm quà nhận lỗi.”

Các thiếu niên ở độ tuổi này thích tranh mạnh háo thắng, là chuyện rất bình thường.

“Hấn là đệ đệ, đương nhiên con phải bao dung.” Triệu Trường Ninh nói. Coi như nàng đang rèn luyện năng lực khoan dung của mình đi.

Những lời trước của Triệu lão thái gia chỉ để lót đường, sau đó mới than thở: “... Hơn hai tháng nữa là đến thi Hội rồi. Trường Hoài có ta chỉ bảo học hành, Trường Tùng thì mời tới Trường tiên sinh, đến Thiếu Lăng cũng có Chu tiên sinh giúp hấn giám sát. Con học hành lại không có người nào đặc biệt trông nom, tuy con không nói ra, nhưng tổ phụ biết trong lòng con cũng suy nghĩ chuyện này.”

Triệu lão thái gia cũng muốn cùng dạy, bắt đắc dĩ không thể phân thân ra được. Ông tiếp tục nói: “Đúng lúc thất thúc con trở về, ta đã thương lượng với hấn rồi, hấn bằng lòng đến dạy con. Sau này nửa ngày con đến trường, nửa ngày lại đến chỗ hấn, để hấn chỉ bảo con. Đừng nghĩ hấn tâm thường, hấn là tiến sĩ khoa thi năm Quý Kỷ, trước khi đậu tiến sĩ đã từng dạy học ở thư viện Bạch Lộc Động, năm đó ta từng mời hấn đến chỉ giáo việc thi cử của mấy huynh đệ con, hấn lại được triều đình bổ nhiệm đến Thông Châu, bởi vậy mà từ chối. Lần này hấn sẵn lòng dạy con, đây là một chuyện tốt! Học văn của hấn uyên bác, có thể nói nhị thúc con cũng không sánh bằng.”

Triệu Trường Ninh nghe đến đây, bàn tay đã bắt giắc nắm chặt. Nàng dợm cười nói: “Thất thúc đến dạy con, đương nhiên là con rất mừng. Chi e làm trễ nải công việc của thất thúc...”

Triệu lão thái gia xua tay: “Việc này không cần lo, nếu hấn đã đồng ý tự nhiên sẽ có cách. Con chỉ cần xé chiều mỗi ngày đến chỗ hấn là được rồi.”

Triệu Trường Ninh nhớ tới tối qua trong lúc mơ màng, nghe được hấn thấp giọng hỏi... Vất vả như vậy, có cần ta giúp người không?

Có cần ta giúp người không?

Cho nên đây chính là cách hấn giúp nàng?

Triệu Trường Ninh trầm mặc một hồi, mới gật đầu đồng ý, chung quy đường như cũng không có lý do để từ chối, quả thực nàng cần một người hướng dẫn học hành.

Triệu lão thái gia lúc này mới vui vẻ: “Con cố gắng đi theo thất thúc học tập, thiếu thứ gì cứ việc hỏi ta.” Dứt lời lại xoa xoa mái tóc nàng giống như lúc nàng còn nhỏ, dọa cho Triệu Trường Ninh giật mình. Trong nhà người đối đãi với nàng như vậy đã không còn nhiều. Triệu lão thái gia cười nói, “Vẫn là lúc tổ mẫu con còn sống thật tốt, bà làm người nghiêm khắc, trong nhà bị bà quản cho ngoan ngoãn cả. Có lúc ta bị bà ấy quản, còn âm ỉ một trận với bà, rồi nạp thiếp, bao nhiêu chuyện thời trẻ huyền ảo đến đó mà hết... Bà ấy thương yêu con nhất, thấy được con hiểu chuyện thế này, không biết sẽ vui đến chừng nào.”

Nét mặt Triệu lão thái gia bỗng trở nên hiu quạnh, hồi lâu mới khoát tay. “Tổ phụ về trước đây, con nghỉ ngơi cho tốt.”

Triệu Trường Ninh nhìn bóng lưng của ông từ từ khuất dần trong bóng mát, nô bộc đi cùng lập tức đuổi theo. Nàng cũng lẳng lặng nhìn hồi lâu.

Có đôi khi nàng cảm thấy thời đại này thật tàn nhẫn, tổ phụ, phụ thân nàng, đều là những người đoan chính, lại vẫn có một đồng di nương, mà mẫu thân dường như không hề xem chuyện này là gì cả. Nhưng nếu hỏi bọn họ người mà mình dành tình cảm chân thành là ai, nhất định vẫn là người vợ cả đã kết tóc se duyên. Người này mới cùng bọn họ tương kính lẫn nhau, sau khi chết cùng hưởng hương khói của con cháu.

Nàng không cần học nữ công may vá, không cần điểm trang, cũng không cần mười mười bốn mười lăm đã phải tính gả cho nam tử nào đó. Thân phận này với nàng mà nói có lẽ là áp lực, nhưng cũng là một loại thả lỏng, để nàng sống như muối muối, nàng quả thực không làm được. Triệu Trường Ninh cúi đầu nhìn vùng ngực bằng phẳng của mình.

Mười bảy tuổi rồi, có lẽ là do làm việc cùng nghỉ ngơi vất vả, dậy thì cũng không xem như tốt lắm, nhưng vẫn cần phải bó ngực. Kinh nguyệt cũng không ổn định, non nửa năm mới có một lần. Tuy đáng đáp cao hơn nữ tử bình thường, nhưng lại thêm yếu ớt. Nàng cũng quen với tác phong và biểu hiện của nam tử, cho dù người khác cảm thấy nàng xinh đẹp, cũng sẽ không sinh ra cách nghĩ đây là nữ tử của nhà nào đó.

Đương nhiên, cảm tạ triều đại này còn thịnh hành mỹ thiếu niên ốm yếu, những người yêu kiều hơn nàng, uốn éo kiểu cách hơn nàng không phải không có, cao thấp khó mà phân, thậm chí ở Giang Hoài còn có học trò lấy thoa phấn đeo trang sức làm đẹp, đôi khi nàng nhìn xong đều ồ sau lưng âm thầm... hổ thẹn, mấy vị này còn giống nữ nhân hơn nàng.

Đến buổi tối, Triệu Trường Ninh bảo Tứ An sắp xếp những thư cụ ngày mai cần dùng, nghĩ đến chuyện Chu Thừa Lễ, làm thế nào cũng không ngủ được.

Kết quả Hương Chuyên vén màn tiến vào bẩm báo: “Đại thiếu gia, Đỗ tam thiếu gia mang lễ vật đến thăm ngài.” Nàng và Hương Phi không phải nha đầu hầu hạ thân cận của Triệu Trường Ninh, chẳng qua trong nhà nha đầu có chút tư sắc đều tránh Triệu Trường Ninh rất xa, sợ bị đại phu nhân ghim vào trong mắt, lại bị đánh cho hít vào mà không thở ra được.

Hương Chuyên thấy đại thiếu gia dựa vào gối đầu đọc sách, da dẻ đẹp đẽ không chút tí vết, trong lòng đột nhiên sinh ra cảm giác khác thường.

Không nói những việc khác, nàng và Hương Phi đã hầu hạ Triệu Trường Ninh từ nhỏ, nam tử nhìn thấy chỉ có đại thiếu gia, người hầu hạ cũng là hắn, lâu ngày tự nhiên cũng sinh lòng mến mộ. Chỉ có điều đại thiếu gia hiện tại phải học hành, hai người đều âm thầm mong đợi, chờ thiếu gia thi đỗ, nói không chừng đại phu nhân sẽ cho phép đại thiếu gia nạp bọn họ vào phòng, bởi vậy lúc này biểu hiện vô cùng xuất sắc.

Triệu Trường Ninh không hề biết tâm tư của nha đầu nhà mình, nàng vẫn luôn yêu thích hai nha đầu làm việc thuần thực này, nàng lại không giống tên Giả Bảo Ngọc* kia thương hương tiếc ngọc, lúc nào cũng làm bộ mặt phụng phịu với đám nha đầu, đương nhiên là không ngờ như vậy cũng có thể sinh lòng cảm mến. Ngẩng đầu lên nói: “Để hắn vào đi.”

** Giả Bảo Ngọc: là nhân vật hư cấu, một trong ba nhân vật chính trong tiểu thuyết Hồng lâu mộng của nhà văn Tào Tuyết Cần.*

Sao những người đến thăm nàng cứ đến từng đợt vậy, không thể hẹn nhau rồi cùng đi sao.

—————*Chú thích: 4*

(1) Có hai cách giải thích Kim thiên tử: Nguyên văn (金蟬子) Ở chương 5 mình đã giải thích theo cách 2, sau khi đọc miêu tả chương này mới phát hiện trật với dụng ý của tác giả, bởi vậy mình sẽ update lại chú thích nhé.

Kim thiên tử bao gồm Ngọc thiên (Ve ngọc) và Kim thiên (Ve vàng), thường là để chỉ ve vàng. Ve trong cảm nhận của cổ nhân có địa vị rất cao, luôn được coi là biểu tượng của sự thuần khiết, thanh cao, thông linh. Hơn nữa tiền thân của Đường Tam Tạng chính là Kim thiên tử, vì vậy hình tượng ve thường được dùng để chế tác trang sức.

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đỗ Thiếu Lăng sau khi nghe nói Triệu Trường Ninh bị phạt rất áy náy.

Hắn không vừa mắt tên công tử bột Triệu Trường Tùng, nào ngờ Triệu lão thái gia ngay cả Triệu Trường Ninh cũng phạt, trong lòng hắn trách cứ ông cụ này không phân rõ phải trái. Nhưng mọi chuyện chung quy cũng do hắn mà ra.

Vì vậy hắn dạo quanh Lô Sơn Quán mấy vòng, đuổi tên thư đồng gây chuyện về phủ, lại sai nô bộc ra cửa tiệm bên ngoài mua ít đồ bỏ như nhung hươu, nhân sâm, tiến về hướng Tây Viên.

Đến cửa bị hai nha đầu ngăn lại, hắn bèn quan sát tiểu viện của Triệu Trường Ninh một lượt, thấy rằng ngay ngắn, hoa cỏ không nhiều, trồng mấy gốc lựu, hải đường, một cây táo lớn, cảm giác có vẻ không hợp với tính tình lạnh như băng của y, cứ nghĩ rằng người này sẽ trồng các loại mai lan cúc trúc trong phòng, để tỏ ý thanh cao. Có điều lúc này ngoài viện tuyết đang chất thành đống, không thấy được cảnh sắc cây cối sum suê.

Triệu Trường Ninh ở trong phòng, xuyên qua tấm bình phong nhìn thấy Đỗ Thiếu Lăng đang đi dạo xung quanh, hắn mặc chiếc áo choàng mỏng bằng lụa xanh biếc, vóc dáng thon dài, tướng mạo khôi ngô. Thấp giọng hỏi Hương Chuyên: “Thất tiêu thư vẫn chưa về sao?”

“Thất tiêu thư còn đang ở chỗ nhị phòng.” Hương Chuyên hiểu ý tứ của Triệu Trường Ninh, “Lát nữa nô tì sẽ canh ngoài cửa, không để thất tiêu thư tiến vào.”

Triệu Trường Ninh mới gật đầu, nàng quả thực sợ vị muội muội kia thấy sắc mà đánh mất lý trí.

Đỗ Thiếu Lăng bên này đã sai bước vào phòng. Triệu Trường Ninh chỉ vào ghế mời hắn ngồi, lại tự mình rót trà cho hắn: “Đỗ huynh ngồi xuống uống trà, khó có dịp huynh tới chơi.”

Đỗ Thiếu Lăng đem lễ vật của mình xếp lên bàn, trong phòng đốt chậu than, thật ra thì không lạnh, bởi vậy Triệu Trường Ninh chỉ mặc một chiếc áo bông xanh nhạt, sắc mặt cũng hồng hào, xem ra vết thương hắn là không nặng lắm. Hắn nhớ tới chuyện hà bao lần trước, ho khan một tiếng: “Trường Ninh huynh, ta đến là để nhận lỗi. Chuyện trong trường học, và cả chuyện chiếc hà bao lần trước...”

Ánh mắt Đỗ Thiếu Lăng nhìn người khác rất chân thành, bởi vì đôi mắt đào hoa, thậm chí còn mang theo cảm giác thâm tình.

Triệu Trường Ninh xua tay: “Đỗ huynh uống trà đi, đây là nước được trữ từ tuyết hóa thành của đông chí năm nay, ta dùng để pha trà.”

Vậy sao... Đây có lẽ mới đúng là phong cách của y. Trong viện không phải hoa cỏ thông thường mà là cây ăn quả, không hợp với y chút nào.

Đỗ Thiếu Lăng nâng tay nhấp một ngụm nước trà, vị ngọt dịu. Khuôn mặt tuấn lãng của hắn dường như cũng bị hơi nóng của nước trà hòa tan, cảm chén trà nói: “Thì ra Trường Ninh huynh thích uống trà ướp hương, ta lại thích các loại trà Ô Long đắng. Lát nữa ta sẽ sai người đưa tới cho huynh một hộp trà hoa nhài, dùng nhài Bảo Châu và trà Mao Tiêm của Tín Dương để ướp, lại lấy hoa ngọc lan lẫn hương. Ta chỉ uống một lần, vì không nếm ra mùi vị, sợ lại làm nhỡ trà ngon.”

Triệu Trường Ninh nghĩ bản thân mình thể hàn, cảm thấy uống trà nguyên chất không ổn, bởi vậy mới uống trà ướp hương. Có điều dùng loại trà cao cấp như Tiêm Mao của Tín Dương để ướp, sợ rằng cũng chỉ có đại gia tộc như Đỗ Thiếu Lăng mới làm được thôi, năng cảm tạ ý tốt của Đỗ Thiếu Lăng rồi khước từ, ngặt nỗi lại không từ chối được.

Vài chén trà trôi xuống bụng, Đỗ Thiếu Lăng bèn nói: “Ta đã xem bài văn đồ cử nhân của Trường Ninh huynh, kỳ thật tài hoa không thiếu. Ta thấy huynh viết đúng là điêu luyện, bình thường nếu Trường Ninh huynh muốn luận bàn thơ từ văn chương, cũng có thể đến tìm ta. Nếu như cần người chỉ bảo, ta đã nói một tiếng với Chu tiên sinh, huynh có thể đến hỏi ngài bất cứ lúc nào.”

Hắn nghe nói đại phòng ở Triệu gia yếu thế, có ý định giúp đỡ Triệu Trường Ninh một tay, bù đắp lại sự áy náy của mình.

Triệu Trường Ninh thấy hắn không tiếc lời khen ngợi mình thì nở nụ cười, khi nàng cười lộ lên mái đầu hơi cúi. Lúc ngẩng đầu ánh mắt thâm thúy chỉ nhìn đối phương, tựa như hồ nước sâu không thấy đáy.

Ngực Đỗ Thiếu Lăng bỗng nảy lên một cái, tầm mắt dừng lại trên đôi môi hồng nhuận, cùng vành tai trắng tuyết dường như trong suốt của y. Lại cảm thấy lửa than trong phòng cháy quá mạnh, quá nóng, từ bụng dưới nổi lên một luồng nhiệt đã lâu không thấy. Hắn mười bảy rồi, sao có thể không biết chút gì về chuyện nam nữ được... tức thì lại thấy hơi lúng túng.

“Thiếu Lăng huynh thực sự không cần phải áy náy.” Triệu Trường Ninh nghĩ người này thật thú vị, ngữ khí dịu dàng thêm vài phần, “Quả thật ta không để ý chuyện này.”

Triệu Trường Ninh chỉ mặc một chiếc áo bông xanh nhạt, dáng hình yêu kiều mong manh, xinh đẹp vô cùng, chắc hẳn không có bao nhiêu sức lực, rất dễ bị người không chế. Y ngồi thẳng lưng đối diện với hắn, chỉ thấy cánh môi mềm mại kia khẽ mấp máy. Hắn có thể vì vậy mà làm ra chuyện gì không hay... đặc biệt là Triệu Trường Ninh còn chẳng hề đề phòng hắn.

Đề phòng? Tại sao người ta phải đề phòng hắn?

Đỗ Thiếu Lăng ho khan một tiếng, nghĩ rằng bản thân đã lâu không nhìn thấy nữ tử, đến mức trông người ta xinh đẹp, lại nảy ra cảm giác khác thường. Nhắm mắt nói: “Sau này nếu Trường Ninh huynh có chỗ nào cần giúp đỡ cứ việc nói ra, không còn sớm nữa... ta nên trở về thôi.”

Triệu Trường Ninh nghĩ thầm đang trò chuyện sao lại đi rồi? Đứng lên chuẩn bị tiễn hắn, Đỗ Thiếu Lăng xua tay cười ý bảo không cần tiễn, sai bước đi ra khỏi chính phòng, mang theo thư đồng biến mất trong màn đêm.

Đến đi như gió, quả nhiên là danh sĩ phong lưu mà...

Triệu Trường Ninh gọi Tứ An tiến vào thu dọn trên bàn.

Hôm sau Đỗ Thiếu Lăng quả nhiên sai người đưa tới một hộp trà ướp hoa nhài, Triệu Trường Ninh mới chỉ hé nắp, đã ngửi thấy hương thơm đậm đà của hoa nhài và lá trà hòa quyện, đúng là trà ngon cực phẩm.

Từ Minh trong trường đã bị trục xuất về quê nhà ở huyện Bảo Đê, lần trước trừng phạt nghiêm khắc, sau đó trường trong tộc quả nhiên đã yên tĩnh hơn rất nhiều. Cả buổi sáng an ổn không có chuyện gì xảy ra, giữa trưa lúc đưa điểm tâm, nô bộc nha đầu tiến vào chỉ lác đác vài người, kẻ nào cũng cúi đầu ừ ừ. Lần này trên bàn của Đỗ Thiếu Lăng, đến ấm trà nóng cũng không có ai đưa tới.

Cổ tiên sinh cảm thấy lão vẫn chưa dạy dỗ tốt các đệ tử, kỳ thi hội đã ngay trước mắt, vậy mà để xảy ra rắc rối lớn thế này. Lão nghiêm mặt tăng thêm bài vở cho các đệ tử, mỗi người một ngày phải viết ba bài văn nộp cho lão, đề bài do lão ra, hơn nữa toàn là sách luận. Ngoài ra mỗi ngày phải làm thêm một bài phú.

Nói đến thì Triệu Trường Ninh đã từng học niên biểu lịch sử, vương triều này tuy cũng là Đại Minh, Thái tổ hoàng đế là Chu Nguyên Chương, nhưng niên hiệu hiện giờ lại là Thừa Nguyên, cũng không biết lịch sử đã ngoặt ngoẹo ở chỗ nào nữa. Hoàng đế của triều đại này là một ông lão tuổi quá năm mươi, cai trị ôn hòa, trợ cấp cho những người đọc sách cũng hậu hĩnh, bởi vậy trong đám phân tử trí thức cũng có danh hào ‘Hoàng đế Thánh hiền’. Vì thế mà giai đoạn này, các loại phong trào học tập phát triển hơn bao giờ hết, sau khi lão tiên sinh Vương Dương Minh sáng lập ra Tâm học, trường phái này đã được lưu truyền rộng rãi trong những người đọc sách ở Giang Hoài*, học trò ở Giang Hoài lại chiếm một vị trí nhất định trên toàn quốc, bởi vậy hiện tại Tâm học đều được toàn quốc tôn sùng.

* Giang Hoài: Trường Giang và Hoài Hà

Dù Tâm học thịnh hành, nhưng vẫn phải thi văn Bát cổ. Đề thi hội sẽ lần lượt rút ra một câu từ Kinh nghĩa, Tứ thư, hoặc thi sách luận kết hợp với đề của hoàng đế, hoặc trực tiếp cho viết kiến giải. Thêm vào một bài phú, kiểm tra bản lĩnh văn học của thí sinh. Câu hỏi không nhiều, cho nên muốn nổi bật

buộc phải có thực tài, thi cử nhân có thể vẫn còn câu hỏi học thuộc lòng cho điểm, thi hội thi đình mơ tưởng, không có tài văn chương chính là đang lãng phí thời gian, lãng phí sinh mệnh.

Bài tập quá nhiều làm Triệu Trường Ninh hơi ưu sầu, đầu sao Triệu lão thái gia cũng đã mời thất thúc tới dạy kèm cho nàng, không biết vị này có nghiêm khắc hay không đây.

Cổ tiên sinh gọi Triệu Trường Ninh tới, dặn dò nàng: “Ngày mai là mừng chín, người quay về hãy thương lượng với lão thái gia, ta sẽ đưa các người đến Không miếu tế bái. Ta thấy các người bị nhét trong lòng trúc đọc sách lâu quá rồi, nên ra ngoài thăm thú xem sao.”

Trước khi Cổ tiên sinh nhậm chức ở trường học Triệu gia, đã có kinh nghiệm trường kỳ dẫn dắt các lớp ôn thi nước rút. Triệu Trường Ninh chấp tay nói: “Đa tạ tiên sinh đã phí tâm, trở về con sẽ thuật lại chuyện này với tổ phụ.”

Học trò trong trường biết có thể ra ngoài chơi, bàn tới bàn lui rất sôi nổi. Mừng chín ngày lễ, đúng lúc phố Minh Chiêu có chợ phiên và hội chùa, người bán rong bốn phương tám hướng sẽ tụ họp về mở sạp hàng, lúc đó có thể thừa cơ mua mấy thứ đồ chơi và thoại bản mới lạ. Đã lâu lắm bọn họ chưa được ra ngoài hóng gió rồi.

Thật ra Triệu Trường Ninh cũng khá thích thú, hiện tại các trò giải trí của nàng không nhiều, có thể ra ngoài thăm thú đã là tốt rồi. Nàng sai Tứ An thu dọn tráp đựng sách, còn phải tới chỗ thất thúc nữa.

Lúc ngang qua Triệu Trường Hoài, hắn đang trò chuyện cùng Đỗ Thiếu Lăng, cười nói vui vẻ, giống như chưa từng xảy ra chuyện đập tay nàng vậy.

Triệu Trường Ninh thu lại nét cười, vẻ mặt lạnh buốt hờ hững vượt qua hắn.

Đêm qua Đỗ Thiếu Lăng trở về đã đọc Đạo đức kinh mấy lần, mới áp xuống được cỗ tà niệm kỳ quái trong lòng. Thấy Triệu Trường Ninh đi ra ngoài, hắn nói với Triệu Trường Hoài: “Ta thấy con người ca ca người khá được, cần gì phải nhăm vào hắn? Lần trước tranh chấp với Triệu Trường Tùng, hắn vẫn hiểu được lí lẽ đấy thôi.”

Triệu Trường Hoài cười lắc đầu, chậm rãi nói: “Ca ca này của ta yếu đuối quen rồi, chức đích trường tôn hắn không ngồi được.”

Nhìn bóng lưng đã đi xa của Triệu Trường Ninh, hắn trầm mặc trong giây lát.

Triệu Trường Ninh tới Đông viện nơi Chu Thừa Lễ ở, địa vị của hắn ở Triệu gia có hơi quái gở, ngày thường rất ít khi ra mặt, chức quan cũng không phải quá cao, nhưng Triệu lão thái gia hay Triệu Thừa Liêm lại rất kính trọng hắn, những chuyện vụn vặt sẽ không tới Đông viện quấy rầy.

Trong viện của hắn chỉ đặt một hòn giả sơn từ đá Thái Hồ, bắc một giàn nho, đồng đến hồ cá đã đóng băng. Bên ngoài tấm rèm bông dày nặng, đang có vài nha đầu mặc áo kép đứng khoanh tay. Nhìn thấy nàng liền tùm tùm cúi người nghênh đón: “Đại thiếu gia, cảm phiền ngài đợi trong phòng một lát, thất gia vừa có chuyện ra ngoài, chỉ chốc lát sẽ về thôi.”

Trước khi Triệu Trường Ninh đến còn làm công tác tư tưởng cả nửa ngày, hắn lại đi vắng? Nàng vén rèm bước vào, trong phòng đang đốt địa long¹¹, bài trí một giá đồ cổ, nàng ngồi xuống cạnh bàn dài, nhìn thấy trước mặt còn treo một thanh bảo kiếm Long Tuyền, trên tua đỏ có tám viên ngọc lưu ly. Lại treo một chiếc áo choàng hắn thường mặc.

Hắn sống ở căn phòng này sao? Triệu Trường Ninh đột nhiên cảm thấy mình học bài ở đây có vẻ không ổn lắm.

Hồi lâu không thấy người trở về, nàng bèn giờ bút mực ra làm bài trước. Vì luyện tập khắc đá, cổ tay đã có lực hơn nhiều, viết chữ không còn mệt như lúc trước. Có điều nét chữ cũng không tiến bộ nhiều lắm, thư pháp đâu phải một ngày là luyện xong, Trường Ninh biết, ba tháng này có thể uốn nắn nét bút của bản thân cho ngay ngắn, lưu loát đã là tốt rồi.

Đề bài văn Cổ tiên sinh giao cho nàng xuất xứ từ 《Luận ngữ. Hiến văn thiên》: Bang hữu đạo, nguy ngôn nguy hành; Bang vô đạo, nguy hành ngôn tôn. Đề bài này dịch thẳng ra thì có nghĩa, nước có đạo, hành vi chính trực, ngôn luận chính trực; Nước vô đạo, hành vi chính trực, ngôn luận khiếm tốn²². Vừa nhìn đề bài nàng đã lúng túng, đây là câu khó nhất trong ba đề, nước có đạo thì dễ rồi, nhưng lúc thi hội, ai dám lấy ví dụ nước vô đạo chứ? Vấn đề làm quan trước hết để sang một bên, có còn cần cái đầu nữa không?

Từ sau lần bị phạt trước, trong lòng Triệu Trường Ninh đã bình thản hơn nhiều. Hạ bút tự nhiên là những suy nghĩ của bản thân. Không dám đưa ví dụ về vương triều này, tốt nhất là lấy ví dụ của triều đại trước. Cái này thì liên quan gì đến trị quốc? Có lẽ phải xuất phát từ thái độ của quân tử, tiếp theo giải thích đạo nghĩa bậc bề tôi. Nếu viết về đối nhân xử thế thì chắc chắn lạc đề.

Nàng mài mực viết văn, chưa phát hiện ra bên ngoài đã lờ mờ tối, có người bưng giá nến tiến vào, nàng nghĩ là Tứ An, vẫn cúi đầu nói: “Về bẩm báo với đại phu nhân, e rằng ta sẽ trở về hơi muộn.”

Giá nến nhẹ nhàng đặt ở bên cạnh nàng, ánh sáng mờ mờ lung lủi lên những ngón tay thon dài của Trường Ninh, còn đang nhàu nhày suy nghĩ.

“Đã viết xong chưa?” Người nọ hờ hững hỏi.

Sống lưng Triệu Trường Ninh thoát cái kéo thẳng đứng, giọng nói này... chính là của nam tử đêm hôm trước.

Chú thích: 2

(1) **Đốt địa long:** hiểu đơn giản sàn nhà và bốn bức tường đều là khoảng trống, có thể dùng củi hoặc than đốt để thông khí nóng khắp phòng, giống như giường đất, nhưng giường đất chỉ ấm riêng giường mà thôi, còn địa long thì ấm cả phòng.

(2) Nước có đạo tức là do những người anh minh sáng suốt nắm giữ, họ nghe hiểu được những lời nói thẳng (nguy), việc làm táo bạo (nguy)... Nước vô đạo do những kẻ độc tài tàn ác cai trị, họ rất ghét những lời nói ngay thẳng trái ý họ, những việc làm không có lợi cho họ

(Tham khảo từ nguovan hnuet và giangnamlangtu wordpress)

***Bảo kiếm Long tuyền:**

Chương 17

Nam nhân kia, chính là Chu Thừa Lễ.

Có lẽ hắn vừa mới trở về, đặt giá nền xuống rồi cởi dây buộc áo choàng, bên trong chỉ mặc một chiếc áo suông xanh đậm, trên khuỷu tay còn mang bao da bảo hộ, đi đến trước mặt nàng.

Triệu Trường Ninh đứng lên, chấp tay nói: “Thất thúc, thúc về rồi.”

Chu Thừa Lễ ừ một tiếng rồi ngồi xuống: “Lão thái gia nhờ ta chỉ bảo người, đúng lúc ta rảnh rồi. Không cần căng thẳng. Tiếp tục viết bài của người, có gì không hiểu hỏi ta là được.”

Triệu Trường Ninh ngẩng đầu, hần nhắc một quyển sách trên giá đồ cổ lên xem. Mây kiếm dài đậm, sóng mũi thẳng tắp, một bên nghiêng nghiêng được bao phủ bởi ánh nền vàng ấm áp. Đường như nhận ra ánh mắt của Trường Ninh, ngẩng đầu lên hai người liền đối mắt với nhau. Triệu Trường Ninh lập tức tránh né, cứ luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, trong phòng ngoại trừ hai người họ thì không còn ai khác.

Chu Thừa Lễ hỏi nàng: “Sao vậy?”

Còn sao được nữa? Đương nhiên là suy nghĩ hành động tối hôm đó của hắn rồi cuộc có ý gì.

Triệu Trường Ninh không nói lời nào, nếu Chu Thừa Lễ đã tỏ ra bình tĩnh như thế, nàng hà tất phải đi hỏi. Thậm chí nàng còn cảm giác Chu Thừa Lễ biết rõ thân phận thật sự của mình. Hắn không nói ra, chứng tỏ người này không có ác ý. Nàng lại tiếp tục viết bài văn: “Cũng không phải, nghe nói thất thúc từng dạy học ở thư viện Bạch Lộc Động, nên có chút hiểu kỳ mà thôi.” Thư viện Bạch Lộc Động là một trong những thư viện cực tốt có thể đếm trên đầu ngón tay, vô cùng có tiếng tăm, mỗi năm cứ nhân đi ra từ đó cũng phải trên mười người.

Chu Thừa Lễ cười một tiếng: “Ồ? Bạch Lộc Động sao, khi đó viện trưởng thư viện là sư huynh đồng môn của ta, nên đến đó giúp hai năm.”

Sắc trời đã tối đen như mực, nhũ mẫu già hầu hạ hắn lại bung vào thêm hai ngọn nến. Chu Thừa Lễ nhìn nàng viết chữ, đột nhiên hỏi: “Người đang luyện khắc đá?”

Triệu Trường Ninh cung kính đáp: “Đúng là đang luyện, làm thế nào thất thúc lại biết?”

“Vết thương trên ngón tay người.” Chu Thừa Lễ tiếp tục đọc sách của hắn.

Vì luyện khắc đá, trên đầu ngón tay nàng quả thực có vài vết thương nhỏ, dao khắc quá sắc, thì ra là phát hiện từ đó. Hai người lại lâm vào trầm mặc, Triệu Trường Ninh tập trung tâm trí, tiếp tục mạch suy nghĩ của mình, cũng không cảm thấy đối. Đợi hành văn một lèo xong, mới ngửi thấy mùi thơm của thức ăn. Thì ra tỳ nữ đã bung thức ăn tiến vào, cũng không nhiều món lắm. Một đĩa thịt kho tàu, chân giò hầm bí đao, cá lư hấp, rưới lên nước tương thơm mặn. Thêm vài đĩa rau xào, một đĩa nộm dưa leo, củ mại, cải trắng.

“Người ăn trước đi.” Chu Thừa Lễ nói với nàng, hắn thì lại ra ngoài trước.

Triệu Trường Ninh thấy hắn không ăn, mình thân là tiểu bối, mặt mũi đâu mà ăn trước. Nhìn ra ngoài trời, trong đêm tối mịt mùng đại tuyết rơi dày đặc, không ngờ tuyết đã rơi rồi, bà bà bên ngoài đang phân phó đám tiểu nha đầu đun nước nóng, Chu Thừa Lễ dường như đang nói chuyện với ai đó. “... Hiện tại ta có việc không thể đi... các người tự mình chú ý là được, không cần tới hỏi ta... chỗ hắn ta sẽ tự mình đến chuyển lời.”

Người kia nói: “Mong thất gia hãy mau chóng, bên này không có ngài trấn giữ e là không xong mất.”

Chu Thừa Lễ lại nói: “Sau này đừng đến Triệu gia tìm ta, bằng không cũng khỏi cần tìm ta nữa, cút đi mà tìm người khác.”

Ai tới tìm hắn? Huyện nha Thông Châu? Triệu Trường Ninh luôn cảm thấy Chu Thừa Lễ hẳn là có hành động bí mật nào đó, người của Triệu gia không hề hay biết. Chỉ có điều nếu đã không liên quan đến nàng, vậy nàng cần gì phải can dự vào chuyện người khác, Chu Thừa Lễ chỉ là thất thúc trên danh nghĩa mà thôi.

Chỉ chốc lát hắn lại trở vào, trên người mang theo hơi lạnh từ bên ngoài, trên tóc còn đọng vài hạt tuyết. Hắn ngồi xuống thấy Triệu Trường Ninh vẫn chưa động đũa, bèn vẩy tay sai tỳ nữ đi lấy đồ tới.

Đội tỳ nữ kia trở lại, giao cho Chu Thừa Lễ một cái bình sứ men trắng phốt xanh, Chu Thừa Lễ nhận lấy: “Thuốc này ta mang về từ Giang Chiết, trị mấy vết thương nhỏ như người sẽ rất mau khỏi.” Dứt lời lại nhìn nàng nói, “Đưa tay cho ta.”

Hắn định bôi thuốc cho nàng? Thực sự là không cần, trên ngón tay đều là những vết thương nhỏ, còn không đau bằng ở khuỷu tay.

“Thất thúc, ta tự làm là được rồi.” Triệu Trường Ninh làm sao phiền đến hấn được.

Chu Thừa Lễ lại trực tiếp vươn tay, không cho phép nàng từ chối mà kéo lại. Hai người nhất thời sát lại gần hơn, Triệu Trường Ninh liền nghĩ đến hô hấp đêm đó của hấn. Bàn tay hấn thô ráp ấm nóng, Triệu Trường Ninh bị thương nên bàn tay vô cùng mẫn cảm, thấy đau, nàng không khỏi rụt về.

“Lúc ngươi chịu mười roi thay Triệu Trường Húc, không phải cũng nhin đau giỏi lắm sao?” Chu Thừa Lễ có thể cảm giác được Triệu Trường Ninh phòng bị cùng tránh né hấn, có chút không vui, lạnh nhạt nói.

Triệu Trường Ninh cười cười, hiển nhiên không muốn nhắc lại, đổi một chủ đề khác, “Thất thúc, ta nhớ lần trước thúc tặng ta một cái núm trện, ta lại không nhìn ra được lai lịch của nó.”

“Lúc còn nhỏ ngươi đùa nghịch trong thư phòng của ta, nhìn thấy cái núm trện đó đòi cho bằng được, đã nói không thể cho ngươi, ngươi lại còn khóc nhè.” Chu Thừa Lễ nói tiếp, “Bởi vậy mới tìm một cái gần giống về cho ngươi, là núm trện lạc đà thời Chiến quốc. Chỉ một cái núm trện đó, đã bằng bổng lộc nửa năm của phụ thân ngươi.”

Bổng lộc nửa năm của Triệu Thừa Nghĩa là sáu mươi thạch gạo, có lúc quy ra vài tấm vải lụa, dầu đèn các loại, tính ra cũng phải sáu trăm lượng. Cái núm trện bé tí tẹo kia lại đáng giá nhiều ngàn lượng như vậy. Mỗi tháng nàng cũng chỉ được mười lạng bạc mà thôi. Triệu Trường Ninh đang nghĩ hay là trả lại hấn cho xong, nghe ý tứ này, chắc chắn không thể cho huynh đệ mỗi người một cái rồi.

Chu Thừa Lễ cảm bình sứ trầm tư trong chốc lát, đột nhiên hỏi: “Ngươi... không nhớ những chuyện hồi nhỏ sao?”

Triệu Trường Ninh đoán khi còn bé quan hệ của hai người không tồi. Nhưng nàng hoàn toàn không biết những chuyện trước năm mười tuổi: “Năm mười tuổi ta bị ốm một trận, những chuyện trước đó không còn nhớ rõ lắm.”

Chu Thừa Lễ mới nhẹ nhàng nói: “Chẳng trách...” Hấn ngẩng đầu nhìn nàng rồi tiếp tục hỏi: “Vậy chắc là nhớ chuyện năm mười bốn tuổi chứ?”

Lần này Triệu Trường Ninh thật sự không hiểu nổi, mười bốn tuổi theo lý mà nói hấn là nàng nhớ được, nhưng nàng căn bản không có ấn tượng nào với Chu Thừa Lễ.

“Thất thúc nói đến chuyện nào, có thể chỉ điểm cho ta không? Nhất thời ta cũng không nhớ ra rốt cuộc là có chuyện gì.”

Chu Thừa Lễ không nói gì nữa, yên lặng một chốc rồi mỉm cười: “Thôi đi, ngươi không nhớ cũng tốt.”

Hấn cầm bài văn Triệu Trường Ninh vừa viết trên bàn lên xem, “Được rồi, nếu đã đến chỉ bảo ngươi chuyện thi cử, đầu tiên ta sẽ nói thêm vài câu. Ngươi có thể thi đỗ thật ra không dễ dàng, có điều danh hiệu cử nhân, với người thường đã là đủ rồi, với chúng ta mà nói thì chưa đến ngưỡng cửa làm quan. Tuy trong kỳ thi hương thứ hạng của ngươi không tốt, nhưng dựa theo những năm trước, thi hội vẫn sẽ có những thay đổi. Đặc biệt hiện nay hoàng thượng quý trọng người tài, sẽ chú trọng đề bạt những sĩ tử trẻ tuổi hơn.”

Đọc qua tổng thể bài văn Triệu Trường Ninh vừa viết một lần, mảy kiếm của Chu Thừa Lễ chau lại, rất lâu vẫn không nói chuyện. “Đây là bài ngươi vừa làm ban nãy?”

Triệu Trường Ninh ngoan ngoãn gật đầu, đúng là bài nàng vừa viết ban nãy.

Chân mày Chu Thừa Lễ càng thêm nhăn lại: “Ngươi thi hương xếp thứ tự cuối cùng?”

Triệu Trường Ninh lại dạ phải.

Chu Thừa Lễ đặt bài văn của nàng xuống, cầm một tờ giấy, nói: “Viết lại khái quát bài văn thi hương của ngươi cho ta xem. Mặt khác, ta lại ra thêm hai đề, ngươi không cần viết hoàn chỉnh, chỉ cần viết đại ý của thừa đề, phá đề cho ta xem là được.”

Trình độ này mà đứng chót bảng thi hương, đẳng cấp của thi hương bây giờ lại cao đến thế sao?

Thật ra lúc Chu Thừa Lễ nghe nói Triệu Trường Ninh thi hương đạt thành tích cuối bảng, cũng không coi trọng đường thi cử của nàng lắm. Nếu là người khác, hấn sẽ không giúp đỡ, vì là Trường Ninh, nên hấn mới bằng lòng dạy nàng. Nhưng trình độ này, cực kỳ ngoan mục, không nói đến thủ khoa, năm người đứng đầu chắc chắn không chạy đi đâu được.

Triệu Trường Ninh biết hấn đang nghĩ gì, nâng bút chậm rãi viết những đề hấn ra, bút quét qua một góc nghiêng mực, Triệu Trường Ninh còn định viết tiếp, Chu Thừa Lễ lại ngăn nàng: “Được rồi, không cần viết nữa.” Hấn hỏi Triệu Trường Ninh, “Đại ý phá đề của đề thi hương, phải chăng ngươi đã có ý tưởng tốt hơn?”

“Quả thực là có, nhưng khi đó thời gian không còn kịp, thêm vào lúc thi mạch suy nghĩ của ta hỗn loạn, cho nên không viết ra.” Triệu Trường Ninh đương nhiên là đang nói lung tung, non nửa cuộc đời nàng từng thi lớn thi nhỏ, chẳng lẽ lúc đi thi lại không biết cách điều chỉnh tâm tình? Cái tố chất thi cử này nàng đã luyện hai mươi năm trời rồi.

Đương nhiên Chu Thừa Lễ cũng không tin một câu nàng nói, hấn thu lại bài văn của Triệu Trường Ninh, nói với nàng: “Ta không quan tâm ngươi đang nghĩ cái gì, nhưng tất cả những gì ngươi nghĩ trước đây đều sai cả. Chỉ có nhìn ra thiên phú của ngươi, tài nguyên gia tộc mới nghiêng về phía ngươi được. Bây giờ ngươi hãy về nghỉ ngơi, ta lập tức đến tìm tổ phụ ngươi, đưa những thứ này cho ngài xem, ngươi có ý kiến gì không?”

Triệu Trường Ninh hiểu ý của Chu Thừa Lễ: “Ta không có ý kiến, nhưng thức cũng phải giải thích rõ với tổ phụ, thì hương quả thực là do ta phát huy không tốt.”

Ngon nên đã cháy dần đến bắc, xung quanh đột nhiên tối sầm. Chu Thừa Lễ đi đến trước mặt nàng: “Triệu Trường Ninh, ngươi có biết trong nhà này, vẫn còn có người bảo vệ ngươi?”

Triệu Trường Ninh bình thản nói: “Là ta lo lắng dư thừa rồi.”

Chu Thừa Lễ dịu dàng đề xuống hai vai nàng “Ngẩng đầu lên nhìn ta. Ta biết nếu ngươi không thi cử, sẽ không còn đường khác để đi. Nhưng ta sẽ cố gắng bảo vệ ngươi, trong nhà này ngươi là đích trường tôn, không kẻ nào dám làm gì ngươi cả.” Hắn ngừng một chút, “Ngươi phải nhớ kỹ điều này... còn nữa, đừng quá thân thiết với đám người Triệu Trường Húc.”

Dứt lời mới gọi nha hoàn tiến vào, khoác áo choàng, lợi dụng bóng đêm bước ra ngoài.

Triệu Trường Ninh lẳng lẳng nhìn bóng lưng của Chu Thừa Lễ, cánh tay nàng run nhẹ. Nhưng không phải sợ hãi, chỉ là một loại run rẩy không áp chế được.

Chắc chắn Chu Thừa Lễ biết! Hơn nữa những lời nói của hắn, dường như có khuynh hướng giúp đỡ nàng, nhưng lại mang theo sự mập mờ vô hình. Mười bốn tuổi... tại sao nàng lại không có một chút ấn tượng nào?

Bạn đang đọc truyện *Địch Trường Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Ánh nến từ chính phòng bập bùng cháy, Chu Thừa Lễ đang ở bên trong nói chuyện cùng Triệu lão thái gia.

Triệu Trường Ninh đã đứng đợi ở ngoài cửa rất lâu, giữa màn đêm âm đạm đại tuyết không ngừng rơi. Nàng lặng lẽ đứng trước mái hiên, tuyết rơi trên vai, trên đầu nàng, nhưng vẫn không có một ai tới gọi nàng tiến vào. Mãi đến khi trong phòng bước ra một người, đi đến trước mặt nàng cung kính hành lễ: “Đại thiếu gia, lão thái gia mời ngài vào trong.”

Triệu Trường Ninh ừ một tiếng, cởi xuống áo choàng đưa cho Tứ An bên cạnh, bước vào bên trong thư phòng. Nàng vén tà áo quỳ xuống: “Thỉnh an tổ phụ.”

Triệu lão thái gia cũng không bảo nàng đứng dậy như trước, trong tay ông vẫn cầm bài văn của Trường Ninh, nhất thời không nói ra được cảm xúc đang cuộn cuộn trong lòng là gì, sắc mặt ngưng đọng, không nói lời nào. Vẫn là Chu Thừa Lễ ở bên cạnh thở dài: “Lão thái gia, để Trường Ninh đứng dậy trước đã.”

Triệu lão thái gia khoát khoát tay, ông đi tới trước mặt Trường Ninh. “Trước đây có ai giúp đỡ ngươi làm văn không?”

Triệu Trường Ninh lắc đầu nói: “Không có ai cả. Văn chương, kiến giải mà tôn nhi viết đều là suy nghĩ của bản thân, nếu có thể lọt vào mắt tổ phụ đương nhiên là cái phúc của tôn nhi...”

Triệu lão thái gia thỉnh linh đập mấy tờ giấy mỏng lên bàn, chỉ về phía nàng, ngón tay khẽ run nghiêm giọng nói: “Ta còn bảo Trường Tùng nhẫn tâm, Trường Hoài vô tình, ngươi có lẽ là đứa trẻ hiền lành nhất trong ba đứa. Chẳng ngờ huynh đệ các ngươi, không có một kẻ nào đơn giản cả. Ngươi đang đề phòng ai? Đề phòng ta hay nhệ thức ngươi? Hay là cảm thấy trong nhà này đâu đâu cũng toàn mưu tính, kẻ nào cũng muốn gây khó dễ cho đại phòng?”

Cho dù trước đây thi cử không tốt, Triệu lão thái gia cũng chưa từng dùng giọng điệu nghiêm khắc như thế nói chuyện với nàng. Nghe đến đây Trường Ninh cũng cảm thấy buồn rầu, có điều cũng nằm trong dự đoán, nàng cố gắng duy trì ngữ khí bình ôn: “Trường Hoài do người tự mình nuôi lớn, hẳn trước nay bất hòa với con. Trường Tùng là con một của chính thê nhệ phòng, nhệ thức lại có xích mích với phụ thân con...”

“Ngươi im miệng!” Triệu lão thái gia giận dữ đến đập bàn lần nữa. Đúng vậy, lúc ông nhìn thấy bài văn của Triệu Trường Ninh, ý nghĩ đầu tiên chính là tức giận, giận bản thân già rồi, trong nhà này sinh nhiều tâm tư đến thế, ngay cả Triệu Trường Ninh ông cho rằng ngoan ngoãn nhất cũng không hề đơn giản. Ý giấu diếm thực lực, không phải là vì chút tâm tư kia sao!

Triệu Trường Ninh sợ làm ông càng thêm tức giận, nhẹ giọng nói: “Tổ phụ, con sai rồi.”

Triệu lão thái gia hít một hơi thật sâu, lúc ông bình tĩnh lại, nhìn về phía Triệu Trường Ninh đang quỳ. Nhớ đến ngày đó nhệ thức nghiêm khắc với y, nhớ đến y bị Trường Hoài đánh thương khuỷu tay, thậm chí là cha mẹ vô dụng, muội muội ngang ngược của đại phòng y. Cuối cùng vẫn là động lòng trắc ẩn, tiến lên vài bước đỡ y đứng dậy.

Triệu Trường Ninh thấy cuối cùng ông đã bớt giận, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, lại chấp tay với Triệu lão thái gia: “Chuyện trước đây là tôn nhi đã sai. Tổ phụ luôn đối xử với các huynh đệ như nhau, những gì có thể cho được đều cố gắng cho. Trường Ninh vô cùng kính phục người.”

Lời tán thưởng ai lại không thích nghe, đứa trẻ này quen nịnh nọt ông, đến nay đã có thể hạ bút thành văn được rồi. Triệu lão thái gia trong lòng cũng thư thái không ít, biết tác phong của đứa trẻ này thay đổi, e rằng nguyên cớ là vì hôm đó ông đã đưa cho y đối bài, đồng ý chống lưng cho y.

Về mặt già nua của ông nhìn qua có vẻ mệt mỏi, mới khoát tay nói: “Được rồi. Ta và thất thúc của ngươi đã thương lượng, hẳn nhận ngươi làm học trò. Ngoài ra, tự ta sẽ bỏ ngân lượng, mỗi tháng cấp cho ngươi hai mươi lượng tiền tiêu, ta cũng đã phái người đến xem qua chỗ của ngươi, vị trí thư phòng không tốt, ta đã thay ngươi bố trí lại từ đầu. Có điều chuyện này ta và thất thúc ngươi đã quyết định, sẽ không truyền ra bên ngoài, dù sao cách thi hội cũng không đầy hai tháng nữa, tránh cho mọi việc biến động làm huynh đệ các ngươi lòng dạ không yên.”

Triệu lão thái gia quả thực đã coi trọng y rồi. Nếu hành động lần trước của ông chỉ là để áp chế nhị phòng, lần này thì thật sự là coi trọng y!

Triệu Trường Ninh lại quỳ xuống tạ ơn, lần này Triệu lão thái gia mới đưa tay ra đỡ: “Đứng dậy đi, ngươi có thiên phú là chuyện tốt không gì bằng, tổ phụ còn đợi các ngươi làm vẻ vang gia tộc nữa.”

Đại tuyệt tuy vẫn liên miên không dứt, nhưng đồ đặc vẫn lục đục đưa đến đại phòng. Sáng sớm hôm sau, Triệu lão thái gia phái người đưa tới thêm càng nhiều thứ

Thư án mới, kệ đồ cổ mới, còn cả một bộ văn phòng tứ bảo, thậm chí cả vài chậu hoa lan được chuyển tới từ phòng ảm của Triệu lão thái gia. Tẩm bình phong hồng đôi chỗ cũng đã được sửa lại, phủ thêm lớp giấy Cao Ly. Khi Triệu Thừa Nghĩa và Đậu thị đến thăm Triệu Trường Ninh, đúng lúc nhìn thấy những đồ đặc này được chuyển vào, liền hỏi Triệu Trường Ninh: “Con à, đang có chuyện gì vậy?”

“Tổ phụ tặng con vài thứ mà thôi.” Trường Ninh mỉm cười sai nô bộc dọn dẹp trên bàn, thuận tiện cho cha mẹ ngồi xuống.

“Đồ đưa đến đều là những thứ tốt.” Đậu thị chủ yếu chỉ quan sát giá tiền, “Ta thấy mực kia cũng đáng chút bạc. Chắc là tổ phụ muốn khích lệ con chăm chỉ học hành đấy, con của ta, thiên tư con bình thường, càng phải cố gắng hết sức để báo đáp tổ phụ con mới phải.”

“Cố gắng là chuyện nên làm, bất luận có được hay không cũng đều phải thử, phụ thân đã dọn dò nhà bếp rồi, buổi tối chuẩn bị sẵn đồ nóng, tránh cho con tới đêm học bài thấy đói lại phải ăn bánh nguội cơm nguội.” Triệu Thừa Nghĩa rất quan tâm đến ăn uống của nhi tử. Bản thân ông là một đồng tiền sĩ, tự nhiên sẽ chú trọng đến chuyện thi tiến sĩ của y. Giống như mọi bậc cha mẹ trên đời, sinh ra một cái trứng, sau đó sẽ đem hy vọng gửi gắm cả vào đời sau.

Triệu Trường Ninh đều cười đồng ý, thái độ của cha mẹ với nàng rõ ràng chính là tâm trạng mua vé số “Tuy đứa trẻ này nhìn chẳng ra sao, nhưng nhờ đâu lại gặp may thì đó.”

Hôm nay là ngày phải đi Không miếu tế bái, cha mẹ cũng thả cho nàng ra cửa. Triệu Trường Ninh dẫn thư đồng đến cổng Triệu phủ, đã thấy Triệu Trường Húc đang dắt ngựa buồn chán chờ nàng.

Triệu Trường Ninh nhìn quanh, phát hiện ra một chuyện vô cùng nghiêm trọng, tất cả mọi người đều cười ngựa, mã phòng vậy mà không chuẩn bị xe ngựa... nơi ở của Cổ tiên sinh lại gần Không miếu, không cần xuất phát từ Triệu gia.

Hai người Đỗ Thiếu Lăng và Triệu Trường Hoài cũng dắt ngựa tới, Triệu Trường Tùng rơi ở sau cùng, hẳn thì lại ngồi xe ngựa, còn dẫn theo hai thư đồng tướng mạo tuấn tú.

“Huynh trưởng, sao lại không đi?” Triệu Trường Húc tiến về phía nàng, “Vừa hay hẹn với đám Trường Hoài ra ven sông ngoại thành cưỡi ngựa, ơ, ngựa của huynh đây?”

Khóe miệng Triệu Trường Ninh khẽ rút, bình thần nói: “Ta không biết cưỡi ngựa.”

Triệu Trường Húc vỗ đầu một cái, sao hắn lại quên mất chứ, hồi bé huynh trưởng bị ngựa đá một cước, cho nên từ nhỏ đã không thích ngựa, cũng không học cưỡi ngựa. Liếc qua chỉ thấy Triệu Trường Tùng có xe ngựa, mà Triệu Trường Tùng đã quay ngoắt đầu đi coi như không thấy rồi, sắc mặt hắn lạnh xuống, ngoảnh lại cười nói với Triệu Trường Ninh: “Việc này có gì to tát, nào, đệ đưa huynh cùng cưỡi!”

Bây giờ hắn vô cùng nhiệt tình với Triệu Trường Ninh, nếu không phải Triệu Trường Ninh đuổi hắn đi, hẳn còn hận không thể tới chỗ y ở lại.

Mặt Triệu Trường Ninh sấp đen như đáy nồi, đưa nàng cùng cưỡi? Đùa cái kiểu gì vậy!

Nhưng vị đại huynh đệ này dùng ánh mắt như chó lớn nhìn nàng, chỉ thiếu điều không nói ra ‘Chẳng lẽ huynh ghét bỏ đệ sao tại đệ quá kém cỏi sao?’

Lúc này còn đi lấy xe ngựa e rằng sẽ tới muộn, Triệu Trường Ninh chỉ đành đến xem xe ngựa của Triệu Trường Tùng. Tuy ngồi một xe với kẻ này rất có khả năng sẽ đánh nhau, nhưng cũng không còn lựa chọn tốt hơn nữa rồi.

Đỗ Thiếu Lăng cực kỳ không vừa mắt Triệu Trường Tùng, hắn tiến tới nói: “Trường Ninh huynh, chúng ta đều là nam tử, cũng không có vấn đề gì, nếu huynh không muốn đi cùng Trường Húc, hay là để ta đưa huynh đi.”

Đây căn bản không phải vấn đề ai đưa nàng đi. Triệu Trường Ninh đương nhiên là từ chối, không đợi Triệu Trường Tùng đồng ý đã chui vào xe của hắn, sau đó cười hỏi: “Tam đệ không ngại ta đi cùng chứ?”

Khóe miệng Triệu Trường Tùng hơi co rút, sao Triệu Trường Ninh lại đột nhiên muốn chung xe ngựa với hắn? Nghe nói tối qua hắn bị phạt đứng ngoài phòng tổ phụ, lẽ nào đầu óc bị đông cứng luôn rồi? Hắn chỉ đành cười cười: “Đương nhiên là không ngại, huynh trưởng ngồi đi.” Sau đó phân phó đánh xe nhanh chóng lên đường.

Triệu Trường Ninh biết đối phương không muốn nói thêm câu nào với mình, tự nhiên cũng không mở miệng. Xe ngựa lóc cọc chạy ra khỏi Triệu phủ, Triệu Trường Húc dùng ánh mắt mắt mát lại u ám nhìn xe ngựa phía trước, giống như hận không thể nhìn ra một cái lỗ trên xe. Hắn không có huynh đệ ruột thịt, bởi vậy đặc biệt thân thiết với Triệu Trường Ninh. Nhưng cứ luôn cảm thấy huynh trưởng không phải thích hắn lắm, mời uống rượu y không uống, thoa thuốc cho y cũng không đồng ý, đến cười chung một con ngựa với hắn cũng chê. Hắn không vui.

Triệu Trường Hoài là kẻ chuyện không liên quan đến mình thì quăng sang một bên, thuận thực cười ngựa tiến lên phía trước. “Huynh trưởng cố chấp, chắc chắn sẽ không ngồi chung ngựa với người. Nếu người thật sự muốn có người ngồi chung như thế, ta cho người mượn hai thư đồng nhé. Thế nào?”

Triệu Trường Húc quay đầu lạnh lùng nhìn hắn: “Huynh bớt nói mát đi!”

Triệu Trường Hoài giật giật khóe miệng, hờ, hắn giận thật sao?

Đội ra khỏi phố Minh Chiêu, đến gần trường học của phủ Thuận Thiên xe ngựa mới dừng lại, đoạn đường này cấm xe ngựa. Bọn họ đi bộ đến trước cổng Không miếu, quả nhiên đã thấy Cô tiên sinh đứng đó chờ. Không miếu này cũng khá lớn, có đến ba cửa vào. Gần đây sĩ tử đến thấp hương càng lúc càng đông, giá hương ở Không miếu đã tăng gấp ba lần, sĩ tử bắt đầu đi vắng phải bỏ tiền mua.

Triệu Trường Ninh cảm thấy hương khói vẫn vút trong Không miếu không được dễ chịu, dâng hương xong liền lui ra, nhìn đường phố bên ngoài tấp nập rộn ràng, đột nhiên có cảm giác rối loạn. Người đi đường, phu khuân vác cùng các hòa thượng tới lui, vô cùng ồn ào náo nhiệt. Đối diện là tiệm bút mực, tiệm vàng mã, tiệm quần áo. Ở chỗ rẽ còn có một con hẻm nhỏ, treo đủ loại biển hiệu bán đồ ăn vặt, đậu hũ vàng, hoành thánh vô mớ tang, canh thịt dê Minh Ký, tiệm thịt chó Lý Ký, bánh nướng thịt lừa. Nếu không tận mắt nhìn thấy, làm sao biết được sự phồn thịnh của kinh thành Đại Minh.

Đi thêm một đoạn về phía trước là chùa Chính Giác, Triệu Trường Ninh dừng lại trước hàng bánh nướng thịt lừa, cũng không phải muốn ăn, chỉ là nhớ lại mùi vị của bánh bao nhân thịt. Ngần ngợ một hồi, ánh mắt đã nhìn về phía chiếc bánh nướng: “Không phải huynh muốn ăn đây chứ?”

Người này không phải Triệu Trường Húc thì còn là ai? Tuy có vẻ vẫn còn giận dỗi nàng, gương mặt lạnh tanh.

Trường Ninh quả thật là thích người đệ đệ này, cười nói: “Người ăn đi, ta chỉ nhìn xem sao thôi!” Lại nói, “Chuyện ban nãy người cũng đừng mất hứng, hai nam tử cười chung một ngựa, còn ra cái dạng gì nữa?” Dứt lời gơ tay lên vỗ vỗ vai hắn. Biết đường đệ này chẳng qua chỉ là rất thích chơi cùng nàng mà thôi.

Triệu Trường Húc cầm một chiếc bánh nướng đi theo sau nàng: “Đệ nghe nói tối qua huynh vào học chỗ thất thúc, thất thúc có nghiêm khắc với huynh không?”

Triệu Trường Ninh đáp: “Vẫn tốt, người không tận tâm học hành, lại đi lo lắng chuyện học hành của ta?” Triệu Trường Húc không có chút thiên phú nào trong chuyện học hành cả, hắn theo thất thúc tới Thông Châu làm việc, học võ công cũng không tài, có thể thấy vóc người đã cao lên không ít.

“Thất thúc nhìn có vẻ nghiêm khắc, thật ra con người cũng khá tốt. Nếu thúc ấy nghiêm khắc với huynh, cứ bảo với đệ một tiếng, đệ sẽ đi nói chuyện với thúc.” Triệu Trường Húc thấy nàng không ăn, tự mình cắn vài miếng hết luôn cái bánh nướng thịt lừa. Y vẫn đối tốt với mình như mọi khi, bởi vậy không còn giận nàng nữa.

Triệu Trường Ninh cảm thấy tính tình của hắn thật giống trẻ con. Nàng tiến vào thư cục bên cạnh, chọn hai cuốn sách giảng về văn Bát cổ. Đến lúc nàng đi ra, đã thấy hai người Triệu Trường Húc và Triệu Trường Hoài đứng trước cửa, đối diện là chùa Chính Giác. Chỉ thấy trước cổng ngôi chùa kia, Đồ Thiểu Lăng hình như đang trò chuyện với một thiếu nữ khoác áo choàng, thiếu nữ nọ được tì nữ vây xung quanh, mặc y phục lụa thêu vàng, rất có thân phận, vừa nhìn đã biết là tiểu thư khuê các của danh gia vọng tộc nào đó, lúc Đồ Thiểu Lăng nói chuyện cùng người ta hơi cúi đầu, thanh âm cũng đè xuống cực thấp.

Triệu Trường Húc thấy nàng đi ra, còn có một chút vui vẻ, thì thầm với nàng: “Huynh trưởng, huynh xem tên nhóc kia đi, vừa ra ngoài đã gặp tình nhân rồi kìa!”

“Cái gì mà tình nhân.” Triệu Trường Ninh cười nói, “Ta thấy đấy chính là muội muội ruột của hắn.”

“Sao huynh lại biết được?” Triệu Trường Húc cảm thấy thật tò mò.

Bạn đang đọc truyện *Địch Trường Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Triệu Trường Ninh cũng chỉ cười.

Tại sao lại biết? Cái này cũng không đơn giản, nếu là một tiểu thư khuê các, làm sao có thể nói chuyện với một nam tử như vậy trong vòng vây của các nữ tử? Chỉ có thể nói nam tử này là người thân của nàng. Về phần tại sao nàng cho rằng là muội muội của Đỗ Thiếu Lăng, bởi vì những nô bộc họ mang theo đều có cùng một cách ăn mặc, mũ ni, áo khoác ngắn sắc sỡ như nhau.

Đỗ Thiếu Lăng và thiếu nữ nói chuyện xong, thiếu nữ bèn vịn tay nhũ mẫu bên cạnh tiến vào xe ngựa. Đỗ Thiếu Lăng xắn tay áo bước tới, gằn giọng: “Triệu Trường Húc, ta đứng tận đây kia cũng nghe thấy mấy lời xằng bậy của ngươi, đây là muội muội ruột của ta, đến chùa Chính Giác để dâng hương.” Dứt lời một bàn tay đập mạnh vào lưng Triệu Trường Húc, hai kẻ bắt đầu nháo nhào lên. Triệu Trường Húc có luyện võ, Đỗ Thiếu Lăng cũng chẳng phải dạng vừa, người đánh ta ta đánh người ấu trĩ không thể tả.

Đoàn người đi dọc theo con đường tấp nập quay về, chiếc xe ngựa kia vượt lên từ phía sau bọn họ, màn xe dường như vén lên trong chớp lát.

Đội về đến cổng Không miếu, Triệu Trường Ninh phát hiện xe ngựa của Triệu Trường Tùng đã rời đi.

Triệu Trường Húc đứng một bên nhìn, tựa vào con ngựa cười cười. Dáng vẻ kia của hắn như đang nói ‘Giờ huynh hết cách rồi, buộc phải nhờ đệ đưa đi rồi nhé.’

Đỗ Thiếu Lăng ở bên cạnh chen vào: “Ngươi không nghĩ lại xem trên đường cưỡi ngựa cầu thả thế nào. Lát nữa làm huynh trưởng ngươi ngã, xem hắn có trừng trị ngươi không!” Ban nãy trên đường tới đây Triệu Trường Húc suýt nữa đâm phải người khác.

Triệu Trường Hoài không hề muốn chớ người, có điều hiếm khi cũng mở miệng: “Đệ nên để Đỗ Thiếu Lăng đưa đi, hắn cưỡi ngựa vững hơn nhiều!”

Triệu Trường Húc nghĩ đến tài cưỡi ngựa nát bét của mình thì cũng đồng ý: “Vậy được, Thiếu Lăng ngươi đưa huynh ấy đi, nhưng chớ có làm huynh ấy ngã!”

Triệu Trường Ninh nhìn đường phố vắng hoe, nghiêm khắc kiểm điểm thái độ làm người của bản thân, thấp giọng ho khan một tiếng không nói gì nữa. Đỗ Thiếu Lăng lên ngựa rồi một tay kéo nàng lên theo, Trường Ninh ngồi phía sau hắn. Đỗ Thiếu Lăng cười nói: “Huynh phải ôm ta mới được, bằng không ngã xuống thì làm sao.”

Hắn vừa dứt lời, hai cánh tay từ phía sau vòng qua, ôm chắc hắn. Đỗ Thiếu Lăng bỗng ngẩn ra, một mùi hương thanh nhã vây lấy hắn, ngửi kỹ bên trong còn lẫn cả mùi mực, mùi dược cao. Sau lưng là áo quần cọ sát, tiếng hít thở nhẹ nhàng. Lúc đầu hắn vẫn còn bình thản, không hiểu sao lúc này cả người lại cứng đờ. Trên đường đi mấy lần suýt đâm phải người.

Triệu Trường Húc ở phía sau quát: “Đỗ tam, ngươi để ý chút đi, đừng có làm ca ca ta ngã!”

Đỗ Thiếu Lăng hắng giọng nói: “Làm sao ta để hắn ngã được?” Lại tiếp tục thúc ngựa đi.

Triệu Trường Ninh ở sau lưng hắn cười một tiếng: “Thiếu Lăng huynh, không cần bận tâm đến ta, huynh cứ việc đi nhanh lên!” Cứ rề rề như vậy, không biết đến lúc nào mới về phủ được.

Đội sau khi về đến phủ, Đỗ Thiếu Lăng nhanh chóng xoay người xuống ngựa, Triệu Trường Ninh cũng nhảy xuống theo. Đỗ Thiếu Lăng lại thăm niệm Đạo Đức kinh trong lòng, cũng một lần nữa khiển trách bản thân đã lâu không tiếp xúc với nữ tử mà làm ra những hành vi luống cuống. Triệu Trường Ninh cảm tạ hắn, hắn mới xua tay cười: “Không cần khách khí, hai ta cũng xem như có tình nghĩa đồng môn.”

Về phần Triệu Trường Húc, hắn lại chạy tới chỗ Triệu Trường Ninh, nếu không phải đuổi hắn đi, e rằng hắn còn chẳng buồn đi nữa. Triệu Trường Ninh ôn bài đến tối, thất thúc mới sai người gọi nàng tới, bắt đầu chỉ điểm bài văn hôm qua nàng viết. Theo trình tự thi hội tiêu chuẩn, cảm thấy chỗ nào hay hắn sẽ khoanh một vòng tròn, chỗ chưa tốt hắn sẽ giảng cho Trường Ninh tại sao chưa tốt, ví dụ như phần kết bài: “Giảng đạo quân thân tất nhiên quan trọng, nhưng không cần thuật lại quan điểm phía trước của ngươi, kết đề nếu có chỗ thắng hoa thì tốt, tự ngươi sửa lại đi.”

Hắn đưa bút cho Triệu Trường Ninh, Trường Ninh suy nghĩ cẩn thận rồi viết lại một lần nữa. Nàng phát hiện Chu Thừa Lễ kỳ thực rất giỏi, không hổ là tiên sinh từng dạy học ở thư viện Bạch Lộc Động. Hơn nữa kiến giải thường độc đáo, góc độ rất mới mẻ. Sau khi hắn nhận xét nàng như được nước trong gột rửa, thông suốt sáng tỏ, đặt bút như có thần.

Chu Thừa Lễ yên lặng nhìn nàng sửa bài, kỳ thật thiên phú của Triệu Trường Ninh đã vượt qua tưởng tượng của hắn, một lát sau hắn gọi người nâng lư hương tiến vào.

Triệu Trường Ninh không biết có chuyện gì, Chu Thừa Lễ lại nói: “Ngươi qua đây.”

Hờ? Đang làm gì vậy? Triệu Trường Ninh ngập ngừng đi tới trước mặt hắn, thấy hắn buông quyển sách trong tay ra mà rằng: “Quý xuống.”

Triệu Trường Ninh khựng lại, tuy vị này là thất thúc của mình, nhưng cũng không cần ngày nào cũng quý tới quý lui đầy chữ. Nàng đang định nói: “Thất thúc...”

“Không phải ngươi muốn bái sư sao, không quý ta thì quý ai.” Chu Thừa Lễ tiếp tục nói, “Quý xuống.” Bao nhiêu người muốn bái hắn làm thầy cũng không được, hôm nay khó có dịp hắn muốn nhận nàng, nàng ngược lại chẳng có phản ứng gì cả.

Triệu Trường Ninh lúc này mới quý xuống. Bái sư? Nàng còn chưa từng thật sự quý bái vị sư phụ nào.

Chu Thừa Lễ thấy vẻ mặt nàng còn hoài nghi, cười nhẹ nói: “Tổ sư Vương Văn Thành Công có dạy, người phải nhớ lấy lời này: Không thiện không ác là bản thể của Tâm, có thiện có ác là cái động của ý. Biết thiện biết ác là lương tri, làm thiện bỏ ác là biết tu sửa¹”. Bốn câu này là tinh túy Tâm học của ta, từ nay ngôn hành không được sơ xuất. Nếu mai này người làm quan vì dân, công bằng chính trực đều chỉ trong một ý niệm của người, người đã hiểu chưa?”

Triệu Trường Ninh sững sốt ngẩn đầu. Vương Văn Thành Công, Tâm học! Chẳng trách vị thất thúc này của nàng thần bí, hóa ra hẳn lại thuộc phái Tâm học.

Triều đại hiện nay Trình Chu lý học² đang nắm đương đạo, chủ trương là ‘Giữ gìn thiên lý, xóa bỏ nhân dục’, Triệu Trường Ninh đến từ tương lai dĩ nhiên không thích mấy ông cụ vừa cổ hủ lại vừa nghĩ một đằng nói một nẻo này, nhưng Tâm học thì lại khác, lão tiên sinh Vương Dương Minh chính là người nàng cực kỳ sùng bái ở kiếp trước. Chỉ nhìn vào công tích ông làm quan vì dân, dẹp yên phản loạn đã đủ để con cháu đời sau kính ngưỡng. Đáng tiếc Tâm học không phổ biến ở kinh thành, Tâm học quá phóng khoáng, hiển nhiên không được lòng những bậc thống trị bằng Trình Chu lý học.

Chu Thừa Lễ nhìn biểu hiện của nàng dường như có biết về Tâm học, gật đầu nói: “Xem ra người cũng có chút hiểu biết, ta là truyền nhân của Nam trung Vương môn, kế thừa lão tiên sinh Chu Đắc Chi.” Điều hẳn không nói với Triệu Trường Ninh chính là, Nam môn học phái hiện tại hẳn có thành tựu thâm sâu nhất, hẳn còn một danh hào vang dội trong học giới, có kẻ không màng vạn dặm đến Nam trung Vương môn bái phỏng hẳn, có điều hẳn kín tiếng, hiếm khi gặp người ngoài mà thôi. Tất nhiên, những điều này cũng không cần nói cho nàng biết.

Triệu Trường Ninh quả thực rất muốn đi sâu tìm hiểu về học phái này, thất thúc có thể tự xưng là truyền nhân, chắc hẳn cũng là nhân tài kiệt xuất trong Tâm học, nàng lập tức quý xuông, kính cẩn hành đại lễ với hắn. Tuy nàng chưa hiểu rõ Tâm học, nhưng đây chính là học thuyết cao cấp nhất Đại Minh, nàng vẫn nên có sự cung kính. Chu Thừa Lễ đỡ nàng đứng dậy, mỉm cười: “Được rồi, người hãy quý bái lư hương, coi như là quý bái tổ sư gia.”

Triệu Trường Ninh quý lạy xong, quay về càng thêm siêng năng học tập. Nhưng nhiều ngày liền hắn chỉ dạy nàng văn Bát cổ, không hề nhắc đến Tâm học, Triệu Trường Ninh đợi rất nhiều ngày, cuối cùng vẫn không kiềm nén được, hỏi hắn: “Thất thúc, thúc định đến bao giờ thì dạy ta Tâm học?” Đến tài liệu tham khảo nàng cũng thành kính mua về rồi, 《Vương Văn Thành Công toàn thư》.

Chu Thừa Lễ đang ăn bánh hoa quế hấp hạt dẻ nàng mang tặng, nghe vậy thì liếc nhìn nàng: “Vội cái gì, hiện giờ tu vi của người chưa đủ, đợi người thi hội xong rồi bàn tiếp.”

Thật ra thường ngày hắn đều ngồi một bên đọc sách, không hề nói chuyện. Nếu không phải lúc cần thiết, cũng chẳng có ý định thân cận với Triệu Trường Ninh. Nếu không phải nàng nhớ rõ chuyện tối hôm đó, chỉ sợ cũng cho rằng thất thúc là người lạnh nhạt. Nhưng đúng là hắn rất quan tâm đến nàng, chỉ cần nàng đến học bài, trong phòng sẽ luôn đốt lửa than, bánh ngọt cũng chuẩn bị đầy đủ.

Triệu Trường Ninh nhớ một tối học bài quá mệt, dựa vào ghế của hắn ngủ thiếp đi. Trong lúc mơ màng chính hắn đã nhẹ tay đỡ nàng nằm thẳng, dọn dờ các nha đầu không được quấy rầy nàng.

Dần dần Triệu Trường Ninh đã vứt bỏ nghi ngờ lúc trước, thái độ với Chu Thừa Lễ cũng bắt đầu trở nên bình thường. Thậm chí đôi khi bất đồng quan điểm, hai người cũng sẽ tranh luận với nhau. Khi Chu Thừa Lễ nói không lại nàng cũng chỉ cười, lát sau mới nói: “Không tôn sư trọng đạo, nếu ta hỏi nghiêm chỉnh, người đáng lẽ đã chịu đòn rồi.”

Giờ Triệu Trường Ninh đã quen đùa với hắn, lập tức đáp lời: “Thất thúc muốn đánh tay ta cũng không sao, ngày mai Trường Ninh sẽ mang thước tới cho ngài.” Hôm sau nàng liền mang thước gỗ tới.

Đương nhiên, Chu Thừa Lễ không phạt thước nàng lần nào cả.

Sau khi qua tiết Tiểu hàn, mỗi ngày đều gần hơn với năm mới. Nhưng trong Triệu phủ không một ai dám lơ lửng, trong nhà còn ba người đang chờ thi hội kia kia. Nghe nói liên tục nửa tháng nay, nhị phòng Triệu Trường Tùng đến bóng dáng của nữ tử cũng không được nhìn thấy, sợ hẳn sẽ phản tâm, Triệu Trường Tùng đã đọc sách đến hai mắt đen sì rồi. Triệu Trường Hoài ở chỗ Triệu lão thái gia, lão thái gia cũng đặc biệt tạo cho hắn một nơi thanh tĩnh để học bài. Còn về phía đại phòng, Triệu Thừa Nghĩa đã chuyển toàn bộ các thứ nữ đến đông sương phòng, sợ tới đến bọn họ sẽ làm phiền Trường Ninh. Đậu thị còn mở cả đại hội hậu trạch mấy đêm liền với bốn nữ nhi, chủ đề chỉ có một, chính là giữ gìn sự yên tĩnh tuyệt đối của đại phòng.

Thật ra vốn không ồn ào, những thứ muội này còn ngoan ngoãn hơn cả mèo nhỏ, đến nói chuyện lớn tiếng cũng không dám.

Có đôi khi, Triệu Trường Ninh nhìn thấy các thứ muội của mình khúm núm vâng dạ liền đau đầu, thân phận không đủ, là gan cũng quá bé. So ra mà nói, muội muội ruột Triệu Ngọc Thiên hoàn toàn là một người cực đoan, nàng là nữ nhi đích xuất duy nhất của đại phòng, ức hiếp thứ nữ là chuyện nhỏ, nhiều lúc còn tới phá đám Triệu Trường Ninh, lấy ở chỗ nàng một hai quyển sách, bê đi vài chậu phong lan, thấy thứ gì thích sẽ lượm về phòng mình. Nói nàng cũng vô ích, lần sau vẫn cứ thế. Giận đến mức Triệu Trường Ninh cấm tiệt nàng bước tới viện của mình.

Không lâu sau muội muội của Đỗ Thiệu Lăng, cũng chính là cô nương gặp ở cổng chùa Chính Giác ngày đó đến Triệu phủ thăm ca ca của mình. Bàn tới thi, mẫu thân của vị Đỗ tiểu thư này cũng có chút quan hệ với nhị thẩm Từ thị, gọi Từ thị một tiếng cô, cũng ở lại chỗ nhị phòng thêm nửa tháng. Ngọc Thiên thường cùng đám Viện nhi của nhị phòng chạy đi xem vị Đỗ Nhược Quán Đỗ tiểu thư kia, ít tới chỗ Trường Ninh làm loạn.

Nhưng vị Đỗ tiểu thư này lại làm trong nhà dấy lên sóng gió. Đầu tiên, có lẽ do quá lâu không nhìn thấy nữ tử, sau lần gặp gỡ vô tình nào đó, Triệu Trường Tùng có khả năng đã nhất kiến chung tình với Đỗ tiểu thư. Nhưng Đỗ tiểu thư thường hay đi cùng ca ca nàng, ca ca nàng lại thân thiết với Triệu Trường Hoài, nghe nói Đỗ tiểu thư cũng có thể trò chuyện với Triệu Trường Hoài đôi câu. Vì vậy, hạ nhân bên cạnh thấy Đỗ tiểu thư có ý với nhị thiếu gia Triệu Trường Hoài.

Đương nhiên, dưới áp lực nặng nề của Triệu lão thái gia, không kẻ nào dám lên lút lan truyền những tin đồn này. Triệu Trường Ninh là nghe Tứ An kể lại. Đến cả mặt mũi vị Đỗ tiểu thư này nàng cũng chưa từng thấy.

Hôm đó là mười lăm tháng chạp, toàn gia tộc phải tề tựu ăn cơm. Nàng cầm một quyển sách tới hỏi Triệu lão thái gia, ngồi trong phòng trà một bên đọc sách một bên chậm rãi uống trà, mới xem như được nhìn thấy vị Đỗ tiểu thư kia. Đỗ tiểu thư mặc chiếc áo khoác lụa xanh nhạt thêu hoa văn mây vạn thọ, váy màu ánh trắng vàng sáng, trên đầu chỉ cài trâm ngọc, mặt tựa phù dung, thanh tân xuất trần. Dẫn theo vài nha đầu đi tới, thấy nam tử lạ mặt là Triệu Trường Ninh đang đợi trong trà gian, có hơi sững sốt. Triệu Trường Ninh mỉm cười kín đáo, bản thân mình lại tránh đi trước, nàng cũng đầu phải Triệu Trường Tùng, mấy chuyện treu hoa ghẹo nguyệt nàng không có hứng thú.

Ai mà biết ra tới bên ngoài, đúng lúc nhìn thấy đám người Trường Hoài đang quay lại ngắm mai. Ở chỗ Triệu lão thái gia có một gốc mai trắng nhụy vàng, vô cùng hiếm gặp.

Triệu Trường Húc thấy nàng đi ra, liền chạy tới khoác vai nàng: “Huynh trưởng, huynh cũng tới à?”

Hắn đã non nửa tháng không gặp y, vô cùng mừng rỡ dính lấy: “Đạo này huynh làm gì vậy, sao đệ không lúc nào gặp được huynh.”

Trường Ninh biết người đệ đệ này chẳng qua là thích dính lấy nàng, theo bản năng vỗ vỗ lên đầu hắn, lúc nhận ra mới cảm thấy không đúng, hắn cũng không phải muội muội thứ xuất trong nhà, có thể vỗ đầu tùy ý được sao? Tục ngữ nói rất đúng, đầu của đàn ông, eo của đàn bà, đều là những chỗ không sờ được.

Có điều đối với Triệu Trường Húc thì là chuyện nhỏ nhặt thôi, thậm chí hắn còn có vẻ như được vuốt thuận lông, hưởng thụ sự thân thiết hiếm hoi của huynh trưởng.

Ngược lại Triệu Trường Tùng hừ lạnh một tiếng, cảm thấy hai người này méo mó lại lời thôi, vô cùng tổn hại cặp mắt hắn.

Triệu Trường Hoài cùng Đỗ Thiếu Lăng vừa cười nói vừa tiến về phía trước, trước mặt vừa vặn có một cái đình nghỉ chân, vài bụi trúc hoa thấp thoáng, mấy nô bộc đang pha trà bên trong, thưa rằng các tiểu thư vừa mới uống trà ở đây. Đúng lúc mọi người đi đã mệt, liền tiến vào trong đình, chuẩn bị uống chén trà nóng.

Triệu Trường Ninh cầm dụng cụ pha trà, trước tiên rót cho Triệu Trường Húc một chén, sau đó mới rót một chén trà nóng cho mình. Đang thưởng trà, lại nghe thấy phía trước có tiếng nữ tử trò chuyện.

“Hôm nay gốc mai trắng này nở thật đúng lúc, cắt vài nhánh đặt ở gian phía tây thì đẹp tuyệt.” Vài nữ tử được nha đầu và nữ mẫu vây quanh đi tới, dẫn đầu là Triệu Ngọc Uyển của nhị phòng, trong tay còn ôm một bó mai, đang nói chuyện với thiếu nữ bên cạnh.

Thiếu nữ kia nhỏ giọng nói: “Mai trắng có tính hàn, là thứ ta thích nhất.” Qua một lúc nàng lại hỏi: “Viện tỷ, muội nghe nói đại phòng còn có một huynh đệ, là đích trưởng tôn nhà tỷ phải không?”

Bên cạnh cũng là đích xuất tiểu thư của nhị phòng, Triệu Ngọc Viện, nàng nói: “Đúng vậy, huynh ấy không hay qua lại bên ngoài. Muội hỏi huynh ấy làm gì?”

Triệu Ngọc Uyển mỉm cười: “Nhược Quân muội muội, ta có nghe người khác nói, muội rất gần gũi với nhị ca ca Trường Hoài.”

Mấy cô gái nói đến chuyện riêng tư, nam tử bên này nghe thấy cũng có chút lúng túng, lại không tiện tránh né, chỉ đành coi như không nghe thấy gì. Có điều Triệu Trường Tùng liếc nhìn Triệu Trường Hoài một cái, Triệu Trường Hoài vẫn đang ngồi nghiêm chỉnh, hắn không có hứng thú với Đỗ tiểu thư, Lý tiểu thư gì gì đó.

Triệu Trường Ninh cũng nghe thấy, có điều nàng cảm thấy không liên quan đến bản thân, lại tiếp tục uống trà của mình.

Mấy cô gái dừng lại ngoài đình nghỉ chân, Đỗ Nhược Quân Đỗ tiểu thư ôm trong tay cành mai trắng, nghĩ đến lần gặp gỡ ngoài cổng chùa Chính Giác để lại ấn tượng sâu đậm, chỉ thấy đó là một thiếu niên áo trắng cực kỳ thanh nhã xuất chúng, vừa rồi chạm mặt ở thư phòng, đối với nàng vừa lạnh nhạt vừa hàm súc có lẽ, khi đó trong lòng nàng như có nai nhỏ chạy loạn, chỉ cảm thấy trên thế gian sao lại có công tử thanh nhã đến vậy, những nam nhân khác so với hắn, chỉ là một đám tiểu tử mà thôi.

Nàng nhẹ giọng nói: “Ta và Triệu nhị công tử chẳng qua là chỗ quen biết, nếu nói là thích...” Nàng khẽ cắn môi, “Ta nghe nói Triệu đại công tử năm nay mười bảy, cũng không biết hắn... xuất sắc như vậy, liệu đã có hôn phối hay chưa.”

Triệu Trường Ninh nghe đến đây, phù một tiếng, thiếu chút nữa thì sặc nước trà.

Chú thích:

(1) Những điều Vương Dương Minh (tên thật là Vương Thủ Nhân) giảng dạy đã được học trò ghi lại thành sách gồm 38 quyển với tên “Vương Văn Thành Công toàn thư”, bốn câu trên là kết tinh học thuyết của ông.

(2) Học thuyết lý học của Trình Hạo, Trình Di và Chu Hi, xuất hiện từ thời Tống.

* Bánh hoa quế hấp hạt dẻ

Bạn đang đọc truyện *Đích Trường Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Nhất thời, ánh mắt của các vị nam nhân trong đình nhìn Triệu Trường Ninh đều có chút kỳ quái.

Đỗ Thiếu Lăng nghe thấy muội muội lại nói ra những lời này, thầm trách muội muội bị mẫu thân chiều hư, không biết cẩn trọng. Nhà bọn họ và Triệu gia không giống nhau, con gái ít hơn con trai, hẳn có rất nhiều huynh đệ, nhưng chỉ có một muội muội đích xuất là Đỗ Nhược Quân, cả nhà cưng chiều nàng như bảo bối, muốn gì được nấy.

Hai tỷ muội nhị phòng hiển nhiên kinh ngạc nhìn nàng. Không ai hiểu được, tại sao nàng lại nhìn trúng Triệu Trường Ninh.

Đỗ cô nương có lẽ đã phản ứng lại, cảm thấy không ổn cho lắm, lại nói: “Chỉ là ta thấy học vấn và phẩm hạnh của Triệu đại công tử đều tốt, nên mới thuận miệng hỏi mà thôi...”

Đỗ Thiếu Lăng sợ muội muội lại nói thêm điều gì, lập tức chấp tay với mọi người, sau đó đuổi theo hướng của muội muội.

Triệu Trường Ninh không cần quay đầu, cũng có thể cảm nhận được ánh mắt như lửa đốt của Triệu Trường Tùng. Nàng cũng bắt đầu đi mà, nữ tử nhìn trúng nàng có thể có kết quả gì chứ?

Cũng may là dù được nữ tử thích, người ta cũng không thể bỏ qua cha mẹ mình, đến tìm nàng nói chuyện làm thân được.

Về phần Triệu Trường Hoài, trái lại nhìn Triệu Trường Ninh bên cạnh một cách quái dị. Từ sớm đã cảm thấy người ca ca này... trông rất xinh đẹp, vậy mà vẫn có nữ tử thích hẳn.

Vị Đỗ cô nương kia quả thật không phải người bình thường, sau khi nghe ca ca nói, Triệu đại công tử lúc đó đang ngồi trong đình nghi chân đã nghe được những lời của nàng, mặt hơi ửng hồng. Nói: “...Hắn đã nghe thấy rồi, lại không nói gì sao?”

Đỗ Thiếu Lăng trừng mắt với nàng: “Muội còn muốn làm gì nữa? Ta sẽ viết thư cho mẫu thân, bảo người mau chóng đón muội về, tránh cho muội ở đây lại làm ra chuyện gì mất thể diện Đỗ gia ta.”

Vừa nghĩ tới việc Triệu Trường Ninh sẽ trở thành em rể hẳn, mà hẳn còn từng nảy sinh cảm xúc không thể nói với người em rể này, Đỗ Thiếu Lăng liền cảm thấy sao mà kỳ dị.

Đỗ phu nhân nhận được thư của nhi tử, bèn nhanh chóng tới đón nữ nhi về nhà, đúng lúc cũng gần mừng năm mới. Vì thân phận của Đỗ phu nhân tương đối cao, Triệu gia cũng dùng quy cách cao nhất để tiếp đãi, Đỗ phu nhân dẫn nữ nhi gặp gỡ đại phu nhân, nhị phu nhân xong, cũng nghỉ lại một đêm. Chờ hạ nhân bưng nước rửa chân ra ngoài đổ, Đỗ phu nhân bèn nắm lấy tay nữ nhi, nói rằng: “Con gái, con hãy nghe thật kỹ những lời mẹ nói, vị Triệu đại công tử này, không được chút nào. Thứ nhất, gia thế của Triệu gia vốn không sánh được với nhà ta, phụ thân hẳn còn là một đồng tiền sĩ, phụ thân con lại là Lê bộ thượng thư. Mẹ không đồng ý cái này.”

Đôi mắt trong trẻo của Đỗ Nhược Quân mở lớn, lẳng lặng nhìn mẫu thân. Đỗ phu nhân nhấp một ngụm trà rồi nói tiếp: “Thứ hai, nếu con thích Triệu Trường Tùng, mẹ có thể giúp con lưu ý vài phần, mẹ nghe kể thành tích thi hương ở Bắc Trục Lệ của hắn không tồi, phụ thân con lại là Thiếu chiêm sự, nếu sau này đậu tiến sĩ, đường làm quan chắc chắn rộng mở. Vị công tử kia, quả thực mẹ chẳng nhìn ra hắn có điểm gì tốt. Đậu tiến sĩ... e là không thể nào!”

Đỗ Nhược Quân nắm lấy tay áo mẫu thân, không đồng tình với suy nghĩ của mẫu thân: “Mẹ, Triệu Trường Tùng kia không phải con chưa từng gặp, nghe nói lúc trước trong phòng còn có vô số tỷ nữ xinh đẹp, ý vào gia thế mình tốt, tính tình rất hung hăng ngông cuồng. Nhưng đại công tử không như vậy, tuy hẳn là đích trưởng tôn của Triệu gia, lại giữ mình trong sạch, hơn nữa còn chịu khó cố gắng, toàn phủ trên dưới không có ai dị nghị hắn nửa câu.” Đương nhiên, Đỗ muội muội còn vài lời chưa nói, Triệu Trường Ninh tuần tú hơn Triệu Trường Tùng nhiều, ở trong lòng nàng chính là một công tử khôi ngô mà nhã nhặn.

Thử hỏi trên đời này có mấy ai không thích những thứ đẹp đẽ?

Đỗ phu nhân thấy con gái không nghe lời mình, thở dài một hơi: “Con ngoan của mẹ, mẹ chỉ có một nữ nhi là con, các ca ca cũng đều che chở con hết mực. Con muốn gì, chẳng phải mẹ luôn xếp đặt trước mặt con sao? Hai vị công tử Triệu gia đều không phải lương phối, sau này mẹ sẽ tìm cho con một mối tốt hơn nhiều lần, giờ phải dẫn con trở về, con cứ âm ỉ đòi đến thăm ca ca, cuối cùng lại để xảy ra bao nhiêu rắc rối.”

Đỗ Nhược Quân nghe thấy mẹ không ưng thuận, trong lòng cũng nảy sinh hờn dỗi với bà. Sau khi bị dẫn về Đỗ gia, cứ một mực rầu rĩ không vui. Hề nghĩ đến việc một người ưu tú như vậy, mai một sẽ đi lấy người khác, không biết cô nương nhà ai có thể làm gương mặt lạnh nhạt của chàng nỡ nộ cười. Đỗ tiểu thư từ nhỏ muốn gì được nấy, vì chuyện này thậm chí còn rơi lệ mấy lần. Đỗ phu nhân biết được, bèn nói với nữ nhi: “...Hiện tại con thấy vị đại

công tử kia đẹp mắt, mẹ hỏi con, chắc con cũng từng nghe ‘Vợ chồng nghèo trăm chuyện buồn thương’? Những thứ con ăn con dùng bây giờ, có thứ nào đại phòng nhà họ Triệu kia cung cấp nổi? Chỉ riêng tấm áo bông lụa hoa con mặc, sáu mươi lượng là ít, đôi vòng trên tay là phi thủy ánh xanh, ba trăm lượng bạc cũng tìm đâu ra sắc xanh đẹp thế này. Hẳn làm sao nuôi nổi con? Cho dù con thích, cũng phải thích người môn đăng hộ đối mới được!”

Đỗ Nhượng Quân không cam lòng: “Cha, trước nay cha luôn dạy con, đức hạnh mới là quan trọng nhất, chớ khinh thiếu niên nghèo. Sao đến lúc con thích hẳn, hai người lại đi chê bai gia thế của người ta? Lỡ ngày nào đó hẳn thành công thì sao?”

Đỗ đại nhân cười tủm tỉm, cũng bởi vì đứa con gái rượu này, ông mới bằng lòng nói mấy chuyện tâm thương như tiền tài, gia thế.

“Vậy con nhìn thử xem, trong lứa này của Triệu gia, kẻ có khả năng đỗ tiến sĩ nhất chắc là Triệu Trường Hoài. Ta thấy Triệu Trường Tùng quá hơi hợt, trình độ chưa đủ. Triệu Trường Ninh thì hương xếp cuối cùng, trước nay người xếp cuối cùng đều là đi bồi luyện, đến chót bảng thi đình cũng không thể lọt vào. Nếu hẳn mà thi đậu, phẩm hạnh lại tốt, đương nhiên ta sẽ không ngăn con thích hẳn.”

Đỗ Nhượng Quân mới dễ chịu đi ít nhiều, thò thẻ hỏi phụ thân: “Thật sao? Nếu hẳn đậu tiến sĩ, cha sẽ đồng ý?”

Đỗ đại nhân bật cười ha hả, cảm thấy nữ nhi vẫn còn đang tuổi nhỏ ngây thơ, đậu tiến sĩ là chuyện dễ dàng thế chắc? Ông đáp: “Cứ đợi hẳn đậu đi rồi nói tiếp!”

Về phần Triệu gia có đồng ý hôn sự này hay không, Triệu Trường Ninh có đồng ý hay không, căn bản không nằm trong phạm vi Đỗ đại nhân suy xét. Nếu Triệu Trường Ninh cưới được Đỗ Nhượng Quân, vậy phần mộ tổ tiên nhà hẳn bốc khói xanh nghi ngút rồi, độc nữ đích xuất của chính tam phẩm Thị lang, phạm là người có đầu óc đều sẽ không từ chối.

Triệu Trường Ninh không biết chuyện Đỗ đại nhân giao kèo với nữ nhi nhà mình, mà người trong Triệu gia, ít nhiều cũng nghe đến chuyện của Đỗ Nhượng Quân. Triệu lão thái gia còn cố ý gọi thẳng cháu mình tới, ngắm nghía Triệu Trường Ninh nửa ngày, cuối cùng nói với y: “...Người gắng mà thi cử, biết đâu còn vớ được một mối nhân duyên tốt.”

Triệu Trường Ninh ngờ vực chấp tay thưa vâng, lúc bước ra ngoài, lại nghe thấy tiếng Triệu lão thái gia cùng cha nàng đang cười nói bàn bạc ở đằng sau. Thậm chí đã nhắc tới chuyện ‘sinh lễ’ rồi cả ‘bát tự’.

Khỏe miệng Triệu Trường Ninh run run, đang bước trên đường, lại đụng phải gã nô bộc trong viện Chu Thừa Lễ, tới mời nàng qua đó.

Lúc tới nơi, Triệu Trường Ninh nhìn thấy bà bà trong viện đang treo đèn lồng, cuối năm càng lúc càng gần, đến đâu cũng thấy không khí rộn ràng náo nhiệt. Nàng lẳng lặng nhìn hồi lâu, mới từ hành lang tiến vào thư phòng Chu Thừa Lễ.

Trong thư phòng Chu Thừa Lễ đặt rất nhiều giá đồ cổ, đều chất đầy sách. Trên thư án là một cảnh mai vàng thoảng hương, màn che buông rủ, ngăn lại tuyết giá bên ngoài, chỉ còn sắc vàng của lò than ấm áp, thậm chí còn không hề thấp đèn. Chu Thừa Lễ dựa vào sườn đông chiếc ghế, khoác áo ngoài, trên tay cầm một quyển sách, trong phòng tối mờ thế này, chắc là hẳn không đọc được gì.

Trường Ninh hành lễ với hẳn, hỏi rằng: “Thất thúc, bên ngoài trời đã tối, chắc là thúc nhìn không rõ, hay để ta sai người bưng đèn tới.”

Chu Thừa Lễ đặt quyển sách trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn nàng, ánh lửa chiếu lên nửa gò má kiên nghị, sống mũi thẳng tắp cùng đường nét khỏe mẽ hẳn. Lò than phát ra vài tiếng lách tách, Triệu Trường Ninh đột nhiên không biết nói gì, còn Chu Thừa Lễ lại thờ dài mà rằng: “Người qua đây.”

Chu Thừa Lễ tự mình đứng dậy, hẳn bước tới trước thư án viết chữ, chữ của hẳn như rồng bay phượng múa, không phải thể chữ Quán các thường gặp, có thể nói là ‘Nhẹ như chim hồng bay, lại uyển chuyển như rồng lượn’. Triệu Trường Ninh yên lặng nhìn một hồi, Chu Thừa Lễ thu bút nói: “Người viết đi, để ta xem người tiến bộ ra sao.”

Triệu Trường Ninh nhắc bút chấm mực, tập trung hạ bút. Nàng đã luyện khắc đá hơn một tháng, cổ tay đúng là càng có lực, tốt hơn nhiều so với lúc đầu. Nhưng so với Chu Thừa Lễ, vẫn là không thể bì. Thư pháp của hẳn không biết đã phải luyện thể chữ Quán các bao nhiêu năm mới thành. Ở phương diện học vấn vị thất thúc này có thành tựu cực cao, trình độ bậc thầy.

“Tiến bộ một chút, vẫn chưa đủ tốt.” Giọng nói thân nhiên truyền tới từ sau đầu, Chu Thừa Lễ cầm lấy tay nàng, “Vết thương luyện khắc đá cũng sắp khỏi rồi.” Hẳn vuốt nhẹ đầu ngón tay nàng, rồi lại nhanh chóng buông ra, “Tiếp tục luyện, hai tháng là đủ.”

Triệu Trường Ninh vâng dạ, thu ngón tay vào trong vạt áo.

Hôm nay hai người đã xem như thầy trò, chuyện thủ lễ kỳ thật còn nghiêm khắc hơn trước nhiều.

Nàng đôi chủ đề hỏi: “Thất thúc, nhìn trình độ học vấn của thúc, được phong một chức Thứ cát sĩ ở Hàn lâm viện chưa chắc đã không thể, sao thúc lại bị điều ra ngoài làm tri huyện?” Chức quan như tri huyện, đúng là để hẳn chịu thiệt mà.

Chu Thừa Lễ chỉ cười nói: “Sao há, người xem thường tri huyện?”

“Quan phụ mẫu một phương, cũng không dễ làm. Sao ta lại xem thường tri huyện được, chẳng qua là thấy không đáng thay ngài thôi.” Trường Ninh cũng bật cười.

“Hàn lâm tuy tốt, nhưng muốn thành danh từ Hàn lâm, cũng phải mất đến một hai chục năm.” Chu Thừa Lễ không nói thêm nữa, “Chuyện của thất thúc người đừng hỏi làm gì, chăm chỉ học hành là được, những cái khác không cần bận tâm.”

Chu Thừa Lễ dừng bút trong chốc lát, sau đó nói: “Ta có nghe chuyện Đỗ tiểu thư của Đỗ gia.”

Triệu Trường Ninh không ngờ hẳn cũng đã nghe được, nàng cười khỏ: “Chuyện này đúng là không liên quan đến ta, ta cũng chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì cả. Có điều Đỗ cô nương là phận nữ nhi, đâu thể làm gì hơn. Đỗ gia hẳn cũng không cho phép nàng lấy ta.”

Chu Thừa Lễ cười một tiếng: “Ta thấy chưa chắc, có điều trong lòng nguoi rõ là được, không cần ta nhiều lời.”

Triệu Trường Ninh ngừng lại hồi lâu, đột nhiên hỏi: “Thất thúc, lần trước thúc từng nhắc với ta chuyện năm mười bốn tuổi, ta chỉ nhớ lúc mười bốn tuổi từng đến sống tại biệt viện ở Sơn Đông, về phần đã xảy ra chuyện gì... quả thực ta không nhớ nổi.”

Đậu thị kể cho nàng, năm mười bốn tuổi nàng từng đến biệt viện ở Sơn Đông sống một thời gian, khi đó Chu Thừa Lễ cũng đang ở Sơn Đông. Nhưng nàng không nhớ khoảng thời gian đó đã xảy ra chuyện gì. Nàng cũng thấy kỳ lạ làm sao, vẫn mơ hồ nhớ được có chuyện gì đó, nhưng cụ thể thế nào lại không có nửa điểm ấn tượng.

Chu Thừa Lễ không trả lời nàng, sau lần đầu tiên hẳn hỏi, từ đó không còn nhắc lại chuyện này nữa, thậm chí đôi khi còn cố tình tránh né.

Trong phòng quá tối, thật lâu sau hẳn mới nói: “Đừng suy nghĩ chuyện này nữa, cũng đừng hỏi ta nữa. Thời gian này đừng để phân tâm.”

Triệu Trường Ninh đâu có hỏi nhiều, nàng chọn hai cuốn tập viết chữ mang về. Ra đến cửa, lúc ngoảnh lại nhìn, đã thấy hẳn cầm sách lên tiếp tục đọc.

Tuy vị thất thúc này rất tốt với nàng, nhưng chuyện của bản thân, hẳn lại không chịu hé răng nửa lời. Đi tới khúc quanh cước bộ của Trường Ninh dừng hẳn, chậm rãi vén ống tay áo lên nhìn, trên cổ tay ứ đỏ một vòng... Ban nãy lúc nàng hỏi, Chu Thừa Lễ liền giữ lấy cổ tay nàng, dùng sức nắm chặt.

Bạn đang đọc truyện *Địch Trường Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Ký ức là thứ gì đó vừa phức tạp lại vừa huyền bí, chuyện mà nàng không nhớ, có rất nhiều khả năng chờ để được chọn. Nhưng nếu trước mắt chuyện này không gây hại đến nàng, vậy thì nhớ hay quên, đều không có ý nghĩa gì to tát. Bởi vậy Trường Ninh mới không nghĩ tới việc đi tìm hiểu, nhưng hiện tại, khoảng thời gian ở biệt viện Sơn Đông kia càng lúc càng làm nàng thêm nghi hoặc.

Cuối năm mỗi lúc một gần, Đậu thị triệu tập tất cả thứ nữ trong nhà lại thêu thùa may vá, hấp bánh, chuẩn bị đồ cúng tam sinh* để năm mới cúng tế tổ tiên, những việc này đều phải do đại phòng chuẩn bị. Trường Ninh là nam tử, không cần tham gia vào mấy công việc của nữ nhân, tiếp tục vui đầu khổ học. Sang đến mừng hai tết, sáng sớm nàng tới chỗ Đậu thị uống trà, phát hiện các nữ quyến đều mặc những bộ đồ đón tết mới tinh.

*Đồ cúng tam sinh: chỉ ba loại súc vật sống được giết thịt để tế thần, gồm bò, dê, heo hoặc gà, cá, heo...

Nghe bọn họ tán gẫu vài chuyện vụn vặt trong nhà, cô nương nhà này đã hứa hôn với công tử nhà họ, món trang sức nào đang được ưa thích nhất kinh thành, kể ra cũng khá là náo nhiệt. Trường Ninh hiếm khi được tận hưởng không khí gần gũi và rộn ràng của năm mới, còn phát cho các muội muội mỗi người một bao lì xì hai lượng bạc.

Chén trà thứ hai còn chưa cạn, bên ngoài đã có bà bà tiến vào bẩm báo, nói là nhị tiểu thư, tam tiểu thư và tam cô gia cùng về lại mặt, đã tới ảnh bích rồi*. Đậu thị nghe xong hết sức vui mừng, con gái gả đi sẽ thành người nhà khác, quanh năm suốt tháng không gặp được mấy lần. “Mau đón bọn chúng vào đây, các người cũng bày mâm hạt dưa lên đi. Hiếm khi con gái ta mới về nhà!”

*Ảnh bích: tường xây làm bình phong ở cổng

Triệu Trường Ninh cũng rất vui vẻ, ba tỷ tỷ trước khi xuất giá luôn đối xử tốt với nàng. Đáng tiếc đại tỷ gả quá xa, ăn tết cũng khó lòng về được. Nhị tỷ, tam tỷ ở gần hơn thì năm nào cũng trở về. Nàng ra cửa tiếp đón, chẳng mấy chốc đã trông thấy nhị tỷ Triệu Ngọc Như mặc áo lụa tím thêu hoa văn Bảo chữ¹, đầu cài nơ kết sen vàng, tam tỷ Triệu Ngọc Diệu mặc trang phục đồ tươi cùng áo khoác không tay, trong lòng Triệu Ngọc Diệu còn ôm một nhóc con béo mập tầm bốn, năm tuổi. Nhắc thấy Triệu Trường Ninh đã gọi nàng: “Cậu!” Nài ni Trường Ninh bế nó.

Bên cạnh tảng thịt nhỏ là một nam tử trẻ tuổi mặc mặc trực chuyết màu xanh, sắc mặt hơi lộ vẻ gầy gò nhợt nhạt, người này là tam tỷ phu của nàng.

Ba người thỉnh an Đậu thị, nhị tỷ Triệu Ngọc Như nói: “Trên đường tình cờ gặp được tam muội và muội phu, nên mới tới cùng nhau.” Lại liếc thấy Triệu Trường Ninh đứng bên cạnh, ánh mắt lóe sáng, “Đệ đệ đã cao thế này rồi, ta thấy còn cao hơn mẫu thân đến nửa cái đầu.”

Đậu thị cười không khép nổi miệng, Trường Ninh giống cha, đương nhiên là cao hơn bà nhiều. Bà nói: “Đừng đứng chỗ gió lùa nữa, vào trong rồi nói chuyện.”

Mấy nữ quyến bọn họ tiến vào gian thứ phía tây, để lại Trường Ninh ôm thẳng cháu ngoại béo mập, nói chuyện cùng tam tỷ phu.

Tam tỷ phu Hứa Thanh Hoài cũng là người đọc sách, tuy phụ thân hắn là tiến sĩ, nhưng hắn đọc sách đến bây giờ vẫn chỉ là một tú tài, gia sản cũng bị phá sạch. Vì Triệu Trường Ninh là cử nhân, hắn cảm thấy trước mặt Triệu Trường Ninh không ngóc đầu lên nổi, cứ hể trả lời câu hỏi của Triệu Trường Ninh là lại cung kính đứng lên, sau đó mới chấp tay nói.

Triệu Trường Ninh thấy mà đau đầu, cười bảo: “Tam tỷ phu không cần khách sáo, cứ ngồi xuống nói chuyện.”

Cậu em vợ không câu nệ, nhưng hắn thì có, vội vàng ôm quyền nói: “Học vấn của đệ cao hơn ta, vẫn nên cung kính. Nghe nói đệ còn sắp tham dự kỳ thi mùa xuân năm sau, tỷ phu phải chúc đệ đỗ đạt mới đúng.” Hứa Thanh Hoài gọi người đưa lên bánh trái và một con chim trĩ. Gia cảnh hắn bình thường, cũng không tìm đâu ra thứ tốt, bản thân nhìn lại cũng thấy ngượng ngùng, nói: “Chờ đệ thi đỗ rồi, tỷ phu sẽ tặng đệ một hồng bao lớn.” Chúc cử nhân là đồng hương với hắn, thấy hắn xách chim trĩ tới Triệu gia, còn cười nhạo: “Cậu em vợ nhà người nếu đậu được, thì cũng đậu từ lâu rồi! Hay là cho ta con chim trĩ này đi!” Chim trĩ là điềm báo tốt lành.

Hứa Thanh Hoài giận đỏ mặt đáp lại hắn: “Sao em vợ ta lại không đỗ được chứ, nhân phẩm lẫn tài hoa của hắn đều vô cùng tốt!” Vì chuyện dẫn nước vào điền trang, đã xảy ra mâu thuẫn âm ỉ với nhà Chúc cử nhân một trận, quan huyện lại thiên vị cho Chúc cử nhân. Hứa Thanh Hoài cực kỳ hận bản thân chỉ là một tú tài. Chúc cử nhân kia chẳng qua chỉ muốn trêu chọc hắn, cười cười vài cái liền quay vào trong uống trà.

Lúc này Triệu Thừa Nghĩa vừa từ chính phòng quay về, vội vàng ôm lấy cháu ngoại đi chơi, Hứa Thanh Hoài đương nhiên phải ra mắt nhạc phụ. Triệu Trường Ninh không nói chuyện với hắn nữa, sợ vị tỷ phu này cúi chào nàng đến cong cả lưng, người đọc sách thú vị như vậy đây, lấy công danh mà luận bối phận.

Trường Ninh vừa bước vào nhà trong, đã nghe thấy tam tỷ Triệu Ngọc Diệu hỏi chuyện hôn sự của nàng: “Năm nay đệ đệ đã mười bảy, người em chú của con cũng đã có hai đứa nhỏ, sao đệ đệ còn chưa chịu thành thân?”

Sắc mặt Đậu thị cứng đờ, nhưng vẫn nhanh chóng tìm ra lý do thoái thác: “Phụ thân con nghĩ, đợi thằng bé đậu tiến sĩ rồi hẵng bàn chuyện hôn sự, lúc đấy thân phận sẽ khác. Bằng không chỉ là một cử nhân, các tiểu thư nhà thế gia sợ rằng không vừa mắt nó.”

Triệu Ngọc Diệu liền nói: “Hóa ra là có ý này, con còn nghĩ nếu đệ đệ chưa có ai làm mai, con sẽ chọn lựa vài cô nương tốt, cũng vừa đến tuổi cập kê.”

Triệu Trường Ninh nghe được cuộc trò chuyện của mẫu thân và tỷ tỷ, trong lòng hơi bức bối, nàng mới mười bảy mà! Sao ai cũng bắt đầu lo nghĩ chuyện thành thân thay nàng rồi, lại còn chọn sẵn vài cô nương nữa chứ.

Thấy Trường Ninh bước vào, hai người tỷ tỷ thân thiết kéo nàng ngồi xuống.

Triệu Trường Ninh hỏi Triệu Ngọc Như: “... Sao không thấy nhị cô gia cùng về với tỷ?”

Trường Ninh vừa nhắc đến việc này, sắc mặt Triệu Ngọc Như liền tái nhợt, người cũng thất thần. Trường Ninh nhíu mày hỏi nàng: “Có phải nhị tỷ phu lại bạc đãi tỷ không?”

Người nhị tỷ phu này không thèm để nhà nàng vào mắt, nhị tỷ lại không có con trai, hắn trước nay luôn đối xử tệ bạc với nhị tỷ.

Tĩnh tĩnh tam tỷ Triệu Ngọc Diệu mạnh mẽ hơn hẳn nhị tỷ mềm yếu, uống một ngụm trà rồi nói: “Vừa nhắc đến chuyện này là bức mình! Nha đầu bên cạnh nhị tỷ là Hỷ Nhi đã sớm có hôn ước với con trai độc nhất của Trình quân sự trong nhà, ai mà biết nhị tỷ phu lại nhìn trúng nàng ta, đòi cùng nàng ta lên giường. Nhị tỷ cầu xin hắn đừng thu nạp, lại bị nhị tỷ phu dùng lý do không sinh được con mà nhiếc móc một trận, mắng nàng vô dụng còn hay đổ kỵ, sau đó vẫn thu nạp Hỷ Nhi rồi.”

“Thứ chó má này, lại dám có ý đồ với Hỷ Nhi!” Đậu thị suýt nữa vỗ nát cái bàn, Hỷ Nhi là nha đầu hồi môn của Triệu Ngọc Như, thấy nữ nhi bắt đầu khóc thút thít, bèn ôm lấy nhị nữ nhi vào lòng, xót xa rơi nước mắt: “Con gái ta thật đáng thương! Khi còn làm tiểu thư ở nhà, con là đứa yếu đuối nhất. Nhưng việc này không nhận được cũng phải nhận, nếu bị đuổi về nhà, cả đời này con sẽ bị người ta chỉ trích, cửa lớn cũng không ra nổi một bước. Con lại không có con, mẹ có muốn phân bua giúp con cũng không tìm nổi cái cớ nào.”

“Tỷ tỷ lo liệu việc nhà, có chỗ nào làm không tốt đâu!” Triệu Ngọc Diệu nghĩ đến mà tức, tuy gia cảnh nhà tú tài nàng gả vào không bằng nhị tỷ, lại còn thi cử nhiều năm không thành. Nhưng năm đầu nàng đã sinh được con trai, lại nắm chắc lấy đồ hồi môn cùng vài trăm mẫu ruộng trong nhà, tuy không được phú quý, nhưng vẫn sống thoải mái, mẹ chồng cũng không dám tùy tiện tỏ thái độ với nàng. Vẫn là nhị tỷ số khổ nhất.

Triệu Trường Ninh nghe đến đây thở dài một hơi, đi tới ôm nhị tỷ vào lòng: “Tỷ tỷ đừng khóc, nếu quả thật không nhận được nữa, đệ sẽ tới tận nhà chống lưng cho tỷ, bằng không còn cần người đệ đệ này làm gì?”

Dựa vào lòng người đệ đệ duy nhất, Triệu Ngọc Như nắm chặt lấy vạt áo nàng khóc không thoi: “Ninh nhi, tỷ thà bị bỏ, cũng không muốn chịu cục tức này... Cái thứ lòng dạ rắn rết đó, hắn đã ngu với toàn bộ nha đầu trong phòng! Tỷ tỷ... tỷ tỷ thật sự rất cảm hận!”

Đậu thị há miệng, lại không tiện khuyên nữ nhi thêm điều gì, theo bà, chuyện bị chồng bỏ còn khổ hơn cả cái chết.

Triệu Trường Ninh nghĩ đến hồi nhỏ, nhị tỷ là người dịu dàng nhất, lúc nàng bị ốm còn kiên nhẫn dứt cho nàng từng thìa canh. Nàng mới hai mươi mốt thôi! Ngần ấy thời gian, sao nhìn nàng còn tiêu tụy hơn cả Đậu thị. Trường Ninh cầm lấy bàn tay Triệu Ngọc Như, kiên định nói với nàng: “Khi nào tỷ tỷ không muốn chịu đựng nữa, thì hãy quay về nhà, chỉ cần đệ đệ còn cơm để ăn, sẽ không thiếu phần của tỷ.”

Tam tỷ Triệu Ngọc Diệu cũng ở bên cạnh nói: “Đúng đấy nhị tỷ, dầu gì trong nhà vẫn còn đệ đệ làm chỗ dựa cơ mà.”

Bên ngoài truyền đến tiếng huyền náo, là Ngọc Thiên vừa đi hái vài cành mai trở về. Nghe nói hai tỷ tỷ quay về nhà bèn chạy như bay vào phòng trong. Vì nàng là muội muội nhỏ nhất, hai người tỷ tỷ cũng đặc biệt thương yêu, nhị tỷ tặng nàng một chiếc vòng tay bằng vàng, tam tỷ thì tặng châu hoa cài tóc. Ngọc Thiên nép vào lòng Đậu thị, nằng nặc đòi buổi tối sang chỗ Viện nhi chơi.

Triệu Trường Ninh thấy nàng vẫn chưa ra dáng vẻ gì, bèn nói: “Muội rúc vào lòng mẫu thân làm gì, hôm nay đã luyện thù chưa?”

“Không cần huynh phải lo!” Triệu Ngọc Thiên vui đầu vào lòng Đậu thị, “Cả ngày chỉ biết quở trách muội, có phải muội không nhớ luyện đâu!”

Thấy Đậu thị ôm lấy Ngọc Thiên, hỏi tay nàng có lạnh không, Triệu Trường Ninh chỉ biết thở dài, thôi, nàng còn biết quan vị muội muội này thế nào đây. Đúng lúc nha đầu tiến vào bẩm báo, nói bên ngoài có một nô bộc tìm nàng, nàng mới bước ra khỏi phòng.

Đang đợi trước cửa là gã sai vặt hầu hạ nàng, Đồng nhi. Thấy nàng bước ra liền nói: “Đại thiếu gia, phòng sự vụ xảy ra cãi vã, lão thái gia đang tiếp khách không rảnh rồi, quân sự sai tiểu nhân tới mời ngài qua đó.”

Đang là đầu năm mới, phòng sự vụ lại xảy ra chuyện gì? Triệu Trường Ninh ừ một tiếng hỏi Đồng nhi: “Có biết là âm ỉ chuyện gì không?”

Đồng nhi đáp: “Có một kẻ tên Tề Tam tới đòi bạc, nói là phủ chúng ta có người đã hứa cho hắn vay, mặt dày la lối om sòm, nhị thiếu gia, tam thiếu gia cũng tới đó rồi.”

Triệu Trường Ninh để hán đi trước dẫn đường, phòng sự vụ ở tiền viện, lúc Trường Ninh tới nơi đã thấy vài nam tử mặc áo khoác bông, đội mũ Lục hợp² ở đó. Trong đó có một kẻ để chòm râu hai hàng, vừa thấy Trường Ninh mắt liền sáng lên: “Đại thiếu gia, cậu tới rồi! Chỗ ta đang cần tiền gấp, bạc cậu hứa cho chúng ta mượn đâu?”

Triệu Trường Ninh nghe đến đây khẽ nhủ mày. Mượn bạc? Nàng có hứa cho ai mượn bạc bao giờ đâu. Vị Tề Tam này sao vừa nhìn thấy nàng đã hỏi mượn bạc nàng rồi? Nàng nhìn quanh phòng sự vụ một lượt, phát hiện về mặt những người ở đây đều có chút kỳ quái, nhìn nàng chòng chọc không nói gì cả.

Trong lòng nàng lộp bộp một tiếng, thầm nghĩ sợ là không ổn rồi.

Triệu Trường Hoài phui phui áo choàng bước tới, nhìn Triệu Trường Ninh nói: “Đại ca, mấy người này đến tìm huynh đấy. Bọn họ nói huynh đã hứa hẹn cho họ mượn bạc, mỗi tháng tiền lãi năm phần. Ban đầu đệ cũng không tin, vừa rồi quân sự lấy sổ sách ra xem, mới biết huynh đã dùng đổi bài lấy bạc đi, còn cho bên ngoài vay hơn một ngàn lượng... Có điều đại ca, sao huynh lại làm ra chuyện hồ đồ như thế, đây há chẳng phải là... làm mất mặt gia tộc hay sao.”

Triệu Trường Tùng cũng tiến lên một bước nói: “Huynh trưởng, ban nãy nghe chuyện đệ cũng rất kinh ngạc, bình thường thái độ làm người của huynh được tổ phụ tán dương nhất, sao giờ lại gây ra chuyện thế này?”

Trường Ninh đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó mới nở nụ cười. Nàng chậm rãi tiến tới trước mặt Triệu Trường Hoài, dán mắt vào hắn hỏi: “Tại sao ngươi không chịu buông tha cho ta?”

Triệu Trường Hoài nhìn thẳng vào mắt nàng, nói: “Lời này của đại ca là sao, cái gì mà không buông tha cho huynh? Chuyện này không hề liên quan tới đệ.”

Triệu Trường Ninh thấp giọng nói: “Lần làm bị thương khuỷu tay ta, ngươi thật sự nghĩ rằng ta không biết là ngươi có ý? Ngươi lừa được tổ phụ, chẳng lẽ cũng lừa được cả ta? Hay tự bản thân ngươi cảm thấy lần đó là ngoài ý muốn?”

Triệu Trường Hoài đứng đứng nhìn nàng: “Đệ không hiểu huynh trưởng có ý gì, có điều chuyện cho vay nặng lãi lần này, đệ nghĩ trước tiên vẫn nên bẩm báo rõ ràng với tổ phụ mới phải.”

“Lời này của nhị ca đệ thấy rất đúng, việc này đương nhiên phải bẩm báo rõ với tổ phụ.” Khó có dịp Triệu Trường Tùng và Triệu Trường Hoài đứng chung một chiến tuyến. Chỉ cần nhớ đến chuyện Triệu Trường Ninh cướp mất Đỗ cô nương, trong lòng hắn liền cảm thấy hậm hực. Nhược điểm của Triệu Trường Ninh đã rơi vào tay hắn, đương nhiên là phải nắm thật chặt rồi.

Triệu Trường Ninh lạnh lùng nhìn hai người, sau đó ánh mắt nàng thay đổi, nàng thần nhiên nói: “Lúc này không thích hợp làm phiền tổ phụ, hôm nay là đầu năm mới, ông lại đang tiếp khách, làm lớn chuyện mọi người đều không còn lòng dạ ăn tết nữa. Nếu mấy vị đây đã xác nhận là ta cho vay nặng lãi, đầu tiên giữ lại lời khai của bọn họ cùng sổ sách của phòng sự vụ. Ta sẽ quay về lấy đổi bài và sổ sách phòng mình tới đối chứng. Buổi tối sẽ bẩm báo với tổ phụ việc này.”

Triệu Trường Tùng nghe thế liền cười khẩy: “Ta thấy huynh trưởng đang muốn rửa sạch tội chứng thì phải? Chuyện này phải báo ngay cho tổ phụ mới đúng, Lý quân sự, ngươi còn không nhanh đi mời tổ phụ tới đây.”

“Không được đi!” Triệu Trường Ninh cương quyết quát dừng, Lý quân sự không dám động đây, dù sao trong tay Triệu Trường Ninh còn đang giữ đổi bài.

“Quân sự trong nhà này đâu phải để cho huynh sai khiến.” Triệu Trường Tùng trừng mắt nhìn nàng, “Huynh trưởng, huynh có tư cách gì sai bảo hắn? Huynh gây ra chuyện thế này, chẳng lẽ còn cấm chúng đệ nói ra? Hành động này của huynh, đúng là không thể làm người ta tin phục.”

“Nhị đệ, ta không ngại nói với đệ thế này.” Triệu Trường Ninh ngoảnh đầu lại, cười một tiếng, “Che dấu tội chứng thì thế nào? Ta nói không được đi là không được đi, chung quy ta mới là đích trường tôn trong nhà này. Nếu đệ thấy bất mãn...” Ngừ khí xoay chuyển, “thì có tư cách gì phản đối?”

Nàng mặc kệ hẳn có phục hay không, Triệu Trường Tùng cứ om sòm như vậy, không phải nàng làm cũng sẽ trở thành nàng làm, thậm chí còn khiến cho trong nhà gà bay chó sủa, Trường Ninh tuyệt đối không thể khoanh tay đứng nhìn.

Dù sao nàng mới là đích trường tôn của Triệu gia, bọn họ dù không phục cũng phải phục!

Ninh Ninh ngầu quá!!!! $O(\geq \nabla \leq)O$

Chú thích:

(1) Hoa văn Bảo chữ: một loại hoa văn trang trí trên gốm sứ, xuất hiện trên bát sứ Thanh hoa thời nhà Nguyên.

(2) Mũ Lục hợp: còn gọi là mũ Lục hợp nhất thống, mũ nồi, dùng sáu mảnh vải ghép thành, đa phần là dân chúng bách tính dùng, tương truyền do Minh Thái tổ sáng tạo, ngụ ý thiên hạ quy về một mối.

Bạn đang đọc truyện *Địch Trường Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Trường Ninh không quan tâm Triệu Trường Tùng muốn thế nào nữa, nàng giao phó chuyện ở phòng sự vụ xong, lập tức trở về Đồng sương phòng, gọi Cố nhũ mẫu tới hỏi chuyện.

Đôi bài trong nhà vẫn luôn do bà cất giữ.

Cố nhũ mẫu nghe xong chuyện vô cùng hoảng hốt. Đại thiếu gia ở bên ngoài cho vay nặng lãi? Làm sao có thể chứ. Không đi đường thẳng, lại luôn cúi xu nịnh, đây là việc Triệu lão thái gia căm ghét đến tận xương tủy. Ông là ngôn quan, cả đời đều cương trực liêm chính, đại thiếu gia vô cùng rõ điểm này, chắc chắn nàng sẽ không làm như vậy.

“Ta cũng biết có kẻ muốn hại mình.” Triệu Trường Ninh cầm đôi bài trong tay, trời đã nhá nhem tối, ánh nến chỉ chiếu lên thư án trước mặt nàng, những nơi khác dường như đều chìm trong bóng đêm tĩnh mịch. Nàng không lộ vẻ mặt, chỉ tiếp tục nói, “Vấn đề là ai muốn hại ta. Đôi bài này nhũ mẫu chưa từng đưa cho ai, tất cả nha đầu và nô bộc từng vào phòng người đều gọi tới tra khảo đi. Cũng gọi cả bà bà trông viện lại hỏi mấy ngày nay có những ai tới đây. Nhị tỷ và tam tỷ đều ở chỗ mẫu thân, tạm thời đừng quấy rầy họ. Người đem việc này báo cho phụ thân, nhờ ông phái thêm người trợ giúp.”

“Vậy ngài...” Cố nhũ mẫu hơi chần chừ, Trường Ninh giao cả mấy việc này cho bà, vậy nàng định làm gì?

“Ta phải đến chỗ tổ phụ.” Triệu Trường Ninh thu lại đôi bài và sổ sách trong phòng, gọi Tứ An từ tiến vào khoác thêm áo choàng cho nàng, “Trong viện này sẽ do nhũ mẫu trông chừng, bà là người ta tin tưởng nhất.” Trường Ninh cầm lấy tay Cố nhũ mẫu, nếu đến cả Cố nhũ mẫu nàng cũng không tin, vậy thì không biết có thể tin ai được.

Cố nhũ mẫu tiễn nàng đi xa, đứng dưới mái hiên dõi theo một hồi lâu. Tức khắc bà gọi hai đại nha đầu Hương Chuyên và Hương Phi tới, đem toàn bộ nô tài lớn nhỏ trong viện tập trung lại, kiểm tra cẩn thận từng người.

Ở chính phòng Triệu lão thái gia đang nói chuyện cùng vài người con trai, ông đã biết việc này, thật ra cũng không giấu diếm bao lâu. Vừa chập tối, quân sự phòng sự vụ đã bùng nổ sách tới. Triệu lão thái gia nhìn sổ sách, rất lâu vẫn không nói chuyện, tính tình của đứa trẻ Trường Ninh này ông hoàn toàn có thể tin tưởng, bằng không sẽ không giao đôi bài cho y giữ. Nhưng trong lòng ông cũng không chắc chắn, bản thân có thật sự hiểu hết mấy đứa cháu của mình. Thậm chí Triệu Trường Ninh còn vượt ra khỏi dự liệu của ông.

Lý quân sự vì bản thân không làm tròn bổn phận, môi cũng có chút run rẩy: “Vi là năm mới, chỗ cần dùng bạc trong phủ nhiều, cho nên tiểu nhân không nghĩ ngờ gì... Huống hồ đại thiếu gia cần bạc, chúng nô tài cũng không dám không đưa. Cuối cùng không chú ý chỉ ra hơn một ngàn lượng. Là lỗi của tiểu nhân, chưa kịp thời bẩm báo chuyện này cho lão thái gia biết.”

Triệu lão thái gia lại rất bình tĩnh, thậm chí còn bình tĩnh hơn Lý quân sự nghĩ rất nhiều. Ông đặt sổ sách xuống nói: “Nếu đã như vậy, gọi Trường Ninh tới cho ta.”

Nha đầu trong phòng thưa vâng rồi rời đi. Chưa được bao lâu, hai người Triệu Trường Hoài, Triệu Trường Tùng cùng nhau tiến vào. Trước tiên chấp tay thỉnh an Triệu lão thái gia, Triệu Trường Hoài nói trước: “Tổ phụ, chuyện huynh trưởng cho vay nặng lãi, chúng con ở phòng sự vụ đã được nghe rồi. Đang là lúc năm mới, họ hàng thân thích lui tới nhiều, và lại năm sau huynh trưởng còn phải thi cử. Con thấy chuyện này nên giải quyết thận trọng, tránh để cho người ngoài bàn tán. Âm thầm nghiêm phạt huynh trưởng là đủ rồi, không thể để lộ ra quá nhiều.”

“Nhị ca nói vậy cũng khách khí quá.” Triệu Trường Tùng lại rất kiên quyết, “Con thấy việc này tổ phụ cần suy tính kỹ hơn, không thể bao che dung túng. Cho dù huynh trưởng phải tham gia khoa khảo thì sao chứ, phẩm hạnh không đoan chính, thế nào cũng là một tên tham quan hại nước hại dân. Tổ phụ cả đời chính trực liêm minh, há lại để y phá hư danh tiếng?”

Triệu lão thái gia nhắm hai mắt lại, trong lòng đột nhiên cảm thấy buồn bực.

Triệu Thừa Liêm vốn ngồi ở một bên nghe, vì tét nhất không cần đến Chiêm sự phủ, ông mới có chút thời gian rỗi rảnh. Lúc này mới đứng dậy nói: “Phụ thân, Trường Ninh rốt cuộc vì sao lại cho vay nặng lãi, việc này con không tính toán, dù sao cũng mới hơn một ngàn lượng bạc mà thôi. Cái con muốn nói là đổi bài trong nhà, quả thực không thể đặt trong tay Trường Ninh được. Sợ rằng đứa nhỏ này còn quá non nớt, chưa hiểu được nặng nhẹ của sự tình.”

“Hôm nay huynh trưởng đã có thể phê trương uy phong đích trưởng tôn, sao có thể dễ dàng giao ra đổi bài?” Triệu Trường Tùng cười nhạt. Chuyện chiều nay ở phòng sự vụ hẳn vẫn nhớ. Đáng vẻ kiêu ngạo của Triệu Trường Ninh, như muốn đánh thẳng lên mặt hắn vậy!

Triệu lão thái gia nói: “Tất cả đừng nói nữa, đợi ta hỏi Trường Ninh xong sẽ bàn tiếp.”

Triệu lão thái gia dù sao cũng là trưởng gia tộc, ông vừa lên tiếng, mọi người tự nhiên đều ngậm miệng.

Sau đó không lâu bên ngoài có người thông truyền: “Đại thiếu gia tới.”

Rèm cửa đẩy ra, một luồng gió lạnh từ bên ngoài len lỏi vào. Triệu Trường Ninh đưa áo choàng cho Tứ An bên cạnh, nàng nhìn lướt qua những người trong phòng, nhị thúc, tam thúc, tứ thúc đều có mặt, hai người Triệu Trường Hoài Triệu Trường Tùng không ngoài dự liệu cũng ở đây. Vừa nhìn là biết trong phòng có chuyện gì, Trường Ninh đầu tiên đi tới trước mặt Triệu lão thái gia thỉnh an: “Tổ phụ, con tới rồi.”

“Tới rồi à.” Triệu lão thái gia nâng mắt, có biết ta gọi con tới vì chuyện gì không?”

“Con biết.” Triệu Trường Ninh nói: “Chuyện cho vay nặng lãi không phải do Trường Ninh làm, có điều con cũng mang sổ sách trong phòng mình đến, mong tổ phụ xem qua để chứng minh sự trong sạch.”

“Trong sạch?” Triệu Trường Tùng cười khẩy, “Lời này của huynh trưởng đúng là nực cười, huynh lấy sổ sách trong phòng mình ra để chứng minh trong sạch, há chẳng phải tùy huynh bịa đặt thế nào cũng được sao? Việc chính xác huynh nên làm, là giao ra đổi bài quân gia, lại đem chuyện bản thân đã cho vay nặng lãi thế nào, đã làm gia tộc hổ thẹn thế nào kể rõ ngọn ngành cho mọi người cùng biết.”

Triệu Trường Hoài tuy ôn hòa, lực sát thương lại mạnh hơn Triệu Trường Tùng rất nhiều, giống như từng mũi dao âm thầm găm lấy nàng: “Sổ sách trong phòng sự vụ, còn cả mấy kẻ đến tận nhà đòi tiền, nhân chứng vật chứng đều đủ. Đệ vốn nghĩ đây là lần đầu đại ca phạm lỗi, đại phòng quả thực là túng thiếu tiền bạc, hành động này của đại ca có thể hiểu được, khiến trách qua loa là đủ rồi. Chẳng ngờ đại ca lại không chịu thừa nhận, so với việc cho vay nặng lãi càng làm người ta thất vọng hơn.”

Triệu lão thái gia thờ dài: “Trường Ninh, ngươi nghe những lời này bản thân cảm thấy sao?”

Tổ phụ không phải hoàn toàn tin tưởng nàng, nhân chứng vật chứng đủ cả, cho dù muốn tin cũng không tin được. Triệu Trường Ninh rõ ràng đã lường trước, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy mùi vị phức tạp. Nàng bình thần mà rằng: “Lời của ta còn chưa nói hết, hai vị đệ đệ đã vội vàng định tội cho ta rồi, kẻ cũng thật lạ.”

Triệu Trường Ninh chấp tay thưa: “Tổ phụ nghe xong chuyện này có cảm thấy kỳ quái không? Nếu đúng là con cho vay nặng lãi, hà tất con phải nói cho đối phương biết thân phận cùng nơi ở của mình, chẳng lẽ con lại dẫn đến mức bảo người ta đến tận nhà lấy tiền, để cho người phát hiện ra điều bất thường, nghiêm khắc trừng phạt con một trận hay sao?”

Triệu Trường Tùng tiếp lời: “Ai biết được có phải huynh lấy thân phận đích trưởng tôn của Triệu gia để áp chế bọn chúng, sợ chúng không phục sẽ quỵ tiền của huynh.”

Trường Ninh căn bản không hề sợ hãi, chậm rãi đáp: “Nếu đã giống với lời nhị đệ nói, vậy phần sau lại càng kỳ quái. Mấy người họ vừa nhìn thấy ta, đã lập tức nhận ra ta ngay. Nhưng một hai tháng nay ta đều ở trong phủ đọc sách, không hề bước chân ra khỏi cửa, càng chưa nói tới việc từng gặp bọn họ. Vậy rốt cuộc bọn họ đã gặp ta ở đâu? Hay là gọi tất cả chúng tôi đây hỏi thử xem”

Triệu Trường Tùng nhất thời nghẹn họng, phát hiện người này tư duy vô cùng nhạy bén, hơn nữa rất giỏi phân tích, đi sâu vào tầng tầng lớp lớp.

Vậy mà có thể bắt bẻ cho hắn không nói ra lời.

“Những điều này đúng là kỳ lạ, nhưng tiền đích xác đã dùng đổi bài lấy đi, cái này thì không làm giả được.” Triệu Trường Hoài bèn giúp hắn một tay, “Nếu huynh trưởng không thể giải thích việc này, không lấy ra được bạc, có nói nhiều thế nào chẳng nữa cũng chỉ là ngụy biện mà thôi.”

“Những việc này mà đệ cũng có thể gọi là ngụy biện, nhị đệ quả nhiên là cao thủ rồi, ta xin bái phục.” Triệu Trường Ninh nhìn về phía Triệu Trường Hoài.

Khóe miệng đối phương khẽ căng ra, tránh né ánh mắt của nàng. Triệu Trường Ninh đã thực sự tức giận. Đúng là một kẻ không dễ đối chọi.

“Nếu tổ phụ không tin tưởng con, có thể nhanh chóng thu hồi đổi bài của con về trước.” Triệu Trường Ninh quỳ xuống trước mặt Triệu lão thái gia, nâng đổi bài lên, “Vật này ở trong tay con như khoai lang nóng bỏng. Lúc người trao cho con, con chưa từng nghĩ sẽ dùng nó để làm gì, con cũng sẽ không

làm gì cả. Hôm nay huyền nào đến huynh đệ bất hòa, nguyên cố cũng là từ đôi bài này ra.”

“Thứ ta đã cho đi, chưa bao giờ có đạo lý nhận về!” Triệu lão thái gia trừng lớn mắt.

Những lời vừa rồi của Triệu Trường Ninh, lẽ nào ông không nghe ra được điều khả nghi trong đó.

Chuyện này chỗ nào cũng bất thường, chắc chắn không đơn giản. Trường Ninh nói mồm mồm của tai họa là ở đôi bài kia, hiển nhiên đang ám chỉ điều gì. Bởi vậy nàng dùng chiêu này lấy lui làm tiến.

“Chuyện này không thể bỏ qua dễ dàng, cho dù không phải con, cũng phải tìm cho ra kẻ đó. Mấy người hôm nay giữ lại đều gọi đến cả cho ta, quản sự phòng sự vụ, nô bộc cùng tiến vào đây, tra hỏi thật cẩn thận.” Triệu lão thái gia thể hiện uy nghiêm của trưởng gia tộc, vẻ mặt lạnh lùng nói, “Bất luận là ai cho vay nặng lãi, gây ra chuyện thế này, Triệu gia trước nay chưa từng có tiền lệ. Từ lâu ta đã nói, làm những chuyện không đúng đắn, ta chắc chắn sẽ đánh gãy... kẻ nào cũng đừng hòng trốn thoát!”

Chuyện này quả thực có liên quan rất lớn với nàng. Trường Ninh lẳng lặng đứng bên cạnh Triệu lão thái gia, đứng thẳng tắp.

Nàng biết Triệu lão thái gia không thích những lời vừa rồi nàng nói, không thích bày mưu tính kế. Ông thích trong nhà hòa thuận, không có những tâm tư thừa thãi, vậy mà không được như nguyện, Triệu gia cứ một mực không chịu bình yên. Nàng cũng muốn biết rốt cuộc là ai làm, chuyện vay nặng lãi... chắc chắn đã có người ra tay, mà người này tuyệt đối không phải Triệu Trường Hoài hay Triệu Trường Tùng.

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23

Chưa đến nửa đêm, Triệu lão thái gia đã thăm vấn xong đám người ở phòng sự vụ, còn cả mấy tên lưu manh đến tận cửa đòi tiền. Người trong phòng sự vụ đương nhiên là nhìn đôi bài nói chuyện, nô bộc nha đầu của đại phòng không phải ai cũng quen biết, chỉ nói là do một kẻ lạ mặt tới lấy. Về phần mấy tên lưu manh kia lại càng đơn giản hơn, bọn chúng không biết gì cả, người cho vay bảo với chúng rằng, nếu cần bạc thì tới Triệu gia tìm Triệu đại thiếu gia mà lấy, còn nói cho chúng biết dáng dấp của Triệu đại thiếu gia trông thế nào.

Vẫn là vấn đề từ đôi bài trong tay Triệu Trường Ninh. Lúc Trường Ninh thấy được thăm vấn không ra kết quả, thân thể bất giác lạnh lẽo, mà ánh mắt của Triệu lão thái gia lại càng thêm trầm trọng.

Triệu Trường Ninh quét mắt qua hai người đệ đệ một lần nữa, vẻ mặt hai người này không có gì bất thường, chẳng qua chỉ là giận dữ bìm leo mà thôi. Cho dù chúng có đổ thêm dầu vào lửa, cũng chắc chắn không phải kẻ chủ mưu. Hai kẻ này đâu có ngốc, bằng không nếu tra ra được người cho vay nặng lãi là bọn họ, há chẳng phải tự rước họa vào thân hay sao.

Nàng thông thả bước ra phía ngoài, hỏi Tứ An: “... Phía đại phòng đã chuyển lời tới chưa?”

Tứ An nhìn ánh mắt của đại thiếu gia hiện lên vẻ lo lắng, sắc mặt của nàng rất khó coi. Nếu không truy ra được kẻ đó, cuối cùng người bị phạt cũng chỉ có mình nàng mà thôi. Hơn nữa chuyện đôi bài... chỉ có người của đại phòng mới có thể tiếp cận được, bất luận cuối cùng biết được là ai, đây cũng là phản bội.

Vô cùng tàn nhẫn, căn bản là không thèm đếm xỉa đến tiền đồ tương lai của đại thiếu gia.

“Vừa tới ban nãy, Cố nữ mẫu nói để ngài xử lý xong chuyện ở đây thì qua đó một chuyến.” Đến Tứ An cũng biết được việc này rất nghiêm trọng, đề thấp thanh âm, “Hình như nữ mẫu đã biết là ai...”

Tìm Triệu Trường Ninh nảy lên dữ dội, không thể khống chế. Nàng hít sâu một hơi: “Người bẩm báo với tổ phụ một tiếng, ta quay về trước đã.” Dứt lời sai bước về phía đại phòng.

Cố nữ mẫu đã đứng dưới mái hiên chờ nàng, bà đứng im bất động, khuôn mặt hiền từ chưa bao giờ nghiêm túc như lúc này. Triệu Trường Ninh theo bà vào phòng, ngập ngừng nhìn bà, gật đầu nói: “Cố nữ mẫu cứ nói đi, chuyện này ta vẫn có thể chấp nhận được.”

Cố nữ mẫu bèn thở dài một tiếng: “Vay lão nô sẽ nói. Đại lão gia đang hàn huyên cùng tam cô gia, nô tỳ không dám tới làm phiền họ, chỉ tự mình thăm vấn. Hạ nhân trong phủ chúng ta đều do ngài và lão nô tuyển chọn kỹ lưỡng, kỳ thật sẽ không xảy ra sai sót gì, ta đã thăm vấn từng người, phòng của ta không ai trong bọn họ có thể vào được. Họ cũng không dám vào... Chỉ có thất tiểu thư, thường hay lui tới viện của ngài lấy đồ đạc, hạ nhân cũng không dám ngăn nàng, bởi vậy có thể thuận lợi chạy khắp nơi.”

“Cũng không phải ta nói suông, vừa rồi âm thầm bắt mấy tên nô tài hầu hạ thất tiểu thư lại hỏi, một trong số chúng đã thừa nhận chuyện này. Không biết thất tiểu thư nghe được ở đâu, cho vay nặng lãi sẽ kiếm được lời, trong tay nàng lại không có bạc, liền nảy ra chủ ý đó. Định bụng thu lại tiền sớm một chút thì sẽ không có ai biết được...”

Triệu Trường Ninh càng nghe sắc mặt càng lạnh lẽo, nắm tay từ từ xiết chặt.

“Lão nô thâm nghĩ với tính tình và bản lĩnh của thất tiểu thư, không thể nào nghĩ ra việc cho vay nặng lãi được. Chắc hẳn đã có kẻ bày kế cho nàng, xúi giục nàng...” Giọng Cổ nhũ mầu càng lúc càng nhỏ dần.

Giúp người ngoài hại đến trên đầu ca ca của mình, thất tiểu thư... đúng là đã quá trốn! Bình thường có bao giờ đại thiếu gia bạc đãi nàng đâu chứ?

“Ta biết rồi.” Trường Ninh cố gắng không chế cho thanh âm ổn định, nàng nói: “Nhũ mầu, chuyện này đừng nói cho bên ngoài biết, ta đi tìm muội ấy.”

Cổ nhũ mầu trở mặt nhìn nàng bước ra khỏi cửa, khuôn mặt già nua tràn đầy bi ai, lòng cũng siết lại thật chặt.

Nữ quyền của đại phòng vẫn chưa ngủ, không khí năm mới rộn ràng, Đậu thị đang cùng vài người con gái ruột vừa cắt giấy vừa trò chuyện. Triệu Trường Ninh dừng lại từ đằng xa, nàng nhìn thấy đèn lồng đỏ lay động theo chiều gió, nhìn thấy trên khung cửa sổ, là hình bóng các nàng đang cười đùa. Gió lạnh từng cơn nhào tới người nàng, dường như sự ồn ào náo nhiệt kia không hề liên quan đến nàng vậy.

Trên lưng rất nặng, trên vai cũng rất nặng. Làm sao có thể vui vẻ? Phải vui về thế nào đây?

Nàng bước từng bước về phía phòng Đậu thị, chuyện vừa rồi đã cố gắng không kinh động đến họ, đến lúc này bọn họ vẫn chưa biết đã xảy ra chuyện gì.

Nha đầu vén rèm cho nàng, mùi hương thơm lừng của bánh ngọt và ẩm áp của lò sưởi bổ ập lấy nàng. Thằng cháu ngoại ba tuổi Tranh nhi đang nghịch ngợm bò tới bò lui trên giường lò, Đậu thị và nhị tỷ đồ dành thắng nhỏ ăn bánh. Tam tỷ lại đang sửa cách bện chỉ cho Triệu Ngọc Thiên: “Chỉ này phải bện như vậy...”

Ngọc Thiên cười hi hi nói: “Tam tỷ, làm vậy có thể bện được một con bướm thật sao?”

Đậu thị thấy nhi từ bước vào, mỉm cười tới kéo nàng ngồi xuống: “Ta nghe nói tổ phụ gọi con qua đó, có chuyện gì quan trọng sao?”

Triệu Trường Ninh lẳng lẳng xua tay với bà, tiến tới trước mặt Triệu Ngọc Thiên, đem cuộn chỉ nàng đang cầm trong tay rút ra. Sau đó mới hỏi: “Triệu Ngọc Thiên, muội có cảm thấy nên nói với ta chuyện gì không?”

Cuộn chỉ trong tay Triệu Ngọc Thiên bị lấy đi, nàng nhướn mày bất mãn nói: “Ca ca huynh làm cái gì vậy! Muội đang bện chỉ cơ mà. Có chuyện gì cứ phải nói vào lúc này sao? Lát nữa nói không được chắc?”

Triệu Trường Ninh bị thái độ dửng dưng của nàng chọc tức đến phát ghen. Thình lình vỗ mạnh vào chiếc bàn trước mặt nàng, đỏ mắt gằn giọng nói: “Muội đã gạt ta làm những chuyện tốt gì, nói rõ ràng ra cho ta!”

Triệu Ngọc Thiên bị nàng làm giật mình, bàng hoàng một hồi lâu. Triệu Trường Ninh tuy thường hay cằn nhằn, nhưng chưa bao giờ lớn tiếng quát mắng nàng như vậy. Tính tình nàng lại như thùng thuốc súng, vừa đụng vào liền phát nổ. Chẳng biết tại sao Triệu Trường Ninh đột nhiên xông tới mắng nàng, đầu năm mới, ai mà không vui về cơ chứ, lại cứ nhất định phải làm rối tung lên!

“Muội chẳng làm gì cả, cũng không hiểu huynh đang nói cái gì! Tại sao huynh cứ phải làm muội khó chịu như vậy mới được!” Triệu Ngọc Thiên đứng bật dậy, bị huynh trưởng khiển trách, viền mắt cũng hồng hồng. “Lúc nào huynh cũng ý mình là ca ca, cả ngày mắng mỏ muội. Muội thì làm sao nào? Muội thấy huynh mới là người xấu, chẳng trách nhị ca tam ca đều không thích huynh...”

“Thiên nhi, con đang nói gì vậy!” Đậu thị cảm thấy không đúng, lập tức quát nữ nhi ngừng lại.

Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao đột nhiên Trường Ninh lại nổi giận đến thế.

Trường Ninh đầu tiên là ngạc nhiên. Cho dù nàng cảm thấy muội muội này rất phiền phức, nhưng trước nay nếu giúp được thì nàng đều giúp, nếu lo được thì nàng sẽ lo. Không ngờ con bé có thể nói ra những lời làm tổn thương người khác đến vậy. Trong lòng tràn ra cảm giác đau đớn, sau đó nàng cười lạnh: “Đúng vậy, bọn họ đều không thích ta! Người khác không thích ta muội cảm thấy vui lắm sao, hà hề lắm sao? Như vậy muội đã vừa lòng chưa?”

Triệu Ngọc Thiên bị y nói cho cả mặt và cổ đỏ thành một mảnh: “Huynh đang nói cái gì vậy! Còn không phải huynh tức giận người ngoài, về nhà bèn trút cục tức lên người muội! Nói cho huynh biết, muội không nhận đâu!”

“Đúng vậy đệ đệ, rốt cuộc Ngọc Thiên đã làm sai chuyện gì, đệ nói ra để mọi người cùng bàn bạc. Đều là huynh đệ tỷ muội trong nhà, không nên nảy sinh hiềm khích mới phải.” Nhị tỷ Triệu Ngọc Như khuyên nhủ.

Hồi lâu Triệu Trường Ninh cũng không nói gì.

Đậu thị đi tới đỡ nàng: “Ninh nhi, có phải tổ phụ nói gì với con không?”

“Muội cảm đối bài trong phòng ta,” Triệu Trường Ninh thẳng thừng nhìn Triệu Ngọc Thiên, “còn lấy danh nghĩa của ta ở bên ngoài cho vay nặng lãi, đúng không?”

Triệu Ngọc Thiên thấy ánh mắt ca ca như mũi dao sắc lạnh, đột nhiên hình như nhớ đến điều gì, sắc mặt trắng bệch: “Muội... ca ca, huynh đang nói gì vậy?”

“Cái gì mà vay nặng lãi? Ngọc Thiên, con nói rõ ràng đi, chuyện ca ca con nói là thế nào?” Đậu thị cũng mơ mơ hồ hồ.

“Có người cầm đổi bài của con, ở bên ngoài lấy danh nghĩa con cho vay nặng lãi kiếm lời, bị tổ phụ phát hiện.” Trường Ninh nói, “Cố nhũ mẫu tra ra được là nô bộc của con bé gây nên.”

“Giờ ta hỏi muội một lần nữa, chuyện này một mình muội không làm được. Rốt cuộc là kẻ nào xúi giục muội!” Thanh âm của Trường Ninh ngày một lạnh lẽo.

“Muội...” Triệu Ngọc Thiên nhìn đáng vẻ nghiêm khắc của huynh trưởng, sao lại không nhận ra lần này mình đã phạm phải tội lớn, nằng trả lời rất gượng ép, “Cái gì mà cho vay nặng lãi, muội không biết!”

“Thất tiểu thư còn không chịu thừa nhận, vậy ta sẽ đưa nhân chứng đến.” Ngoài cửa truyền tới một giọng nói già nua, Cố nhũ mẫu dẫn theo một tên nô bộc cúi đầu thật thấp, cả người không ngừng run rẩy tiến vào. Đầu tiên khom người thỉnh an Đậu thị và các vị tiểu thư, Cố nhũ mẫu mới nói, “Thất tiểu thư sai hần cầm đổi bài đến phòng sự vụ lấy bạc, lại đem ra ngoài cho vay, có kẻ bởi vậy mà đến tận cửa ảm ỉ. Hôm nay lão thái gia đã biết chuyện, ban đầu còn tưởng do đại thiếu gia làm, vô cùng tức giận, nói là phải dùng gia pháp với kẻ cho vay nặng lãi này.”

Gia pháp? Triệu Ngọc Thiên lui về sau một bước, lòng dạ ngổn ngang, nằng lẩm bẩm trong miệng: “Sao lại phát hiện được? Ta... ta cũng chỉ mượn chút bạc để dùng, có phải không trả lại đâu... tại sao phải dùng đến gia pháp...”

Triệu Trường Ninh lạnh lùng nhìn nằng hồi lâu, các nữ quyến trong phòng thậm chí còn chưa kịp hoàn hồn. “Ai dạy muội làm thế?” Nằng hỏi lại một lần nữa.

Triệu Ngọc Thiên lúc này đã bắt đầu sụp đổ, túm chặt lấy ống tay áo Trường Ninh: “Ca ca, huynh phải cứu muội! Là Ngọc Uyển nói... nói cho bên ngoài vay nặng lãi, mỗi tháng có thể kiếm về hơn trăm lượng. Muội nghĩ năm sau huynh thi Hội cần dùng bạc, trong nhà chỗ nào cũng cần bạc. Muội cũng chỉ muốn giúp một tay thôi... ca ca. Muội không biết sẽ bị người ta phát hiện!”

“Muội không biết?” Ngự khí của Triệu Trường Ninh đã đè nén sự tức giận, nằng đã tức đến phát run, “Cuối năm kiểm tra sổ sách sẽ phát hiện ra ngay, muội lại không biết! Muội bảo là do Ngọc Uyển nói cho muội, được, trước đây lúc Ngọc Uyển dạy muội cách này, còn có người thứ hai ở đó không?”

Nếu Triệu Ngọc Thiên tùy tiện chỉ điểm người ta như vậy, người ta không những phủ nhận hoàn toàn, ngược lại còn nói là nằng vu khống. Nằng có thể làm gì được!

“Không có...” Triệu Ngọc Thiên hít một hơi, xám xịt nói, “Muội ở trong phòng của tỷ ấy, chỉ có hai người bọn muội... ngồi đọc thoại bản. Muội lấy danh nghĩa của huynh cũng vì hết cách, muội là nữ nhi, không thể có dính dáng đến chuyện này, và lại người ta cũng không chịu nghe muội... Ca ca, chẳng qua mới có hơn một ngàn lượng bạc, muội trả lại là được rồi. Không nghiêm trọng đâu nhỉ?”

Triệu Trường Ninh nhìn nằng cười lạnh, sau đó nằng lui về phía sau mấy bước, xoay người bước ra khỏi phòng Đậu thị.

Nằng là nữ nhi... không thể có dính dáng tới chuyện này. Vậy là nằng đã yên ổn rồi nhỉ, bất luận có chuyện gì, bất luận bên ngoài sóng to gió lớn thế nào. Trường Ninh bước trên đường, vầng trăng lưỡi liềm cuối chân trời hắt lên cái bóng nhàn nhạt, ánh trăng sáng trong như mặt nước. Nằng nghe thấy sau lưng dần dần huyền ảo, tiếng gió thổi trong màn đêm không ngừng quanh quẩn bên tai.

Mãi cho đến khi khung cảnh trước mặt nhòe đi, Trường Ninh mới phát hiện bản thân đã khóc tự bao giờ.

Sao lại khóc chứ? Có gì đáng để khóc?

Nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi, không nói ra được nỗi ám ức, Triệu Trường Ninh từ từ ngồi xổm xuống, khóc tới không thờ nổi.

Có một bóng người đứng ở phía sau cách nằng không xa, lẳng lặng nhìn nằng. Bóng trúc nhẹ nhàng lay động, góc áo của hần cũng bị thổi bay theo gió. Nét mặt hần mang theo một tia thương tiếc, nhưng hần không bước tới an ủi nằng, chỉ đứng đó dõi theo nằng.

Trường Ninh khóc đủ rồi rốt cục cũng đứng lên từ mặt đất, lau hết nước mắt, tiếp tục bình tĩnh đi về phía chính phòng. Nằng còn đang nức nở, nhưng nằng vẫn nhắc nhở bản thân mình, sau này sẽ không bao giờ khóc như vậy nữa.

Không bao giờ như vậy nữa.

Nằng vẫn còn một chuyện cuối cùng cần phải giải quyết.

Trong phòng của Đậu thị, Triệu Ngọc Thiên đã vận xoắn cuộn chỉ thành một nắm, tâm tư nằng rối bời. Nằng biết mẫu thân và tỷ tỷ đều đang nhìn mình, ánh mắt băng lạnh như đang tra khảo. Nằng ngẩng đầu hỏi Cố nhũ mẫu: “Nhũ mẫu, tổ phụ tức giận lắm sao? Có phải muốn dùng đến gia pháp... Sao ca ca lại bỏ đi như vậy, huynh ấy đi đâu, huynh ấy không định giúp ta sao?”

Cố nhũ mẫu bình tĩnh nói: “Đây là đại tội làm nghịch tổ huấn, đương nhiên lão thái gia rất tức giận. Đại thiếu gia đến chính phòng, là để chịu phạt thay cho ngài.”

“Huynh ấy chịu phạt cho ta!” Triệu Ngọc Thiên đột nhiên đứng dậy từ giường lò, nằng cảm nhận được ánh mắt khiển trách của mẫu thân cùng hai người tỷ tỷ, “Ta... ta đâu có cần huynh ấy chịu phạt thay! Ta sẽ đi nói rõ với tổ phụ, tự ta sẽ chịu phạt.”

Cố nhũ mẩu chưa cả cáo lui đã rời đi, nghe được lời này bà mới quay đầu lại, Cố nhũ mẩu khinh miệt nhìn nàng, chậm rãi cười: “Thất tiểu thư, gậy gố này dài ba thước dày hai tấc*. Ngài cảm thấy, ngài chịu nổi một gậy sao?”

Giọng nói của bà vừa dịu dàng vừa mềm mại, lại giống như chứa sức nặng ngàn quân, làm cho Triệu Ngọc Thiên không nói ra lời, làm cho cả căn phòng yên tĩnh như đã chết.

“Lão nô cáo lui.” Cố nhũ mẩu khom người bước ra khỏi cửa.

Chú thích:

– 1 tấc = 10 phân = 3,33 cm

– 1 thước = 1/3 m = 33,33 cm

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Chính phòng đã khôi phục sự yên tĩnh, Triệu lão thái gia vừa đe dọa vừa dụ dỗ, đem mấy kẻ đến gây sự giải quyết gọn gàng. Bằng không chuyện này đồn ra, khả năng sẽ gây ảnh hưởng tới thanh danh Triệu gia. Mất thấy sắp đến thời điểm thi hội, lúc này không thể để xảy ra sự cố gì.

Triệu Trường Ninh mời Triệu lão thái gia đến thư phòng, nàng đứng trước mặt Triệu lão thái gia nói: “Ban nãy tôn nhi quay về, đã điều tra rõ chuyện này, do tôn nhi không tận tâm trông coi, để hạ nhân trong phủ là Toàn Không lên dùng dối bài, gây ra tai họa hôm nay. Tôn nhi xin nguyện chịu phạt, sau này chắc chắn sẽ quản giáo hạ nhân trong phòng mình nghiêm khắc hơn. Tên nô tài kia tôn nhi cũng đã sai người nhốt lại, chuẩn bị bán ra khỏi phủ.”

Dứt lời liền vén vạt áo quỳ xuống.

Triệu lão thái gia thở dài một hơi: “Có thật là như vậy?”

Triệu lão thái gia đương nhiên tin việc này không phải do Triệu Trường Ninh làm, nhưng chỉ là một hạ nhân thấp kém làm sao có thể to gan lớn mật như vậy, chỗ Trường Ninh đâu đến nổi một nô bộc cũng không phòng được.

“Lòng tổ phụ sáng như gương, chắc chắn hiểu nếu còn tiếp tục tra hỏi, sẽ không chỉ dính dáng đến đại phòng. Đầu tiên những kẻ đột nhiên tìm tới cửa rất khả nghi, rõ ràng không phải vì bạc, mà là tới gây sự. Nếu nói không có kẻ nào đứng sau sai khiến, chắc chắn người cũng sẽ không tin. Và lại cứ một mực phải là lúc này, quả thật dụng tâm hiểm ác.”

Triệu Trường Ninh từ tốn nói: “Chỉ cần thuận theo bọn chúng tiếp tục điều tra, sẽ tóm được ngay kẻ đứng sau giật dây. Nhưng chuyện này càng đào sâu, lại càng bất lợi cho thanh danh gia tộc, bất lợi cho thanh danh những người liên can trong đó. Thế nào chăng nữa, cũng tại con trông giữ đồ không cẩn thận bị người ta lấy được, đều là sai lầm của tôn nhi.”

“Hiểu rõ đại nghĩa, ta quả là không nhìn lầm con!” Triệu lão thái gia đột nhiên nói một câu, lại vươn tay đỡ y đứng dậy, “Nếu con đã nghĩ được như thế, vậy chuyện này ta sẽ không truy cứu nữa.”

“Có điều đáng phạt thì vẫn phải phạt, tự con cũng phải xử lý việc ở đại phòng cho rõ ràng, chớ để kẻ khác bắt được sai lầm. Giờ ta còn có thể che chở cho con, đợi đến lúc con vào quan trường bị người ta nắm được nhược điểm, lúc ấy thì không ai che chở cho con được.” Những lời này Triệu lão thái gia nói rất nghiêm nghị, đích trường tôn mà ông phí tâm bồi dưỡng, yêu cầu đương nhiên phải càng nghiêm khắc hơn.

Giả như đứa trẻ này một ngày đậu tiến sĩ, ông hy vọng sau khi y bước lên con đường làm quan, có thể bỏ đi những chỗ đường vòng.

Triệu Trường Ninh biết Triệu lão thái gia muốn nhìn thấy trong nhà hòa thuận. Ông cũng rất bất đắc dĩ với tình hình hiện tại của Triệu gia, sự ủng hộ và phản đối của lòng người chính là nguồn cơn mầm họa. “Tôn nhi đã biết.” Nàng khẽ đáp một tiếng.

Triệu lão thái gia cùng nàng bước ra ngoài, ngồi tại chủ vị chậm rãi nói với mọi người: “Ban nãy đã tra ra, chuyện này do một hạ nhân của đại phòng mạo danh Trường Ninh gây nên. Hạ nhân đó ta đã sai người loạn côn đánh chết. Về phần Trường Ninh...” Ông ngừng một chút, “Chuyện này đích xác không phải do y làm, nhưng y không tận lực trông coi hạ nhân, phạt mười gậy.”

Triệu Trường Tùng lập tức bật dậy: “Tổ phụ, người nói mấy câu nhẹ nhàng như vậy đã bỏ qua chuyện này sao? Chúng con làm sao biết người có thiên vị huynh trưởng hay không. E là phải gọi tên nô tài kia tới, để mọi người cùng tra khảo! Không hỏi ra được căn nguyên, chỉ sợ không thể làm người ta tin phục!”

“Ngươi câm miệng lại!” Triệu lão thái gia sắc mặt vốn đã âm u lại càng thêm khó coi, thỉnh thoảng gầm lên, vỗ mạnh xuống bàn chỉ vào hắn nói, “Lần trước ngươi gây ra chuyện lớn, huynh trưởng có đuổi cùng giết tận ngươi không? Ngươi quả thật muốn tiếp tục điều tra việc này sao? Được, ta hỏi ngươi, mấy kẻ đó luôn mồm nói không quen biết ngươi, vậy tại sao trong nhà lại có danh thiếp của ngươi?”

Động tác uống trà của Triệu Thừa Liêm khựng lại, còn Triệu Trường Tùng thì kinh ngạc nhìn Triệu lão thái gia.

Trường Ninh rũ mắt xuống, không nói lời nào. Vừa rồi nàng đã âm thầm phái người đi điều tra nhà của những kẻ đó, tuy người cho vay nặng lãi chắc chắn không phải Triệu Trường Tùng, nhưng khiến Ngọc Uyển ở sau lưng xúi giục Triệu Ngọc Thiên, và cả việc để bọn người kia tìm tới tận cửa, hẳn tuyệt đối không thoát được liên can. Triệu Trường Tùng dám ra tay, vậy đừng trách nàng không nề tình. Dứt khoát lấy gậy ông đập lưng ông, bí mật cho người bỏ danh thiếp của Triệu Trường Tùng vào nhà mấy kẻ đó.

Triệu lão thái gia chắc chắn cũng nghĩ đến việc này, tiếp theo phái người đi tra xét, tự nhiên ông sẽ nhìn thấy những danh thiếp kia.

“Nếu tam đệ muốn tiếp tục, ta đây cũng không sợ hãi. Dù sao cây ngay không sợ chết đứng.” Triệu Trường Ninh thẳng thừng nhìn về phía Triệu Trường Tùng, “Nhưng tam đệ có chắc chắn, đệ muốn tiếp tục hay không? Trước tiên không bàn đến ba kẻ kia, ai ở phía sau trái đường, ai lên lút để phòng sự vụ thuận lợi điều tra, thật ra cũng không khó dò hỏi.”

Triệu Trường Tùng sững sờ, ngay sau đó cười lạnh: “Ca ca thật giỏi, giả bộ như bị người ta hãm hại, bên trong lại có tâm kế bậc này!”

Khóe miệng Trường Ninh khẽ nhếch: “Không dám, tam đệ tâm kế hơn người, ta thân là ca ca, tất nhiên phải áp chế được đệ mới phải.”

“Đù rồi, Trường Tùng ngươi ngồi xuống.” Triệu Thừa Liêm đột nhiên trầm giọng nói, “Lão thái gia nói có lý, chuyện này nếu tiếp tục bàn sẽ không có lợi cho ai cả. Chẳng qua chỉ là một tên hạ nhân to gan lớn mật, đánh chết là xong.”

“Nếu đã có cả Trường Tùng liên can trong đó, vậy mong phụ thân cũng phạt cả hắn.” Triệu Thừa Liêm đứng dậy, chấp tay nói: “Thằng bé này bị mẫu thân nó chiều hư, đúng là nên giáo huấn một trận.”

Nhị thúc hôm nay lại vì đại nghĩa quên tình thân?

Triệu Trường Ninh hiểu ra, trong lòng vị nhị thúc này rất rõ ràng. Bình thường bọn họ nháo nhào một chút cũng chẳng sao, nhưng chuyện ảnh hưởng đến danh dự Triệu gia, liên quan đến hoạn lộ của mình, Triệu Thừa Liêm sẽ không khoan tay đứng nhìn. Cho dù là con trai ruột ông cũng sẽ không nương tay. Chẳng trách có thể làm đến chức Thiếu chiêm sự, so với phụ thân do dự thiếu quyết đoán, lại thương yêu con cái thì đúng là quả quyết hơn nhiều.

Triệu Trường Tùng lấy làm kinh ngạc, kêu một tiếng phụ thân. Mặc dù đúng là... do hắn ở bên trong châm ngòi thổi gió! Nhưng sao hắn có thể để lại chứng cứ như danh thiếp cơ chứ!

“Ngươi câm miệng cho ta! Huynh trưởng ngươi nói không cần truy cứu, tại sao ngươi vẫn cứ cắn mãi không buông!” Triệu Thừa Liêm cắt ngang lời nhĩ tử, thậm chí còn lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn. Sau đó chấp tay, “Gia tộc làm trọng, chuyện này không thể điều tra tiếp. Mong tổ phụ lấy gia pháp tới, giáo huấn tên nghịch tử này!”

Triệu Trường Ninh lặng im không nói. Triệu Trường Tùng bị người tóm được vật chứng, tự nhiên chỉ có thể im miệng, hai người ra bên ngoài quỳ chờ nhận phạt, Tề quân sự nâng gậy Lập Uy trong nhà tới, chiếc gậy này do tổ tiên truyền lại, một đầu được bọc bằng đồng, đầu còn lại mảnh dẹt, đánh người cực kỳ đau.

Mấy vị thúc thúc đang ngồi trong phòng uống trà. Phía ngoài màn đêm tối tăm lạnh giá, đèn lồng đỏ năm mới hắt xuống ánh hồng nhàn nhạt, Trường Ninh nhìn rồi hít sâu một hơi, nàng nằm úp sấp lên băng ghế, y sam nguyệt sắc trượt xuống một bên, tên nô tài vóc người cường tráng vung lên chiếc gậy mang theo uy phong lâm liệt giáng xuống mông nàng. Một tiếng “Bang!” dữ dội vang lên, sắc mặt Trường Ninh lập tức thay đổi, đau đến thanh âm cũng không phát ra được.

So với gậy Lập Uy, quát roi quả thực chẳng tính là gì! Đây mới đúng nghĩa là gia pháp nghiêm khắc! Tiếp theo lại một gậy đánh tới, tay của nàng cũng phát run, đến nỗi không thể ngàng đầu lên nhìn ánh mắt những người xung quanh. Nàng biết bộ dạng của mình nhất định rất nhếch nhác, rất thê thảm, nhưng lúc này nàng căn bản không thể khống chế. Tiếng rên rỉ đau đớn bật ra. Cho dù Triệu Trường Tùng xương cốt cứng rắn, cũng bị đánh cho kêu cha gọi mẹ. Nhưng hắn chỉ bị phạt năm gậy, so với Triệu Trường Ninh thì nhẹ nhàng hơn một chút. Rất nhanh đã đánh xong được người đỡ lên.

Mấy vị thúc thúc trong phòng rồi rít quay đầu đi chỗ khác nói chuyện, chỉ có Triệu lão thái gia theo dõi tình cảnh chịu phạt của Triệu Trường Ninh bên ngoài. Trận roi này dữ dội đến thế nào, không một ai hiểu rõ hơn ông. Nhưng trận này y đáng phải chịu, Triệu lão thái gia kỳ thật cũng giận Trường Ninh để kẻ khác nắm được nhược điểm, cho kẻ đó cơ hội hại y. Cũng phải đánh cho kẻ dùng dối bịp thật sự nhìn xem, cuối cùng hắn sẽ rơi vào kết cục gì!

Triệu Trường Hoài đứng một bên nhìn, lúc này bỗng nảy sinh một tia thông cảm hiếm thấy. Triệu Trường Ninh chẳng qua bị muội muội ngu xuẩn của mình lên luy, đây chính là nhược điểm của y, nhược điểm bị kẻ khác tóm được, chỉ đành chấp nhận vấp ngã. May mắn hắn không có huynh đệ tỷ muội ruột thịt, nếu thật sự có, hắn cũng không thích muội muội, mà thích một người tỷ tỷ hơn.

Nếu hắn có một người tỷ tỷ, tính tình dịu dàng như nước, chắc chắn hắn sẽ đối với nàng thật tốt, không để nàng phải chịu nỗi khổ như Triệu Trường Ninh thế này.

Gậy Lập Uy đánh được sáu roi, Đậu thị cùng ba nữ nhĩ xuất hiện ở trước cửa chính phòng. Lúc này trên trán Triệu Trường Ninh đã đầm đìa mồ hôi, tay chân đều đang run rẩy.

Đậu thị vừa thấy nàng liền nhào lên trên ghế, trông người bị đánh đến mềm nhũn, bà sợ đến tim phổi cũng sắp vỡ ra.

Thế này không xong, Triệu Trường Ninh không xong mất! Nàng không phải nam tử... nàng không thể chịu nổi trận roi này!

“Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!” Đậu thị hét lên chói tai, bà mặc kệ người bên cạnh ngăn trở, xông tới ôm chặt lấy nàng, ôm chặt lấy đứa con của bà, đây là đứa nhỏ chui từ bụng bà ra cơ mà. Rõ ràng bà phải che chở nó cẩn thận đến khi trưởng thành xuất giá, nhưng người làm mẹ như bà, lại để đứa con của mình vô duyên vô cớ gặp biết bao tai vạ, chịu biết bao đau khổ!

Tất cả là tại bà, bà đã không quản giáo Triệu Ngọc Thiên cho tốt, không nghe lời của Trường Ninh! Vậy thì tới đánh bà đi, đừng đánh con của bà nữa.

Bà cảm nhận được đứa trẻ trong lòng mềm nhũn yếu ớt, không gượng dậy nổi, bèn bật khóc thật to: “Tại sao các người lại đánh nó, tại sao lại đánh nó!”

Đứa trẻ tốt thế này, đứa trẻ ngoan nhất mà bà sinh ra. Rõ ràng nó rất cố gắng, biết hiếu thuận biết bảo vệ các tỷ tỷ, tại sao lại phải chịu nỗi khổ này.

Tại sao cứ phải là nó chịu nỗi khổ này?

“Nếu gia pháp không nghiêm, sẽ không trấn áp được người trong nhà. Bọn họ ra tay có chừng mực, sẽ không đánh hỏng người đâu. Đại tẩu mau đứng dậy đi.” Bên cạnh không biết là ai đang nói.

Có khuyên thế nào Đậu thị cũng không chịu buông tay. Chỉ bà hiểu rằng không thể... sức khỏe đứa nhỏ này vẫn luôn không tốt: “Không được đánh... nếu các người đánh nó, không bằng tới đánh ta đi!”

Triệu Thừa Nghĩa cũng vừa hay tin mà dẫn người đến, trên đường đi chỉ nghe được nửa chừng việc cho vay nặng lãi. Nhìn thấy Đậu thị và Triệu Trường Ninh thế này, vừa tức lại vừa đau lòng.

“Bà còn không mau đứng dậy! Chỉ đánh có mười gậy Lập Uy, người bình thường cũng vẫn chịu được, tổ tông sao có thể đánh hỏng con cháu trong nhà cơ chứ!”

Bà bà nghe lệnh Triệu Thừa Nghĩa, tiến lên kéo Đậu thị ra, mẩu tính của Đậu thị phát tác, vùng vẫy muốn đi bảo vệ Trường Ninh. Khóc đến chết lặng trên nền đất, búi tóc cũng xõa tung hết thảy, không biết phải làm sao mới tốt.

Hai người tỷ tỷ òa khóc theo, bọn họ cũng bị đám người ngăn cản. Chỉ thấy chiếc gậy kia lại giáng xuống!

Triệu Ngọc Thiên há hốc miệng, nửa câu cũng thốt ra lời. Cô nhũ mẩu nói không sai... đến một gậy nàng cũng không chịu được! “Không, không phải ta có ý... ta không biết...” Triệu Ngọc Thiên lắp bắp nói, chỉ thấy nhị tỷ Triệu Ngọc Như bên cạnh xoay đầu nhìn nàng.

Triệu Ngọc Như nhớ tới đệ đệ từng nói sẽ bảo vệ nàng, nàng không có con cái, chưa biết chừng nửa đời sau chỉ đành nương nhờ đệ đệ, đệ đệ còn nói sẽ chăm sóc nàng. Trong lòng chợt thấy đau như cắt, lạnh lùng nhìn sang Triệu Ngọc Thiên.

Triệu Ngọc Thiên chưa từng thấy nhị tỷ ôn hòa từ trước đến giờ như vậy, bộ dạng như muốn đánh nàng ngay lập tức.

“Nhị tỷ, tỷ làm sao vậy, muội là muội muội của tỷ mà!” Triệu Ngọc Thiên đột nhiên cảm giác, dường như mình bị tất cả mọi người chán ghét, không cam lòng nhắc lại, “Muội là muội muội của tỷ đấy!”

Nàng nhìn Đậu thị, ai ngờ Đậu thị chẳng hề nhìn nàng, hoàn toàn không để ý đến nàng.

Triệu Trường Ninh nghe rõ động tĩnh xung quanh. Thật ra nàng thấy mình vẫn chịu được, không quá đáng ngại, nhưng nữ quyến trong nhà lại khóc như nàng sắp tắt thở đến nơi, khóc như vậy làm gì cơ chứ. Đã qua chín roi, Triệu Trường Ninh thâm trầm. Đợi roi thứ mười xong... đợi qua roi thứ mười, thế là xong rồi, không cần phải chịu đau nữa.

Nhưng đợi mãi vẫn chưa thấy roi thứ mười đâu, hình như gậy vung được một nửa, đột nhiên bị ai đó thành linh tóm chặt, người kia trầm giọng nói: “Dừng tay, không được đánh nữa!”

Đám người ồn ào rộ lên, sao hắn lại xuất hiện ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Triệu Trường Ninh mơ hồ cảm thấy mình được ai đó ôm lên, mùi hương trên người này vô cùng quen thuộc.

“Thừa Lễ, người đang làm cái gì?” Có người đang hét tên hắn.

“Ta là thầy của y, y có tội, đương nhiên ta cũng đáng phạt. Gậy cuối cùng cứ để ta chịu thay y.” Người đó cất giọng nhàn nhạt.

“Người...” Hình như là tiếng Triệu lão thái gia, “Ta bảo người dạy nó, người lại thật sự thương yêu nó.”

Người nọ ngừng một chút: “Ta nhận lời dạy y, tự nhiên phải gánh phần trách nhiệm này.”

Triệu lão thái gia nghe xong thở dài: “Người muốn chịu gậy cuối thay nó, nhưng ở đây có ai dám đánh người... thôi bỏ đi! Gậy cuối cùng xem như miễn, người đưa nó về đi.”

Người của đại phòng rất nhanh xúm lại, Trường Ninh nghe thấy Đậu thị cảm kích tạ ơn Chu Thừa Lễ. Người nọ không nói gì nhiều, chỉ ôm chặt lấy Triệu Trường Ninh vững vàng hướng về phía đại phòng.

Trường Ninh lâm vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, có lẽ là do quá đau đớn. Trong phòng tiếng các bà bà lao xao, tiếng các tỷ tỷ khóc thút thít. Nàng cảm thấy thật khó chịu, thật ồn ào, nhưng đến mắt cũng không mở ra nổi.

Nàng không biết Đậu thị đã sắp phát điên rồi. Bà sờ lên tay nàng, phát hiện Trường Ninh vốn không hay sốt lại lên cơn sốt cao đến vậy!

Chu Thừa Lễ ngồi bên mép giường nhìn nàng, nhìn các nữ quyến trong phòng khóc lóc không có lấy một trụ cột, trụ cột của bọn họ đang còn nằm trên giường. Bèn nói: “Trong nhà nếu có ba vị thuốc tâm sa, trần bì, trúc nhự, hãy sắc để y dùng. Nếu không có tâm sa, trước mắt dùng lá cầu kỷ thay thế.”

Đại phòng nhiều nữ quyến, hắn lại không phải chủ bác ruột, không tiện ở lâu, bèn đứng dậy nói: “Nếu có vấn đề gì, lập tức phái người đến Đông viện tìm ta.”

Đậu thị lập tức sai Tổng nữ mẫu tiến hẳn ra ngoài, đại nha đầu Hương Chuyên nhanh chóng chạy tới phòng bếp tìm ba vị thuốc kia mang sắc. May mắn ba vị thuốc đó cũng dễ tìm, có điều lượng không đủ, tức khắc phái người đến ngõ Thanh Y mời Liễu đại phu tới.

Triệu Ngọc Thiên đứng cạnh bình phong rất lâu, mới bước từng bước nhỏ lại hỏi: “Mẹ, ca ca bị thương... bị thương có nặng lắm không?”

Đậu thị bất chợt ngoảnh đầu, dường như lúc này mới nhìn thấy nữ nhi. Ánh mắt bà bất động hồi lâu, nhìn đến đỏ cả hai mắt, bà túm lấy vạt áo Triệu Ngọc Thiên lôi nàng tới giáng cho một cái bạt tai, “Ta đánh chết thứ vô dụng nhà người! Người hại ca ca thành thế này... người bắt nó phải chịu khổ... người có biết mình đang làm gì không!”

Triệu Ngọc Thiên bụm mặt, đây là lần đầu tiên Đậu thị đánh nàng, lúc trước cho dù ngang ngược thế nào, Đậu thị cũng đều dung túng. Thậm chí nàng còn chưa kịp phản ứng lại việc mình bị đánh.

Một lúc lâu sau nước mắt nàng mới trào ra, từng giọt chen nhau rơi xuống mỗi lúc một nhiều.

“Mẹ, con biết sai rồi, con biết rồi mà!” Triệu Ngọc Thiên vừa nói vừa lùi. Nhưng Đậu thị rất nhanh đã nhào tới, túm lấy nữ nhi tiếp tục đánh, “Người thì biết cái gì! Ca ca bảo vệ cho người, người thì sao? Cả ngày làm những việc ngu xuẩn, giúp người ngoài hãm hại ca ca mình! Ta phải đánh chết người, giữ lại mầm họa như người làm gì cơ chứ!”

Triệu Ngọc Thiên bị đánh cho oa một tiếng bật khóc, hai tỷ tỷ sợ đánh ra chuyện, bèn tiến lại ngăn Đậu thị. Mãi đến khi Triệu Thừa Nghĩa xử lý xong việc bên ngoài, tiến vào kéo hai người họ ra, lệnh cho bọn họ đến tây sương phòng nói chuyện. Ông hỏi Triệu Ngọc Thiên: “Con có biết việc cho vay nặng lãi nghiêm trọng đến mức nào không?”

Triệu Ngọc Thiên còn đang khóc, khuôn mặt yếu ớt khẽ đỏ lên, vặn xoắn chiếc khăn trong tay thành một nhúm.

“Những sĩ tử cho vay tiền, nếu bị quan phủ bắt được, sẽ trực tiếp cấm hẳn tham gia kỳ thi Hội, con có biết việc này?” Triệu Thừa Nghĩa nghiêm túc nói, “Con muốn phá hủy tiền đồ của ca ca sao? Lúc trước ta chỉ cho rằng con trẻ người bướng bỉnh, nào ngờ cả việc ngu đại bạc này con cũng làm ra. Con nói đi, có đáng đánh hay không?”

Triệu Ngọc Thiên khóc thút thít, sắc mặt trắng bệch. Nàng biết việc thi cử của ca ca có tầm quan trọng thế nào với toàn gia. Thật ra ca ca luôn đối với nàng rất tốt, cả chuyện này cũng giấu diếm cho nàng, gây cũng thay nàng chịu. Nàng lại đi hủy hoại tiền đồ của ca ca, thậm chí hủy hoại địa vị của họ nhà chồng.

“Con biết con sai rồi.” Triệu Ngọc Thiên khóc nức nở như đứa trẻ, “Con biết thật rồi...”

Triệu Thừa Nghĩa thở dài, ông không an ủi con gái nhỏ, mà phát tay gọi vú già bên ngoài tiến vào: “Đưa nó lui xuống rửa mặt, đóng cửa suy ngẫm cho sáng suốt một chút.”

Đến nửa đêm, bên ngoài lại đổ tuyết lớn. Tuyết bay đầy trời, dần dần không còn nhìn rõ được mọi thứ, tiếng tuyết đọng dè gầy chạc cây, tiếng gió bắc rít gào ngoài khoảng không bao la vô tận, đánh thức Trường Ninh khỏi cơn mê. Nàng mở mắt nhìn thấy ánh sáng le lói qua tấm rèm day, bên ngoài bình phong trời tối đen như mực. Canh giữ trước giường nàng là Đậu thị và Tổng nữ mẫu.

“Ninh nhi, để ta bôi thuốc mỡ cho con. Có còn đau nữa không?” Đậu thị thấy nàng tỉnh lại, vội vàng tới hỏi thăm.

Triệu Trường Ninh hơi nhắc môi, lại phát hiện giọng mình khàn đặc, nàng muốn nói không đau, nhưng thật ra trên người đau nhức đến không thể trở mình. Chỉ đành cười khổ: “Nếu con nói không đau, mẫu thân có tin không?”

Đậu thị nghe nhi tử nói vậy, không khỏi rung rung. Sao lại không đau cho được! Thân người là máu thịt, cái gậy Lập Uy kia, đánh người sắt thì mới không đau!

“Phụ thân con đã phạt Ngọc Thiên đóng cửa suy nghĩ, tại nó mà liên lụy đến con. Ban nãy một giây cuối cùng thất thúc con đã ngăn lại, hãn ôm con về đây, lão thái gia cũng không truy cứu chuyện này nữa, con chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt là được... ta sẽ ở bên cạnh trông chừng.”

Triệu Trường Ninh mở to mắt, hồi lâu mới phản ứng lại, việc này đã kết thúc rồi. Chẳng khác nào trút đi một lớp da.

“Mẫu thân.” Nàng gọi Đậu thị, “Ban đầu người ra chủ ý này, có từng nghĩ tới... sau này con sẽ ra sao, lấy vợ sinh con phải thế nào... tại sao lại là con?”

Đậu thị ừ lấy bàn tay hải tử, mờ mịt một hồi, sau đó mới hiểu ra nhi tử đang nói đến chuyện gì.

Ban đầu... căn bản tại bà nhất thời hồ đồ kích động, không hề nghĩ tới hậu quả, cũng không ngờ lại thành công hơn mười năm.

“Lúc đó mẫu thân không còn cách nào khác, chỉ đành làm vậy. Bằng không ta và các tỷ tỷ con, sẽ không có một nơi nương tựa trong nhà, thậm chí cả con, cũng sẽ không có chỗ dựa. Sau đó ta cũng từng nghĩ, chỉ cần con làm quan, vậy thì không cần phải lấy vợ, người trong nhà không muốn giúp cũng phải giúp con giấu diếm... Bằng không chính là tội khi quân. Thậm chí mẹ có thể tìm cho con một thế tử biết nghe lời, chỉ cần không cùng nàng hành sự, thì sẽ không ai biết được chuyện này.”

Cũng phải, tính tình như Đậu thị làm sao nghĩ ra cách chu toàn được. Nếu không phải sau mười tuổi nàng trở thành Triệu Trường Ninh, cục diện này e là đã không thành.

“Cách đó... cũng rất được.” Triệu Trường Ninh nhắm mắt lại, nàng thấy hơi mệt, muốn ngủ một giấc trước. Nàng đã không đếm nổi bản thân bao lâu không dậy sau giờ寐 rồi.

Đậu thị nhẹ nhàng vỗ lưng để nàng thêm yên giấc. Bà đứng dậy, chậm rãi ra khỏi phòng Trường Ninh.

“Thật ra, ta có lỗi với đứa bé này.” Đậu thị nhìn tuyết rơi, nhẹ giọng nói, “Kinh nguyệt của nó không đều, ta biết là do thân thể chưa điều dưỡng thỏa đáng, nhưng ta chưa từng tìm người tới chẩn trị. Thậm chí thâm tâm còn vui mừng, may là không đều... Đứa trẻ này đang trách ta.”

Tổng nhũ mẫu đem tấm áo choàng bông dày dặn khoác lên bả vai gầy yếu.

“Trong lòng đại thiếu gia hiểu rõ, ngài sẽ không trách phu nhân.” Tổng nhũ mẫu khẽ nói, “Đại thiếu gia biết bản thân phải làm gì.”

Đậu thị cười khổ: “Ta thật sự lo nó sẽ sợ hãi... Người nói xem nếu nó bước lên quan trường, lẫn vào một đám nam nhi, cùng đám người đó chung đụng... Há chẳng phải bị người ta...” Bà nói đến đây thì ngừng lại, “Thôi thôi, nói những cái này chẳng dễ làm gì! Chúng ta chỉ có thể giúp nó quản tốt việc nhà, đừng để nó phải bận tâm.”

Hai chủ tớ lại lặng lẽ tiến vào phòng Trường Ninh.

Tuyết lớn đổ liên tiếp hai ngày, bầu trời mới quang đãng trở lại. Trong phòng coi như có thể mở bình phong, đón ánh nắng mặt trời chiếu vào. Về chuyện vay nặng lãi, được Triệu lão thái gia toàn lực dè ép, đã không còn ai nhắc đến. Lại có lễ thờ cúng tổ tiên, thăm viếng họ hàng, không khí năm mới một lần nữa nóng nực trở lại.

Trong thời gian đó Triệu Trường Ninh sai người tặng Chu Thừa Lễ vài cuốn sách, thêm điểm tâm hoa sen, bánh tằm đường, một vỏ cua ngâm rượu tỏ lòng biết ơn hãn tử cứu giúp, ai ngờ hãn tử lại hồi âm: Bệnh có thể dưỡng từ từ, luyện chữ không thể ngắt quãng. Tuy người lấy lòng được ta, nhưng ba bài văn vẫn phải giao đúng hạn.

Triệu Trường Ninh nhìn mà khóe miệng sụp xuống, nâng bút trả lời: Đương nhiên sẽ nộp đủ, tiên sinh không cần lo lắng, quà hồi lộ ngài cứ nhận là được.

Về phần Triệu Trường Tùng, ngày hôm sau bị Triệu Thừa Liêm bắt đến thăm nàng. Ngồi lại chỗ nàng một lát, uống hai chung trà, đột nhiên nhàm chán thốt lên: “Kỳ thật chúng ta cũng coi như đồng cam cộng khổ, hai lần đều là ta và huynh bị đánh. Chuyện ta bày kể huynh cũng đừng để bụng nữa, dù sao huynh cũng bày kể lại còn gì. Giờ ta cả ngày phải nghe cha ta mắng chửi.”

Triệu Trường Tùng bày ra bộ dáng vô lại, Triệu Trường Ninh thân nhiên nói: “Tam đệ lòng dạ thật độ lượng, ngu huynh then không sánh bằng.”

“Có huynh đệ nhà nào không đánh tới đánh lui đâu, chẳng qua chúng ta đánh có hơi nghiêm trọng một chút thôi.” Triệu Trường Tùng tự nhiên vỗ vai nàng, cười nói: “Vả lại kẻ đồ thêm dầu vào lửa là Triệu Trường Hoài mới đúng, vậy mà lần nào hãn cũng thoát tội. Cái đứa muội muội làm liên lụy đến huynh, nếu là muội muội của ta, ta đã quật chết từ lâu rồi.”

“Thôi, ta đi trước đây. Trở về ta sẽ nói với cha, hai huynh đệ chúng ta đã tui cười rũ bỏ thù hận, huynh cũng tha thứ cho ta rồi, huynh không phản đối chứ?” Triệu Trường Tùng cũng có ngày hỏi ý kiến nàng.

Triệu Trường Ninh cười: “Không phản đối.”

Triệu Trường Tùng thuận tay lấy hai quả phúc quất ở chỗ nàng mang đi, Triệu Trường Ninh bèn gọi Tứ An tới dặn dò: “Sau này thấy Triệu Trường Tùng, cứ bảo ta ngủ rồi, đừng cho hắn vào đây.”

Tứ An nhanh nhẹn gật đầu, đáng vẻ rất thận trọng: “Tôi nhớ rồi thiếu gia.”

Quả nhiên sau này hắn đề phòng Triệu Trường Tùng như phòng kẻ cắp.

Sau khi Trường Ninh đổ bệnh, một thời gian người đến chỗ nàng thăm hỏi liên miên không ngắt, ví dụ như Triệu Trường Húc một ngày chạy đến ba chuyến, mang tới chỗ nàng rất nhiều của ngon vật lạ. Triệu Ngọc Thiên cũng thường qua lại, có điều Triệu Trường Ninh không để ý tới nàng, nàng thậm chí cảm thấy hạ nhân trong phòng huynh trưởng đều đang chia mũi nhọn vào mình, đáng cho nàng trả nguội, chỉ cần không phải bắt buộc, sẽ không chủ động thỉnh an nàng. Nàng vừa tức giận vừa tủi thân, nhưng không còn dám cáo trạng với Đậu thị. Nàng biết người trong phòng ca ca đều trách nàng hại ca ca, vì bảo vệ chủ tử của mình, sao còn dám nói gì nữa.

Giờ Đậu thị và hai vị tỷ tỷ không còn tốt với nàng như trước, nàng chỉ đành cố gắng càng thêm cẩn thận nghe lời.

Trường Húc biết được chuyện này, tự nhiên cũng không thích Triệu Ngọc Thiên. Mỗi lần nhìn Triệu Ngọc Thiên, ánh mắt đều mang theo ba phần lạnh lẽo, nhưng lúc hắn nói chuyện với Triệu Trường Ninh, lại là bộ dáng hihi haha cười.

“Thất thúc nói võ học của đệ rất có thành tích, không bằng đến Quốc tử giám làm võ sinh, sau này có thể đi thi võ, hoặc là tòng quân.” Triệu Trường Húc cầm tay Triệu Trường Ninh nghịch ngợm nắm bóp, “Đệ thấy đến Quốc tử giám cũng rất được, đệ đọc sách không nổi, dù sao cũng phải tìm một con đường khác.”

Triệu Trường Ninh rút tay về: “Làm cái gì vậy, đệ còn nhỏ chắc!” Lại nói tiếp, “Triều đại ta cho dù thi võ cũng phải thi thêm văn, đệ không học hành cẩn thận, thi võ cũng chưa chắc đã đậu.”

“Tại tay huynh đẹp chứ sao!” Triệu Trường Húc cười đáp, “Huynh nhìn đi.” Tay hắn và tay nàng áp vào nhau, tay của hắn to như cái đệm bô đoàn, phải to hơn tay nàng gấp đôi. Tay của Triệu Trường Ninh thon dài, nhưng cũng không tính là nhỏ nhắn, do vóc người Triệu Trường Húc quá cường tráng, tự nhiên tay cũng rất to.

Triệu Trường Ninh đột nhiên cảm thấy có phải kẻ này hơi nhỏ thiếu thốn tình thương, nên mới thích dính chặt lấy nàng. Tam thẩm xuất thân từ phủ Tướng quân, là thứ nữ. Nhưng từ nhỏ đã được nuôi dưỡng không giống những khuê nữ khác, vì vậy cách dạy con cũng có phần đặc biệt. Triệu Trường Húc nghe đồn giống với người ông ngoại hay hành quân đánh trận của mình, không có điểm nào giống với người Triệu gia thanh tú.

“Bọn họ cũng thật là, nếu lúc đó đệ có mặt, sẽ kéo huynh chạy luôn, quan tâm mấy lão già cô hủ kia làm gì!” Triệu Trường Húc rất bất mãn với việc Triệu Trường Ninh bị đánh. Từ sau lần Trường Ninh chịu đòn thay hắn, hắn đã không thể chịu được bộ dạng bị thương của y, luôn cảm thấy trong lòng co rút đau đớn, trước mặt toàn là hình ảnh y che chắn phía trước mình.

“Ta cũng sắp khỏe hẳn rồi, không nhắc cái này nữa.” Triệu Trường Ninh đưa cho hắn một xấp giấy, “Được rồi, lúc đệ tới Đông viện giúp ta đưa cho thất thúc.”

Triệu Trường Húc kỳ kèo không chịu đi, quay đầu thấp giọng nói với nàng: “Đệ nghe nói, gần đây Triệu Trường Tùng thường tới ngõ Bảo Phúc mua sách bình giám*, hay là nhân lúc hắn không để ý, đệ trộm bao tải... đánh cho hắn một trận. Huynh thấy sao?”

*Sách bình giám: sách bình luận và đánh giá.

Khỏe miệng Triệu Trường Ninh khẽ giật: “Đệ đừng có đùa kiểu này, trời tối rồi, nên quay về thôi.”

Lại qua hai ngày nữa, vết thương của Triệu Trường Ninh đã sắp khỏi hoàn toàn, bèn tới chỗ tổ phụ thỉnh an, nghe thấy trong thư phòng có người bẩm báo: “...Không biết là ai làm, tam thiếu gia chẳng qua là đi mua quyển sách, chỉ dẫn theo một gã sai vặt, kết quả bị người ta trộm bao tải đánh cho một trận, mặt mũi bầm dập quay về.”

“Phù!” Trường Ninh thiếu chút nữa thì sặc nước trà, nàng lau lau qua miệng. Trong lòng âm thầm đánh giá khác về Triệu Trường Húc, hóa ra tên nhóc này không nói chơi, hắn là kẻ thuộc phái hành động.

Đối với việc bị kẻ khác đánh một trận, Triệu Trường Tùng cảm thấy vô cùng căm hận. Nhưng trên đường lớn người qua kẻ lại, làm sao hắn biết được là ai đã ra tay với mình? Chỉ đành miễn cưỡng nuốt xuống cục tức này, khuôn mặt tuần tú sưng vù mất nửa tháng, không gì buồn hơn.

Cứ như vậy qua tết Nguyên tiêu, ăn xong bánh trôi, hương vị năm mới cũng bay đi hết. Vợ và trống chiêng rộn ràng khai giảng học đường.

Cổ tiên sinh vừa nhận được tin tức, nghe nói hoàng thượng mới lệnh cho Lễ bộ và Hàn lâm viện, ra đề thi mới cho kỳ thi Hội năm nay. Tứ thư ngũ kinh, sách luận, thi giống như trong thông cáo, nhưng phải thêm ba câu hỏi, một câu xoay quanh tính toán, một câu thuộc địa lý thủy văn, câu cuối cùng dĩ nhiên lại về 《Luật Đại Minh》.

Tin này vừa truyền ra, các thí sinh đã xôn xao bàn tán. Thi Hội chỉ kiểm tra văn Bát cổ đã thành tập quán, thay đổi nhiều lắm cũng chỉ là mở rộng cách viết mà thôi. Sao đột nhiên lại thêm câu hỏi? Nay chỉ còn hơn một tháng sẽ đến ngày thi, có kịp đọc sách không đây? Cái này giống như việc bạn ôn tập thi đại học, Bộ giáo dục đột nhiên nói với bạn phải thi thêm ba môn trước giờ bạn chưa từng học vậy.

Thầy của Đỗ Thiếu Lăng —— Chu tiên sinh đã từng dẫn dắt rất nhiều khóa thí sinh, lão lập tức đưa ra được nguyên nhân.

“Nghe nói vào đêm ba mươi tết, thánh thượng triệu các quần thần tới Ngự hoa viên bày tiệc, đang lúc hưng trí, trước mặt mọi người ngài ra đề toán cho một vị Hàn lâm trong Hàm lâm viện, ai ngờ Hàn lâm cũng không đáp được. Vốn dĩ ngài cũng chẳng để trong lòng, tiếp đó lại hỏi Công bộ Tà thị lang Tổng đại nhân tội ‘Vu khống’ trong 《Luật Đại Minh》 phải xử thế nào? Đáng tiếc Tổng đại nhân là một Công bộ Thị lang, làm sao trả lời được 《Luật Đại Minh》 cơ chứ! Sợ đến mức chết đứng tại chỗ. Hoàng thượng liền nổi trận lôi đình, nói các ngươi ăn bổng lộc triều đình, đều là Tiến sĩ xuất thân, lại không am tường pháp luật. Trẫm cũng không biết chọn các ngươi ra đề làm gì! Sau đó mấy đêm liền triệu kiến hai vị Lễ bộ Thượng thư, học sĩ chương viện Hàn lâm viện, yêu cầu thêm ba câu vào đề thi.”

Đám học trò nghe xong không ngừng kêu khổ, hóa ra vì lý do đó! Chỉ một lời của lão Hoàng đế, đáng thương thay bọn họ phải học đến bù đầu!

Gần tới thời gian khoa khảo, sĩ tử trên cả nước đều tụ họp về kinh thành, hay tin này tự nhiên cũng rối rít hành động. Nhất thời 《Luật Đại Minh》 trong kinh đều cháy hàng, sách dạy tính toán như 《Toán học cửu chương》, 《Toán học ngũ tào》 muốn cướp cũng không cướp nổi. Về phần thủy văn địa lý, mọi người không quá coi trọng, sách giảng về cái này nhiều vô số kể, không biết nên bắt đầu học từ đâu, bởi vậy quyết định từ bỏ, dự định lúc lên trường thi dựa vào may mắn là được rồi.

Việc thêm đề, người trấn định nhất không ai khác ngoài Triệu Trường Ninh.

Ai bảo hai trong số ba câu được thêm đều là sở trường của nàng, toán học khỏi cần bàn, cho dù lấy đề khó nhất trong 《Toán học cửu chương》 ra thi, chẳng qua cũng chỉ là đại số và hình học cơ bản, ở bậc trung học cơ sở của giáo dục bắt buộc đã học qua hết rồi. Mà 《Luật Đại Minh》khẳng định là nghề của nàng, với việc học thuộc lòng, nàng càng thêm nắm chắc. Huống hồ vì từng học chính trị pháp luật, đã sớm đọc qua luật Đại Minh vài lần, cho dù có bắt nàng kể ngay lúc này, nàng cũng kể được hết tám chín phần.

Duy có thủy văn địa lý là trở ngại với nàng, lĩnh thổ Đại Minh hiện tại khác rất nhiều với bản đồ nàng học, phong thổ nhân tình*, địa danh khu vực cũng có khác biệt rất lớn, cái này phải bỏ nhiều tâm sức mới xong.

*Phong thổ nhân tình: tên gọi chung để chỉ những nét đặc sắc riêng về môi trường tự nhiên, phong tục, tập quán, lễ tiết... của mỗi địa phương.

Ngay cả Triệu Trường Hoài cũng tăng cường học toán, Triệu Trường Ninh thì lại đọc 《Ghi chép lĩnh thổ Đại Minh》, thậm chí còn không sai người đi giành một quyển sách, điều này làm Triệu lão thái gia chú ý, cảm thấy chiến lược của nàng thật sai lầm, đã đến lúc nào rồi. Ông tự mình gọi người mang cho nàng trọn bộ 《Luật Đại Minh》, căn dặn nàng phải nghiên cứu cho thật kỹ.

Hành động của nàng rơi vào mắt đám Triệu Trường Tùng, tự nhiên chúng cũng cười khẩy không thèm để ý. Triệu Trường Ninh học như vậy, có thể đỗ Tiến sĩ mới lạ đấy. Đương nhiên, không đâu Tiến sĩ mới là chuyện quá đổi bình thường.

Triệu Trường Ninh đọc xong hai quyển sách giảng về thủy văn, mới nhớ ra Chu Thừa Lễ chưa chưa dặn dò nàng chuyện này, không chừng hẳn có cách gì đó? Vì thế buổi chiều lúc Trường Ninh tới chỗ hắn, luyện xong hai trang giấy, liền mở lời hỏi: “Thất thúc, thúc đã biết chuyện nội dung thi thay đổi chưa?”

Chu Thừa Lễ mới ngẩng đầu, nói: “Ừ, ta biết.”

Triệu Trường Ninh cho rằng người như thất thúc, khẳng định đã chuẩn bị đầy đủ hoặc nắm chắc thành công, mới một mực im lặng không nói. Ai ngờ hắn khép sách lại, thông thả trả lời: “Toán học thủy văn gì đó, ta cũng không am hiểu mấy. Không giúp được ngươi, ngươi tự mình nghĩ cách đi.”

Người như Chu Thừa Lễ, Triệu Trường Ninh cảm giác một ngày nào đó hắn nói với mình, đã từng giết vô số người, hoặc là một nhà đại nho đang ăn mình, Triệu Trường Ninh cũng không thấy kỳ quái. Hắn khẳng khái nói bản thân không biết, Triệu Trường Ninh ngược lại thấy sao lạ lùng. Có lẽ do vẻ mặt thẳng thốt của nàng quá rõ ràng, Chu Thừa Lễ bèn cười một tiếng: “Học thầy không tày học bạn, ta nghe nói toán học của Đỗ Thiếu Lăng rất tốt, ta đã viết thư cho hắn, bảo hắn đến chỉ điểm giúp ngươi rồi.”

Thật ra nàng căn bản không cần ai chỉ dạy toán học, nhưng ý tốt của thất thúc, nàng vẫn nên cảm tạ.

“Vậy hôm nay không làm phiền thất thúc nữa.” Triệu Trường Ninh thu lại tráp, gọi Tứ An tiến vào xách giùm nàng.

“Trường Ninh, ngươi đợi đã.” Chu Thừa Lễ gọi nàng lại, sau đó sai người cầm một bộ sách đến. Là bộ 《Toán học cửu chương》.

Triệu Trường Ninh cười gượng: “Đa tạ thất thúc suy nghĩ chu toàn.”

Triệu Trường Ninh mang sách trở về, vừa ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc, liền sai người mở tấm bình phong.

Khí trời dần trở nên ấm áp, tuyết đọng trong viện cũng bắt đầu tan đi. Ba vị tỷ tỷ đã sai người mang cho nàng mấy đồ đặc như vớ mùa xuân, trực chuyết¹ bằng lụa lót bông mới tinh để Trường Ninh mặc. Nàng để Tứ An thu nhận đồ, ngồi xếp bằng trên giường lò, lôi thuốc mỡ ra.

Vết bầm do bị đánh lằn trước còn chưa tan hết, vẫn cần phải bôi thuốc mỗi ngày.

Triệu Trường Ninh để hai nha đầu tránh ra phía ngoài, đóng cửa lại. Từ trong bình sứ màu đậu phết ra một ít thuốc mỡ. Để tiện việc bôi thuốc, bèn cởi vạt áo và vải bó. Vừa bôi được một nửa, đã nghe thấy nha đầu cách tấm bình phong bẩm báo: “Đại thiếu gia, Đỗ tam thiếu gia tới rồi, nói là được ngài mời tới.”

Chu Thừa Lễ nhờ hắn chỉ điểm toán học cho nàng, sao lại tới nhanh như vậy?

“Đưa hần tới ngồi các ngồi trước đi.” Triệu Trường Ninh chỉ đành mau chóng bôi xong thuốc, tuy đã vào xuân, nhưng gió thổi bên ngoài vẫn rất lạnh, không thể để người ta đợi lâu. Nàng nhìn chiếc áo đơn và áo khoác mỏng, không bó ngực có lẽ cũng không việc gì đâu, dù sao quần áo mùa đông khá dày dặn. Nàng sửa soạn xong, mới để nha đầu mở bình phong.

Đỗ Thiếu Lăng đã hơn nửa tháng chưa gặp Triệu Trường Ninh, giờ thấy y ngồi xếp bằng trên giường lò, tựa hồ gầy đi thêm một chút, bèn cười nói: “Trường Ninh huynh tốt nhất mà vẫn roi mất thịt, dọa này huynh thế nào?”

Hần nhíu mày trong nhà dãn dò đủ kiểu: “Năm sau huynh thử đi nhìn xem, người ta sống có tốt không, có thể đậu được Tiến sĩ hay không.”

Khụ một tiếng, Đỗ Thiếu Lăng ngồi xuống trước mặt nàng. Hần mặt một chiếc trục chuyết mới tinh màu xanh đậm từ lụa Hàng Châu, thân thể cơ bản là tốt, chỉ mặc hai chiếc áo mỏng cũng không thấy lạnh. Thiếu niên này tướng mạo tốt, gia thế tốt, tuần tú bất phàm, cười lên môi hồng răng trắng, rất có hiệu quả làm rực sáng căn phòng*.

*Nguyên văn là “Bồng tất sinh uy”, chỉ một sự vật nào đó làm cho hàn môn (gia đình nghèo khó) thêm phần xán lạn.

“Đã lâu không gặp, Thiếu Lăng huynh vẫn tiêu sái như thế.” Triệu Trường Ninh hơi mỉm cười, đưa tay ra mời, sai Hương Phi rót cho Đỗ Thiếu Lăng một chén trà Ô Long.

Từ sau khi biết Đỗ Thiếu Lăng không thích trà ướp hương, nàng tuyệt nhiên không mời hần uống loại trà này nữa.

“Ta nghe thất thúc huynh nói toán học của huynh không được tốt, nên tới đây giúp đỡ.” Đỗ Thiếu Lăng mở sách, cầm một tờ giấy Tuyên Thành đưa qua, “Nếu Trường Ninh huynh có chỗ nào không hiểu, cứ viết lại để ta xem.”

Triệu Trường Ninh gật gù đầu, sau đó chấp bút, đọc lướt qua đề liền hiểu cần giải thích thế nào. Cứ lẳng lặng như vậy, lật từng trang từng trang.

Đỗ Thiếu Lăng thấy y đọc một trang mất chưa đến một nén nhang, hoài nghi có phải hần đang đọc thật không. Hần được người nhờ vả, cho nên phải làm hết sức mình. Đang muốn mở miệng nhắc nhở, đã thấy sắc mặt Triệu Trường Ninh khẽ biến. Chân mày thanh tú chau lại, bàn tay cầm bút siết chặt đến gõ xương.

“Trường Ninh huynh?” Hần nghi hoặc.

“Huynh cứ ngồi đi, ta có chút việc, đi một lát rồi về.” Triệu Trường Ninh ném bút lên giá để, tựa hồ không thể nói chuyện với hần thêm nữa, vén lên tấm rèm màu đàn hương tầm thường, tiến vào phòng tắm bên cạnh.

Chắc là... người có ba việc gấp. Đỗ Thiếu Lăng không nghĩ nhiều, đành lác đầu. Chuyện muội muội nhờ vả hần không muốn hỏi chút nào, một tiểu thư khuê các như nàng, lại nhiệt tình theo đuổi công tử nhà người ta mà nhìn được sao? Trong phòng đốt lò than ấm áp, hần cảm thấy có hơi nóng, bèn nói lỏng vạt áo, phát hiện Triệu Trường Ninh còn chưa ra ngoài.

Đỗ Thiếu Lăng một ngụm đã uống cạn chén trà, ước chừng qua hai khắc, mới gọi với vào trong: “Trường Ninh huynh, trà của huynh nguội rồi!”

Không có ai đáp lời hần, Đỗ Thiếu Lăng thầm nghĩ chẳng lẽ y xảy ra chuyện gì không may trong đó. Mọi người đều là nam nhi, hần đi kiểm tra thế nào chắc cũng không sao đâu nhỉ, bèn đứng dậy đi tới trước tấm rèm màu đàn hương, vén rèm ngó vào trong xem xét. Bên trong còn đặt một tấm bình phong bằng gỗ tần bì che khuất tầm mắt hần, hần không nhìn thấy Triệu Trường Ninh ở đâu, lại gọi một tiếng: “Trường Ninh huynh?”

“Không sao...” Bên trong có thanh âm đứt quãng truyền đến, “Lát nữa ta sẽ ra, hôm nay sợ rằng không thể tiếp tục đãi khách rồi, Thiếu Lăng huynh trở về trước đi.”

Sao vậy, nghe ra yếu ớt như thế. Đỗ Thiếu Lăng sao có thể rời đi vào lúc này, ngộ nhờ thân thể Triệu Trường Ninh không ỉn thì sao. “Trường Ninh huynh, huynh muốn ta vào trong giúp, hay là gọi người tới giúp huynh?”

Âm thanh bên trong ngừng một lúc: “Không cần, huynh đi đi! Lát nữa tự nhiên ta sẽ ra thôi.”

Đỗ Thiếu Lăng nghe giọng điệu của y đã mang theo ba phần sốt ruột, bèn nói: “Vậy ta đi trước đây... có chuyện gì huynh nhớ phải gọi người.” Hần thả tấm rèm xuống, vừa xoay người chuẩn bị đi, đột nhiên lại nghe thấy bên trong vang lên một tiếng bịch. Lúc này thì mặc kệ hết thảy, hần sải bước vào bên trong, quả nhiên thấy Triệu Trường Ninh ngã trên mặt đất, nửa ngày không bò dậy nổi. “Huynh làm sao vậy!” Đỗ Thiếu Lăng lập tức vươn tay đỡ y, Triệu Trường Ninh túm lấy ống tay áo của hần, mới gắng gượng bò dậy nổi.

Đỗ Thiếu Lăng nửa ôm giúp y đứng vững, ai ngờ Triệu Trường Ninh hoàn toàn không có sức lực ngã xuống người hần, Đỗ Thiếu Lăng lui về sau một bước lại vướng phải thứ gì đó, nhất thời mất thăng bằng, hai người song song té nhào xuống nền đất. May là hần kịp làm đệm lưng, ngã đánh rầm một tiếng.

Triệu Trường Ninh nằm trên người hần, hồi lâu không có động tĩnh gì.

Đỗ Thiếu Lăng đau đến nhủu mày, vô thức đem Triệu Trường Ninh ôm vào lòng. Nâng mặt của y lên một chút, phát hiện hai mắt y đã nhắm nghiền: “Trường Ninh?” Hần định ôm Triệu Trường Ninh ra ngoài rồi nói sau, vịn tay vào eo y, lại đột nhiên cảm giác có chỗ nào không đúng... cái eo này hình như... quá nhỏ rồi.

Đỗ Thiệu Lăng hơi dùng lực, kéo y lên phía trên định bụng ôm y đứng dậy, động tác lần này làm đai áo Triệu Trường Ninh rơi lỏng, áo bào nguyệt sắc lúc này đột nhiên hé mở. Cả người y dần sát vào khoảng ngực phập phồng, một bên mặt tựa lên cẳng cổ hần, tron mềm như tơ lụa...

Đỗ Thiệu Lăng nhìn thấy đôi gò má trắng như nhọc của y ửng hồng, cẳng cổ thon dài như thiên nga, trong đầu ầm ầm oanh động, đột nhiên cảm thấy miệng khô người nóng. Lúc hần nhìn xuống phía dưới, lại kinh ngạc không nói ra lời.

Ban nãy Triệu Trường Ninh thấy đau bụng bèn tiến vào kiểm tra, không ngờ càng đau càng dữ dội. Nàng nhất thời không ra được, vốn muốn đuổi Đỗ Thiệu Lăng đi, ai ngờ hần còn chạy vào cứu nàng. Bụng dưới vẫn còn đau quặn từng cơn, Triệu Trường Ninh chậm rãi mở mắt, sau đó nàng nhìn thấy vật áo của mình đang mở, vùng ngực tuyết trắng bán lộ.

Nhất thời trong đầu ong ong từng trận, một hồi lâu không biết phải làm thế nào. Lúc sau nàng dứt khoát nhắm mắt, nói đứt quãng: “Đỡ ta dậy... trước đã.”

Đỗ Thiệu Lăng ừ một tiếng, tay đặt ngang hông bắt lấy một vùng tron mượt, hần ôm nàng vào lòng rồi kéo dậy. Nhuyễn ngọc ôn hương kề sát bên mình, khiến hần bất giác dâng lên một cảm giác khô nóng. Hần lại nghĩ tới cái ngày cưới ngửa, Triệu Trường Ninh ôm thắt lưng hần từ đằng sau, khi đó trên người nàng cũng có mùi hương thanh nhã, xen lẫn cả mùi được cao như vậy.

“Trường Ninh, muội vẫn ổn chứ?” Đỗ Thiệu Lăng cũng không biết bản thân đang nghĩ gì, nắm lấy tay nàng không muốn buông, thậm chí còn muốn mạnh mẽ...

Có lẽ đây là bản năng chiếm hữu của nam giới với nữ giới, tuy gia giáo rất tốt đã dạy hần làm một chính nhân quân tử, nhưng cũng khó tránh khỏi suy nghĩ miên man.

“Thiệu Lăng huynh, tất cả những gì hôm nay huynh thấy, hy vọng huynh hãy quên hết đi.” Triệu Trường Ninh nói từ tốn, nàng vờn tay cột lại đai áo, ngẩng đầu nhìn hần, ta biết Thiệu Lăng huynh là một chính nhân quân tử, không phải hạng người hay đi kể lể khắp nơi. Việc này Trường Ninh có thể tin tưởng được, dù sao suy cho cùng chuyện này không can hệ đến huynh, nhưng nếu huynh nói năng bừa bãi ra ngoài, là đang đẩy Trường Ninh đến chỗ bất nghĩa. Nếu Thiệu Lăng huynh phá hủy cuộc sống của ta, chắc chắn ta sẽ không bỏ qua cho huynh đâu.” Nói đến cuối cùng, giọng điệu của nàng đành lại, mang theo vài phần uy hiếp.

Đỗ Thiệu Lăng rất lâu vẫn chưa nói chuyện. Chẳng trách trước đây hần luôn nghĩ y thật đẹp, bất giác làm người ta phải dõi theo động tác của nàng. Hóa ra là như vậy... hóa ra là như vậy!

Triệu Trường Ninh uy hiếp Đỗ Thiệu Lăng xong đã là nỏ mạnh hết đà, tựa vào giá rửa mặt bên cạnh, hai chân run rẩy.

“Còn chưa đỡ sao?” thanh âm Đỗ Thiệu Lăng hơi khàn khàn, tiến tới hai bước, dứt khoát bế nàng lên. Hần không hề tổn chút sức nào, sải bước nhanh chóng đem người đặt xuống giường trong phòng, còn kéo tấm chăn bên cạnh phủ lên người nàng.

“Thiệu Lăng huynh có đồng ý với ta không?” Triệu Trường Ninh không hề tránh né nhìn thẳng vào hần.

Đỗ Thiệu Lăng lúc này cúi đầu, hần hít sâu một hơi: “Từ nhỏ mẫu thân đã dạy ta phải có trách nhiệm... vừa rồi không cẩn thận nhìn thấy dáng vẻ của muội, làm tổn hại thanh danh của muội, ta nghĩ không bằng cưới muội xem như chịu trách nhiệm đi. Gia quy nhà ta là như thế, trước đây ta cũng không có... thông phong hay đại loại vậy, muội có thể yên tâm.”

Triệu Trường Ninh mở lớn mắt, bàn tay bên người nắm thành quyền. Đỗ Thiệu Lăng điên rồi sao, nàng cần hần cưới chắc!

“Không cần đâu.” Triệu Trường Ninh nói, “Ban nãy không có chuyện gì cả, Thiệu Lăng huynh gia cảnh rất tốt, muốn lấy nữ tử thế nào mà chẳng được, hà tất phải chịu thiệt lấy ta. Chí của ta không đặt vào đây, cũng không cần Thiệu Lăng huynh vì vậy mà chịu trách nhiệm.” Đừng nói chỉ mới nhìn một cái, cho dù hai người có xảy ra chuyện gì chẳng nữa, Triệu Trường Ninh cũng không có ý tưởng xuất giá.

Từng bước gian khổ đi đến hôm nay, đâu phải để lập gia đình.

“Ta đã nhìn muội, đương nhiên là phải cưới muội.” Đỗ Thiệu Lăng như cũ kiên quyết nói, đây vốn dĩ là ý muốn của hần, cái gì mà chịu trách nhiệm, chẳng qua chỉ để ngụy trang cho âm mưu xấu xa mà thôi. “Trở về ta sẽ thuyết phục mẫu thân, để bà tới cầu hôn, tam lễ lục sinh*, cưới hỏi đàng hoàng đón nàng vào cửa. Nàng thấy thế nào?”

*Chi các lễ nghi cưới hỏi thông thường của thời trước, khá là dài, bạn nào muốn tìm hiểu chi tiết có thể lên hỏi Google đại thúc.

Triệu Trường Ninh thiếu chút nữa tức đến trào máu: “Ta nghĩ lệnh tôn lệnh đường không bằng lòng cho huynh cưới một nữ tử thường xuyên ra vào chỗ nam nhân, lại không biết chút gì về nữ công gia chánh đâu. Ta hiểu huynh có ý tốt, nhưng ta quả thực không cần. Nếu Thiệu Lăng huynh không muốn đẩy ta tới chỗ bất nghĩa, cắt đứt tiền đồ của ta, thì hãy quên chuyện này đi.” Lời cuối giọng điệu của nàng còn mang theo một tia khản cầu, “Nếu hôm nay Thiệu Lăng huynh đồng ý giúp ta, ngày sau ta nhất định sẽ báo đáp.”

Như vậy quá bị động, Triệu Trường Ninh càng nghiêng về cách sau này tìm ra nhược điểm của Đỗ Thiệu Lăng, bảo đảm cho an toàn cho mình.

Lần này Đỗ Thiệu Lăng trầm mặc rất lâu, mới chậm rãi nắm lấy tay nàng: “Được rồi, ta hứa với muội.” Hần ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt của nàng lóe sáng, dường như hần không còn áp chế nổi tà niệm trong lòng, mặt nạ chính nhân quân tử không thể duy trì được nữa, vốn dĩ hần cũng đâu phải chính nhân quân tử.

Triệu Trường Ninh nhìn bàn tay to của hắn đang cầm tay mình, đột nhiên có dự cảm chẳng lành.

“Nhưng ta còn một yêu cầu khác.” Đỗ Thiếu Lăng ngưng mắt nhìn khuôn mặt xinh đẹp thanh nhã đến cực điểm, chỉ muốn đem người này chiếm làm của riêng, “Trong lòng ta rất thích Trường Ninh, nếu muốn gặp riêng hoặc thân cận với Trường Ninh, hy vọng muội không cự tuyệt. Bằng không, ta không dám đảm bảo...”

Triệu Trường Ninh căn bản không thể ngờ hắn lại nói ra được những lời này, ánh mắt nàng trở nên lạnh lẽo. Hồi lâu mới nói: “Thiếu Lăng huynh tự xưng là chính nhân quân tử, dùng chuyện này để uy hiếp ta, có phải quá đáng lắm không?”

“Chỉ cần muội đồng ý, ta sẽ không nói chuyện này ra.” Đỗ Thiếu Lăng nhẹ giọng đáp. Hắn biết bản thân thế này là không đúng, nhưng hắn... không kìm chế được tà niệm trong lòng. Nhược điểm này rơi vào tay hắn, hắn vô cùng vui mừng. Bằng không người như Triệu Trường Ninh, cả đời cũng sẽ không thân cận với người khác.

“Muội yên tâm, ta sẽ không yêu cầu muội làm chuyện gì quá phận.” Đỗ Thiếu Lăng sợ ép nàng quá mức, lại thêm một câu, “Ngày kia bọn Triệu Trường Hoài đã hẹn ra ngoài du xuân, thuận tiện kết giao với các sĩ tử. Ta hy vọng muội đồng ý cười ngửa cùng ta, được không? Đến lúc đó lại...”

Hắn lấy việc này để uy hiếp mình, lẽ nào nàng còn có thể từ chối? Triệu Trường Ninh nhìn hắn hồi lâu mới nói: “...được”

“Muội mặc thêm vài lớp áo, ta sợ ngày kia tiết trời không đủ ấm.” Lúc này Đỗ Thiếu Lăng mới tươi cười. “Có cần ta giúp muội gọi nha đầu vào không?”

Hôm nay Cố nữ mẫu vắng mặt, Triệu Trường Ninh không để hắn gọi người, chỉ hơi lắc đầu, quay mặt sang chỗ khác nói: “Không cần đâu, huynh đi đi.” Đợi Đỗ Thiếu Lăng đi khỏi, bàn tay nắm chặt nệm giường của nàng đã phát run, từ từ khôi phục nhịp thở bình thường.

“Hương Phi, giúp ta đến chỗ mẫu thân mời Cố nữ mẫu tới đây.” Triệu Trường Ninh nói vọng ra bên ngoài, chuyện ở chỗ nàng vẫn cần phải xử lý.

Chú thích: 1

(1) Áo Trục chuyết: Là một loại trang phục có từ thời Tống. Trong《Vân Lộc Mạn Sao》của Triệu Ngạn Vệ người nhà Tống có viết: “Y phục cổ đại, tức áo cà sa của tăng tự hành giả thời nay.” Thời Lưỡng Tống trục chuyết đa số là trang phục của tăng lữ (một số ít văn nhân cũng mặc).

Đến thời nhà Minh, kiểu dáng của trục chuyết đã có nhiều thay đổi, được lưu hành trong giới văn nhân và sĩ phu.

Bạn đang đọc truyện *Địch Trường Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tháng hai có lẽ, đại địa hồi xuân. Một vùng Tuyên Nam phùng ngoại thành, xuân ấm áp khiến muôn hoa đâm chồi nảy lộc, vì nơi đây gần miếu Quan Đế và miếu Ngọc Hoàng, sĩ tới tới nơi này du ngoạn đông như trẩy hội.

Triệu Trường Ninh ngồi xe ngựa đến, dẫn theo Tứ An dừng lại bên ngoài miếu Quan Đế, dặn dò người làm thả ngựa đi ăn cỏ.

Nàng phui qua áo bào, chấp tay đứng nhìn các sĩ tử qua lại. Hai bên đường khói hương vẩn vít, phần đông là các sĩ tử thân thiết tới miếu Quan Đế kết bái huynh đệ. Bọn họ đến từ các nơi trên cả nước, năm sông bốn bể, nói những tiếng địa phương không giống nhau. Triệu Trường Ninh bất chợt nghe thấy một giọng địa phương quen thuộc, ngoảnh đầu lại nhìn, vài sĩ tử mặc áo đạo sĩ, đội mũ Đông pha đang cười đùa bước tới.

Ánh mặt trời ấm áp quét qua mặt nàng, Triệu Trường Ninh thầm nghĩ chắc là người Hồ Quảng, khẩu âm địa phương này nàng vô cùng quen thuộc. Nhất thời lại nhớ đến đồng bằng Giang Hán, Trường Giang cuộn cuộn, đó là quê hương trước đây của nàng. Hóa ra nghe được giọng nói quê hương, con người sẽ thật sự hoài niệm quê nhà.

Lại có vài thiếu niên cười ngửa ồn ào chạy tới, hai huynh đệ Triệu gia và Đỗ Thiếu Lăng xuống ngựa, Triệu Trường Húc thấy Triệu Trường Ninh đã tới từ sớm, tươi cười chấp tay với nàng: “Lúc ra khỏi nhà không thấy huynh trưởng, còn tưởng huynh không tới nữa, có cần đệ đưa đi không?”

Triệu Trường Ninh cười lắc đầu: “Thời tiết đẹp thế này, tản bộ thôi.” Nàng dẫn đầu đoàn người tiến về phía trước.

Vì người tới miếu Quan Đế rất đông, đằng trước đã dựng thêm một túr quán nhỏ. Lúc này bắt đầu mở hàng, ngoài cửa rượu trắng được hâm trong chảo nóng bốc lên một tầng sương trắng, mấy huynh đệ giao cương ngựa cho nô tài đi theo, nói gót Triệu Trường Ninh tiến vào túr quán ngồi. Những

người ngồi ở đây đều là sĩ tử, ngày thường toàn chết dí trong phòng học bài, có lẽ đây là lần cuối cùng được ra ngoài hóng gió, náo nhiệt cực kỳ.

Triệu Trường Hoài vừa uống trà vừa nói: “Nơi này vàng thau lẫn lộn, biết đâu lại xuất hiện người tài.”

Hắn dùng chiếc đũa ra hiệu về phía trước: “Người đội ngà quan*, trông rất huênh hoang thiếu đôn đàng kia, là Giải nguyên của Bắc Trục Lệ —— Tổng Sở, phụ thân nhậm chức Thị độc học sĩ ở Hàn lâm viện.”

*Ngà quan: mũ cao

Triệu Trường Ninh nhìn theo hướng hắn chỉ, phát hiện Triệu Trường Hoài miêu tả rất chính xác, vị Tổng Sở này phỏng theo cách ăn mặc thời Ngụy Tấn, ngà quan trường bào, trông rất khác người.

“Hai vị đẳng kia là đều người Cát An tỉnh Giang Tây, người tuổi ngoài ba mươi tên Đàm Lễ, người trẻ hơn tên Trương Thế Kỳ, là một trong hai người đứng đầu kỳ thi Hương ở Giang tây.” Triệu Trường Hoài nói rồi ngừng một chút, “Hai vị này vô cùng khiêm tốn, có điều từ khi vào kinh đến nay, nghe nói khá nhiều nhà đã qua dò hỏi chuyện thế thất. Đặc biệt là Trương Thế Kỳ...”

Việc này Triệu Trường Ninh cũng biết, văn hóa Lư Lăng của Cát An Giang Tây đã lưu truyền thiên cổ, phàm là Giải nguyên của An Cát, tiến vào thi Hội thi tam giáp không chạy đi đâu được, bởi vậy hai người này đặc biệt khiến người ta chú ý. Đàm Lễ kia tướng mạo bình thường, tính tình cũng điềm đạm. Trương Thế Kỳ trẻ hơn một chút, tướng mạo trông cũng tuấn tú hơn, khó tránh được lạnh lùng, hoàn toàn phớt lờ sự lấy lòng của đám người xung quanh.

“Phụ thân ta cũng nói, Trương Thế Kỳ này tướng mạo tốt, trẻ tuổi học vấn lại cao, nếu không có gì bất ngờ khả năng sẽ đậu Thám hoa.” Đỗ Thiệu Lăng cười hỏi, “Từ Vi huynh nghe được những tin tức này ở đâu vậy?”

Triệu Trường Hoài nhìn hắn rồi nói: “Tất nhiên là bí mật thăm dò được. Sao nào, ta không thể nghe ngóng tin tức à?”

Đỗ Thiệu Lăng nhấp một ngụm trà: “Đương nhiên, tùy huynh thôi.” Tâm trạng của hắn đang rất tốt, phơi phới ấm áp như ngày xuân.

Triệu Trường Ninh nghe đến đây, cũng nhắc chiếc đũa lên chỉ: “Vị Ngụy Kiên ở Nam Trục Lệ kia cũng rất được chú ý, nhân sĩ Tô Châu, nghe nói tổ phụ là trọng thần tiền triều.”

Đỗ Thiệu Lăng cùng Triệu Trường Húc càng bất ngờ nhìn sang Triệu Trường Ninh, Triệu Trường Ninh cũng ngạc nhiên hỏi: “Sao nào, chẳng lẽ cả ta cũng không được nghe ngóng tin tức?”

Biết địch biết ta trăm trận trăm thắng, thư cục trong kinh thành đã sớm thu thập thông tin các sĩ tử triển vọng đóng thành quyển, liệt ra đối tượng hàng đầu cho vị trí tam giáp, Triệu Trường Ninh lúc rảnh rỗi cũng từng xem qua.

Mấy bàn bọn họ vừa chỉ, cũng là nơi có nhiều người vây quanh nhất. Đậu Tiến sĩ tất nhiên là chuyện oai phong, nhưng cho dù được chọn làm Thứ cát sĩ*, cũng phải thực tập** ba năm mới có quan hàm. Nhưng tiền tam giáp thì lại khác, đây là con cưng của ông trời, được hoàng thượng chiếu cố. Chỉ cần không phải tự tìm lối chết, căn bản đường làm quan sẽ vô cùng thuận lợi, mai này thăng tiến vùn vụt là điều tất nhiên. Lúc Tiến sĩ đạo phổ, được người khác ghi nhớ cũng chỉ có tiền tam giáp, người phía sau chỉ là nhân vật làm nền, không có chút đất diễn.

*Thứ cát sĩ: cũng gọi Thứ thường. Là chức vị ngắn hạn trong Hàn lâm viện thời Minh, Thanh ở Trung Quốc. Được chọn ra từ những người có tiềm chất đã thi đậu kỳ thi Tiến sĩ, trở thành cận thần cho hoàng đế, phụ trách khởi thảo chiếu thư, giảng giải kinh thư cho hoàng thượng, là một trong những phụ thân quan trọng trong Minh nội các.

**Nguyên văn: Quan chính (观政)

Sĩ tử đậu Tiến sĩ sẽ không được nhậm chức quan ngay, mà bị phái tới Lục bộ Cửu khanh hoặc các nha môn thực tập công việc, đây chính là chế độ “quan chính” Tiến sĩ thời Minh. Chế độ này được bắt nguồn từ thời Hồng Vũ thứ 18, xuyên suốt thời Minh, đến cuối thời Minh vẫn còn được lưu giữ.

Có điều đây cũng chỉ là đối tượng nổi tiếng nhất thôi, rốt cuộc có thi đỗ hay không khó mà nói được.

Chủ quán bưng lên một đĩa đậu tương, một đĩa thịt bò thái miếng cùng vài bát sữa đậu nành. Một người bọn họ ăn qua loa, tai vẫn nghe ngóng người chung quanh kể những chuyện náo nhiệt, được bàn tán nhiều nhất là việc thêm đề. Triệu Trường Húc vài hớp đã uống cạn bát sữa đậu nành, vừa nhìn ra bên ngoài đã thốt lên: “Các huynh xem, kia có phải thất thúc nhà ta không?”

Chỉ thấy một chiếc xe ngựa dừng bên ngoài tửu quán, có một người khoác áo choàng bước xuống từ trên xe. Mặt mũi tuấn đạt, quanh người tản ra khí chất nho nhã, không phải Chu Thừa Lễ thì còn ai. Hình như hắn không nhìn thấy bọn họ, thấp giọng nói chuyện với người bên cạnh, sau đó về mặt lạnh nhạt bước lên lầu hai. Một nhả gian trên lầu hai được hộ vệ canh giữ, Chu Thừa Lễ tiến vào bên trong.

Triệu Trường Húc đề thấp thanh âm: “Thất thúc đến đây làm gì, thần thần bí bí, thúc ấy nuôi vợ bé ở đây sao?”

Triệu Trường Hoài tiếp lời: “Đàn ông nhà chúng ta quả thực có người nuôi vợ bé, nhưng không phải thất thúc.”

Đám người lại ù ù cạc cạc nhìn hắn, Triệu Trường Húc dò hỏi: “Ai nuôi vợ bé ở ngoài?”

Triệu Trường Ninh nhìn mấy kẻ ngồi đây một lượt, hình như mọi người đều rất hứng thú với chủ đề này, hơn nữa bên trong không hề có ý trách cứ.

Triệu Trường Hoài lảng tránh không trả lời, bị hỏi phát phiền mới nói: “Biết cái này làm gì! Lát nữa mấy người quay về làm ấm lên thì ta lại phiền toái.” Hắn vừa nói vậy, Triệu Trường Ninh liền đoán được là ai, Triệu Trường Hoài không tiện nói ra, phỏng chừng là tam thúc, vì Triệu Trường Húc đang có mặt ở đây. Thuận đà lảng sang chuyện khác, “Chẳng phải mọi người muốn đi cưới ngựa sao? Giờ còn không đi, lát nữa người đông sẽ không tiện.”

Ai ngồi bên ngoài có người thốt lên: “Lại đồ tuyết nữa rồi...”

Nhất thời trong phòng vang lên một hồi suýt xoa: “Không phải chứ, thế chẳng phải lại rét rồi sao.”

“Vừa mới ấm lên một chút! Đừng có lạnh nữa mà!”

Các sĩ tử rất lo âu về sự biến đổi nhiệt độ, mọi người ai chẳng mong được thi trong ấm áp. Thấy vài ngày nay mặt trời đã xuất hiện, vốn dĩ còn vui vẻ bao nhiêu.

Triệu Trường Ninh lại nhìn thấy thêm một cỗ xe dừng trước tửu quán, tuyết lạnh bị gió thổi bay tán loạn như bông. Hộ vệ đi theo vây chặt xung quanh xe, có nô tài tiến tới quỳ xuống làm đệm người, lúc này mới có kẻ từ trên xe bước xuống. Hắn khoác một chiếc áo choàng màu đen, cao lớn hơn người thường rất nhiều, nhưng bởi vì gió tuyết bay mù trời, không thể nhìn rõ được tướng mạo người đó. Hắn bước vào mang theo hơi lạnh của gió tuyết, mọi người nín thở không dám nói chuyện, hiển nhiên người này lại lịch bất phàm.

Người nô từ đại sảnh tiến lên lầu hai, lập tức có hộ vệ trấn giữ dưới cầu thang.

Chỉ một khoảnh khắc ngắn ngủi thoáng qua, cũng làm tay Triệu Trường Ninh lạnh ngắt.

Người này tóc mai chỉnh tề, mày rậm hiển ngang, nhưng bên trán trái lại có một vết sẹo dài, mang theo một thân khí chất trầm mặc.

Người này chẳng phải là... người trong giấc mộng đó sao!

Nàng nhất thời ngẩn ra, ngay cả Triệu Trường Húc hỏi nàng có muốn uống sữa đậu nành cũng không hề nghe thấy.

Một người xa lạ chưa từng quen biết, có bao nhiêu khả năng xuất hiện trong giấc mộng của nàng? Nàng còn mơ thấy người này giết huynh đệ giam cầm thân phụ, bức cung đoạt hoàng vị, trở thành chúa tể thiên hạ. Quan trọng phe nàng phò trợ lại không phải là hắn, sau khi hắn đăng cơ còn do dự giữa giết và không giết nàng.

“Trận tuyết này bao giờ mới ngừng đây, phóng ngựa cũng không được, có khi còn chẳng thể lên miếu Văn Thù dâng hương.” Có sĩ tử nhìn tuyết bên ngoài ai oán nói.

Thanh âm này làm Triệu Trường Ninh bừng tỉnh, nàng định thần nhìn lên trên lầu, nhớ người đó không vào cùng một gian với thất thúc, nhưng ngoài cửa đều có thị vệ đeo Tú xuân đao đứng gác, dưới lớp áo choàng rộng màu tro, nàng nhìn thấy hoa văn kim tuyến thêu hình vẩy cá thấp thoáng. Những người này không phải thị vệ bình thường, mà là đại nội thị vệ.

Chúng tỏ người thân phận bên trong không tầm thường, những đại nội thị vệ này chỉ bảo vệ hoàng tộc, hoặc những đại thần được hoàng thượng trọng dụng. Vì sao bọn họ lại xuất hiện ở nơi này? Triệu Trường Ninh nhìn quanh một vòng cũng hiểu được tại sao, mỗi cử nhân ở đây, tương lai đều có thể là thần tử rường cột trong triều, mấy vị bề trên ư ờng tới để quan sát.

Nàng quyết định không nghĩ đến giấc mơ kia nữa, có phải sự thật hay không tạm thời chưa bàn, hiện giờ nàng còn chưa phải Tiến sĩ, suy nghĩ những việc đó dường như quá xa xôi rồi. Và lại chỉ gặp một lần mà thôi, nhìn phong thái này, với thân phận của nàng căn bản không thể tiếp xúc được.

Mất thấy tuyết ngoài trời không thể ngừng trong chốc lát, mọi người đành ngồi xe tới miếu Văn Thù dâng hương. Đây là truyền thống thi cử của Bắc Trục Lệ, dâng hương cho Không tử, dâng hương cho Văn Thù Bồ Tát, tóm lại ở đâu có thể cúng bái thì tuyệt đối đừng bỏ qua, ngộ nhờ thần tiên phượng nào lại hiển linh thì sao. Vận khí của bọn họ xem như khá tốt, đến miếu Văn Thù, vì tuyết rơi nên không còn cảnh người chen chúc, bình thường một văn tiền một nén hương, hiện tại phải bỏ ba văn tiền, sĩ tử chung quanh cũng không dám phàn nàn nửa câu, chỉ sợ Bồ Tát nghe được lại nghĩ tám lòng người chưa đủ thành kính.

Dù sao thành Cử nhân, triều đình sẽ phát trợ cấp, bà con chòm xóm sẽ tới kết giao với người, không đến nỗi quá nghèo, rồi nhà trên người sẽ cất vài ba lạng bạc.

Triệu Trường Ninh bước ra từ nơi dâng hương Bồ Tát, đúng lúc nhìn thấy Đàm Lễ, Tướng Thế Kỳ trong quán rượu vừa rồi cũng tới đây, có hơn mười người đi theo, trò chuyện cùng bọn họ. Sắc mặt Tướng Thế Kỳ rất khó coi, trả tiền xong cầm hương bước thẳng vào bên trong. Còn nói với Đàm Lễ bên cạnh: “Mấy cử nhân Bắc Trục Lệ này thật buồn cười, đi ra từ dưới chân thiên tử cơ đấy. Nghe nói hai ta từ Cát An tới, bèn giống như ruồi nhặng bầu xung quanh, không có chút giáo dưỡng nào của người đọc sách. Đệ mới thêm giao du với chúng, chẳng đáng tý nào!”

Triệu Trường Ninh là cử nhân Bắc Trục Lệ, vị nhân huynh này vũ nhục cũng có phần của nàng trong đó. Nàng hiển nhiên liếc nhìn Tướng Thế Kỳ, anh chàng này quả thực trông rất được. Đẹp trai cũng là một ưu thế, không chỉ ở chuyện cưới hỏi, lúc thi Đình hoàng thượng cũng thường chọn sĩ tử đáng đẹp đẹp mắt làm Tiến sĩ, dù sao mọi người đều thích cái đẹp. Nhưng thật ra Tướng Thế Kỳ còn chưa đẹp bằng Triệu Trường Hoài. Nàng cũng mặc kệ hắn, dậm bước về phía trước chuẩn bị quay trở về, lại phát hiện có một người đang đứng ngoài cổng chờ nàng.

Đỗ Thiệu Lăng đứng trước cổng miếu Văn Thù, nhìn đại tuyết rơi mù mịt. Hắn cầm một chiếc ô, nhưng tuyết vẫn rơi trên đầu vai hắn. Hắn nghiêng người thu ô lại hỏi: “Muội phải đi rồi sao?”

Triệu Trường Ninh đáp: “Tuyệt rồi rồi, tự nhiên phải quay về.” Ban đầu bọn họ đã giao hẹn cùng nhau cưỡi ngựa.

Đỗ Thiếu Lăng đi về phía nàng, dáng dấp Triệu Trường Ninh như ngọc chạm tuyết xây, dung mạo xinh đẹp thanh nhã, bởi vì quá lạnh, sắc mặt nàng tựa như băng tuyết ngoài trời, còn có mấy phần ý vị của công tử nho nhã. Điều này không khỏi làm Đỗ Thiếu Lăng nhớ lại buổi nọ nàng ngã trên mặt đất, xiêm y hé mở, kiều mị động lòng người. Hắn ho khan một tiếng, cảm giác bản thân ngày đó quả thực rất dễ tiện.

Đại khái tất cả dễ tiện trong đời đều dùng vào ngày đó rồi.

Nhưng hắn thật sự thích Triệu Trường Ninh, càng nhìn càng thấy thích, thậm chí nghĩ rằng về ngày nọ của nàng chỉ có mình biết, chỉ có mình thấy được.

Đỗ Thiếu Lăng sai người dắt xe ngựa đến, Triệu Trường Ninh lạnh lùng nhìn hắn, hắn bất đắc dĩ nói: “...Ta muốn đưa muội về nhà.”

Hai người ngồi xe ngựa xuất phát, trên xe Triệu Trường Ninh cũng không để ý tới hắn. Đúng lúc đi vào một đoạn đường xóc, người liền ngồi không ổn định.

“Muội đừng khó chịu, ta sẽ không làm gì muội.” Đỗ Thiếu Lăng nói, “Đoạn đường này khó đi, muội dựa vào ta sẽ không còn lung lay nữa.”

Triệu Trường Ninh nhắm mắt, nàng biết Đỗ Thiếu Lăng đang nhích lại gần, như lời hắn nói chỉ là nhẹ nhàng ôm nàng, để nàng ngồi thêm vững. Nếu Trường Ninh là một nữ tử bình thường, lúc này nhất định đã sống chết đòi gả cho hắn. Triệu Trường Ninh không nói gì, mắt thấy xe ngựa đã tới Minh Chiếu phường gần Triệu gia.

“Đa tạ đưa tiễn.” Triệu Trường Ninh đột nhiên nói, “Thiếu Lăng huynh, ta nghe nói huynh có một người cậu họ.”

Đỗ Thiếu Lăng không hiểu tại sao nàng đột nhiên nhắc đến chuyện này.

Biết được việc đó cũng là tình cờ. Triệu Trường Ninh có hai nô bộc, tên cùng một kiểu với Tứ An, một người gọi Lục An, một người gọi Bát An. Kể tên Bát An vô cùng lạnh lợi, thường ở bên ngoài kết giao với đủ hạng người, Triệu Trường Ninh khá thích hắn. Lúc vừa xảy ra chuyện với Đỗ Thiếu Lăng, Triệu Trường Ninh muốn tìm nhược điểm của hắn, vừa hay đã có chuyện dâng tới trước mặt nàng.

Thật ra con người đều có nhược điểm, tục ngữ đã nói nhân vô thập toàn. Chỉ cần bỏ công ra tìm kiếm, ít nhiều cũng sẽ thấy. Chẳng qua nhược điểm này của Đỗ Thiếu Lăng, đúng là khá lớn.

Trường Ninh không vội nói: “Người cậu họ của huynh lưu manh vô tích sự, nhưng hồi nhỏ đối xử với huynh rất tốt, huynh cũng quý mến hắn ta. Có điều Đỗ đại nhân và Đỗ phu nhân không cho phép huynh giao du với hạng người ấy. Nhưng huynh không chỉ lên lút cứu tế hắn, còn thay hắn giải quyết một vụ án mạng, dẫn dò quan huyện địa phương miễn cho tội lưu đầy...”

Triệu Trường Ninh biết chủ nhân Đỗ gia tuyệt đối không có vấn đề, gia phong rất đoan chính. Bởi vậy sai Lục An men theo chi bên điều tra, người cậu này của Đỗ Thiếu Lăng quản lý một xưởng làm giấy, ao nước trong xưởng hắn từng có hài tử của một đầy tớ chết đuối. Bất ngờ chết một đứa nhỏ thì cũng thôi, cậu hắn lại còn đe dọa nhà này không được phát tang cho đứa bé, bị người ta tố cáo lên huyện nha.

Thật ra Đỗ Thiếu Lăng cũng khá thông minh, hắn xử lý chuyện này không một ai hay biết. Triệu Trường Ninh có thể tra ra được cũng vì Lục An có quen biết một người, là thân thích của nhà đầy tớ kia.

Chết đuối là một bé trai, độc đinh trong nhà người đầy tớ, người trong nhà vô cùng bi thương. Có điều nói ra thì người cậu của Đỗ Thiếu Lăng cũng thật xúi quẩy, khó khăn lắm mới cải táng chính muốn làm ăn kinh doanh, tự kiếm sống cho bản thân, lại xảy ra chuyện xui xẻo thế này. Xưởng làm giấy cũng không mở được nữa.

Đỗ Thiếu Lăng yên lặng hồi lâu: “Làm sao muội biết được?”

“Đính vào kiện cáo mạng người chung quy cũng không phải việc tốt, Thiếu Lăng huynh sắp phải thi Hội rồi đấy.” Triệu Trường Ninh phui phui áo quần, “Ta đã giúp Thiếu Lăng huynh xem qua luật pháp, triều đình ta có lệ, hình như là mười năm không thể dự thi, còn bị giáng xuống một bậc công danh.”

“Đứa trẻ kia chết đuối không liên quan đến cậu, khó khăn lắm cậu mới tìm được một nghề sinh nhai!” Đỗ Thiếu Lăng nhỏ giọng nói, “Tuy hắn hèn mạt vô lại, nhưng chưa từng làm chuyện gì thẹn với lòng. Muội... ta từng nói sẽ không kể chuyện đó ra, muội hà tất phải lấy việc này uy hiếp ta!”

Triệu Trường Ninh lặng lẽ nhìn hắn: “Thiếu Lăng huynh, chỉ cần huynh giữ miệng, ta cũng sẽ giữ mồm. Hai ta bên tám lạng đằng nửa cân thôi.”

Đỗ Thiếu Lăng giơ tay lệnh xe dừng lại, khoe miệng khẽ giương lên một nụ cười: “Được, chuyện này ta nhận thua. Có điều Trường Ninh, đợi đến thi Hội chúng ta sẽ nói tiếp. Ta vẫn rất tự tin về bản thân mình, nếu muội không đầu...” Hắn lại nắm nhẹ bàn tay nàng, “Dù sao, chờ tới lúc đó rồi nói.”

Triệu Trường Ninh cười nhạt nhìn theo hắn xuống xe: “Đương nhiên là vậy.”

Nếu Đỗ Thiếu Lăng trúng cử Tiến sĩ, chuyện người cậu họ của hắn sẽ không còn sức uy hiếp. Triệu Trường Ninh cũng vậy, chỉ cần nàng thi đỗ Tiến sĩ, Đỗ Thiếu Lăng sẽ không còn nhắc tới việc này, bởi hắn biết chuyện mà không nói ra, cũng sẽ bị khép vào tội khi quân phạm thượng. Nhưng ai có thể đầu còn chưa biết được.

Cách thi Hội chưa đầy nửa tháng, Triệu Trường Ninh quyết định đóng cửa học bài, không bước ra ngoài.

~~~~~

Lúc trở về hỏi thăm, thật thục văn chưa quay lại. Nàng không để ý bên đó nữa, bước vào thư phòng bắt đầu kho học.

Thật may lần này ra thêm đề, Trường Ninh mới tin được như vậy. Trí nhớ của nàng trước giờ luôn tốt hơn người khác, «Ghi chép lãnh thổ Đại Minh» học theo địa đồ, thủy văn địa lý và cách trị thủy, trị hạn phù hợp từng nơi là vấn đề dân sinh tương đối thực tế, cái này dễ bàn, trong ghi chép của huyện nào cũng có, đọc mấy ví dụ là hiểu ngay. Khi sĩ tử toàn kinh thành còn đang học «Luật Đại Minh», Triệu Trường Ninh đã bắt đầu ôn tập «Tứ Thư» của Chu Tử, nhầm lại toàn bộ nội dung văn chương một lần, chắc chắn không còn chỗ nào bỏ sót. Nếu trên trường thi phát hiện đề nào đó mình không nhớ xuất xứ, đúng là hạn chết mất thôi.

Toàn bộ đại phòng cũng trở nên căng thẳng, chỗ khác không nói, chỗ Trường Ninh thì không được thiếu thứ gì. Đậu thị còn dẫn các thứ nữ may cho nàng nịt gối bằng Churong nhưng, đề mặc trên trường thi Hội, Triệu Thừa Nghĩa rời nha môn trở về sẽ kiểm tra nhi tử «Luật Đại Minh». Triệu Ngọc Thiên bị Đậu thị hạn chế đi lại, miễn cho nàng phiền đến ca ca học bài. Ba người tỷ tỷ tỷ phu, đại tỷ hiền nhiên không nói, nhà nhị tỷ không có động tĩnh gì, tam tỷ phu Hứa Thanh Hoài là vui nhất, lúc hẳn tới Triệu gia thăm hỏi, quạt giấy lộn ngược giắt vào sau gáy, trong tay còn xách một cái sọt to. Bảo rằng bắt được mấy con ba ba mang tới cho y tắm bổ.

Triệu Trường Ninh chỉ biết cười mà sai người đem hăm ba ba cùng trứng bỏ câu lên ăn.

Đến thời khắc này, một tiếng gió động có lay cũng làm các sĩ tử lo lắng, triều đình có quy định gì mới về cuộc thi, đã chọn vị quan chủ khảo nào. Nghe nói lần này chỉ định Lễ bộ Thượng thư Cố Phương Hoài, tuổi ngoài bảy mươi, đức cao vọng trọng. Nhưng càng kỳ lạ hơn chính là, hoàng thượng còn sai thái tử đến làm quan phó khảo, phối hợp cùng Cố Phương Hoài, nói Lễ bộ Thượng thư tuổi cao, phái thái tử đến trợ giúp.

Sau khi nghe kể việc này, Triệu lão thái gia trong nhà đặc biệt gọi các tôn nhi tới, nam nhân của Triệu gia đều đang có mặt.

Vì Triệu Thừa Liêm là Thiếu chiêm sự của Chiêm sự phủ, ngày thường hay gặp thái tử, bèn dặn dò mấy huynh đệ: “Hoàng thượng có ý tôi rèn thái tử, nay hoàng hậu chỉ sinh được một mụn con trai, nếu không có gì bất ngờ, thái tử chắc chắn sẽ kế thừa đế vị. Triệu gia bởi vì có ta, nên đã được liệt vào phe thái tử, cho nên ba người các ngươi không cần lo chuyện thái tử chấm thi.”

Tổng kết lại một tràng phát biểu của Triệu Thừa Liêm, đây là chuyện tốt, vô cùng tốt là đằng khác, rất thuận lợi để mọi người phát huy.

Triệu lão thái gia cũng tươi cười: “Nếu ai trong các con thi đỗ, lúc đó có thể theo nhị thúc đi bá kiến thái tử, xem như là môn sinh của thái tử rồi.”

Ghi danh đã kết thúc, ba ngày sau thi Hội sẽ bắt đầu.

*Ngã quan:

Tìm kiếm với từ khoá:

Diễn đàn Confession! Confession!! Confession!!!

Hôm nay, 17:18

Ngày tham gia: 15.03.2016, 10:22

Doãn Tịch

Bài viết: 46

Thành viên cấp 2

Được thanks: 89 lần

Điểm: 7.35

Re: [Xuyên không] Đích trưởng tôn - Văn Đàn - Điểm: 10

Tuyển Editor! Beta-er! Developer! Type sách!

Chương 27

Thời gian thi Hội của triều đại này có sửa đổi, mừng chín đến mười hai tháng hai đều là thời gian thi cử. Qua nửa tháng sẽ yết bảng, danh sách các sĩ tử đậu Công sĩ được dán ngoài Lễ bộ. Triều đình đã thông cáo một quan chủ khảo, hai quan phó khảo, sáu quan hiệp khảo, đây cũng chính là đội ngũ chấm thi sau này. Nhưng bởi kỳ thi Hội lần này có thái tử tham dự, Lễ bộ Thượng thư có to gan đến mấy cũng không dám trèo lên đầu thái tử, vì vậy quan chủ khảo thực tế là hai người.

Lễ bộ Thượng thư Cố Phương Hoài là một nhà đại nho, thành danh nhiều năm, từng viết vô số sách. Có điều thái tử đương triều xếp hàng thứ bốn, năm nay vừa tròn mười chín tuổi, ai mà biết khẩu vị của hắn ra sao?

Đám sĩ tử đều thấp thỏm không yên, gộp cả việc thêm đề lúc đầu, lần thi Hội này có vô vàn bất trắc.

Trước hôm thi một ngày, Triệu Trường Ninh không đọc sách nữa, nàng phải nghỉ ngơi dưỡng sức. Buổi trưa còn ăn hai bát canh gà, xế chiều thêm một bát bánh trôi mè löt dạ, Đậu thị sợ nàng ăn nhiều khó tiêu, lại sợ nàng ăn chưa đủ. Rầu rĩ phân phó nhà bếp: “Đại thiếu gia muốn ăn thì đừng mang lên nhiều, một đĩa bánh ngọt đặt hai ba miếng là được rồi.”

Bà lại nhớ đến lúc Triệu Trường Ninh thi Hương trở về, dường như đã trút được một tảng da, bà lại càng thêm lo lắng, nghỉ trưa cũng không ngủ được tròn giấc.

Com nước xong xuôi Trường Ninh tới thư phòng chăm bón cây văn trúc, đương lúc cắt tỉa chạc cây, Hương Phi vén rèm tiến vào, trong tay nâng một cái hộp, thưa rằng: “Đại thiếu gia, có người đưa đến phòng sự vụ nhân tặng ngài, có điều không biết là ai. Nô tỳ thấy là vật cát tường, mới mang tới cho ngài xem.”

Triệu Trường Ninh nói: “Mang lại đây đi.” Hương Phi lại gần, mở chiếc hộp gỗ lim tơ vàng khắc hoa văn cảnh lá đan xen¹, thật ra cũng không phải thứ gì đặc biệt, một cái hộp bút, đáy màu xanh thẫm, thêu hình Liên trùng tam nguyên*. Trường Ninh nắm trong tay miết nhẹ, biết được là chất vải thượng hạng, đường thêu ngay ngắn. Ai đi tặng nàng thứ đồ vừa tinh xảo lại vô vị thế này?

Liên trùng tam nguyên: thời xưa chỉ việc thi Hương, thi Hội, thi Đình liên tiếp giành được các chức Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên.

“Người đưa đồ đâu?” Trường Ninh ngẩng đầu hỏi.

Hương Chuyên lắc đầu: “Đặt xuống thì đi ngay, nếu không phải phòng sự vụ thấy chiếc hộp bằng gỗ lim tơ vàng, còn không định đưa cho nô tỳ đâu.”

Triệu Trường Ninh để Hương Phi thu lại, đại khái là mong nàng thi đậu thôi mà, cũng không để ý nhiều lắm. Lại có nô tài trong phòng Chu Thừa Lễ tới mời nàng, nói thất thúc gọi nàng qua đó bàn việc, liên quan đến chuyện thi Hội, dặn nàng nhất thiết phải qua đó.

Lúc Trường Ninh tới Đông viện, Chu Thừa Lễ còn đang đánh cờ với Triệu Thừa Liêm, trường bối chơi cờ, nàng chỉ đành đứng bên ngoài đợi. Trong phòng hẳn có một bình mai cổ cao màu đỏ thẫm, cắm nghiêng vài nhánh mai vàng, từng làn hương thơm phảng phất truyền tới.

Có giọng Chu Thừa Lễ nói: “Nhị ca, nước cờ này huynh đi không hay.”

Thoạt tiên Triệu Trường Ninh còn chưa biết quan hệ giữa Triệu Thừa Liêm và Chu Thừa Lễ khá tốt, chỉ thấy Triệu Thừa Liêm cũng cười: “Lòng dạ ta không yên, thôi không đánh nữa.” Dứt lời có tiếng đặt cờ xuống.

“Lo lắng chuyện thi cử của Trường Tùng chất nhĩ* sao?” Chu Thừa Lễ hỏi hần.

*Chất nhĩ: cháu, chỉ con trai của các huynh đệ

Triệu Thừa Liêm bình thản nói: “Trường Tùng cũng không đến nỗi, phân lượng đứa trẻ này ta vẫn rõ ràng. Lứa này của Triệu gia nhân tài lớp lớp, Trường Hoài thi đậu kinh khôi không nói làm gì, Trường Húc theo đệ học võ, e là đệ cũng đang bồi dưỡng nó. Phẩm hạnh và tính tình của Triệu Trường Tùng đều không tốt, có điều thiên tư rất được. Thôi, ta phải đến nha môn đã, đệ nghỉ ngơi đi.”

Triệu Thừa Liêm dường như đứng dậy muốn rời đi.

Trường Ninh lập tức khoanh tay đứng sang bên cạnh, đợi hần bước ra cung kính chấp tay nói: “Nhị thúc.”

Triệu Thừa Liêm ừ một tiếng đáp lời nàng, sau đó vội vã rời đi, vị nhị thúc này trước giờ luôn đối với nàng như vậy.

Chu Thừa Lễ gọi nàng vào, hần còn ngồi xếp bằng trên nệm bỏ đoàn vuốt quân cờ. Sau khi bảo Trường Ninh ngồi xuống mới hỏi: “Ta nghe nói khoa thi Hội lần này do thái tử giám thị... người có biết sở thích của thái tử không?”

Triệu Trường Ninh nghĩ thầm, Chu Thừa Lễ sẽ không vô cớ mà hỏi nàng vấn đề này. Sao nào, chẳng lẽ hần biết sở thích của thái tử? Triệu Trường Ninh ngẩng đầu, đột nhiên nàng nhớ đến hôm đập thanh* đó, Chu Thừa Lễ bước vào lầu hai của tửu quán, còn cả đại nội thị vệ canh chừng bên ngoài.

*Đập thanh: giẫm chân lên cỏ. Trước đây, có ngày hội giẫm chân lên cỏ trong dịp tiết Thanh Minh, nam nữ thanh niên nhân dịp này để du xuân, nên mới có tên gọi hội đập thanh (tức giẫm lên cỏ).

“Từ nhỏ thái tử đã được Hiếu Ý hoàng hậu nuôi dưỡng, bởi vậy tính tình từ bị, khoan dung độ lượng. Luôn khuyến khích để mọi người nêu lên ý kiến, làm việc liêm khiết, đúng sai rõ ràng.” Chu Thừa Lễ nói rồi liếc nhìn nàng. “Lúc người trả lời nhớ không được quá gay gắt, khoa thi này tuy có quan chủ khảo, nhưng phần lớn quyết định vẫn là ở thái tử.”

Triệu Trường Ninh thưa vâng, nhưng nàng cảm thấy thật kỳ lạ. Tại sao thất thúc lại hiểu rõ thái tử nghĩ gì đến vậy: “Thất thúc, làm sao thúc lại biết việc này? Nhị thúc cũng không hề nhắc tới.”

Chu Thừa Lễ bật cười: “Đứa trẻ ngốc, người trông Triệu Thừa Liêm không biết thật sao? Chẳng qua hần không nói ra thôi. Người có ta che chở, đương nhiên ta sẽ nói cho người những điều này.”

Triệu Trường Ninh tuy rằng không biết rốt cuộc Chu Thừa Lễ có mục đích gì với mình, nhưng lòng bảo vệ nàng không phải là giả. Nàng nửa cười nửa

tay cảm tạ hẳn, Chu Thừa Lễ bèn cúi đầu hạ người xuống nhìn nàng tạ ơn, khoảnh khắc đó ánh mắt hẳn rất phức tạp, vừa giống như sự ôn hòa của nghiêm sư với đồ đệ, cũng có một loại dục vọng muốn không chế sâu xa. Nhưng đến khi Triệu Trường Ninh ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy nét mặt ôn hòa của hẳn.

Từ lúc rời khỏi chỗ Chu Thừa Lễ, Triệu Trường Ninh vẫn luôn nghĩ về chuyện của thái tử. Nàng cảm giác Chu Thừa Lễ là người của vị hoàng tử nào đó, mới có thể tường tận đến vậy. Khi quay lại Đông sương phòng, đúng lúc Triệu Thừa Nghĩa trở về từ nha môn tới thăm nàng, hỏi nàng đã chuẩn bị đến đâu, tiện thể truyền thụ cho nàng kinh nghiệm dự thi của bản thân.

Bởi vì là một Đồng tiến sĩ xuất thân, vị trí Chủ sự Công bộ vẫn phải nhờ đệ đệ mới ngồi vào được, Triệu Thừa Nghĩa nhắc đến chuyện thi cử của mình liền than thở không dứt: "... Năm đó thi Hội, ta xếp thứ hơn một trăm, ta biết ngay khoa thi lần này phải dừng lại ở đây rồi. Người cùng thi đến mệt rồi, sau đó thi không ứng thí nữa. Có điều nhớ lại tình hình lúc đó, trường thi tháng hai vừa yên tĩnh vừa buồn tẻ, phụ thân có một cách để nâng cao tinh thần, con mang một lọ cao bạc hà vào đó, nếu gà gật buồn ngủ thì xoa một ít lên hai bên thái dương. Có điều cao bạc hà tính hàn, khi ra nhớ phải uống ngay canh gừng nóng, bằng không khó tránh khỏi bị nhiễm phong hàn."

Trường thi tháng hai lạnh lẽo, nhưng kỳ thi của triều đình không được mặc áo bông, sợ có kẻ lén lút đem theo tài liệu. Nhà có tiền thì dùng Chường nhung hoặc da chồn, nhưng vẫn lạnh không chịu được. Mỗi lần đến thời gian này da chồn trong kinh lại tăng giá mạnh, sĩ tử nghèo không kiếm được da chồn đành phải chuẩn bị da thỏ để chống rét, nếu không chết công ra đây thì thảm hết chỗ nói.

Kỳ thực Trường Ninh đã chuẩn bị từ sớm, nhưng kinh nghiệm phụ thân truyền đạt nàng vẫn ghi nhớ từng cái một, cao bạc hà cần phải có, bèn sai người gấp rút đi chuẩn bị.

Triệu Thừa Nghĩa vỗ vỗ bả vai nhi tử, nói với y: "Lần này không đậu cũng không sao, con mới mười tám tuổi. Tiến sĩ trong triều ta thông thường đều hai bốn hai lăm mới bắt đầu trúng tuyển nhiều." Xem ra vẫn khá lo âu về nàng, cảm thấy khả năng nàng đỗ không cao, lại sợ gánh nặng trong lòng nàng quá lớn.

Triệu Trường Ninh chỉ biết cười trừ: "Phụ thân yên tâm, con cố hết sức là được."

Nếu nói đến vấn đề tâm lý, lúc đi học nàng đã luyện tập thi cử quá nhiều rồi, tâm tình cũng xem như bình thường. Chẳng qua thi Hội giống như mua vé số vậy, trúng số thì lên như điều gặp gió, đến đâu cũng cao hơn người một bậc. Còn xị thi cả đời cũng đừng mong ngóc nổi đầu, trước mặt Tiến sĩ còn phải hành lễ văn bói. Nàng chưa từng tham gia kỳ thi nào như vậy, nói không căng thẳng thì đến bản thân cũng chẳng thể tin.

Triều đại này người trẻ nhất đậu Tiến sĩ được ghi chép lại là mười sáu tuổi, tuổi mụ. Hiện giờ tuổi mụ nàng mười tám, còn rất trẻ. Và lại thi Tiến sĩ không giống với thi Phủ, thi Hương. Thi Phủ, thi Hương thì sinh nào tuổi càng cao càng không ngại mặt lên được, còn bị người khác trêu chọc gọi là 'Thọ đồng', tức cậu học trò nhỏ cả đời đi thi Tú tài. Nhưng thi Hội càng già càng được mọi người tôn kính, chứng tỏ người có ý chí bất khuất, đôi khi, hoàng thượng còn bồi vì thí sinh tuổi tác quá cao, đặc biệt ban thưởng hẳn đồ Tiến sĩ, đương nhiên đây chỉ là thiểu số, chung quy đâu phải ai cũng kiên trì thi đến tám mươi tuổi được.

Triệu Thừa Nghĩa cảm thấy nhi tử trước nay luôn chín chắn, có lẽ không cần quá lo âu, khẽ thở phào một hơi.

"Con yên tâm thi cử là được, trong nhà còn có phụ thân." Cuối cùng Triệu Thừa Nghĩa an ủi nàng.

Triệu Thừa Nghĩa là sĩ phu phong kiến điển hình, tiền đồ của nhi tử quan trọng hơn mọi thứ, căn dặn trong nhà phải thật yên tĩnh. Đêm nay đại phòng im ắng từ rất sớm, đợi Trường Ninh ngủ say. Sáng sớm hôm sau trời còn đen như mực, vừa tới giờ mẹo, Triệu gia đã lục đục thức dậy sửa soạn nấu nước, một khắc sau Trường Ninh đã xách theo giỏ mây² ngồi trên xe ngựa thẳng hướng trường thi.

Lúc này còn chưa quá giờ mẹo, toàn bộ cửa hàng hai bên đường đều đã mở cửa, quán bán sữa đậu nành, quán bán mỳ, thậm chí bán cả lương khô, bút mực. Tiếng rao hàng dọc theo con phố, các sĩ tử tốp năm tốp ba chạy tới trường thi, tuy trời vẫn còn mờ tối, nhưng đường phố đã được chiếu sáng trưng, cực kỳ rộn ràng hồi hả.

Trên đường ba huynh đệ Triệu gia đều không nói chuyện, phỏng chừng đang chỉnh lý một lượt kiến thức của mình. Đợi đến cổng trường thi, phát hiện các sĩ tử đang đứng xếp hàng chờ lục soát người.

Cái này Triệu Trường Ninh đã có chuẩn bị từ sớm, nàng từng trải qua soát người lúc thi Hương, tất cả nhờ vào vật mà Cố nữ mẫu khéo léo chế tạo. Quan binh tuy phải kiểm tra kỹ càng, nhưng cũng không bắt người cời sạch, dù sao nấy người này tương lai không chừng còn là Tiến sĩ lão gia, cũng không tiện làm quá trớn, cuối cùng vẫn cho giữ lại bộ đồ lót, sở một cái không phát hiện vấn đề là được. Và lại thi văn Bát cổ quả thực không phải mang tài liệu vào là có thể giải quyết, nếu quay cốp mà đậu được Tiến sĩ, có bản lĩnh ấy thì mấy chữ trên tài liệu còn sợ không học thuộc được sao?

Triệu Trường Ninh bước vào trước, trường thi đã được sửa sang rất khí phái, trục chính phân làm ba khu³, đại môn được gọi là 'Long môn', lấy trong ý Cá chép vượt Long môn, thiết đặt cái này cho thí sinh đúng là quá chu đáo, mọi người vừa nhìn thấy tinh thần đã hăng hái hẳn lên, ai cũng hy vọng vượt qua Long môn. Hai bên đường là từng dãy phòng nhỏ có đánh số⁴, khá chật chội, muốn nằm xuống chắc chắn không xong. Bên trong đặt hai tấm ván gỗ, ghép lại thành giường, mở ra có thể làm bàn, Triệu Trường Ninh vừa bước vào phòng đánh số thì cánh cửa đằng sau cũng khép lại. Nàng ngồi xuống thấp đèn dầu, xếp đồ gọn gàng.

Bên ngoài trời vẫn tối thui, dấu sao cũng đang là mùa đông. Sau khi quan binh rời đi, có kẻ phần khích quay sang tán dóc với người ở phòng bên cạnh, nhưng hai vị hàng xóm trái phải của Trường Ninh đều rất yên ắng, không phát ra tiếng động nào. Nàng hít một hơi thật sâu, nhìn quanh không gian chật hẹp. Có lẽ vì xung quanh quá tĩnh mịch, nàng cảm thấy nhịp tim của mình có chút nhanh. Chuyện này hoàn toàn bình thường, không chừng còn là một hiện tượng tốt, căng thẳng chưa chắc đã xấu, trên phương diện nhất định căng thẳng còn có thể thúc đẩy hăng hái, làm người đạt được tư duy và năng lực phản ứng nhanh hơn bình thường.

Nhóm sĩ tử cuối cùng tiến vào, không lâu sau đề thi và giấy nháp được truyền qua cửa sổ nhỏ, Trường Ninh mở đề ra xem, tâm trạng đọc đề thi đại học năm đó dường như tái hiện một lần nữa, nhưng sau khi nâng lướt qua đề bài, rất nhanh đã trấn tĩnh lại. Chấm mực nước chuẩn bị từ trước đó, bắt đầu viết ý tưởng của giải đề, thừa đề, phá đề, kết đề, mỗi cái nâng chỉ viết một lần là xong, từ sau khi bắt đầu cả người hoàn toàn nhập tâm vào bài thi.

Vị trí căn phòng số của Trường Ninh cũng không tệ lắm, đợi đến khi trời sáng, ánh nắng cũng chiếu vào. Nàng lập tức dụi tắt đèn dầu, đặt sang một bên.

Lần này kiểm tra Tứ thư, vì phải thêm đề, nên Tứ thư và thơ Ngũ ngôn bát cú đã gộp lại cùng thi một lúc. Đề ra không khó, có điều một câu trong đó làm nàng do dự, là “Trong sạch tại thân, khí chí như thần, buông bỏ tham muốn, thành nhờ hiền trí. Trời giáng thời vũ, son xuyên xuất vân.” Lấy từ 《Lễ ký. Không Tử nhân cư》.

Câu này muốn nói, khi thánh nhân giáng thế xưng vương thiên hạ, trời cao sẽ thấy được mà ban xuống cho hần vài trợ thủ hữu dụng, giống như cơn mưa đúng lúc. Nhưng nếu như đi giải thích từ ý nghĩa mặt chữ thì phiền phức rồi.

Thánh nhân xưng vương? Cho dù là thánh nhân, hoàng thượng chắc cũng không bằng lòng cho hần xưng vương đâu nhỉ? Viết từ thánh nhân tất chỉ có một con đường chết. Chỉ bằng bắt đầu từ sự thánh minh của đương kim hoàng thượng, miêu tả đời nay phồn hoa thịnh thế ra sao. Vậy vẫn chưa đủ, nếu muốn lôi cuốn ánh mắt các vị giám khảo, còn phải suy rộng đến ý nghĩa thánh minh, từ bản chất của thánh minh làm thăng hoa vấn đề. Dù sao giám khảo phân nửa xuất thân từ Hàm lâm, tính cách rất kiêu ngạo, có thể nói nếu luận về kiêu ngạo, Hàm lâm viện đứng thứ hai thì không ai dám xưng thứ nhất, người chỉ vượt mong ngựa* sẽ bị bọn họ coi thành hạng người tầm thường dung tục.

*Vượt mong ngựa: nịnh hót, tăng bốc

Bữa trưa gồm hai món mỳ đậu và mận trâu chiên trứng, một đĩa dưa muối, thí sinh tự mang theo các loại thịt. Mỗi người còn cung cấp cho một bát nước sôi, nhưng mận trâu nướng xuống xong, Triệu Trường Ninh lại tiếp tục viết thơ Đường luật.

Lợi ích của luyện khắc đá đã tới, cho dù viết bao lâu cũng không thấy mệt, vừa vững vừa nhanh. Bốn triều thi Hội, sau khi trời tối thì không cho phép làm bài nữa, nếu còn chưa viết xong, chắc chắn sẽ bị xếp vào đệ tam giáp* khỏi căn bản. Lúc Trường Ninh viết xong thì mặt trời cũng đã ngã về tây.

*Đệ tam giáp là những người thi đỗ nhưng xếp gần cuối bảng, Đệ nhất giáp hay Tiền tam giáp mới là ba người Trạng nguyên, Bảng nhãn, Thám hoa.

Ánh nắng của vùng trời dần tàn, có người bắt đầu nhón nháo hoảng hốt, dù sao lượng câu hỏi lần này vượt xa trước đây. Quan coi thi vẫn khá là khoan dung, mãi cho đến khi trời tối hẳn, mới sai quan binh đến từng phòng thu bài.

Vì đề phòng gian lận, khoa thi của bốn triều không cho phép về nhà, bốn ngày đều phải ở lại trong trường thi. Sau khi thu bài thí sinh có thể đi đi lại lại trước phòng đánh số một khắc đồng hồ, sau đó về phòng của mình nghỉ ngơi, bốn ngày sắp tới đều phải qua trong phòng số. Triệu Trường Ninh co quắp cả một ngày, vừa lạnh vừa mỏi, bèn ra ngoài đi lại một lát, phát hiện hàng xóm của mình hóa ra cũng xem như quen biết, một người chính là vị Tường Thế Kỳ ở Cát An Giang Tây, còn cả vị công tử Tổng Sở mặc nga quan trường bảo hôm đó. Chẳng trách bọn họ đều không nói chuyện, hai vị này rất khinh người nà.

Tường Thế Kỳ còn xảy ra chút mâu thuẫn với Triệu Trường Ninh, hần nói tiếng Triệu Trường Ninh lật giấy quá to, làm ồn đến hần viết bài, muốn Triệu Trường Ninh yên tĩnh lại.

Triệu Trường Ninh không cảm thấy tiếng mình lật giấy to chỗ nào, nàng không muốn tranh cãi với hần, bèn gạt gù đồng ý. Kết quả tối đó lúc đi ngủ, vốn dĩ đã phải cuộn tròn, ban đêm nhiệt độ chắc chắn xuống đến không độ rồi, ván gỗ vừa cứng vừa lạnh, đốt lò than cũng chẳng ấm được bao nhiêu. Cách vách còn truyền tới tiếng ngáy, nàng quả thực không thể nghỉ ngơi cho tốt được.

Sớm hôm sau nàng chấp tay với Tường Thế Kỳ, đề nghị hần: “Tường huynh nếu nằm nghiêng, tiếng thờ chắc chắn sẽ không nặng nhọc như vậy.”

Tường Thế Kỳ lập tức mất hứng, cũng chưa từng nghe qua danh hào của Triệu Trường Ninh. Cứ thế lạnh lùng nhìn nàng, cho rằng nàng đang trả thù những lời hần nói hôm qua: “Lòng dạ của người đứng là nhỏ nhen, đây là tật ta không thể khống chế, còn người là vấn đề phẩm hạnh không được đoan chính.”

Khóe miệng Triệu Trường Ninh khẽ co rút, gòì lúm, vấn đề phẩm hạnh cũng quy chụp cho nàng rồi?

Đúng là ấu trĩ, Triệu Trường Ninh cười nói: “Lật giấy cũng nhìn ra được phẩm hạnh của ta không đoan chính? Công phu nhìn báo qua khe* của các hạ không tồi, ta thấy các hạ hai ba câu đã có thể chụp mũ cho người khác, phải chăng là có tật xấu tính toán chi ly, ngôn ngữ quá độ đúng không?”

*Nguyên văn: 管中窺豹的/Quản trung khuy báo

Nhìn báo qua lỗ nhỏ của ống trúc, chỉ nhìn thấy những đốm vằn trên thân báo. Nghĩa là chỉ nhìn được một phần của sự vật mà không thấy toàn diện, suy nghĩ phiến diện.

“Phi...” Tổng Sở ở bên cạnh nghe xong không nhịn được bật cười. Hần và Triệu Trường Ninh đều là cử nhân Bắc Trục Lệ, tuy địa vị bất đồng, nhưng cũng coi như cùng một phe.

Tường Thế Kỳ càng trầm mặt xuống, nhìn bọn họ người đồng thể mạnh, cũng không nói thêm gì nữa.

Bài nhạc đệm này lại làm quan hệ của Triệu Trường Ninh và Tống Sở tốt hơn một chút, người này đầu sao cũng có lai lịch, cha hẳn là Thị độc học sĩ, chính tổng đại Hàn lâm, tiền đồ vô lượng*.

*Tiền đồ vô lượng: con đường phía trước rộng thênh thang

Khoa thi tổng cộng gồm bốn ngày, ngày thứ hai thi Ngũ kinh, ngày thứ ba thi văn đáp, ngày thứ bốn mới thêm đề. Mấy ngày này đã tiêu hao một lượng vô cùng lớn tinh thần và sức lực của thí sinh, có người đến ngày thứ tư đã xảy ra vấn đề, đầu đau não sưng, tức ngực hụt hơi đều có cả. Triệu Trường Ninh đem dầu xoa lên hai bên thái dương, quả nhiên tốt lên rất nhiều. Sách luận là cái nòng am hiểu nhất, thi văn đáp có một câu hỏi về thuế má, một câu hỏi về vấn đề cơ cấu quan viên phức tạp, còn cả một đề hỏi trúng sở trường của Triệu Trường Ninh, đại khái là hỏi lợi hại của luật pháp nghiêm khắc.

Những thứ này Triệu Trường Ninh đã gặp vô số trường hợp, hạ bút chọn bừa cũng có thể viết ra một bài sách luận, quy định và trưng thu thuế má, tinh giản cơ cấu quan viên cực hay. Vấn đề cuối cùng nhìn có vẻ đơn giản, kỳ thực sáng tạo ý mới lại không dễ, Triệu Trường Ninh từng đọc sách chuyên ngành chất đồng cao phải hơn một thước, các quan điểm mới không biết đã thấy bao nhiêu, bởi vậy lưu loát viết xuống ý tưởng đọc đáo trọn một ngàn chữ.

Ba đề cho thêm, toán học và 《Luật Đại Minh》không nói, thủy văn địa lý trái lại là nhược điểm của Triệu Trường Ninh, chuyện trị thủy nàng không am hiểu, chỉ đành viết sơ lược nét chính. Đề viết xong hết thảy, Triệu Trường Ninh hiển nhiên đã không còn tinh lực quan tâm đến cái khác, gần như là bước tập tễnh ra khỏi phòng số.

Nàng thấy sĩ tử xung quanh ai ai cũng giống như ma vậy, bốn ngày trước đi vào kẻ nào cũng anh tuấn tiêu sái, thiếu niên đặc ý.

Trường Ninh lên xe rồi mau chóng rót một bát canh gừng lắp bụng, mệt đến một câu cũng chẳng buồn nói. Về đến nhà cũng không có tâm tình tắm rửa, nằm vật xuống giường cảm đầu ngủ say.

Già trẻ lớn bé trong nhà lo lắng đủ bốn ngày, ăn không ngon ngủ không yên, đặc biệt là Từ thị ở nhị phòng, cả đêm cũng không chợp mắt nổi. Trường Ninh đã ngủ say như chết, Triệu Trường Tùng nhị phòng thì còn nói chuyện được, khoe khoang với người nhà trên trường thi đã phát huy rất ổn định không cần lo lắng tinh lực còn dồi dào vẫn vẫn, mới bị đỡ vào phòng trong nghỉ ngơi. Triệu Trường Hoài còn gắng gượng viết lại văn chương của mình cho Triệu lão thái gia, Triệu lão thái gia xem xong rất đổi khen ngợi, vui mừng hồ hởi cảm đi bình phẩm cùng Cổ tiên sinh, cho rằng công sức dạy bảo của mình đã không uổng phí, Triệu Trường Hoài chắc chắn có thể đỗ.

Đậu thị đại diện cho nữ quyền đại phòng tập trung tất cả di nương và thứ nữ lại, khăn cấp dâng hương cho Bò Tát, cầu Bò Tát ban cho một kết quả khả quan. Trong nhà có ba người đi thi, một kẻ độc đức khoát lác với mọi người, một kẻ được Triệu lão thái gia khen ngợi, chỉ có Trường Ninh vẫn còn đang ngủ, chẳng biết y làm bài có được hay không.

Hy vọng của toàn bộ đại phòng đang ngủ say sưa. Di nương bèn an ủi Đậu thị: “Phu nhân chớ sốt ruột, đại thiếu gia quay về là ngủ ngay, chứng tỏ cậu ấy đã thả lỏng. Nếu trong lòng rầu rĩ, vậy làm sao mà ngủ cho được.” Người nói lời này là Hương di nương có EQ khá cao.

Đậu thị nghe xong thấy cũng có lý, trái tim sắp nhảy ra khỏi cổ họng rốt cuộc trở lại buồng ngực, thở dài: “Ta cũng không cầu nhì từ đạt được thứ bậc quá tốt, chỉ cần nó vào bảng, cho dù thứ hạng có thấp hơn người khác, ta cũng đã cảm tạ trời đất rồi.”

“Phu nhân đừng dừng vội, nếu không đậu, vẫn có thể thi lại mà.” Lời này là của Tú di nương chất phác. Nhưng bà rất nhanh đã bị ánh mắt sắc như dao của người khác chém tới, tự giác im lặng không lên tiếng nữa.

“Không được!” Đậu thị cảm thấy bản thân không thể ngồi yên thêm khắc nào, để Tống nữ hầu đỡ bà dậy, “Ta vẫn phải đi dâng hương cho Bò Tát, các người đến Đông sương phòng trông chừng, Ninh nhi tình dục thì tới tìm ta.”

Chú thích: 4

(1) Nguyên văn: 缠枝纹/ Triền chi văn

Một trong những hoa văn trang trí truyền thống của Trung Quốc

(2) Nguyên văn: 考篮/ Khảo lam

Chiếc làn để thí sinh đựng văn phòng phẩm và thức ăn trong thời gian khoa cử.

(3) Nguyên văn: 三进/ Tam tiến

Chi kiểu nhà phân thành ba khu: nhất tiến, nhị tiến, tam tiến như hình dưới. Mỗi khu đều có cổng vào nên được gọi tam tiến (Ba cổng vào)

(4) Nguyên văn: 号舍/ Hào xá

Chi các phòng nhỏ có đánh số thứ tự, để các sĩ tử làm bài và nghỉ ngơi trong suốt thời gian khoa khảo.

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Thời gian thi Hội của triều đại này có sửa đổi, mừng chín đến mười hai tháng hai đều là thời gian thi cử. Qua nửa tháng sẽ yết bảng, danh sách các sĩ tử đậu Công sĩ được dán ngoài Lễ bộ. Triều đình đã thông cáo một quan chủ khảo, hai quan phó khảo, sáu quan hiệp khảo, đây cũng chính là đội ngũ chấm thi sau này. Nhưng bởi kỳ thi Hội lần này có Thái tử tham dự, Lễ bộ Thượng thư có to gan đến mấy cũng không dám trèo lên đầu Thái tử, vì vậy quan chủ khảo thực tế là hai người.

Lễ bộ Thượng thư Cố Phương Hoài là một nhà đại nho, thành danh nhiều năm, từng viết vô số sách. Có điều Thái tử đương triều xếp hàng thứ bốn, năm nay vừa tròn mười chín tuổi, ai mà biết khẩu vị của hắn ra sao?

Đám sĩ tử đều thấp thỏm không yên, gộp cả việc thêm đề lúc đầu, lần thi Hội này có vô vàn bất trắc.

Trước hôm thi một ngày, Triệu Trường Ninh không đọc sách nữa, nàng phải nghỉ ngơi dưỡng sức. Buổi trưa còn ăn hai bát canh gà, xé chiều thêm một bát bánh trôi mè löt dạ, Đậu thị sợ nàng ăn nhiều khó tiêu, lại sợ nàng ăn chưa đủ. Rầu rĩ phân phó nhà bếp: “Đại thiếu gia muốn ăn thì đừng mang lên nhiều, một đĩa bánh ngọt đặt hai ba miếng là được rồi.”

Bà lại nhớ đến lúc Triệu Trường Ninh thi Hương trở về, dường như đã trút được một tảng da, bà lại càng thêm lo lắng, nghỉ trưa cũng không ngủ được tròn giấc.

Cơm nước xong xuôi Trường Ninh tới thư phòng chăm bón cây văn trúc, đương lúc cắt tia chạc cây, Hương Phi vén rèm tiến vào, trong tay nâng một cái hộp, thưa rằng: “Đại thiếu gia, có người đưa đến phòng sự vụ nhân tặng ngài, có điều không biết là ai. Nô tỳ thấy là vật cát tường, mới mang tới cho ngài xem.”

Triệu Trường Ninh nói: “Mang lại đây đi.” Hương Phi lại gần, mở chiếc hộp gỗ lim tơ vàng khắc hoa văn cảnh lá đan xen¹, thật ra cũng không phải thứ gì đặc biệt, một cái hộp bút, đáy màu xanh thẫm, thêu hình Liên trùng tam nguyên*. Trường Ninh nắm trong tay miết nhẹ, biết được là chất vải thượng hạng, đường thêu ngay ngắn. Ai đi tặng nàng thứ đồ vừa tinh xảo lại vô vị thế này?

Liên trùng tam nguyên: thời xưa chỉ việc thi Hương, thi Hội, thi Đình liên tiếp giành được các chức Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên.

“Người đưa đồ đâu?” Trường Ninh ngẩng đầu hỏi.

Hương Chuyên lắc đầu: “Đặt xuống thì đi ngay, nếu không phải phòng sự vụ thấy chiếc hộp bằng gỗ lim tơ vàng, còn không định đưa cho nô tỳ đâu.”

Triệu Trường Ninh để Hương Phi thu lại, đại khái là mong nàng thi đậu thôi mà, cũng không để ý nhiều lắm. Lại có nô tài trong phòng Chu Thừa Lễ tới mời nàng, nói thất thúc gọi nàng qua đó bàn việc, liên quan đến chuyện thi Hội, dặn nàng nhất thiết phải qua đó.

Lúc Trường Ninh tới Đông viện, Chu Thừa Lễ còn đang đánh cờ với Triệu Thừa Liêm, trường bối chơi cờ, nàng chỉ đành đứng bên ngoài đợi. Trong phòng hẳn có một bình mai cổ cao màu đỏ thắm, cắm nghiêng vài nhánh mai vàng, từng làn hương thơm phảng phất truyền tới.

Có giọng Chu Thừa Lễ nói: “Nhị ca, nước cờ này huynh đi không hay.”

Thoạt tiên Triệu Trường Ninh còn chưa biết quan hệ giữa Triệu Thừa Liêm và Chu Thừa Lễ khá tốt, chỉ thấy Triệu Thừa Liêm cũng cười: “Lòng dạ ta không yên, thôi không đánh nữa.” Dứt lời có tiếng đặt cờ xuống.

“Lo lắng chuyện thi cử của Trường Tùng chất nhĩ* sao?” Chu Thừa Lễ hỏi hắn.

*Chất nhĩ: cháu, chỉ con trai của các huynh đệ

Triệu Thừa Liêm bình thần nói: “Trường Tùng cũng không đến nỗi, phân lượng đứa trẻ này ta vẫn rõ ràng. Lứa này của Triệu gia nhân tài lớp lớp, Trường Hoài thi đậu kinh khôi không nói làm gì, Trường Húc theo đệ học võ, e là đệ cũng đang bồi dưỡng nó. Phẩm hạnh và tính tình của Triệu Trường Tùng đều không tốt, có điều thiên tư rất được. Thôi, ta phải đến nha môn đã, đệ nghỉ ngơi đi.”

Triệu Thừa Liêm dường như đứng dậy muốn rời đi.

Trường Ninh lập tức khoanh tay đứng sang bên cạnh, đợi hắn bước ra cung kính chấp tay nói: “Nhị thúc.”

Triệu Thừa Liêm ừ một tiếng đáp lời nàng, sau đó vội vã rời đi, vị nhị thúc này trước giờ luôn đối với nàng như vậy.

Chu Thừa Lễ gọi nàng vào, hấn còn ngồi xếp bằng trên nệm bồ đoàn vuốt quân cờ. Sau khi bảo Trường Ninh ngồi xuống mới hỏi: “Ta nghe nói khoa thi Hội lần này do Thái tử giám thị... người có biết sở thích của Thái tử không?”

Triệu Trường Ninh nghĩ thầm, Chu Thừa Lễ sẽ không vô cớ mà hỏi nàng vấn đề này. Sao nào, chẳng lẽ hấn biết sở thích của Thái tử? Triệu Trường Ninh ngẩng đầu, đột nhiên nàng nhớ đến hôm đập thanh* đó, Chu Thừa Lễ bước vào lầu hai của tửu quán, còn cả đại nội thị vệ canh chừng bên ngoài.

*Đập thanh: giẫm chân lên cỏ. Trước đây, có ngày hội giẫm chân lên cỏ trong dịp tiết Thanh Minh, nam nữ thanh niên nhân dịp này để du xuân, nên mới có tên gọi hội đập thanh (tức giẫm lên cỏ).

“Từ nhỏ Thái tử đã được Hiếu Ý hoàng hậu nuôi dưỡng, bởi vậy tính tình từ bi, khoan dung độ lượng. Luôn khuyến khích để mọi người nêu lên ý kiến, làm việc liêm khiết, đúng sai rõ ràng.” Chu Thừa Lễ nói rồi liếc nhìn nàng, “Lúc người trả lời nhớ không được quá gay gắt, khoa thi này tuy có quan chủ khảo, nhưng phần lớn quyết định vẫn là ở Thái tử.”

Triệu Trường Ninh thừa vâng, nhưng nàng cảm thấy thật kỳ lạ. Tại sao thất thúc lại hiểu rõ Thái tử nghĩ gì đến vậy: “Thất thúc, làm sao thúc lại biết việc này? Nhị thúc cũng không hề nhắc tới.”

Chu Thừa Lễ bật cười: “Đứa trẻ ngốc, người tưởng Triệu Thừa Liêm không biết thật sao? Chẳng qua hấn không nói ra thôi. Người có ta che chở, đương nhiên ta sẽ nói cho người những điều này.”

Triệu Trường Ninh tuy rằng không biết rốt cuộc Chu Thừa Lễ có mục đích gì với mình, nhưng lòng bảo vệ nàng không phải là giả. Nàng nửa quỳ chấp tay cảm tạ hấn, Chu Thừa Lễ bèn cúi đầu hạ người xuống nhìn nàng tạ ơn, khoảnh khắc đó ánh mắt hấn rất phức tạp, vừa giống như sự ôn hòa của nghiêm sư với đồ đệ, cũng có một loại dục vọng muốn không chế sâu xa. Nhưng đến khi Triệu Trường Ninh ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy nét mặt ôn hòa của hấn.

Từ lúc rời khỏi chỗ Chu Thừa Lễ, Triệu Trường Ninh vẫn luôn nghĩ về chuyện của Thái tử. Nàng cảm giác Chu Thừa Lễ là người của vị hoàng tử nào đó, mới có thể tường tận đến vậy. Khi quay lại Đông sương phòng, đúng lúc Triệu Thừa Nghĩa trở về từ nha môn tới thăm nàng, hỏi nàng đã chuẩn bị đến đâu, tiện thể truyền thụ cho nàng kinh nghiệm dự thi của bản thân.

Bởi vì là một Đồng tiến sĩ xuất thân, vị trí Chủ sự Công bộ vẫn phải nhờ đệ đệ mới ngồi vào được, Triệu Thừa Nghĩa nhắc đến chuyện thi cử của mình liền than thở không dứt: “...Năm đó thi Hội, ta xếp thứ hơn một trăm, ta biết ngay khoa thi lần này phải dừng lại ở đây rồi. Người cũng thi đến mệt rồi, sau đó thi không ứng thí nữa. Có điều nhớ lại tình hình lúc đó, trường thi tháng hai vừa yên tĩnh vừa buồn tẻ, phụ thân có một cách để nâng cao tinh thần, con mang một lọ cao bạc hà vào đó, nếu gà gật buồn ngủ thì xoa một ít lên hai bên thái dương. Có điều cao bạc hà tính hàn, khi ra nhớ phải uống ngay canh gừng nóng, bằng không khó tránh khỏi bị nhiễm phong hàn.”

Trường thi tháng hai lạnh lẽo, nhưng kỳ thi của triều đình không được mặc áo bông, sợ có kẻ lén lút đem theo tài liệu. Nhà có tiền thì dùng Chương nhưng hoặc da chồn, nhưng vẫn lạnh không chịu được. Mỗi lần đến thời gian này da chồn trong kinh lại tăng giá mạnh, sĩ tử nghèo không kiếm được da chồn đành phải chuẩn bị da thỏ để chống rét, nếu không chết công ra đây thì thảm hết chỗ nói.

Kỳ thực Trường Ninh đã chuẩn bị từ sớm, nhưng kinh nghiệm phụ thân truyền đạt nàng vẫn ghi nhớ từng cái một, cao bạc hà cần phải có, bèn sai người gấp rút đi chuẩn bị.

Triệu Thừa Nghĩa vỗ vỗ bả vai nhi tử, nói với y: “Lần này không đậu cũng không sao, con mới mười tám tuổi. Tiến sĩ trong triều ta thông thường đều hai bốn hai lăm mới bắt đầu trúng tuyển nhiều.” Xem ra vẫn khá lo âu về nàng, cảm thấy khả năng nàng đỗ không cao, lại sợ gánh nặng trong lòng nàng quá lớn.

Triệu Trường Ninh chỉ biết cười trừ: “Phụ thân yên tâm, con cố hết sức là được.”

Nếu nói đến vấn đề tâm lý, lúc đi học nàng đã luyện tập thi cử quá nhiều rồi, tâm tình cũng xem như bình thản. Chẳng qua thi Hội giống như mua vé số vậy, trúng số thì lên như điều gặp gió, đến đâu cũng cao hơn người một bậc. Còn xị thi cả đời cũng đừng mong ngóc nổi đầu, trước mặt Tiến sĩ còn phải hành lễ văn bói. Nàng chưa từng tham gia kỳ thi nào như vậy, nói không căng thẳng thì đến bản thân cũng chẳng thể tin.

Triều đại này người trẻ nhất đậu Tiến sĩ được ghi chép lại là mười sáu tuổi, tuổi mụ. Hiện giờ tuổi mụ nàng mười tám, còn rất trẻ. Và lại thi Tiến sĩ không giống với thi Phủ, thi Hương. Thi Phủ, thi Hương thí sinh nào tuổi càng cao càng không ngại mặt lên được, còn bị người khác trêu chọc gọi là ‘Thọ đồng’, tức cậu học trò nhỏ cả đời đi thi Tú tài. Nhưng thi Hội càng già càng được mọi người tôn kính, chứng tỏ người có ý chí bất khuất, đôi khi, Hoàng thượng còn bởi vì thí sinh tuổi tác quá cao, đặc biệt ban thưởng hấn đỗ Tiến sĩ, đương nhiên đây chỉ là thiểu số, chung quy đâu phải ai cũng kiên trì thi đến tám mươi tuổi được.

Triệu Thừa Nghĩa cảm thấy nhi tử trước nay luôn chín chắn, có lẽ không cần quá lo âu, khẽ thở phào một hơi.

“Con yên tâm thi cử là được, trong nhà còn có phụ thân.” Cuối cùng Triệu Thừa Nghĩa an ủi nàng.

Triệu Thừa Nghĩa là sĩ phu phong kiến điển hình, tiền đồ của nhi tử quan trọng hơn mọi thứ, cần dặn trong nhà phải thật yên tĩnh. Đêm nay đại phòng im ắng từ rất sớm, đợi Trường Ninh ngủ say. Sáng sớm hôm sau trời còn đen như mực, vừa tới giờ mẹo, Triệu gia đã lục đục thức dậy sửa soạn nấu nước, một khắc sau Trường Ninh đã xách theo làn dự thi²² ngồi trên xe ngựa thẳng hướng trường thi.

Lúc này còn chưa quá giờ mẹo, toàn bộ cửa hàng hai bên đường đều đã mở cửa, quán bán sữa đậu nành, quán bán mỳ, thậm chí bán cả lương khô, bút mực. Tiếng rao hàng dọc theo con phố, các sĩ tử tập nham tập ba chạy tới trường thi, tuy trời vẫn còn mờ tối, nhưng đường phố đã được chiếu sáng

trung, cực kỳ rộn ràng hồi hả.

Trên đường ba huynh đệ Triệu gia đều không nói chuyện, phòng chừng đang chỉnh lý một lượt kiến thức của mình. Đợi đến cổng trường thì, phát hiện các sĩ tử đang đứng xếp hàng chờ lục soát người.

Cái này Triệu Trường Ninh đã có chuẩn bị từ sớm, nàng từng trải qua soát người lúc thi Hương, tất cả nhờ vào vật mà Cổ nữ mẫu khéo léo chế tạo. Quan binh tuy phải kiểm tra kỹ càng, nhưng cũng không bắt người cời sạch, dù sao mấy người này tương lai không chừng còn là Tiến sĩ lão gia, cũng không tiện làm quá trớn, cuối cùng vẫn cho giữ lại bộ đồ lót, sờ một cái không phát hiện vấn đề là được. Và lại thi văn Bát cổ quả thực không phải mang tài liệu vào là có thể giải quyết, nếu quay cóp mà đậu được Tiến sĩ, có bản lĩnh ấy thì mấy chữ trên tài liệu còn sợ không học thuộc được sao?

Triệu Trường Ninh bước vào trước, trường thi đã được sửa sang rất khí phái, trục chính phân làm ba khu³, đại môn được gọi là ‘Long môn’, lấy trong ý Cá chép vượt Long môn, thiết đặt cái này cho thí sinh đúng là quá chu đáo, mọi người vừa nhìn thấy tinh thần đã hăng hái hẳn lên, ai cũng hy vọng vượt qua Long môn. Hai bên đường là từng dãy phòng nhỏ có đánh số⁴, khá chật chội, muốn nằm xuống chắc chắn không xong. Bên trong đặt hai tấm ván gỗ, ghép lại thành giường, mở ra có thể làm bàn, Triệu Trường Ninh vừa bước vào phòng đánh số thì cánh cửa đằng sau cũng khép lại. Nàng ngồi xuống thấp đèn dầu, xếp đồ gọn gàng.

Bên ngoài trời vẫn tối thui, dẫu sao cũng đang là mùa đông. Sau khi quan binh rời đi, có kẻ phần khích quay sang tán dóc với người ở phòng bên cạnh, nhưng hai vị hàng xóm trái phải của Trường Ninh đều rất yên ắng, không phát ra tiếng động nào. Nàng hít một hơi thật sâu, nhìn quanh không gian chật hẹp. Có lẽ vì xung quanh quá tĩnh mịch, nàng cảm thấy nhịp tim của mình có chút nhanh. Chuyện này hoàn toàn bình thường, không chừng còn là một hiện tượng tốt, căng thẳng chưa chắc đã xấu, trên phương diện nhất định căng thẳng còn có thể thúc đẩy hăng hái, làm người đạt được tư duy và năng lực phản ứng nhanh hơn bình thường.

Nhóm sĩ tử cuối cùng tiến vào, không lâu sau đề thi và giấy nháp được truyền qua cửa sổ nhỏ, Trường Ninh mở đề ra xem, tâm trạng đọc đề thi đại học năm đó dường như tái hiện một lần nữa, nhưng sau khi nàng lướt qua đề bài, rất nhanh đã trấn tĩnh lại. Chấm mực nước chuẩn bị từ trước đó, bắt đầu viết ý tưởng của giải đề, thừa đề, phá đề, kết đề, mỗi cái nàng chỉ viết một lần là xong, từ sau khi bắt đầu cả người hoàn toàn nhập tâm vào bài thi.

Vị trí căn phòng số của Trường Ninh cũng không tệ lắm, đợi đến khi trời sáng, ánh nắng cũng chiếu vào. Nàng lập tức dụi tắt đèn dầu, đặt sang một bên.

Lần này kiểm tra Tứ thư, vì phải thêm đề, nên Tứ thư và thơ Ngũ ngôn bất cứ đã gộp lại cùng thi một lúc. Đề ra không khó, có điều một câu trong đó làm nàng do dự, là “Trong sạch tại thân, khí chí như thần, buông bỏ tham muốn, thành nhờ hiền trí. Trời giáng thời vũ, son xuyên xuất vân.” Lấy từ 《Lễ ký. Không Từ nhân cư》.

Câu này muốn nói, khi thánh nhân giáng thế xưng vương thiên hạ, trời cao sẽ thấy được mà ban xuống cho hần vài trợ thủ hữu dụng, giống như cơn mưa đúng lúc. Nhưng nếu như đi giải thích từ ý nghĩa mặt chữ thì phiền phức rồi.

Thánh nhân xưng vương? Cho dù là thánh nhân, Hoàng thượng chắc cũng không bằng lòng cho hần xưng vương đâu nhỉ? Viết từ thánh nhân tất chỉ có một con đường chết. Chỉ bằng bắt đầu từ sự thánh minh của đương kim hoàng thượng, miêu tả đời nay phồn hoa thịnh thế ra sao. Vậy vẫn chưa đủ, nếu muốn lôi cuốn ánh mắt các vị giám khảo, còn phải suy rộng đến ý nghĩa thánh minh, từ bản chất của thánh minh làm thăng hoa vấn đề. Dù sao giám khảo phân nửa xuất thân từ Hàm lâm, tính cách rất kiêu ngạo, có thể nói nếu luận về kiêu ngạo, Hàm lâm viện đứng thứ hai thì không ai dám xưng thứ nhất, người chỉ vượt mong ngựa* sẽ bị bọn họ coi thành hạng người tầm thường dung tục.

*Vượt mong ngựa: nịnh hót, tăng bốc

Bữa trưa gồm hai món mỳ đậu và mận trâu chiên trứng, một đĩa dưa muối, thí sinh tự mang theo các loại thịt. Mỗi người còn cung cấp cho một bát nước sôi, nhưng mận trâu nuốt xuống xong, Triệu Trường Ninh lại tiếp tục viết thơ Đường luật.

Lợi ích của luyện khắc đá đã tới, cho dù viết bao lâu cũng không thấy mệt, vừa vững vừa nhanh. Bốn triều thi Hội, sau khi trời tối thì không cho phép làm bài nữa, nếu còn chưa viết xong, chắc chắn sẽ bị xếp vào đệ tam giáp* khỏi cần bàn. Lúc Trường Ninh viết xong thì mặt trời cũng đã ngã về tây.

*Đệ tam giáp là những người thi đỗ nhưng xếp gần cuối bảng. Đệ nhất giáp hay Tiền tam giáp mới là ba người Trạng nguyên, Bảng nhãn, Thám hoa.

Ánh nắng của vùng trời dần tàn, có người bắt đầu nhón nháo hoảng hốt, dù sao lượng câu hỏi lần này vượt xa trước đây. Quan coi thi vẫn khá là khoan dung, mãi cho đến khi trời tối hẳn, mới sai quan binh đến từng phòng thu bài.

Vì đề phòng gian lận, khoa thi của bốn triều không cho phép về nhà, bốn ngày đều phải ở lại trong trường thi. Sau khi thu bài thí sinh có thể đi đi lại lại trước phòng đánh số một khắc đồng hồ, sau đó về phòng của mình nghỉ ngơi, bốn ngày sắp tới đều phải qua trong phòng số. Triệu Trường Ninh co quắp cả một ngày, vừa lạnh vừa mỏi, bèn ra ngoài đi lại một lát, phát hiện hàng xóm của mình hóa ra cũng xem như quen biết, một người chính là vị Tường Thế Kỳ ở Cát An Giang Tây, còn cả vị công tử Tổng Sở mặc nga quan trường bào hôm đó. Chẳng trách bọn họ đều không nói chuyện, hai vị này rất khinh người mà.

Tường Thế Kỳ còn xảy ra chút mâu thuẫn với Triệu Trường Ninh, hần nói tiếng Triệu Trường Ninh lật giấy quá to, làm ồn đến hần viết bài, muốn Triệu Trường Ninh yên tĩnh lại.

Triệu Trường Ninh không cảm thấy tiếng mình lật giấy to chỗ nào, nàng không muốn tranh cãi với hần, bèn gật gù đồng ý. Kết quả tối đó lúc đi ngủ, vốn dĩ đã phải cuộn tròn, ban đêm nhiệt độ chắc chắn xuống đến không độ rồi, ván gỗ vừa cứng vừa lạnh, đốt lò than cũng chẳng ấm được bao nhiêu. Cách vách còn truyền tới tiếng ngáy, nàng quả thực không thể nghỉ ngơi cho tốt được.

Sớm hôm sau nàng chấp tay với Tường Thế Kỳ, đề nghị hần: “Tường huynh nếu nằm nghiêng, tiếng thở chắc chắn sẽ không nặng nhọc như vậy.”

Tường Thế Kỳ lập tức mất hứng, cũng chưa từng nghe qua danh hào của Triệu Trường Ninh. Cứ thế lạnh lùng nhìn nàng, cho rằng nàng đang trả thù những lời hắt hủi qua: “Lòng dạ của người đứng là nhỏ nhen, đây là tật ta không thể khống chế, còn người là vấn đề phẩm hạnh không được đoan chính.”

Khỏe miệng Triệu Trường Ninh khẽ co rút, giỏi lắm, vấn đề phẩm hạnh cũng quy chụp cho nàng rồi?

Đúng là ấu trĩ, Triệu Trường Ninh cười nói: “Lật giấy cũng nhìn ra được phẩm hạnh của ta không đoan chính? Công phu nhìn báo qua khe* của các hạ không tồi, ta thấy các hạ hai ba câu đã có thể chụp mũ cho người khác, phải chăng là có tật xấu tính toán chi ly, ngôn ngữ quá độ đúng không?”

*Nguyên văn: 管中窺豹的/Quản trung khuy báo

Nhìn báo qua lỗ nhỏ của ống trúc, chỉ nhìn thấy những đốm vằn trên thân báo. Nghĩa là chỉ nhìn được một phần của sự vật mà không thấy toàn diện, suy nghĩ phiến diện.

“Phi...” Tống Sở ở bên cạnh nghe xong không nhịn được bật cười. Hần và Triệu Trường Ninh đều là cử nhân Bắc Trục Lệ, tuy địa vị bất đồng, nhưng cũng coi như cùng một phe.

Tường Thế Kỳ càng trầm mặt xuống, nhìn bọn họ người đông thế mạnh, cũng không nói thêm gì nữa.

Bài nhạc đêm này lại làm quan hệ của Triệu Trường Ninh và Tống Sở tốt hơn một chút, người này dẫu sao cũng có lai lịch, cha hắn là Thị độc học sĩ, chính tông đại Hàn lâm, tiền đồ vô lượng*.

*Tiền đồ vô lượng: con đường phía trước rộng thênh thang

Khoa thi tổng cộng gồm bốn ngày, ngày thứ hai thi Ngũ kinh, ngày thứ ba thi văn đáp, ngày thứ bốn mới thêm đề. Mấy ngày này đã tiêu hao một lượng vô cùng lớn tinh thần và sức lực của thí sinh, có người đến ngày thứ tư đã xảy ra vấn đề, đầu đau não trướng, tức ngực hụt hơi đều có cả. Triệu Trường Ninh đem dầu xoa lên hai bên thái dương, quả nhiên tốt lên rất nhiều. Sách luận là cái nàng am hiểu nhất, thi văn đáp có một câu hỏi về thuế má, một câu hỏi về vấn đề cơ cấu quan viên phức tạp, còn cả một đề hỏi trúng sở trường của Triệu Trường Ninh, đại khái là hỏi lợi hại của luật pháp nghiêm khắc.

Những thứ này Triệu Trường Ninh đã gặp vô số trường hợp, hạ bút chọn bừa cũng có thể viết ra một bài sách luận, quy định và trưng thu thuế má, tình hình cơ cấu quan viên cực hay. Vấn đề cuối cùng nhìn có vẻ đơn giản, kỳ thực sáng tạo ý mới lại không dễ, Triệu Trường Ninh từng đọc sách chuyên ngành chất đồng cao phải hơn một thước, các quan điểm mới không biết đã thấy bao nhiêu, bởi vậy lưu loát viết xuống ý tưởng độc đáo trọn một ngàn chữ.

Ba đề cho thêm, toán học và 《Luật Đại Minh》không nói, thủy văn địa lý trái lại là nhược điểm của Triệu Trường Ninh, chuyện trị thủy nàng không am hiểu, chỉ đành viết sơ lược nét chính. Đề viết xong hết thảy, Triệu Trường Ninh hiển nhiên đã không còn tinh lực quan tâm đến cái khác, gần như là bước tụt tỉnh ra khỏi phòng số.

Nàng thấy sĩ tử xung quanh ai ai cũng giống như ma vậy, bốn ngày trước đi vào kẻ nào cũng anh tuấn tiêu sái, thiếu niên đặc ý.

Trường Ninh lên xe rồi mau chóng rót một bát canh gừng lắp bụng, mệt đến một câu cũng chẳng buồn nói. Về đến nhà cũng không có tâm tình tắm rửa, nằm vật xuống giường cảm đầu ngủ say.

Già trẻ lớn bé trong nhà lo lắng đủ bốn ngày, ăn không ngon ngủ không yên, đặc biệt là Từ thị ở nhị phòng, cả đêm cũng không chợp mắt nổi. Trường Ninh đã ngủ say như chết, Triệu Trường Tùng nhị phòng thi còn nói chuyện được, khoe khoang với người nhà trên trường thi đã phát huy rất ổn định không cần lo lắng tinh lực còn dồi dào vân vân, mới bị đỡ vào phòng trong nghỉ ngơi. Triệu Trường Hoài còn gắng gượng viết lại văn chương của mình cho Triệu lão thái gia, Triệu lão thái gia xem xong rất đỗi khen ngợi, vui mừng hồ hởi cảm đi bình phẩm cùng Cô tiên sinh, cho rằng công sức dạy bảo của mình đã không uổng phí, Triệu Trường Hoài chắc chắn có thể đỗ.

Đậu thị đại diện cho nữ quyền đại phòng tập trung tất cả di nương và thứ nữ lại, khẩn cấp dâng hương cho Bò Tát, cầu Bò Tát ban cho một kết quả khả quan. Trong nhà có ba người đi thi, một kẻ dốt đức khoác lác với mọi người, một kẻ được Triệu lão thái gia khen ngợi, chỉ có Trường Ninh vẫn còn đang ngủ, chẳng biết y làm bài có được hay không.

Hy vọng của toàn bộ đại phòng đang ngủ say sưa. Di nương bên an ủi Đậu thị: “Phu nhân chó sốt ruột, đại thiếu gia quay về là ngủ ngay, chứng tỏ cậu ấy đã thả lỏng. Nếu trong lòng rầu rĩ, vậy làm sao mà ngủ cho được.” Người nói lời này là Hương di nương có EQ khá cao.

Đậu thị nghe xong thấy cũng có lý, trái tim sắp nhảy ra khỏi cổ họng rốt cuộc trở lại buồng ngực, thở dài: “Ta cũng không cầu nhi tử đạt được thứ bậc quá tốt, chỉ cần nó vào bang, cho dù thứ hạng có thấp hơn người khác, ta cũng đã cảm tạ trời đất rồi.”

“Phu nhân đừng đừng vội, nếu không đậu, vẫn có thể thi lại mà.” Lời này là của Tú di nương chất phác. Nhưng bà rất nhanh đã bị ánh mắt sắc như dao của người khác chém tới, tự giác im lặng không lên tiếng nữa.

“Không được!” Đậu thị cảm thấy bản thân không thể ngồi yên thêm khắc nào, để Tống nữ mẫu đỡ bà dậy, “Ta vẫn phải đi dâng hương cho Bò Tát, các người đến Đông sương phòng trông chừng, Ninh nhi tình dục thì tới tìm ta.”

Chú thích: 4

(1) Nguyên văn: 缠枝纹/ Triền chi văn

Một trong những hoa văn trang trí truyền thống của Trung Quốc

(2) Nguyên văn: 考篮/ Khảo lam

Chiếc làn để thí sinh đựng văn phòng phẩm và thức ăn trong thời gian khoa cử ở thời cổ đại.

(3) Nguyên văn: 三进/ Tam tiến

Chi kiểu nhà phân thành ba khu: nhất tiến, nhị tiến, tam tiến như hình dưới. Mỗi khu đều có cổng vào nên được gọi tam tiến (Ba cổng vào)

(4) Nguyên văn: 号舍/ Hào xá

Chỉ các phòng nhỏ có đánh số thứ tự, để các sĩ tử làm bài và nghỉ ngơi trong suốt thời gian khoa khảo.

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Lúc Triệu Trường Ninh tỉnh lại là buổi chiều ngày hôm sau, thần thanh khí爽. Mặc một chiếc áo bông mỏng xanh nhạt dựa vào khung cửa sổ ăn cháo, chợt nghe bên ngoài thông bẩm nói phụ thân và mẫu thân tới thăm nàng.

Hai người cùng mang tâm trạng bồn chồn thấp thỏm, muốn nói lại thôi, muốn hỏi lại không tiện hỏi, múc cho nàng thêm ba lượt cháo, Trường Ninh mới nói: “Sao vậy?”

Hai người nhìn nhau một cái, Triệu Thừa Nghĩa tăng hắng hỏi nàng: “Nhi tử, khoa khảo lần này con làm bài ra sao? Tổ phụ con đã sai người đến giục ta ba lần, nhị đệ, tam đệ con đã viết lại bài thi cho Cô tiên sinh xem, hai người đều trả lời khá tốt, con vừa về đã gục đầu xuống ngủ, ta và mẹ con đều lo lắng không yên.”

“Không có gì, con làm bài xem như cũng ổn.” Triệu Trường Ninh an ủi họ, “Phụ thân mẫu thân đừng lo lắng, đại khái không có vấn đề gì đâu.”

Ngoài cửa Triệu Trường Húc rảnh rỗi, đúng lúc tới tìm nàng ra ngoài chơi.

Hắn bước vào nha đầu liền hành lễ với hắn, Triệu Trường Húc lại thỉnh an đại bá, đại bá mẫu. Hắn là kiểu người đi đường cũng mang theo gió, ngồi xuống ghé bên sườn đông Triệu Trường Ninh, thuận tay nhắc một quả lê lên cắn: “Đại bá, bá phải nghe một câu của cháu, thi cũng đã thi xong rồi, nói mấy chuyện nhảm chán này làm gì chứ, dù sao cũng không thay đổi được nữa. Chi bằng để huynh trưởng ra ngoài tản bộ với cháu.”

“Nói cũng phải.” Triệu Thừa Liêm cảm thấy lòng thiệt hơn của bản thân quá nặng, nhi tử thi tốt hay không nửa tháng sau là biết rồi, tính tình Trường Ninh trước nay không nhanh không chậm, có hỏi thì cũng chẳng hỏi ra được gì. “Giờ là lúc con cần thư giãn, ra ngoài loanh quanh với Trường Húc cũng tốt. Về phần thi Đình... đợi có tên trên bảng rồi bàn cũng không muộn.”

Lần này sĩ tử toàn quốc tham gia thi Hội có hơn hai ngàn người, được ghi danh Công sĩ chưa đến hai trăm người, mười người lấy một cũng còn chưa chắc. Không đậu mới là chuyện quá đỗi bình thường.

Tuy rằng như vậy, nhưng hai vợ chồng vẫn có chút thất vọng.

Khoảng thời gian chờ yết bảng, cũng là thời gian tốt để mọi người cầu thần khấn phật, công cuộc phóng sinh trong kinh thành chưa từng sôi động như thế. Triệu Trường Húc còn đi mua vài lồng chim về cho Triệu Trường Ninh thả, Trường Ninh nhìn trời mưa phùn lất phất, không biết nói gì hơn. Nhiệt độ này mà thả ra chắc chắn sẽ bị chết cống, xua tay rời khỏi: “Đệ trả lại tiệm hoa điều* đi.”

*Hoa điều: Tên gọi tắt của hoa cò và chim chóc, như chợ hoa điều.

Triệu Trường Húc bước chậm rì rì sau lưng nàng: “Đệ thấy ai cũng đang thả, huynh không thả sao?” Hắn bước vài bước đuổi kịp nói, “Giờ trong kinh đang mở canh bạc, đặt ai có thể đỗ Công sĩ, đệ đã bỏ năm mươi lượng mua huynh đấy.”

Tuy không phải ai cũng có thể dự thi, nhưng ai ai cũng góp nhặt vào khoa thi. Mỗi lần đến kỳ khoa khảo, các sòng bạc lớn trong kinh đều lấy việc này để mở canh bạc, rất nhiều người đã mua sổ sách về nghiên cứu xem sĩ tử nào có khả năng vào bảng, vị trí càng cao càng ăn được nhiều tiền. Triều đình vì thế mà đau đầu, loại hành vi này đã cấm đoán nhiều lần nhưng vẫn không thể chấm dứt. Có vài sĩ tử vốn được kỳ vọng, cuối cùng lại thi trượt, trên

đường về quê còn có thể bị dân cò bạc thua đến khuyh gia bại sản ném trứng thối rau nát, đã thấm nay càng thấm hơn. Còn cả vài thế lực mới xuất hiện rầm rộ, kiếm được rất nhiều tiền, thậm chí không hiểu sao nhận được vô số hoành phi.

Triệu Trường Ninh bật cười: “Đệ muốn cầm tiền đi lia nước* sao?”

*Trò lia đá trên mặt nước, lia sao cho đá nảy trên mặt nước càng nhiều lần càng tốt

“Cái này thì quan trọng gì, đệ thấy ít người đặt huynh quá, coi như xung hỷ cho huynh trước đi. Dù sao một ăn năm cơ mà.” Triệu Trường Húc thờ ơ như không với việc này.

Năm mươi lượng bạc mang lia nước, hẳn đúng là có tiền!

“Đệ đừng có ném tiền đi nữa, bị phát hiện tố phụ sẽ mời đệ dùng gia pháp đấy.” Triệu Trường Ninh căn dặn hẳn.

Triệu Trường Húc cười chói lóa, hẳn đề cánh tay lên vai nàng, “Huynh đừng tố cáo đệ là được, thắng rồi đệ sẽ mời huynh ăn thịt dê nhé, có đi không?”

Một kẻ tập võ như hẳn, sao lại lười đến thế không biết, lúc nào cũng như sắp bại liệt đến nơi. Đi cùng nô bộc thì dựa nô bộc, đi cùng nàng thì dựa nàng. Triệu Trường Ninh bực mình đẩy hẳn ra.

Phía Triệu gia bồn chồn thì thôi không bàn nữa, Đỗ Thiếu Lăng thi xong bèn dọn về Đỗ gia, Đỗ đại nhân đang xem đáp án nhi tử viết lại, đọc đến chỗ hay liền tấm tắc khen ngợi, đến cuối cùng mới vỗ đùi nói: “Hay, con ta khoa này tất trúng!”

Đỗ Thiếu Lăng đứng bên cạnh, lộ ra nét cười bình thản. Đương nhiên là hẳn sẽ trúng, bằng không há chẳng phải không có cách gì với Triệu Trường Ninh sao.

Đỗ lão gia hỏi bà bà bên ngoài: “Phu nhân và Quân nhi đâu?”

Bên ngoài thưa rằng: “Phu nhân cùng tiểu thư đang dâng hương ở phật đường, lão gia có cần nô tỳ đi chuyển lời?”

Vậy chắc hẳn là đang cầu Bồ Tát giúp Đỗ Thiếu Lăng, Đỗ lão gia không sai người tới quấy nhiễu, gọi nhi tử tới trước mặt, tỉ mỉ dặn dò hẳn chuyện thi Đình.

Phật đường của Đỗ gia, Đỗ phu nhân mặt mũi hiền hậu nhận hương từ tay sư phụ, thay nhi tử cúng bái Bồ Tát. Đỗ Nhượng Quân mặc áo gấm xanh biếc, duyên dáng yêu kiều, xin một nén hương cho ca ca, lại nhận một nén nữa trong tay sư phụ, xin cho Triệu Trường Ninh. Nàng lặng lẽ đứng yên, nhớ đến bóng lưng như tiên giáng trần, tự hỏi không biết chàng thi ra sao rồi.

Nếu như trúng tuyển, chẳng có bằng lòng lấy mình không? Tam lễ sáu sính, kiệu tám người khiêng, từ nay về sau có thể gả cho người ấy làm vợ.

Được làm vợ người ấy là cảm giác thế nào nhỉ?

“Quân nhi, sao con lại dâng thêm một nén hương nữa?” Đỗ phu nhân nghi hoặc hỏi nàng.

Đỗ Nhượng Quân nói: “Mẹ, tâm thành ắt linh, hai nén hương sẽ càng thành tâm hơn.” Đỗ phu nhân suy nghĩ, cảm thấy lời nữ nhi nói có lý, bèn một mạch dâng thêm ba bốn nén hương cho nhi tử.

Cứ thế nửa tháng sau, nhang đèn trong kinh thành tăng giá gấp ba lần, làm cho giá rùa cá ba cũng tăng theo. Hân lâm viện vừa đưa ra danh sách Công sĩ, dân ở khu bỏ cáo ngoài Lễ bộ. Vì thời gian yết bảng là lúc hoa hạnh chớm nở, nên cũng được gọi là hạnh bảng.

Ngày yết hạnh bảng, Đậu thị dậy từ rất sớm ngồi trong chính đường, ba người thứ nữ Dung nhi, Phù nhi, Nhân nhi mới tỉnh mơ đã tới thỉnh an, Triệu Ngọc Thiên cũng bị nhũ mẫu thức dục thức dậy, trời còn chưa sáng, mọi người cũng không có tâm trạng ăn uống. Đậu thị gọi một quản sự dẫn theo hai tên nô tài tới: “Ba người các người... đi xem cẩn thận, tìm từ dưới lên có lẽ sẽ nhanh hơn. Mau đi đi!” Nhìn thấy có nha đầu muốn tới chỗ đại thiếu gia truyền lời, Đậu thị vội vàng ngăn lại, “Cái thứ vội vàng hấp tấp nhà ngươi! Thiếu gia còn phải ngủ, ngươi làm ồn đến nó thì sao!”

Ba kẻ từ lúc ngủ dậy đã ở trong phòng thay đồ buộc thắt lưng đỏ cầu điềm may, nghe Đậu thị nói xong lập tức ra khỏi cửa. Minh Chiêu phụng cách Lễ bộ cũng không xa lắm, bèn chậm chậm chạy đi.

Lúc này mới đến giờ mảo, ngày xuân tiết trời còn lạnh lạnh, mặc áo bông cũng rét tới phát run. Nhưng chỗ yết bảng đã có một đồng người vây quanh, mọi người xách đèn lồng to nhỏ soi sáng cả một vùng. Đậu quản sự dẫn đầu là hồi môn theo chân Đậu thị gả vào Triệu gia, đã hầu hạ được hơn hai mươi năm. Hắn liếc mắt đã thấy Lý quản sự của nhị phòng. Lý quản sự ngày thường cẩn trọng lúc này cũng nóng ruột nóng gan, đứng trước đám người nhảy nhót tìm kiếm, hẳn không khỏi cười lạnh châm chọc: “Tam thiếu gia cũng vọng tưởng trúng thứ hạng cao sao, ta thấy có tên trên bảng đã là tốt lắm rồi.”

Dứt lời sửa sang lại cổ áo, hùng dũng oai vệ khí thế hiện ngang bắt đầu tìm... từ dưới lên trên. Hai gã nô tài một kẻ theo hẳn tìm, một kẻ chạy lên đằng trước.

Bắt đầu từ số một trăm chín mươi tư, đến số thứ bốn mươi, thật ra chỉ có thể làm Đồng tiến sĩ. Đậu quản sự tìm đến số thứ bốn mươi vẫn chưa nhìn thấy đại danh của thiếu gia nhà mình, trán đã bắt đầu lấm tấm mồ hôi. Hắn vô thức nuốt nước miếng, tiếp tục tìm lên phía trước, đến số hai mươi vẫn không nhìn thấy ba chữ Triệu Trường Ninh, cả người run cầm cập như rơi vào hố băng. Đậu quản sự lúc này gần như đã từ bỏ hy vọng, có điều ý niệm tiếp tục tìm kiếm lại thôi thúc hẳn nhìn về phía trước, trong lòng biết việc này tám chín phần là hỏng rồi. Ai dè lưng hắn đột nhiên bị đâm cho một nhát.

Đậu quân sự suất nữa nhảy dựng lên, quay đầu nhìn hóa ra là tên nô tài đi theo, tức thì nổi giận quát: “Ngươi làm cái gì thế!”

Tên nô tài bị dọa cho phát run, chỉ chỉ về phía trước: “Đậu quân sự, hình như tên của thiếu gia nhà ta ở đằng trước... hình như là mấy người đầu tiên.”

Đậu quân sự mắng chửi hần: “Cái đồ đàn này, ngươi có biết chữ không hả! Không phải ngươi nhìn nhầm rồi chứ!”

Nô tài đáp: “Mấy ngày trước đã có người dạy tiểu nhân nhận biết tên của đại thiếu gia, chắc là không sai đâu...” Nhưng nói vậy chứ hần cũng không dám khẳng định, thanh âm cứ thế nhỏ dần. Đậu quân sự sợ hần nhìn lầm, hoặc là người cùng tên cùng họ, dạt hết đám người ra tiến lên đằng trước: “Nếu tiểu tử ngươi mà truyền sai, quay về ta sẽ đánh cho bằng chết!”

Hần đi về phần đầu, Lý quân sự bèn mĩa mai hần, “Đậu Đại Tráng, ngươi đang làm cái gì thế? Tướng thiếu gia nhà ngươi có thể trúng được tiền tam giáp hay sao!”

Đậu quân sự nhũ danh Đại Tráng, tuy hiện tại mang cái tên khá hoa mỹ Đậu Vi Hằng, nhưng khi người khác cười hần vẫn gọi hần là Đại Tráng.

Nếu là ngày thường Đậu quân sự nhất định sẽ đối chọi gay gắt với hần, lúc này lại không có tâm tình đùa giỡn, bởi vì hần đã thấy xếp thứ hai trên hạnh bảng, đích xác là thể chữ quán các tiêu chuẩn viết ba chữ “Triệu Trường Ninh”. Hần giương mắt dò dẫm nhìn, trong lòng cảm thấy không hề chân thật, có phải là người khác trùng họ trùng tên không? Ánh mắt hần lại lướt xuống dưới đôi chiếu què quán: Bắc Trục Lệ Thuận Thiên phủ huyện nhân.

Khóe miệng Đậu quân sự đã không kìm nổi ngoác ra, Lý quân sự chết tiệt, còn dám cười hần. Tiền tam giáp đây đây, chính là tiền tam giáp còn gì! “Đại thiếu gia xếp thứ hai, mau quay về bẩm báo, lĩnh tiền thưởng! Chúng ta mau quay về!” Hần dùng tay xô đẩy hai gã sai vặt, chạy như điên về nhà. Vừa chạy vừa hò hét, mọi người thấy một ông chú trung niên hớn hờ chạy qua, lại là sau khi yết bảng, dám chắc là đồ Cống sĩ rồi, đã không còn thấy lạ nữa. Vui mừng đến mất hình tượng đã là gì, còn có vui mừng phát điên nữa cơ.

Lý quân sự vừa nãy không nhìn kỹ mười thứ hạng đầu, sau khi thấy Đậu Đại Tráng hoan hỷ vọt đi, mới tự mình bước tới xem cẩn thận, con mắt lập tức mở trừng trừng, ngây ra không biết phải nói gì.

Trời hửng sáng, cổng chính Triệu phủ lúc này đã mở, hơn nữa còn là rộng mở.

Sau khi trời sáng Cống viện sẽ phái người tới báo tin vui, thứ bậc thấp không được báo, thông thường chỉ báo tám mươi thứ hạng đầu. Triệu lão thái gia dẫn hai huynh đệ Triệu Thừa Nghĩa, Thừa Liêm ngồi ở phòng khách ngoài tiền viện. Mắt thấy quan viên báo thi đỗ từng người một đi qua, bởi vì báo từ sau lên trước, nhìn thấy quan báo hỷ chưa có ai bước vào trong phủ, Triệu lão thái gia đã bắt đầu lau mồ hôi. Sai quân sự bên cạnh đi dò hỏi báo danh ở đâu, quân sự lát sau đã chạy về: “Lão thái gia, quan viên ban nãy đến hội quán Thiêm Tây, xếp thứ ba mươi hai.”

Nhanh như vậy sao! Tôn nhi của ông có thể tiến vào ba mươi hạng đầu không? Triệu lão thái gia hơi chột dạ, quay sang nhìn trái nhìn phải, sắc mặt Triệu Trường Tùng đã không dễ nhìn rồi, với thực lực của hần vào được ba mươi hạng đầu là rất khó, hiện tại xem ra phải sau hạng tám mươi, hoặc là trực tiếp rớt khỏi bảng. Tóm lại, Tiến sĩ sợ là không trông mong được nữa. Mà Triệu Trường Ninh và Triệu Trường Hoài đều rất trấn định.

Triệu lão thái gia nhìn lại hai thằng con của mình, Triệu Thừa Nghĩa đang lau mồ hôi, còn Triệu Thừa Liêm sắc mặt như cũ ngồi uống trà, không vui không buồn. Đột nhiên ông nhớ tới câu tục ngữ “Tre xấu mọc măng tốt”, tại sao hai đứa nhỏ của đại phòng trông lại càng đáng tin cậy, mạnh mẽ hơn cha tụi nó gấp mấy lần.

Trong phút chốc Triệu lão thái gia thất thần, hộ vệ đã trông thấy một con ngựa chạy vào cửa, quan báo đỗ mặc áo bào ngắn màu nâu đỏ, đội mũ đỏ ghim chặt dây cương, niệm rằng: “Báo tin mừng cho lão gia phủ Bảo Định Bắc Trục Lệ, Triệu hứ Trường Hoài, khoa thi Hội năm Nhâm Dần đạt danh hiệu Cống sĩ xếp thứ mười sáu, diện thánh trên điện Kim Loan!”

Thanh âm vang tới phòng chính, khắp phòng chợt ồ một tiếng, mọi người đều cười nói rộ lên. Có người lập tức chúc mừng Triệu Trường Hoài, Triệu Trường Hoài cũng chỉ cười đáp lại, theo Triệu lão thái gia ra ngoài lĩnh thư báo. Triệu lão thái gia không thể ngờ rằng Triệu Trường Hoài có thể xếp thứ mười sáu, trình độ bậc này, thi Đình chi cần không thất thường. Tiến sĩ chắc chắn không thành vấn đề. Ông mừng rỡ như điên, tức khắc lấy ra hồng bao ngân lượng đã chuẩn bị từ trước đưa cho quan báo đỗ, mời hần xuống uống ly rượu, quan báo đỗ chỉ báo một nhà, tiếp đó sẽ ở lại ăn cơm. Thông thường lúc này mọi người đều vô cùng rộng rãi.

Trong phòng ong ong nghị luận, tuy Triệu Trường Hoài và Triệu Thừa Nghĩa không thân thiết, có việc mừng thế này, cũng quay đầu bái lạy phụ thân. Hạng mười sáu đã là quá tốt rồi, mọi người chẳng dám mong chờ thứ hạng tốt hơn nữa, trong phòng rất náo nhiệt, ngay cả Triệu Thừa Liêm cũng thấp giọng nói chuyện với Triệu Trường Hoài.

Triệu Trường Tùng đứng bên cạnh Triệu Trường Ninh, nói với nàng: “Này, chắc chúng ta rớt bảng hết rồi.”

“Vây thì rớt thôi, khoa sau thi lại.” Triệu Trường Ninh vuốt phẳng áo bào, cười nhạt nhìn cảnh tượng rộn ràng trước mắt. Thật ra trong lòng nàng có đôi chút không chắc chắn, sắp thông báo xong rồi nhỉ? Còn tướng bản thân kém nhất cũng phải trong hạng ba bốn mươi, chẳng lẽ rớt quá hạng tám mươi rồi? Vây thì đành để năm sau thi lại thôi.

Triệu Trường Tùng cười cười uống một hớp rượu: “Nói thật, ta bắt đầu thích huynh rồi đấy, huynh tốt hơn tiểu tử Triệu Trường Hoài kia nhiều. Không bằng chúng ta cười một cái rũ bỏ ân oán đi, mai mốt huynh ở cùng ta, ta có một miếng thịt, sẽ không để huynh thiếu một ngụm canh, huynh thấy thế nào?”

“Được, chuyện tốt thế này, ta còn phải cảm ơn tam đệ.” Trường Ninh nhìn hần một thoáng.

“Quá tốt.” Triệu Trường Tùng lại uống một hớp rượu, “Nhưng sau này huynh phải nghe theo ta.”

Hai người uống rượu trò chuyện, nô tài bên ngoài đã chuẩn bị đóng cổng lớn, lại có một con ngựa vọt vào trong, quan báo đồ này đầu đội mũ đỏ không nói, trên cổ ngựa còn gắn một đoá hoa bằng nhung đỏ rực. Như cũ ghim cương ngựa đứng ở chính đường, mọi người đều nhìn chăm chăm vào hán, quan báo đồ mới cao giọng nói: “Báo tin mừng cho lão gia phủ Thuận Thiên Bắc Trục Lệ, Triệu húy Trường Ninh, khoa thi Hội năm Nhâm Dần đạt danh hiệu Công sĩ xếp thứ hai, diện thánh trên điện Kim Loan!”

Dứt lời hán cảm thấy chung quanh yên lặng đến kỳ lạ, ai cũng chưa định thần lại được.

Chén rượu trong tay Triệu lão thái gia khựng lại, ông là người tinh táo đầu tiên. Ông biết Triệu Trường Ninh che dấu thực lực, vốn tưởng rằng trình độ cũng ngang ngửa Triệu Trường Hoài. Hạng thứ hai... vậy mà lại xếp thứ hai!

Triệu Trường Tùng hết sức kinh ngạc nhìn Triệu Trường Ninh, rượu cũng quên cả uống.

Mà Triệu Trường Ninh mới đầu cũng không dám tin. Kỳ thực năng nghị bản thân nhiều nhất là trong hạng mười, nói cho cùng cao thủ và người tài xuất hiện lóe lóe, người lợi hại trong các sĩ tử quả thực không thiếu. Lợi hại nhất vẫn ở hai tỉnh Giang Chiết, vậy mà nàng có thể đạt hạng hai! Nàng lấy lại tinh thần, đầu gối cũng tinh táo nhanh hơn những người xung quanh, chấp tay với Triệu Trường Tùng: “Xin lỗi tam đệ, ta phải đi trước một bước.”

Nàng chậm rãi bước ra ngoài, nắng sớm trải khắp sân, gió xuân mon man thổi mang theo cái rét lạnh, thổi bay một góc áo bào của nàng.

Vị quan báo đồ kia đã xuống ngựa, đem thư báo trong tay đưa cho nàng: “Vị này chính là Triệu lão gia?” Nghe trả lời phải, lập tức tán thưởng nói, “Đúng là tuổi trẻ tài cao, tiền đồ vô lượng! Tiểu nhân ở đây phải đòi ngài tiền mừng mới được.” Nói rồi chia tay.

Quan báo đồ của ba người đứng đầu có thể trực tiếp xin tiền mừng, đó là vinh dự không gì sánh được, người thường bạc thậm chí còn cảm thấy đây là một loại tượng trưng cho thân phận, bình thường đều sẽ cho đại hồng bao mười lượng.

Nhưng trong nhà căn bản không chuẩn bị sẵn hồng bao lớn đựng mười lượng, đều là loại hai ba lượng mà thôi.

Triệu lão thái gia đột nhiên nhảy dựng lên, từ trong túi mò ra một tờ ngân phiếu mười lượng, tiện tay xé tám giấy đỏ gói lại qua loa rồi đưa lên: “Quan sai vất vả, mời tới bên này uống trà.”

Quan báo đồ tươi cười nhận lấy, đi theo tới chỗ náo nhiệt uống trà.

Đội hán đi rồi trong phòng mới ảm lên một tiếng, thanh âm càng sôi nổi càng kinh hãi hơn ban nãy rất nhiều, có kẻ chạy đi chuyển lời tới hậu viện, kẻ đầu tiên chắc chắn sẽ được thưởng lớn. Triệu Trường Ninh cầm thư báo của mình trong tay, quay lại nhìn mới thấy vẻ mặt nghiêm túc của tổ phụ, tay run run cầm thư báo của nàng lên xem.

Xác nhận thư báo đúng là của nàng, không phải đưa nhầm. Triệu lão thái gia mới kéo tay nàng lại, cười ha ha: “Tốt! Không hổ là đích trưởng tôn nhà ta, tốt! Tốt lắm!”

Nói liên tiếp ba chữ tốt, lão đầu tử dường như sắp mừng phát điên rồi.

“Tổ phụ, người ngồi xuống rồi nói.” Triệu Trường Ninh sợ lão nhân gia quá kích động, làm ra chuyện vui quá hóa buồn gì đó. Nàng đỡ ông ngồi xuống trước, lão đầu tử lại khăng khăng muốn đứng lên, “Ngồi xuống làm gì, ta cao hứng! Mau, sai người đi mở từ đường, chúng ta phải dâng hương cho liệt tổ liệt tông Triệu gia!”

Triệu Trường Ninh dở khóc dở cười, chỉ đành mặc cho lão nhân vui mừng, kỳ thật trong lòng nàng cũng rất vui. Cha nàng Triệu Thừa Nghĩa đang được mọi người chúc mừng, nhưng dường như chính ông cũng chưa định thần lại được, bị vây trong nỗi bàng hoàng to lớn. Trong lúc vô ý ngẩng đầu, nàng nhìn thấy ánh mắt của Triệu Thừa Liêm. Ông đang nhìn nàng.

Triệu Thừa Liêm giống như từ hôm nay, từ giờ khắc này mới đem nàng đặt vào trong mắt. Mới thật sự là đang nhìn nàng.

Trường Ninh lúc này lại có thể bình tĩnh mỉm cười, gạt đầu tỏ ý với ông.

Hậu viện của Triệu gia hiện giờ vẫn rất yên ắng.

Lý quản sự từ cửa sau quay về, hán đứng ngoài cổng chân chừ chốc lát. Thật ra báo cáo thành tích của Triệu Trường Tùng với Từ thị không khó, Triệu Trường Tùng thi không đến nỗi nào, xếp thứ một trăm ba mươi tám, nhưng tốt xấu cũng được vào bảng. Việc hán lo âu là nửa đoạn sau, nên nói thế nào với Từ thị, Triệu Trường Hoài đạt hạng mười sáu, còn Triệu Trường Ninh của trường phòng lại xếp thứ hai. Hán cảm thấy Từ thị sẽ bóp chết hán mất.

Nếu như Triệu Trường Tùng xếp thứ một trăm ba mươi tám, mà hai người còn lại bị rớt bảng, vậy thì Từ thị chắc chắn sẽ thần thanh khí爽, thưởng cho hán một hồng bao lớn khen ngợi hán. Nhưng nếu ngược lại, Từ thị dám chắc sẽ khó chịu mà nghiêng răng nghiêng lợi, lấy hán ra trút giận.

Lý quản sự nghĩ mà suy sụp cả người.

Hán thật ngưỡng mộ Đậu Đại Tráng, hán ta có thể lấy được biết bao nhiêu tiền thưởng từ chỗ Đậu thị. Âu sâu đến mức đứng ngoài cửa thờ dài một hồi lâu. Lý quản sự chỉ đành sửa sang áo quần, kiên quyết bước vào viện của Từ thị.

Đậu quân gia mới đầu cũng cho rằng bản thân sẽ được thưởng một hồng bao thật lớn, dưới chân đi như bay, lúc chạy về vội vàng từ cửa sau chui vào nội phủ, nếu thư báo đến trước, vậy thì hẳn không lấy được tiền thưởng rồi. Không chờ nha đầu vén rèm đã vọt vào trong, lúc này sẽ không ai trách cứ hẳn chuyện ấy, quý xuống còn chưa kịp thở đã lập tức nói: “Chúc mừng phu nhân, đại thiếu gia đỗ Công sĩ xếp thứ hai! Tiểu nhân tận mắt nhìn thấy, chắc chắn không phải giả.”

Đậu thị đột ngột đánh đổ chén trà: “Thứ hai? Ngươi không nhìn nhầm chứ?... Ngươi nhìn nhầm rồi phải không?”

“Tuyệt đối không thể sai.” Đậu quân sự khẳng định một lần nữa.

Ngay sau đó nô tài truyền tin cũng chạy vào, phần đầu trên thư báo đã được truyền đến, đúng là Công sĩ hàng thứ hai: “...Lão thái gia đã lệnh cho hạ nhân mở yến tiệc, phu nhân đã là mẫu thân của tân khoa Công sĩ rồi, phải mau chóng đến dự tiệc mới phải.” Di nương, thứ nữ khắp phòng vốn đang lo lắng cùng Đậu thị, nghe được tin tức này, ngay lập tức nói cười hò hét rộ lên.

“Mau đỡ phu nhân đi thay y phục.”

“Đứng đây phu nhân, ngài phải nhanh chóng đến tiền viện mới được.”

“Thiếu gia nhà ta xếp thứ hai cơ mà! Ta nghe nói kỳ thi Hội, chỉ cần vào được bảng cũng đã mừng rồi, huống hồ còn là hàng thứ hai!”

Đậu thị nhìn người mờ mờ mắt rờn rờn, gần như là được người đỡ đi thay quần áo. Bà cảm thấy không chân thực chút nào, đợi mặc xong bộ đồ đẹp nhất tới chính phòng, bà vẫn chưa hồi phục lại được. Đám người tiến tới chúc mừng rất nhanh đã vây kín lấy bà, vô cùng cung kính gọi bà một tiếng đại phu nhân: “Đại thiếu gia tiền đồ vô lượng, chắc chắn có thể đỗ Tiến sĩ, sau này biết đâu còn tranh được một chức Cáo mệnh phu nhân về!”

Triệu Thừa Nghĩa quan hàm không lớn, bởi vậy Đậu thị không có tư cách xưng ‘phu nhân’. Danh phận Cáo mệnh phu nhân này, phải dựa vào quan hàm của nhi tử để phong.

Đúng vậy, Triệu Trường Ninh đạt hạng hai, cho dù thi Đình năng thể hiện kém thế nào chăng nữa, cũng sẽ không vượt mất đệ tam giáp, hơn nữa rất có khả năng được vào Hàm lâm viện. Hàm lâm viện là chỗ nào —— người đi ra từ bên trong, trong vòng mười năm đường mây nhẹ bước đến chức Thị lang Thượng của Lục bộ nhiều không đếm xuể, có thể nói các Thị lang và Thượng thư hôm nay, thậm chí là mấy vị các lão quyền cao chức trọng, ai ai cũng đều xuất thân từ Hàm lâm. Bởi thế người ở Hàm lâm mới cao ngạo, cho dù là quan lục thất phẩm ở Hàm lâm, ra ngoài cũng có thể cùng quan viên tứ phẩm xưng huynh gọi đệ, ngang vai ngang vế.

Đậu thị nhìn dáng vẻ nịnh nọt và tươi cười làm lạnh của những người xung quanh, còn cả đám người quây chặt lấy bà, cuối cùng bà mới có được cảm giác chân thật, dựng thẳng eo lưng.

Triệu Trường Ninh tiếp đón các hàng xóm tới chúc mừng, sau đó theo tổ phụ tới từ đường dâng hương cho tổ tông. Vì chỉ là thi Hội, vẫn còn kỳ thi Đình cuối cùng, Triệu gia giữ vững nguyên tắc khiêm tốn, sau khi vui mừng một phen thì yến tiệc cũng giải tán rất nhanh. Triệu lão thái gia tập trung ba người lại, cùng Triệu Thừa Liêm, Chu Thừa Lễ giảng giải chuyện cần chú ý lúc thi Đình. Kỳ thi Đình cuối cùng hiển nhiên là rất quan trọng, vì những trường hợp thất lễ trước điện, hoặc quá căng thẳng mà không phát huy được khả năng, rơi vào hàng Đồng tiến sĩ có rất nhiều. Kỳ thi Đình của bốn triều được tổ chức vào đầu tháng tư, vẫn còn một tháng, bọn họ không được lơ là thiếu cảnh giác.

Đối tượng trọng điểm cần dặn dò lần này tất nhiên là Triệu Trường Ninh.

Không ai có thể ngờ rằng lại xếp thứ hai, nếu Triệu gia vận khí tốt, có thể còn giành được tiền tam giáp chưa từng có trước giờ. Tự nhiên cần hết sức chú trọng.

“Trường Ninh phải đặc biệt chú ý cái này, chỉ cần nó bình tĩnh phát huy, năm người đứng đầu là hoàn toàn có thể.” Chu Thừa Lễ nói.

Triệu Trường Ninh đứng ở trước tiên, nghe thấy tiếng nện lặng lẽ cháy trong phòng. Ba người thương lượng một hồi, Chu Thừa Lễ vẫn quyết định để Trường Ninh và Trường Hoài đến bái kiến Lễ bộ Thượng thư Cố Phương Hoài trước, về phần gặp Thái tử, cũng không dễ dàng như thế, ít nhất phải có danh hiệu mới được gặp. Hôm nay hắng còn sớm, bèn cho ba người bọn họ quay về nghỉ ngơi.

Triệu Trường Hoài cùng đường với Triệu Trường Ninh, hẳn từ đầu vẫn giữ im lặng, gần đến ngã rẽ, Triệu Trường Hoài mới nói: “Huynh trưởng, đệ phải chúc mừng huynh rồi. Xếp thứ hai... huynh quả thực không hề đơn giản.”

“Đa tạ.” Triệu Trường Ninh khách khí đáp, “Ta cũng phải chúc mừng nhị đệ mới đúng.”

“Chúc mừng ta?” Triệu Trường Hoài bỗng nhiên mỉm cười, bình thường hẳn không thích cười, thế này lại có một chút vẻ đẹp tà khí, miễn cưỡng nói: “Ta xin nhận thua. Huynh trưởng vẫn nên chuẩn bị chu đáo cho kỳ thi Đình đi, biết đâu còn giành được nhất giáp cập đệ đây.” Hẳn không nhiều lời nữa, cũng không từ biệt mà bỏ đi.

Triệu Trường Ninh tìm tìm nhìn hẳn rồi khỏi, nơi hẳn hướng tới đèn đuốc mịt mờ, cho dù hẳn thật sự đỗ Tiến sĩ, cũng không có ai để cùng chia sẻ niềm vui, đây chắc là cô đơn vô hạn nhỉ. Cứ cố gắng như vậy thì có ý nghĩa gì?

Đột nhiên nàng nhớ đến cái ngày Triệu Trường Hoài uống rượu say, có lẽ Triệu Trường Hoài không phải thực sự ghét nàng, mà là không thể không ghét. “Trường Hoài”. Nàng đột nhiên gọi hẳn lại.

Bóng lưng Triệu Trường Hoài sững lại, Triệu Trường Ninh từ tốn nói: “Ta thực sự thấy vui mừng cho đệ, dù sao đệ cũng là đệ đệ ruột của ta, phụ thân

người cũng mừng thay cho đệ.”

Triệu Trường Hoài ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm quang đãng, cười một tiếng mỉa mai. Cái người Triệu Trường Ninh này... đúng là chẳng giống hần chút nào cả.

Triệu Trường Ninh không chú ý đến hần nữa. Sau khi nói xong thì trở về Đông sương phòng, sai Tứ An đem tập chép danh sách Cống sĩ mới mua hôm nay lại xem. Nàng phải nhìn xem Đỗ Thiếu Lăng có vào bảng hay không.

Bạn đang đọc truyện *Địch Trường Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Ánh đèn dầu le lói bằng hạt đậu chiếu sáng căn phòng, Trường Ninh lặng lẽ nhìn tờ giấy trong tay.

Đại phòng tràn ngập không khí hân hoan vừa mới đóng cửa, Đậu thị phát tiền mừng cho các nha đầu và bà bà. Đến ba người thứ nữ cũng được một cây trâm sen vàng. Sau náo nhiệt mọi thứ lại trở về yên tĩnh, có một loại cảm giác vô cùng trống trải.

Cống sĩ xếp thứ nhất chính là vị kinh khôi Tô Châu Ngụy Kiên, người này trên thông thiên văn dưới tường địa lý, đúng là một nhân tài thực thụ, văn chương hơn người. Và lại chưa quá ba mươi tuổi, hăng còn rất trẻ. Xếp thứ ba là một cái tên chưa từng nghe, quê quán Hàng Châu Nam Trục Lệ, Lý Tu Đức. Xếp thứ bốn không ngờ là Trương Thế Kỳ, vị đồng hương Cát An của hần, Đàm Văn lại xếp thứ tám, liên trúng tam nguyên e là không thể rồi.

Về phần Tống Sở nàng quen biết trên trường thi, thứ tự lại thấp hơn Triệu Trường Hoài một chút, xếp thứ ba mươi.

Mà Đỗ Thiếu Lăng, hần chẳng qua thấp hơn Triệu Trường Hoài vài bậc, xếp hạng thứ mười tám.

Kỳ thực trình độ thí sinh Bắc Trục Lệ không so được với các Tiến sĩ ở tỉnh lớn, lần này thứ bậc của thí sinh Bắc Trục Lệ đã tăng lên rất nhiều rồi, đặc biệt nàng còn xếp thứ hai. Có lẽ đã năm sáu năm liên tiếp, không có sĩ tử của Bắc Trục Lệ tiến được vào đình giáp*.

*Đình giáp: Giáp là chỉ thứ bậc các sĩ tử thi đỗ, đình giáp là ba người đứng đầu bảng giống như ba chân của chiếc đình.

Nhưng thi Đình không ai nói trước được, Trường Ninh khẽ tựa vào mặt bàn, cẩn trọng suy xét. Con người nàng mẫn cảm với nguy cơ, mọi việc đều thích suy nghĩ kỹ càng, chuẩn bị từ sớm. Thi Đình chỉ kiểm tra một bài sách luận, nàng am hiểu sách luận, hơn nữa với thứ bậc hiện tại của nàng, Tiến sĩ chắc là suôn sẻ. Chỉ cần chuẩn bị tốt phần ứng đối, thật ra cũng không khó.

Ánh mắt của nàng lại rơi trên trang giấy. Đỗ Thiếu Lăng, xếp thứ mười tám, quê quán phủ Thuận Thiên Bắc Trục Lệ.

Đỗ đại nhân phụ thân của Đỗ Thiếu Lăng là Lễ bộ Thượng thư, từ lúc danh sách sĩ tử thi đậu vừa đưa ra, đã biết con trai mình có tên trên bảng, hơn nữa thứ bậc còn không thấp. Ông lại không nói gì, chờ tin báo đỗ truyền tới nhà, trên dưới Đỗ gia mới đồng loạt hoan hỷ. Đỗ Thiếu Lăng biết mình xếp thứ mười tám, cười nói rạng rỡ với khách khứa. Sau đó thì bị phụ thân kéo đến từ đường bái lạy.

Đỗ Nhượng Quân muốn biết thứ bậc của Triệu Trường Ninh, bèn sai nô tài ra ngoài thăm dò.

Kết quả chẳng mấy chốc nô tài đã chạy về, tin báo đỗ truyền xong từ lâu, hiện tại phố lớn ngõ nhỏ đang nghị luận về mấy vị xếp thứ hạng đầu, hần ra ngoài nghe ngóng một chút là biết. Trở về liền hành lễ với Đỗ Nhượng Quân: “...Tiểu nhân vẫn chưa đến Lễ bộ, nhưng tới đầu ngõ có nghe người ở hội quán Sơn Đông nói, Triệu đại công tử lần này đạt hạng hai, giờ mọi người đều đang bàn tán về hần.”

Người kia chàng... đạt hạng hai?

Đỗ Nhượng Quân thoáng cái ngây ngẩn. Tuy nàng khá bất ngờ, nhưng vẫn vui mừng nhiều hơn, lại hỏi nô tài, “Thật chứ, ngươi có nghe rõ không?”

“Muội muội, cái gì thật với không thật?” Đỗ Thiếu Lăng đi tới từ sau lưng nàng, “Muội đứng đây làm gì, nơi đầu gió lạnh, về phòng khách thôi.”

“Ca ca, chàng... Triệu đại công tử xếp thứ hai.” Đỗ Nhượng Quân mừng rỡ nói với Đỗ Thiếu Lăng. “Muội không ngờ huynh ấy lại đạt được hạng hai! Giờ mọi người đều đang bàn tán về chàng.” Đúng là hiện tại người bàn tán về Triệu Trường Ninh còn nhiều hơn bàn tán về Trạng nguyên, dù sao Ngụy Kiên đã nổi danh từ lâu, nhưng đến lúc này Triệu Trường Ninh lại không hề có chút tiếng tăm nào.

Nụ cười trên mặt Đỗ Thiếu Lăng vụt tắt, hần khẽ cau mày hỏi nô tài: “Chuyện này làm sao có thể, hần thi Hương xếp ở cuối cùng, có phải người nghe lầm rồi không?”

Thi Hương xếp cuối bảng, hần còn tưởng nàng muốn vào bảng còn khó nữa là. Làm sao có thể đạt hạng hai được!

“Tiểu nhân nghe rất rõ ràng! Người người đều đang bàn luận, việc này không thể là giả.” Nô tài lấy từ trong tay áo ra một tờ giấy, “Tiểu nhân còn đặc

biệt nhờ một nhân sĩ ở hội quán Sơn Đông thay tiểu nhân liệt ra quê quán của mười người đứng đầu, thiếu gia ngài nhìn xem”

Đỗ Thiếu Lăng cầm lấy đọc tỉ mỉ, sau khi xác định quê quán không sai, hắn mới chậm rãi vò nát mảnh giấy.

Đúng là hạng hai, nàng thật sự đạt được hạng hai!

Không ngờ Triệu Trường Ninh có chí hướng đến vậy, tài hoa cùng tâm tính bậc này sợ rằng người thường khó lòng bì kịp! Cũng phải, bằng không làm sao có thể uy hiếp ngược lại hắn. Người như vậy, đời nào chịu cùng hắn thỏa hiệp.

Sau này e rằng hắn không thể chạm đến người nọ được nữa, tựa như đóa hoa nở trên vách núi cao lạnh lẽo.

Đỗ Thiếu Lăng thở dài một tiếng. Nói với muội muội: “Muội tìm hiểu chuyện của nam nhân bên ngoài làm gì? Nào có chuyện nữ nhi trong nhà tự mình quyết định hôn sự, trước nay đều là ý của cha mẹ lời của mối mai. Nếu muội đã muốn gả đi như vậy, ta sẽ thừa với mẫu thân một tiếng, để mẫu thân chọn một đám thích hợp đem so bát tự cho muội.”

Đỗ Nhược Quân ở nhà được chiều chuộng, chưa từng bị ca ca nói nặng lời thế này. Bị ca ca ruột nói cho mất hứng, lại không dám cãi lại lời ca ca, chỉ đành oán giận mà rằng: “Ca ca! Sao huynh có thể nói muội muội như vậy được... không thêm nói với huynh nữa.” Dẫn theo nha đầu quay về phòng khách, bước đi còn không nhìn được vui vẻ.

Giờ chỉ còn đợi chàng thi Đình, đề tên bảng vàng nữa thôi!

Tháng ba Triệu phủ đã bước vào mùa xuân ấm áp, khắp nơi hải đường đua nhau nở rộ, vì mấy đứa nhỏ còn phải chuẩn bị thi Đình, Triệu gia khước từ đoàn người nườm nượp kéo tới nhà bái phỏng. Gom cả ba người lại một chỗ cùng học, dù sao chỉ cần thứ bậc thi Đình một ngày còn chưa định, cái danh Công sĩ nằm trong tay cũng chưa thể an lòng.

Triệu Trường Ninh đã có cả thư phòng riêng trong viện của mình.

Từ sau khi thi đỗ Công sĩ, mức độ xem trọng của người trong nhà đối với nàng hoàn toàn khác trước, nghỉ ngơi tuy vẫn ở Đông sương phòng, điều này để tiện bề Đậu thị chăm sóc cho nàng. Nhưng Triệu lão thái gia còn đặc biệt xây cho nàng một trúc son cư, về sau nơi này chính là thư phòng của nàng. Đây là một khu viện có hai cổng vào, chính diện gồm năm gian phòng, mỗi bên chái nhà đều phân thành ba gian. Ngày cấp khu viện này, Triệu lão thái gia còn phân thêm hai gã sai vặt cùng một gã thư đồng cho nàng, Đậu thị điều Đậu quản sự tới chỗ Triệu Trường Ninh, để hắn quản lý công việc trong viện Triệu Trường Ninh. Ngay sau đó Đậu quản sự tập trung toàn bộ nô bộc trong viện Triệu Trường Ninh tới lập quy tắc, cực kỳ nghiêm khắc. Nhưng mọi người cũng chẳng để bụng, đại thiếu gia có tiền đồ, người trúc son cư bọn họ bây giờ đi đường cũng mang theo gió, làm việc tự nhiên cũng cần miễn chăm chỉ.

Đặc biệt là Tứ An ngọc, từ lúc có thêm một thư đồng khác, dường như cuối cùng nó đã cảm nhận được nghề nghiệp bị uy hiếp, trở nên siêng năng lanh lợi, thoát cái tìm thấy chân lý của đời người, Triệu Trường Ninh rất hài lòng.

Thư phòng ở trúc son cư dùng mảnh lam che chắn, đặt bốn chiếc ghế dựa và bàn dài, vẫn thỉnh tranh Không Tử treo trên tường, thêm một lư hương cúng bái.

Triệu Trường Húc đang buồn chán ngồi trên vị trí của nàng đợi nàng, chân bắt chéo. Hắn vừa kiểm được hai trăm lượng bạc, mỗi ngày đều vui mừng khắp khỏi cất mười lượng ngân phiếu trong ngực. Còn đánh riêng một cái gác bút bằng vàng ròng tặng Triệu Trường Ninh làm lễ. Anh vàng lấp lánh, phẩm vị rất có vấn đề, Triệu Trường Ninh chưa bao giờ có ý định đặt trên bàn. Nhìn dáng ngồi của hắn, đầu tiên Trường Ninh đuổi hắn xuống: “Sao đệ vẫn còn ở nhà, thất thúc không dẫn đệ đi cùng sao?” Chu Thừa Lễ có việc ở Thông Châu, phải về Thông Châu một đoạn thời gian trước.

“Đệ không về cùng thúc, đệ muốn tới Quốc tử giám làm võ sinh.” Triệu Trường Húc thu lại đôi chân dài, chỉ nói: “Đệ qua căn viện mới của huynh nhìn thử xem. Không phải mấy người đồ Công sĩ hết rồi à? Sao trong nhà còn ảm đạm hơn mấy ngày trước, cũng chẳng thấy bóng dáng ai đến chúc mừng cả. Ngoài huynh đang khổ học ra, cái tên Triệu Trường Hoài kia cũng bắt đầu khổ học rồi, thi Đình thật sự khó đến thế sao?”

“Thi Đình không ai có thể nói chắc được.” Triệu Trường Ninh gọi Hương Phi bưng trà vào cho hắn, ở thời khắc máu chốt này, mọi người đương nhiên không hy vọng công sức đổ sông đổ biển, đây là thành quả mười năm khổ học cơ mà. Nàng tin rằng thời khắc này toàn bộ Công sĩ trong thiên hạ đều đang vui đầu học tập, hơn một trăm người cũng không phải không ôm chút hy vọng, tuy rằng cực nhỏ, nhưng vẫn có tiền lệ được ghi danh Tiến sĩ.

“Vậy đệ không dám làm phiền nữa.” Triệu Trường Húc sợ chậm trễ y học bài, bèn đứng dậy: “Có điều mấy hôm trước đệ ở bên ngoài nghe nói, có sĩ tử loan truyền huynh gian lận, kẻ khơi mào hình như là cái tên... bị huynh đập xuống hàng thứ bốn. Có điều huynh không cần lo, hắn đến Công viện tìm người tố cáo, người ta chẳng thèm khách sáo đánh cho hắn văng ra ngoài rồi. Nói thi Hội còn có gian lận, bảo hắn hoặc là đưa ra chứng cứ, hoặc là dùng cớ tới nữa. Sau đó hắn không tới nữa thật.”

Thứ hạng của bản thân lên xuống khá nhiều, Triệu Trường Ninh từng nghĩ khả năng sẽ có kẻ loan truyền nàng gian lận.

Tướng Thế Kỳ nọ tâm cao khí ngạo, sợ rằng đã sớm xác định bản thân nằm trong ba người đứng đầu, thiếu một hạng cũng không thể chấp nhận. Hướng chỉ đề ở phía trước hắn lại là Triệu Trường Ninh, bị người mình khinh thường đập lên trên đầu, quả thực còn khó chịu hơn vạn lần so với việc thi không tốt. Cuối cùng còn cố ý chạy tới Công viện chứng thực, phòng chừng sau khi ném mũ thất bại đã không còn dám nói nữa. Truyền đến tai Hoàng thượng, làm lớn chuyện rồi e rằng khi thi Đình hắn sẽ gặp ảnh hưởng ít nhiều.

“Huynh cố gắng học hành, thi Đình để cho đám người kia nhìn thấy sự lợi hại của huynh.” Triệu Trường Húc cười tủm tỉm nói, “Đệ thấy huynh trưởng của đệ có số làm Tiến sĩ, trở thành đại quan. Đến lúc đó bọn chúng đều không xứng mà so với huynh.” Trước nay hắn luôn đau lòng cho tình cảnh huynh

trường, nay huynh trưởng vất vả lắm mới được nở mày nở mặt, hẳn cũng vì thế mà vui mừng.

Triệu Trường Ninh cười đồng ý: “Ta biết rồi, đệ đi chơi đi.” Nhét vào tay hắn đĩa quả son trà mùa này mới có, rồi xua hắn ra ngoài chơi. Nàng ngồi xuống tiếp tục xem tập hợp văn chương thi Đình của các trạng nguyên khóa trước, chuẩn bị cho bài sách luận thi Đình.

Cuối tháng ba, Lễ bộ thông qua Công viện tuyên các Công sĩ nhập cung, đầu tiên phải kiểm tra tổng thể bọn họ một lượt, lại giảng giải hôm tiến cung thi Đình phải hành lễ như thế nào, phải cung kính với Hoàng thượng ra sao.

Dạy quy củ cho bọn họ đã không còn là quan viên nữa, mà là một vị thái giám không nhỏ của Tư Lễ Giám.

Đây là lần đầu tiên Triệu Trường Ninh nhìn thấy hoạn quan. Hoạn quan trong nội cung khác với văn thân, vì hầu hạ bên người thiên tử, càng thêm cao ngạo lạnh lùng, nghiêm mặt không cười. Hắn đội mũ thúc phát¹, mũ này được chạm lộng từ vàng, khảm đá lục châu, đá san hô đỏ, dưới mũ có thêm một sợi dây nịt trán. Lại mặc áo bào kỳ lân màu tím đen, xa hoa kinh người. Đám tân khoa Công sĩ đều phải cung kính hành lễ với hắn ta, gọi một tiếng Túc công công, vị này mới khẽ cười: “Các tân khoa Công sĩ không cần đa lễ, mọi người đều là Công sĩ lão gia được tuyển chọn kỹ lưỡng, cũng không cần nô tài phải dạy nhiều, các lão gia học quy củ, đến lúc diện thánh đừng để thất nghi là được.” Tiếp theo bắt đầu dạy quy củ.

Mọi người lần đầu vào hoàng cung, tương đối thận trọng. Có điều các thứ hạng đầu đều là người nhìn qua thế sự, xuất thân không phải hiển quý thì cũng là thanh quan mấy đời, đại thể vẫn chịu được áp lực. Chỉ có mấy Công sĩ đăng sau đến từ địa phương nhỏ là sợ hãi rụt rè, mỗi lời nói hành động của Túc công công đều vô cùng xem trọng, chỉ sợ đi sai bước nhầm.

Vị trí hôm tiến cung dựa theo thành tích thi cử để sắp xếp, Triệu Trường Ninh thứ hai, tự nhiên đứng ngay phía trước. Bên nàng chính là Công nguyên* Ngụy Kiến, nhà hắn ở Hàng Châu có không ít của cải. Tóm lại thứ bậc càng về trước càng phải xem di truyền cùng tu dưỡng gia đình, những người đọc sách xuất thân bản hàn, may mắn đỗ Công sĩ cũng rất khó vào được hai mươi hạng đầu.

*Công nguyên: Đầu kỳ thi Hội.

Xếp thứ ba lần này là Lý Tu Đức quê quán Hàng Châu, tuy tướng mạo xấu xí nhưng được cái tai dày trán rộng, trông cũng khá phóng khoáng. Trùng Thê Kỳ tố cáo Trường Ninh đang mím môi trầm mặt, đặt hạng bốn có vẻ như không được vui cho lắm. Hắn nghĩ cho dù Triệu Trường Ninh không gian lận, thì cũng bởi may mắn lọt vào mắt xanh vị giám khảo nào đó mới được hạng hai mà thôi. Bằng không với trình độ chót bảng thi Hương ở Bắc Trục Lệ, chỉ xứng nâng giày cho hắn.

Người thích đề tâm chuyện vụn vặt kiểu này sớm muộn bản thân cũng bị uất ức thành bệnh, Triệu Trường Ninh không nặn không nhặt, cũng chẳng để ý tới hắn.

Cứ thế đã ở trong hoàng cung mất trọn một ngày, đến khi trời sẩm tối mới lục tục thả cho bọn họ về. Trên đường cũng không ai dám ngoảnh nghiêng chung quanh, sắc trời lại mờ tối, hoàng cung Minh triều rốt cuộc trông ra sao Trường Ninh cũng không có cơ hội chiêm ngưỡng. Sau khi về nhà đối diện với Đậu thị tràn đầy hứng khởi, Trường Ninh mệt đến gần gục liên tục.

Đậu thị đang trò chuyện với tam thẩm nương Tào thị tới thăm nàng: “...Nói ra thì, ta đã sớm biết con trai ta phải làm lão gia rồi.”

Tam thẩm nương hòa theo tán thưởng, hỏi bà tại sao. Đậu thị đáp rằng: “Lúc mang thai nó, ta đã tìm vị đạo sĩ nổi tiếng nhất Sơn Đông tới xem tướng, nói cái thai ta mang là sao Văn Khúc chuyển thế, mai sau chắc chắn sẽ thi đậu Tiến sĩ, làm lão gia. Lúc đó phu quân còn cười ta là quỷ thần lai nhãi, đủ thấy lời của đại sư vẫn có vài phần nhân duyên bên trong!”

Triệu Trường Ninh ở bên cạnh nghe mà dở khóc dở cười, cháo cũng không nuốt trôi. Đến sao Văn Khúc cũng vợ vào rồi! Mẹ cứ khoác lác tiếp đi.

Tam thẩm nương lại bắt đầu hỏi thăm danh hào cụ thể của vị đạo sĩ nọ, quê quán ở đâu. Bà tính đưa Triệu Trường Húc đi bói một quẻ.

Cứ thế cho đến ngày thi Đình, Triệu Trường Ninh trái lại không quá căng thẳng, Đậu thị nhớ đến chuyện sao Văn Khúc, cũng không lo lắng. Chỉ có Triệu Thừa Nghĩa lo được lo mất, giúp nàng sửa vạt áo đến mấy lần, một cỗ xe ngựa đưa ba huynh đệ bọn họ đến bên ngoài Thừa Thiên Môn. Lúc này vừa sang giờ mẹo, trời tháng tư đã không còn lạnh lẽo, Cẩm y vệ và Thần cơ doanh mặc Trình tử y² phải tra xét cẩn thận mới đưa bọn họ vào, trừ lần dự thi thì không được phép mang theo bất cứ thứ gì khác. Đoàn người lúc này mới đi theo quan viên Hồng lư tự chậm chạp tiến về phía trước.

Bây giờ Trường Ninh mới có cơ hội nhìn rõ Đại Minh Cung, có lẽ được hưởng tiếng thơm càng lâu thì càng dễ gây thất vọng, nàng ngược lại không cảm thấy Đại Minh Cung xa hoa là bao. Có điều tường cao đường rộng được tô điểm màu đỏ thắm minh hoàng, rất khí phái uy nghiêm. Bọn họ qua cửa hồng Ngọ Môn rồi lại qua Hoàng Cực Môn, từ con đường cạnh Văn Chiêu Các tiến vào điện Hoàng Cực. Bên trong đã bày sẵn nệm bồ đoàn cùng bàn nhỏ cao tầm nửa người, thế này e là phải quý làm bài đây.

Sau khi đoàn người quỳ xuống, Hồng lư tự Thiếu khanh mới bắt đầu xướng lễ, tiến vào đầu tiên là một thái giám tay xách đèn lồng Dương giác³ bằng vàng ròng, tiếp theo mới tới Hoàng thượng mặc Côn miện phục màu vàng sáng, được các quan phó khảo của Lễ bộ và Hàn lâm viện vây quanh hộ tống lên long tọa. Lúc này không ai dám ngẩng đầu, theo lệnh của Hồng lư tự Thiếu khanh ba quý ba lạy, đồng thanh hô hào, Hoàng thượng mới mở lời: “Chư vị Công sĩ bình thân.” Sau đó khởi động đồng hồ nước, điện Hoàng Cực chìm vào một khoảng tĩnh mịch.

Có đôi khi, yên lặng lại càng làm người ta thêm căng thẳng, nhưng hiện tại không ai dám phát ra âm thanh gì, đến mài mực cũng làm thật khẽ. Triệu Trường Ninh âm thầm hít sâu một hơi, đầu tiên xé bỏ niêm phong trên bức thư trước mặt mình, lấy ra đề thi.

Lúc nàng mở tờ giấy nhìn thấy đề thi, trong lòng lộp bộp một tiếng, mày cũng theo đó nhíu lại.

Chú thích:

*Tác giả đã đổi Đàm Lễ thành Đàm Văn nên từ chương này mình cũng sẽ đổi lại cho nhất quán

(1) Nguyên văn: 束发冠 / Thúc phát quan

Mũ trùm kín búi tóc trên đỉnh đầu, căn cứ đường gờ trên mũ để xác định phẩm cấp quan viên.

(2) Trình tử y: 程子衣

(3) Đèn lồng Dương giác: 羊角宫灯

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Lúc Triệu Trường Ninh tỉnh lại là buổi chiều ngày hôm sau, thần thanh khí爽. Mặc một chiếc áo bông mỏng xanh nhạt dựa vào khung cửa sổ ăn cháo, chợt nghe bên ngoài thông bẩm nói phụ thân và mẫu thân tới thăm nàng.

Hai người cùng mang tâm trạng bồn chồn thấp thỏm, muốn nói lại thôi, muốn hỏi lại không tiện hỏi, múc cho nàng thêm ba lượt cháo, Trường Ninh mới nói: “Sao vậy?”

Hai người nhìn nhau một cái, Triệu Thừa Nghĩa tăng hắng hỏi nàng: “Nhi tử, khoa khảo lần này con làm bài ra sao? Tổ phụ con đã sai người đến giục ta ba lần, nhị đệ, tam đệ con đã viết lại bài thi cho Cố tiên sinh xem, hai người đều trả lời khá tốt, con vừa về đã gục đầu xuống ngủ, ta và mẹ con đều lo lắng không yên.”

“Không có gì, con làm bài xem như cũng ổn.” Triệu Trường Ninh an ủi họ, “Phụ thân mẫu thân đừng lo lắng, đại khái không có vấn đề gì đâu.”

Ngoài cửa Triệu Trường Húc rảnh rồi, đứng lúc tới tìm nàng ra ngoài chơi.

Hắn bước vào nha đầu liền hành lễ với hắn, Triệu Trường Húc lại thỉnh an đại bá, đại bá mẫu. Hắn là kiểu người đi đường cũng mang theo gió, ngồi xuống ghé bên sườn đông Triệu Trường Ninh, thuận tay nhắc một quả lê lên cắn: “Đại bá, bá phải nghe một câu của cháu, thi cũng đã thi xong rồi, nói mấy chuyện nhảm chán này làm gì chứ, dù sao cũng không thay đổi được nữa. Chi bằng để huynh trưởng ra ngoài tản bộ với cháu.”

“Nói cũng phải.” Triệu Thừa Liêm cảm thấy lòng thiệt hơn của bản thân quá nặng, nhi tử thi tốt hay không nửa tháng sau là biết rồi, tính tình Trường Ninh trước nay không nhanh không chậm, có hỏi thì cũng chẳng hỏi ra được gì. “Giờ là lúc con cần thư giãn, ra ngoài loanh quanh với Trường Húc cũng tốt. Về phần thi Đình... đợi có tên trên bảng rồi bàn cũng không muộn.”

Lần này sĩ tử toàn quốc tham gia thi Hội có hơn hai ngàn người, được ghi danh Cố sĩ chưa đến hai trăm người, mười người lấy một cũng còn chưa chắc. Không đợi mới là chuyện quá đổi bình thường.

Tuy rằng như vậy, nhưng hai vợ chồng vẫn có chút thất vọng.

Khoảng thời gian chờ yết bảng, cũng là thời gian tốt để mọi người cầu thần khẩn phạt, công cuộc phóng sinh trong kinh thành chưa từng sôi động đến thế. Triệu Trường Húc còn đi mua vài lồng chim về cho Triệu Trường Ninh thả, Trường Ninh nhìn tiết trời mưa phùn lất phất, không biết nói gì hơn. Nhiệt độ này mà thả ra chắc chắn sẽ bị chết cồng, bèn xua tay rời khỏi: “Đệ trả lại tiệm hoa điều* đi.”

*Hoa điều: Tên gọi tắt của hoa cỏ và chim chóc, như chợ hoa điều.

Triệu Trường Húc bước chậm rì rì sau lưng nàng: “Đệ thấy ai cũng đang thả, huynh không định thả sao?” Hắn bước vài bước đuổi kịp nói, “Giờ trong kinh đang mở canh bạc, đặt ai có thể đỗ Cố sĩ, đệ đã bỏ năm mươi lượng mua huynh đấy.”

Tuy không phải ai cũng có thể dự thi, nhưng ai ai cũng góp mặt vào khoa thi. Mỗi lần đến kỳ khoa cử, các sòng bạc lớn trong kinh đều lấy việc này để mở canh bạc, rất nhiều người đã mua sổ sách về nghiên cứu xem sĩ tử nào có khả năng vào bảng, vị trí càng cao càng ăn được nhiều tiền. Triều đình vì thế mà đau đầu, loại hành vi này đã cấm đoán nhiều lần nhưng vẫn không thể chấm dứt. Có vài sĩ tử vốn được kỳ vọng, cuối cùng lại thi trượt, trên đường về quê còn có thể bị dân cờ bạc thua đến khuynh gia bại sản ném trứng thối rau nát, đã thăm nay càng thăm hơn. Còn cả vài thế lực mới xuất hiện rầm rộ, kiếm được rất nhiều tiền, thậm chí không hiểu sao nhận được vô số hoàng phi.

Triệu Trường Ninh bật cười: “Đệ muốn cầm tiền đi lia nước* sao?”

*Trò lia đá trên mặt nước, lia sao cho đá nảy trên mặt nước càng nhiều lần càng tốt

“Cái này thì quan trọng gì, đệ thấy ít người đặt huynh quá, coi như xung hỷ cho huynh trước đi. Dù sao một ăn năm cơ mà.” Triệu Trường Húc thờ ơ như không với việc này.

Năm mươi lượng bạc mang lia nước, hẳn đúng là có tiền!

“Đệ đừng có ném tiền đi nữa, bị phát hiện tổ phụ sẽ mòi đệ dùng gia pháp đấy.” Triệu Trường Ninh căn dặn hấn.

Triệu Trường Húc cười tươi roi rói, hấn đề cánh tay lên vai nàng, “Huynh đừng tố cáo đệ là được, thắng rồi đệ sẽ mời huynh ăn thịt dê nhé, có đi không?”

Một kẻ tập võ như hấn, sao lại lười đến thế không biết, lúc nào cũng như sắp bại liệt đến nơi. Đi cùng nô bộc thì dựa nô bộc, đi cùng nàng thì dựa nàng. Triệu Trường Ninh bực mình đẩy hấn ra.

Phía Triệu gia bồn chồn thì thôi không bàn nữa, Đỗ Thiếu Lăng thì xong bồn dọn về Đỗ gia, Đỗ đại nhân đang xem đáp án nhi tử viết lại, đọc đến chỗ hay liền tấm tắc khen ngợi, đến cuối cùng mới vỗ đùi nói: “Hay, con ta khoa này tất trúng!”

Đỗ Thiếu Lăng đứng bên cạnh, lộ ra nét cười bình thản. Đương nhiên là hấn sẽ trúng, bằng không há chẳng phải không có cách gì với Triệu Trường Ninh sao.

Đỗ lão gia hỏi bà bà bên ngoài: “Phu nhân và Quân nhi đâu?”

Bên ngoài thưa rằng: “Phu nhân cùng tiểu thư đang dâng hương ở phật đường, lão gia có cần nô tỳ đi chuyển lời?”

Vậy chắc hấn là đang cầu Bồ Tát giúp Đỗ Thiếu Lăng, Đỗ lão gia không sai người tới quấy nhiễu, gọi nhi tử tới trước mặt, tỉ mỉ dặn dò hấn chuyện thi Đình.

Phật đường của Đỗ gia, Đỗ phu nhân mặt mũi hiền hậu nhận hương từ tay sư phụ, thay nhi tử cúng bái Bồ Tát. Đỗ Nhược Quân mặc áo gấm xanh biếc, duyên dáng yêu kiều, xin một nén hương cho ca ca, lại nhận một nén nữa trong tay sư phụ, xin cho Triệu Trường Ninh. Nàng lẳng lặng đứng yên, nhớ đến bóng lưng như tiên giáng trần, tự hỏi không biết chàng thi ra sao rồi.

Nếu như trúng tuyển, chẳng có bằng lòng lấy mình không? Tam lễ sáu sính, kiểu tám người khiêng, từ nay về sau có thể gả cho người ấy làm vợ.

Được làm vợ người ấy là cảm giác thế nào nhỉ?

“Quân nhi, sao con lại dâng thêm một nén hương nữa?” Đỗ phu nhân nghi hoặc hỏi nàng.

Đỗ Nhược Quân nói: “Mẹ, tâm thành ắt linh, hai nén hương sẽ càng thành tâm hơn.” Đỗ phu nhân suy nghĩ, cảm thấy lời nữ nhi nói có lý, bèn một mạch dâng thêm ba bốn nén hương cho nhi tử.

Cứ thế nửa tháng sau, nhang đèn trong kinh thành tăng giá gấp ba lần, làm cho giá rùa cá ba ba cũng tăng theo. Hàn lâm viện vừa đưa ra danh sách Công sĩ, dán ở khu bố cáo ngoài Lễ bộ. Vì thời gian yết bảng là lúc hoa hạnh chớm nở, nên cũng được gọi là hạnh bảng.

Ngày yết hạnh bảng, Đậu thị dậy từ rất sớm ngồi trong chính đường, ba người thứ nữ Dung nhi, Phù nhi, Nhân nhi mới tỉnh mơ đã tới thính an, Triệu Ngọc Thiên cũng bị nhũ mẫu thức dậy thức dậy, trời còn chưa sáng, mọi người cũng không có tâm trạng ăn uống. Đậu thị gọi một quản sự dẫn theo hai tên nô tài tới: “Ba người các người... đi xem cẩn thận, tìm từ dưới lên có lẽ sẽ nhanh hơn. Mau đi đi!” Nhìn thấy có nha đầu muốn tới chỗ đại thiếu gia truyền lời, Đậu thị vội vàng ngăn lại, “Cái thứ vội vàng hấp tấp nhà ngươi! Thiếu gia còn phải ngủ, ngươi làm ồn đến nó thì sao!”

Ba kẻ từ lúc ngủ dậy đã ở trong phòng thay đồ buộc thắt lưng đỏ cầu diêm may, nghe Đậu thị nói xong lập tức ra khỏi cửa. Phó Minh Chiếu cách Lễ bộ cũng không xa lắm, bèn chậm chậm chạy đi.

Lúc này mới đến giờ mẹo, ngày xuân tiết trời còn lạnh lạnh, mặc áo bông cũng rét tới phát run. Nhưng chỗ yết bảng đã có một đồng người vây quanh, mọi người xách đèn lồng to nhỏ soi sáng cả một vùng. Đậu quản sự đi đầu là hỏi môn theo chân Đậu thị gả vào Triệu gia, đã hầu hạ được hơn hai mươi năm. Hấn liếc mắt đã thấy Lý quản sự của nhị phòng, Lý quản sự ngày thường cẩn trọng lúc này cũng nóng ruột nóng gan, đứng trước đám người nhảy nhót tìm kiếm, hấn không khỏi cười lạnh châm chọc: “Tam thiếu gia cũng vọng tưởng trúng thứ hạng cao sao, ta thấy có tên trên bảng đã là tốt lắm rồi.”

Dứt lời sửa sang lại cổ áo, hùng dũng oai vệ khí thế hiên ngang bắt đầu tìm... từ dưới lên trên. Hai gã nô tài một kẻ theo hấn tìm, một kẻ chạy lên đằng trước.

Bắt đầu từ số một trăm chín mươi tư, đến số thứ bốn mươi, thật ra chỉ có thể làm Đồng tiến sĩ. Đậu quản sự tìm đến số thứ bốn mươi vẫn chưa nhìn thấy đại danh của thiếu gia nhà mình, trán đã bắt đầu lấm tấm mồ hôi. Hấn vô thức nuốt nước miếng, tiếp tục tìm lên phía trước, đến số hai mươi vẫn không nhìn thấy ba chữ Triệu Trường Ninh, cả người run cầm cập như rơi vào hố băng. Đậu quản sự lúc này gần như đã từ bỏ hy vọng, có điều ý niệm tiếp tục tìm kiếm lại thôi thúc hấn nhìn về phía trước, trong lòng biết việc này tám chín phần là hỏng rồi. Ai dè lưng hấn đột nhiên bị đám cho một nhát.

Đậu quản sự suýt nữa nhảy dựng lên, quay đầu nhìn hóa ra là tên nô tài đi theo, tức thì nổi giận quát: “Ngươi làm cái gì thế!”

Tên nô tài bị dọa cho phát run, chỉ chỉ về phía trước: “Đậu quản sự, hình như tên của thiếu gia nhà ta ở đằng trước... hình như là mấy người đầu tiên.”

Đậu quân sự mắng chửi hần: “Cái đồ đàn này, ngươi có biết chữ không hả! Không phải ngươi nhìn nhầm rồi chứ!”

Nô tài đáp: “Mấy ngày trước đã có người dạy tiểu nhân học thuộc tên của đại thiếu gia, chắc là không sai đâu...” Nhưng nói vậy chứ hần cũng không dám khẳng định, thanh âm cứ thế nhỏ dần. Đậu quân sự sợ hần nhìn lầm, hoặc là người cùng tên cùng họ, dạt hết đám người ra tiến lên đằng trước: “Nếu tiểu tử ngươi mà truyền sai, quay về ta sẽ đánh cho bằng chết!”

Hần đi về phần đầu, Lý quân sự bèn mĩa mai hần, “Đậu Đại Tráng, ngươi đang làm cái gì thế? Tướng thiếu gia nhà ngươi có thể trúng được tiền tam giáp hay sao!”

Đậu quân sự nhũ danh Đại Tráng, tuy hiện tại mang cái tên khá hoa mỹ Đậu Vi Hằng, nhưng khi người khác cười hần vẫn gọi hần là Đại Tráng.

Nếu là ngày thường Đậu quân sự nhất định sẽ đối chọi gay gắt với hần, lúc này lại không có tâm tình đùa giỡn, bởi vì hần đã thấy xếp thứ hai trên hạnh bảng, đích xác là thể chữ quán các tiêu chuẩn viết ba chữ “Triệu Trường Ninh”. Hần giương mắt dò dẫm nhìn, trong lòng cảm thấy không hề chân thật, có phải là người khác trùng họ trùng tên không? Ánh mắt hần lại lướt xuống dưới đôi chiều què quán: Bắc Trục Lệ Thuận Thiên phủ huyện nhân.

Khỏe miệng Đậu quân sự đã không kìm nổi ngoác ra, Lý quân sự chết tiệt, còn dám cười hần. Tiền tam giáp đây đây, chính là tiền tam giáp còn gì! “Đại thiếu gia xếp thứ hai, mau quay về bẩm báo, lĩnh tiền thưởng! Chúng ta mau quay về!” Hần dùng tay xô đẩy hai gã sai vặt, phóng như điên về nhà. Vừa chạy vừa hò hét, mọi người thấy một ông chú trung niên hơn hờ chạy qua, lại là sau khi yết bảng, dám chắc là đồ Cống sĩ rồi, đã không còn thấy lạ nữa. Vui mừng đến mất hình tượng đã là gì, còn có vui mừng phát điên nữa cơ.

Lý quân sự vừa nãy không nhìn kỹ mười thứ hạng đầu, sau khi thấy Đậu Đại Tráng hoan hỷ vọt đi, mới tự mình bước tới xem cẩn thận, con mắt lập tức mờ trùng trùng, ngây ra không biết phải nói gì.

Trời hừng sáng, cổng chính Triệu phủ lúc này đã mở, hơn nữa còn là rộng mở.

Sau khi trời sáng Cống viện sẽ phái người tới báo tin vui, thứ bậc thấp không được báo, thông thường chỉ báo tám mươi thứ hạng đầu. Triệu lão thái gia dẫn hai huynh đệ Triệu Thừa Nghĩa, Thừa Liêm ngồi ở phòng khách ngoài tiền viện. Mắt thấy quan viên báo thi đỗ từng người một đi qua, bởi vì báo từ sau lên trước, nhìn thấy quan báo hý chưa có ai bước vào trong phủ, Triệu lão thái gia đã bắt đầu lau mồ hôi. Sai quân sự bên cạnh đi dò hỏi báo danh ở đâu, quân sự lát sau đã chạy về: “Lão thái gia, quan viên ban nãy đến hội quán Thiêm Tây, xếp thứ ba mươi hai.”

Nhanh như vậy sao! Tôn nhi của ông có thể tiến vào ba mươi hạng đầu không? Triệu lão thái gia hơi chột dạ, quay sang nhìn trái nhìn phải, sắc mặt Triệu Trường Tùng đã không dễ nhìn rồi, với thực lực của hần vào được ba mươi hạng đầu là rất khó, hiện tại xem ra phải sau hạng tám mươi, hoặc là trực tiếp rớt khỏi bảng. Tóm lại, Tiền sĩ sợ là không trông mong được nữa. Mà Triệu Trường Ninh và Triệu Trường Hoài đều rất trấn định.

Triệu lão thái gia nhìn lại hai thằng con của mình, Triệu Thừa Nghĩa đang lau mồ hôi, còn Triệu Thừa Liêm sắc mặt như cũ ngồi uống trà, không vui không buồn. Đột nhiên ông nhớ tới câu tục ngữ ‘Tre xấu mọc măng tốt’, tại sao hai đứa nhỏ của đại phòng trông lại càng đáng tin cậy, mạnh mẽ hơn cha tụi nó gấp mấy lần.

Trong phút chốc Triệu lão thái gia thất thần, hộ vệ đã trông thấy một con ngựa chạy vào cửa, quan báo đổ mặc áo bào ngắn màu nâu đỏ, đội mũ đỏ ghim chặt dây cương, niệm rằng: “Báo tin mừng cho lão gia phủ Bảo Định Bắc Trục Lệ, Triệu hứ Trường Hoài, khoa thi Hội năm Nhâm Dần đạt danh hiệu Cống sĩ xếp thứ mười sáu, diện thánh trên điện Kim Loan!”

Thanh âm vang tới phòng chính, khắp phòng chợt ồ một tiếng, mọi người đều cười nói rộ lên. Có người lập tức chúc mừng Triệu Trường Hoài, Triệu Trường Hoài cũng chỉ cười đáp lại, theo Triệu lão thái gia ra ngoài lĩnh thư báo. Triệu lão thái gia không thể ngờ rằng Triệu Trường Hoài có thể xếp thứ mười sáu, trình độ bậc này, thi Đình chỉ cần không thất thường, Tiền sĩ chắc chắn không thành vấn đề. Ông mừng rỡ như điên, tức khắc lấy ra hồng bao ngân lượng đã chuẩn bị từ trước đưa cho quan báo đồ, mời hần xuống uống ly rượu, quan báo đồ chỉ báo một nhà, tiếp đó sẽ ở lại ăn cơm. Thông thường lúc này mọi người đều vô cùng rộng rãi.

Trong phòng ong ong nghị luận, tuy Triệu Trường Hoài và Triệu Thừa Nghĩa không thân thiết, có việc mừng thế này, cũng quay đầu bái lạy phụ thân. Hạng mười sáu đã là quá tốt rồi, mọi người chẳng dám mong chờ thứ hạng tốt hơn, trong phòng rất náo nhiệt, ngay cả Triệu Thừa Liêm cũng thấp giọng nói chuyện với Triệu Trường Hoài.

Triệu Trường Tùng đứng bên cạnh Triệu Trường Ninh, nói với nàng: “Này, chắc chúng ta rớt bảng hết rồi.”

“Vây thì rớt thôi, khoa sau thi lại.” Triệu Trường Ninh vượt phăng áo bào, cười nhạt nhìn cảnh tượng rộn ràng trước mắt. Thật ra trong lòng nàng có đôi chút không chắc chắn, sắp thông báo xong rồi nhỉ? Còn tưởng bản thân kém nhất cũng phải trong hạng ba bốn mươi, chẳng lẽ rớt quá hạng tám mươi rồi? Vây thì đành để năm sau thi lại thôi.

Triệu Trường Tùng cười cười uống một hớp rượu: “Nói thật, ta bắt đầu thích huynh rồi đây, huynh tốt hơn tiểu tử Triệu Trường Hoài kia nhiều. Không bằng chúng ta cười một cái rũ bỏ ân oán đi, mai một huynh ở cùng ta, ta có một miếng thịt, sẽ không để huynh thiếu một ngụm canh, huynh thấy thế nào?”

“Được, chuyện tốt thế này, ta còn phải cảm ơn tam đệ.” Trường Ninh nhìn hần một thoáng.

“Quá tốt.” Triệu Trường Tùng lại uống một hớp rượu, “Nhưng sau này huynh phải nghe theo ta.”

Hai người uống rượu trò chuyện, nô tài bên ngoài đã chuẩn bị đóng cổng lớn, lại có một con ngựa vọt vào trong, quan báo đồ này đầu đội mũ đỏ không nói, trên cổ ngựa còn gắn một đóa hoa bằng nhung đỏ rực. Như cũ ghim cương ngựa đứng ở chính đường, mọi người đều nhìn chằm chằm vào hần,

quan báo đổ mới cao giọng nói: “Báo tin mừng cho lão gia phủ Thuận Thiên Bắc Trục Lệ, Triệu hýy Trường Ninh, khoa thi Hội năm Nhâm Dần đạt danh hiệu Công sĩ xếp thứ hai, diện thánh trên điện Kim Loan!”

Dứt lời hần cảm thấy chung quanh yên lặng đến kỳ lạ, ai cũng chưa định thần lại được.

Chén rượu trong tay Triệu lão thái gia khựng lại, ông là người tinh táo đầu tiên. Ông biết Triệu Trường Ninh che dấu thực lực, vốn tưởng rằng trình độ cũng ngang ngửa Triệu Trường Hoài. Hạng thứ hai... vậy mà lại xếp thứ hai!

Triệu Trường Tùng hết sức kinh ngạc nhìn Triệu Trường Ninh, rượu cũng quên cả uống.

Mà Triệu Trường Ninh mới đầu cũng không dám tin. Kỳ thực năng nghị bản thân nhiều nhất chỉ trong hạng mười, nói cho cùng cao thủ và người tài xuất hiện lớp lớp, người giỏi giang trong các sĩ tử quả thực không thiếu. Lợi hại nhất vẫn ở hai tỉnh Giang Chiết, vậy mà nàng có thể đạt hạng hai! Nàng lấy lại tinh thần, đầu gối cũng tinh táo hơn những người chung quanh, chấp tay với Triệu Trường Tùng: “Xin lỗi tam đệ, ta phải đi trước một bước.”

Nàng chậm rãi bước ra ngoài, cả khu viện được trải đầy ánh nắng mai, gió xuân mon man thổi mang theo cái se se lạnh, thổi bay một góc áo bào của nàng.

Vị quan báo đỗ kia đã xuống ngựa, đem thư báo trong tay đưa cho nàng: “Vị này chính là Triệu lão gia?” Nghe trả lời phải, lập tức tán thưởng nói, “Đúng là tuổi trẻ tài cao, tiền đồ vô lượng! Tiểu nhân ở đây phải đòi ngài tiền mừng mới được.” Nói rồi chìa tay.

Quan báo đỗ của ba người đứng đầu có thể trực tiếp xin tiền mừng, đó là vinh dự không gì sánh được, người thường bậc thậm chí còn cảm thấy đây là một loại tượng trưng cho thân phận, bình thường đều sẽ thưởng đại hồng bao mười lượng.

Nhưng trong nhà căn bản không chuẩn bị sẵn hồng bao lớn đựng mười lượng, đều là loại hai ba lượng mà thôi.

Triệu lão thái gia đột nhiên nhảy dựng lên, từ trong túi mò ra một tờ ngân phiếu mười lượng, tiện tay xé tám giấy đỏ gói lại qua loa rồi đưa lên: “Quan sai vất vả, mời tới bên này uống trà.”

Quan báo đỗ tươi cười nhận lấy, đi theo tới chỗ náo nhiệt uống trà.

Đội hần đi rồi trong phòng mới ầm lên một tiếng, thanh âm càng sôi nổi càng kinh hãi hơn ban nãy rất nhiều, có kẻ chạy đi chuyển lời tới hậu viện, kẻ đầu tiên chắc chắn sẽ được thưởng lớn. Triệu Trường Ninh cầm thư báo của mình trong tay, quay lại nhìn mới thấy vẻ mặt nghiêm túc của tổ phụ, tay run run cầm thư báo của nàng lên xem.

Xác nhận thư báo đúng là của nàng, không phải đưa nhầm. Triệu lão thái gia mới kéo tay nàng lại, cười ha hả: “Tốt! Không hổ là đích trưởng tôn nhà ta, tốt! Tốt lắm!”

Nói liên tiếp ba chữ tốt, ông cụ dường như sắp mừng phát điên rồi.

“Tổ phụ, người ngồi xuống rồi nói.” Triệu Trường Ninh sợ lão nhân gia quá kích động, làm ra chuyện vui quá hóa buồn gì đó. Nàng đỡ ông ngồi xuống trước, lão đầu từ lại khẳng khái muốn đứng lên, “Ngồi xuống làm gì, ta cao hứng! Mau, sai người đi mở từ đường, chúng ta phải dâng hương cho liệt tổ liệt tông Triệu gia!”

Triệu Trường Ninh dờ khóc dờ cười, chỉ đành mặc cho lão nhân vui mừng, kỳ thật trong lòng nàng cũng rất vui. Cha nàng Triệu Thừa Nghĩa đang được mọi người chúc mừng, nhưng dường như chính ông cũng đang bị vây trong nỗi bàng hoàng to lớn, chưa định thần lại được. Trong lúc vô ý ngẩng đầu, nàng nhìn thấy ánh mắt của Triệu Thừa Liêm. Ông đang nhìn nàng.

Triệu Thừa Liêm giống như từ hôm nay, từ giờ khắc này mới đem nàng đặt vào trong mắt. Mới thật sự là đang nhìn nàng.

Trường Ninh lúc này lại có thể bình tĩnh mỉm cười, gạt đầu tỏ ý với ông.

Hậu viện của Triệu gia hiện giờ vẫn rất yên ắng.

Lý quản sự từ cửa sau quay về, hần đứng ngoài cổng chần chờ chốc lát. Thật ra báo cáo thành tích của Triệu Trường Tùng với Từ thị không khó, Triệu Trường Tùng thi không đến nỗi nào, xếp thứ một trăm ba mươi tám, nhưng tốt xấu cũng được vào bảng. Việc hần lo âu là nửa đoạn sau, nên nói thế nào với Từ thị, Triệu Trường Hoài đạt hạng mười sáu, còn Triệu Trường Ninh của trường phòng lại xếp thứ hai. Hần cảm thấy Từ thị sẽ bóp chết hần mất.

Nếu như Triệu Trường Tùng xếp thứ một trăm ba mươi tám, mà hai người còn lại bị rớt bảng, vậy thì Từ thị chắc chắn sẽ thần thanh khí爽, thưởng cho hần một hồng bao lớn khen ngợi hần. Nhưng nếu ngược lại, Từ thị dám chắc sẽ khó chịu nghiêng răng nghiêng lợi, lấy hần ra để trút giận.

Lý quản sự nghĩ mà suy sụp cả người.

Hần thật ngưỡng mộ Đậu Đại Tráng, hần ta có thể lấy được biết bao nhiêu tiền thưởng từ chỗ Đậu thị. Ấu sậu đến mức đứng ngoài cửa thờ dài một hồi lâu. Lý quản sự chỉ đành sửa sang áo quần, kiên quyết bước vào viện của Từ thị.

Đậu quản gia mới đầu cũng cho rằng bản thân sẽ được thưởng một hồng bao thật lớn, dưới chân đi như bay, lúc chạy về vội vàng từ cửa sau chui vào nội phủ, nếu thư báo đến trước, vậy thì hần không lấy được tiền thưởng rồi. Không chờ nha đầu vén rèm đã vọt vào trong, lúc này sẽ không ai trách cứ hần chuyện ấy, quý xuống còn chưa kịp thở đã lập tức nói: “Chúc mừng thái thái, đại thiếu gia đỗ Công sĩ xếp thứ hai! Tiểu nhân tận mắt nhìn thấy, chắc chắn

không phải giả.”

Đậu thị đột ngột đánh đổ chén trà: “Thứ hai? Người không nhìn nhầm chứ?... Người nhìn nhầm rồi phải không?”

“Tuyệt đối không thể sai.” Đậu quân sự khẳng định một lần nữa.

Ngay sau đó nô tài truyền tin cũng chạy vào, phần đầu trên thư báo đã được truyền đến, đúng là Cống sĩ hàng thứ hai: “...Lão thái gia đã lệnh cho hạ nhân mở yến tiệc, thái thái đã là mẫu thân của tân khoa Cống sĩ rồi, phải mau chóng đến dự tiệc mới phải.” Di nương, thứ nữ khắp phòng vốn đang lo lắng cùng Đậu thị, nghe được tin tức này, ngay lập tức reo hò cười nói rộ lên.

“Mau đỡ thái thái đi thay y phục.”

“Đứng đây thái thái, ngài phải nhanh chóng đến tiền viện mới được.”

“Thiếu gia nhà ta xếp thứ hai cơ mà! Ta nghe nói kỳ thi Hội, chỉ cần vào được bảng cũng đã mừng rồi, huống hồ còn là xếp thứ hai!”

Đậu thị nhũn người mồ hôi chảy ròng ròng, gần như là được người đỡ đi thay quần áo. Bà cảm thấy không chân thực chút nào, đợi mặc xong bộ đồ đẹp nhất tới chính phòng, bà vẫn chưa hồi phục lại được. Đám người tiến tới chúc mừng rất nhanh đã vây kín lấy bà, vô cùng cung kính gọi bà một tiếng đại thái thái: “Đại thiếu gia tiền đồ vô lượng, chắc chắn có thể đỗ Tiến sĩ, sau này biết đâu còn tranh được một chức Cáo mệnh phu nhân về!”

Triệu Thừa Nghĩa quan hàm không lớn, bởi vậy Đậu thị không có tư cách xưng ‘phu nhân’. Danh phận Cáo mệnh phu nhân này, phải dựa vào quan hàm của nhi tử để phong.

Đúng vậy, Triệu Trường Ninh đạt hạng hai, cho dù thi Đình năng thể hiện kém thế nào chăng nữa, cũng sẽ không vượt mất đệ tam giáp, hơn nữa rất có khả năng được vào Hàm lâm viện. Hàm lâm viện là chỗ nào —— người đi ra từ bên trong, trong vòng mười năm đường mây nhẹ bước đến chức Thị lang Thượng thư của Lục bộ nhiều không đếm xuể, có thể nói các Thị lang và Thượng thư hôm nay, thậm chí là mấy vị Các lão quyền cao chức trọng, ai ai cũng đều xuất thân từ Hàm lâm. Bởi thế người ở Hàm lâm mới cao ngạo, cho dù là quan lục thất phẩm ở Hàm lâm, ra ngoài cũng có thể cùng quan viên tứ phẩm xưng huynh gọi đệ, ngang vai ngang vế.

Đậu thị nhìn dáng vẻ nịnh nọt và tươi cười làm lạnh của những người xung quanh, còn cả đám người quây chặt lấy bà, cuối cùng bà mới có được cảm giác chân thật, dựng thẳng eo lưng.

Triệu Trường Ninh tiếp đón các hàng xóm tới chúc mừng, sau đó theo tổ phụ tới từ đường dâng hương cho tổ tông. Vì chỉ là thi Hội, vẫn còn kỳ thi Đình cuối cùng, Triệu gia giữ vững nguyên tắc khiêm tốn, sau khi vui mừng một phen thì yến tiệc cũng giải tán rất nhanh. Triệu lão thái gia tập trung ba người lại, cùng Triệu Thừa Liêm, Chu Thừa Lễ giảng giải chuyện cần chú ý lúc thi Đình. Kỳ thi Đình cuối cùng hiển nhiên là rất quan trọng, vì những trường hợp thất lễ trước điện, hoặc quá căng thẳng mà không phát huy được khả năng, rơi vào hàng Đồng tiến sĩ có rất nhiều. Kỳ thi Đình của bốn triều được tổ chức vào đầu tháng tư, vẫn còn một tháng, bọn họ không được lơ là thiếu cảnh giác.

Đối tượng trọng điểm cần dặn dò lần này tất nhiên là Triệu Trường Ninh.

Không ai có thể ngờ năng lại xếp thứ hai, nếu Triệu gia vận khí tốt, có thể còn giành được tiền tam giáp chưa từng có trước giờ. Tự nhiên cần hết sức chú trọng.

“Trường Ninh phải đặc biệt chú ý việc này, chỉ cần y bình tĩnh phát huy, năm người đứng đầu là hoàn toàn có thể.” Chu Thừa Lễ nói.

Triệu Trường Ninh đứng ở trước tiên, nghe thấy tiếng nền lặng lẽ cháy trong phòng. Ba người thương lượng một hồi, Chu Thừa Lễ vẫn quyết định để Trường Ninh và Trường Hoài đến bái kiến Lễ bộ Thượng thư Cố Phương Hoài trước, về phần gặp Thái tử, cũng không dễ dàng như thế, ít nhất phải có danh hiệu mới được gặp. Hôm nay hắng còn sớm, bèn cho ba người bọn họ quay về nghỉ ngơi.

Triệu Trường Hoài cùng đường với Triệu Trường Ninh, hấn từ đầu vẫn giữ im lặng, gần đến ngã rẽ, Triệu Trường Hoài mới nói: “Huynh trưởng, đệ phải chúc mừng huynh rồi. Xếp thứ hai... huynh quả thực không hề đơn giản.”

“Đa tạ.” Triệu Trường Ninh khách khí đáp, “Ta cũng phải chúc mừng nhị đệ mới đúng.”

“Chúc mừng ta?” Triệu Trường Hoài bỗng nhiên mỉm cười, bình thường hấn không thích cười, thế này lại mang đôi chút vẻ đẹp tà khí, mỗi một nói: “Ta dám đánh cuộc thì cũng dám nhận thua. Huynh trưởng vẫn nên chuẩn bị chu đáo cho kỳ thi Đình đi, biết đâu còn giành được cái danh nhất giáp cập đệ.” Hấn không nhiều lời nữa, cũng không từ biệt mà bỏ đi.

Triệu Trường Ninh tìm tìm nhìn hấn rồi khỏi, nơi hấn hướng tới đèn đuốc mờ mờ, cho dù hấn thật sự đỗ Tiến sĩ, cũng không có ai để cùng chia sẻ niềm vui, đây chắc là cô đơn vô hạn nhỉ. Cứ cố gắng như vậy thì có ý nghĩa gì?

Đột nhiên nàng nhớ đến cái ngày Triệu Trường Hoài uống rượu say, có lẽ Triệu Trường Hoài không phải thực sự ghét nàng, mà là không thể không ghét. “Trường Hoài.” Nàng đột nhiên gọi hấn.

Bóng lưng Triệu Trường Hoài dừng lại, Triệu Trường Ninh từ tốn nói: “Ta thực sự thấy vui mừng cho đệ, dù sao đệ cũng là đệ đệ ruột của ta, phụ thân người cũng mừng thay cho đệ.”

Triệu Trường Hoài ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm quang đãng vắng sao, cười một tiếng mỉa mai. Cái người Triệu Trường Ninh này... đúng là chẳng giống

hắn chút nào.

Triệu Trường Ninh không chú ý đến hắn nữa. Sau khi nói xong thì trở về đông sương phòng, sai Tứ An đem tập ghi danh sách Công sĩ mới mua hôm nay lại xem. Nàng phải nhìn xem Đỗ Thiếu Lăng có vào bảng hay không.

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Sau khi tạ ơn, mười người lui ra ngoài điện trở về trong hàng ngũ. Quan viên Lễ bộ mới chính thức bắt đầu nghi lễ xướng danh.

Nắng vàng mỗi lúc một rực rỡ, dưới mái hiên ngoài điện bố trí nhã nhạc cung đình, cổ xưa mà khí phái.

Các tân khoa tiến sĩ mặc triều phục, đội mũ Tam chi cửu diệp¹, chia làm hai hàng trái phải đứng phía sau các vương công đại thần. Hoàng thượng khoác lễ phục trắng tọa, quan Chấp sự và quan Độc quyền hành đại lễ ba quỳ chín bái. Lúc này tiếng nhạc được tấu lên, quan Tư lễ quát roi ba lần, nhạc khúc trang nghiêm hùng hồn. Tiếp đó quan viên Hồng lư tự bắt đầu tuyên chiếu: “Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Vào ngày hai mươi lăm tháng bốn năm Nhâm Dần Trẫm tứ phong tiến sĩ với thiên hạ, đệ nhất giáp ban thưởng tiến sĩ cập đệ, đệ nhị giáp ban thưởng tiến sĩ xuất thân, đệ tam giáp ban thưởng Đồng tiến sĩ xuất thân!”

Kể từ hôm nay bọn họ đã là tiến sĩ, tức phần tử trí thức và tầng lớp quan lại cao cấp nhất triều đình. Áo gấm về làng, sẽ có các Tri phủ Tri huyện địa phương tới nghênh đón, nếu tiến sĩ có xuất thân bản hàn, còn bởi vì một người đắc đạo mà gà chó thăng thiên, thay đổi vận mệnh cả gia đình. Các sĩ tử nhìn thấy người cũng phải hành lễ văn bái.

Đoàn người dẫn xuống kích động, đứng thẳng tắp chờ nghe thứ bậc.

Ba người cập đệ được xướng danh ba lần, do quan viên Hồng lư tự kéo ra khỏi hàng tới quỳ trên ngự đạo. Theo thứ tự là Ngụy Kiền, Tô Nhân và Triệu Trường Ninh. Sau khi Trường Ninh quỳ xuống, vẫn cảm thấy có chút mê mang như đang trong mộng cảnh, đầu gối đập xuống nền đá lạnh như băng, mới nhận ra hết thảy đều là sự thật. Nghĩ tới bản thân từ đây đề tên bảng vàng, nhịp tim của nàng càng thêm dồn dập, cũng rất kích động, nàng hiểu những việc này đều là lễ thường tình. Nhị giáp chỉ đọc tên một lần, những người đứng ở tít đằng xa căn bản không thể nghe rõ thứ bậc, chỉ đành đợi tới lúc xem bảng mới biết mình có đỗ hay không.

Triệu Trường Ninh là Thám hoa, nàng cách quan viên xướng danh khá gần, bởi vậy tất cả thứ bậc đều nghe được hết. Tài tử Tường Thế Kỳ vùng Cát An Giang Tây rơi xuống hạng tám, thứ bậc của Đỗ Thiếu Lăng tốt hơn thi Hội, kẹt lại ở vị trí mười một, Tổng Sở xếp thứ mười tám, Triệu Trường Hoài đạt hạng hai mươi tư. Những cái tên khác không còn được đọc nữa, có lẽ đã rơi vào hàng Đồng tiến sĩ.

Đội tuyên đọc xong thứ bậc, quan Tán lễ dẫn chư vị tiến sĩ đi nghênh đón bằng vàng. Dùng bàn mây để nâng, theo lọng vàng lay động tiến về đường Trường An treo bảng. Lúc này Ngọ Môn rộng mở, ba người nhất giáp tiến sĩ từ cổng chính Ngọ Môn xuất cung, đây là vinh dự không gì sánh bằng. Ngọ môn chỉ dành cho Hoàng đế ra vào, Hoàng hậu cũng chỉ được đi một lần trong đại điển thành thân, cho dù người là các lão hay tướng lĩnh quyền khuynh thiên hạ, cũng chỉ có thể ra ngoài từ cổng hồng Chiêu Đức Môn.

Thời khắc Triệu Trường Ninh bước ra từ cổng thành Ngọ Môn sừng sững, quả nhiên cảm nhận được ánh mắt ao ước của mọi người đổ dồn về mình. Tô Nhân ở phía trước đang cười ha ha chấp tay tỏ ý với bốn phía chung quanh, vị nhân huynh này xem ra là kiểu người hướng ngoại, chẳng trách có thể điềm nhiên tán dóc với Hoàng đế. Ngụy Kiền từng trải thế sự, bước đi đĩnh đạc vững vàng, trong lòng hắn rất cuộc kích động đến nhường nào không một ai biết được.

Tới đường Trường An, bảng vàng đã dán xong từ lâu, còn được đóng lên ‘bảo vật của Hoàng đế’ – ngọc tử, dài tầm nửa trượng. Xung quanh bảng vàng xúm lại một đồng người, đến con kiến cũng chui không lọt. May mà quan viên phái người phụ trách mở đường cho các tân khoa tiến sĩ, để bọn họ tiến vào xem ban nầy bản thân có nghe nhầm hay không. Kẻ xác định tên mình có trên bảng mừng rỡ không thôi, kẻ lại buồn rầu vì không tìm thấy tên mình trong đó. Vị Tô Nhân huynh kia còn tới bắt chuyện làm quen với Triệu Trường Ninh: “Ba người chúng ta cùng lên bảng vàng, đương nhiên sẽ ngưỡng mộ lẫn nhau... chẳng hay các hạ có tên tự hay chưa?”

Triệu Trường Ninh lắc đầu nói: “Ta chưa cập quan*, chưa được trường bồi ban tự.” Phóng chùng lần này trở về nàng sẽ được đặt tự rồi.

*Cập quan: thời cổ đại sau khi nam tử tròn 20 tuổi sẽ được cử hành lễ “cập quan” hay lễ “đội mũ”, biểu thị đã là người trưởng thành, có thể lấy tên “tự”.

Tô Nhân mới nhớ ra Triệu Trường Ninh tuổi mụ chưa quá mười tám, đã là một thiếu niên Thám hoa lang. “Nếu thế ta sẽ gọi Trường Ninh huynh vậy.” Tô Nhân bèn gọi thẳng Trường Ninh, ra hiệu bảo y nhìn xung quanh, “Trường Ninh huynh, huynh xem mấy tửu lâu quanh đây nào nhiệt chưa kìa. Bên trong còn có không ít người đội bằng hạ tróc tể. Ta thấy Trường Ninh huynh ngọc thụ lâm phong, cần thận chớ để thoát cái đã bị bắt về làm rể đấy!”

Dứt lời bày tỏ đôi chút chờ mong: “Cũng không biết liệu có ai nhìn trúng ta không.”

Bảng nhân lang năm nay đã hai mươi sáu, tuổi này ở cổ đại con cái đã chạy đầy đất rồi, xem như trai ế quá lứa. Triệu Trường Ninh cười hỏi hắn: “Tô

Nhân huynh vẫn chưa lập gia đình sao?”

Tô Nhân tiếc nuối đáp: “Ta là nhân sĩ Gia Châu đất Thục, hoàn cảnh trong nhà không dư giả, sau khi đỡ cử nhân còn phải để tang mẹ già, bốn năm sau mới vào kinh tham gia khoa cử, cho nên vẫn chưa có hôn phối.” Sau khi cha mẹ mất con cái phải để tang ba năm, người hiếu thuận hơn còn dựng lều cạnh mồ mã để trông giữ mộ cha mẹ, cả thịt cũng không được ăn một miếng càng đừng nói tới việc kết hôn.

Triệu Trường Ninh bèn vỗ vai hắn nói: “Tô huynh chớ lo lắng, qua ngày hôm nay, người tới cửa làm mai cho huynh chắc chắn sẽ nườm nượp cho mà xem.”

Thực ra Tô Nhân cũng nghĩ như vậy, tuy hắn không tuân tũ bằng Triệu Trường Ninh, nhưng dấu sao ngũ quan cũng đoan chính, lại còn là Bảng nhãn nữa. Sửa sang lại áo quần tóc tai một chút, cảm thấy càng có lòng tin với bản thân hơn.

Tiếp theo chính là màn dạo phố, đây có thể nói là thời khắc người đọc sách mong chờ nhất.

Mười năm gian khổ học hành, mỗi ngày nghe tiếng gà gáy thức dậy học bài. Mà chính sự vinh quang trong thời khắc này là động lực chống đỡ cho bọn họ, ai không muốn cưỡi ngựa đeo hoa lụa đỏ tươi, hưởng thụ bách tính trầm trồ cùng nữ tử ngưỡng mộ, hưởng thụ thời khắc đầy hưng phấn này. Đêm động phòng hoa chúc, lúc đề tên bằng vàng, là những khoảnh khắc cực lạc của đời người.

Triệu Trường Ninh nghe thấy tiếng chiêng trống rộn ràng, trong lòng cũng có chút bay bổng, mười năm khổ học, nếu tính cả kiếp trước, vậy thì nàng đã trải qua ba mươi năm khổ học.

Phủ Thuận Thiên đã bắc rạp mở tiệc ngay cạnh bằng vàng cho ba người nhất giáp, bên trong còn chuẩn bị mũ cánh chuồn, áo bào, hoa lụa cùng ba con ngựa bõm đỏ yên vàng. Nhất giáp được phủ doãn đích thân đeo hoa, đỡ lên tuần mã. Quan binh đi trước mở đường cho các tân khoa tiến sĩ, dùng đủ loại trống nhạc, cờ màu, băng hiệu để dẫn đường. Bắt đầu hoạt động sôi nổi nhất – Trạng nguyên dạo phố.

Tam đình giáp* cùng nhau xuất hành, khí thế vô cùng lớn. Các tiến sĩ phía sau tuy không có hoa lụa rực rỡ, nhưng cũng được cưỡi ngựa, cùng hưởng thụ thời khắc huy hoàng với tam đình giáp.

*Tam đình giáp: ba người đứng đầu (Trạng nguyên, Bảng nhãn, Thám hoa)

Thời cổ đại hoạt động tiêu khiển của dân chúng vốn rất thiếu thốn, một đoạn đường từ Thái Hòa Môn tới Đại Minh Môn, còn được gọi “Cưỡi ngựa dạo Kim Sơn”, đây chính là ngày hội ba năm mới có một lần, có thể dùng hình ảnh vạn dân đổ xô ra đường để hình dung cũng không ngoa chút nào. Đám con nít tùm tùm năm tùm ba chen chúc lên đầu phố, nhìn thấy đội nghi trượng bèn vỗ tay hoan hô: “Trạng nguyên lang tới rồi! Mau tới xem Trạng nguyên lang kìa!”

Thế là ngay sau đó già trẻ lớn bé ùn ùn vây lại xem. Những cánh cửa sổ trên lầu hai ven đường cũng được mở rộng, đây là những tiểu thư khuê các không tiện xuất đầu lộ diện, đang quan sát đánh giá các tân khoa tiến sĩ. Nếu nhìn trúng người nào, sẽ ném các vật như khăn tay, quả khô hoặc cánh hoa xuống để bày tỏ tâm ý. Lúc này sẽ có gánh hàng rong bán hoa, thường hàng hoa sẽ làm ăn phát đạt nhất vào thời điểm này.

Bởi đã từng xảy ra chuyện ném trái cây làm thương người, triều đình hiện nghiêm cấm việc thả trái cây và trái cây cho các tân khoa tiến sĩ, bằng không đánh gãy các tiến sĩ thì chẳng có gì hay ho.

Triệu Trường Ninh mới đầu chưa chuẩn bị gì, ngồi trên yên ngựa cao chót vót, chỉ hưởng thụ bầu không khí náo nhiệt cùng sự tán dương của dân chúng. Cho rằng Trạng nguyên mới là người nổi bật nhất. Kết quả đội ngũ vừa đi được mấy bước, đã có vô số hoa tươi khăn tay tung về phía nàng, không ngờ còn nhiều hơn cả Trạng nguyên và Bảng nhãn.

Triệu Trường Ninh còn chưa phản ứng kịp, tiện tay đón lấy một cánh hải đường đang bay tới. Cũng không biết là cô nương nào vừa ném, thấy Triệu Trường Ninh bắt trong tay, phấn khởi la to: “Thám hoa lang nhận hoa của tôi kìa!” Triệu Trường Ninh như đang cầm củ khoai lang nóng bỏng, giữ lại cũng không được ném đi cũng chẳng xong.

Tô Nhân cũng nhận được không ít hoa, dù sao đồ từ bốn phương tám hướng bay tới, chẳng thể phân rõ là của ai. Hắn ôm một vốc hoa son trà hải đường đủ loại, khăn tay túi thơm càng khỏi cần nói, mừng rỡ cười đến không khép được miệng: “Trường Ninh huynh, huynh cứ nhận đi không sao đâu! Đẹp thế này mà!” Hắn còn hướng về trên lầu vẫy vẫy tay.

Triệu Trường Ninh nhìn Ngụy Kiền, rồi quay lại nhìn Tô Nhân. Đột nhiên có phần hiểu tại sao Hoàng thượng lại chọn nàng làm Thám hoa, nàng có lẽ chính là kẻ... phụ trách nhan sắc trong nhất giáp. Để cho lão bách tính ôm húng khởi tới không đến nổi cụt hứng quay về. Nàng chỉ đành cầm hoa trong tay, mỉm cười nhìn chung quanh, tiếp tục cưỡi ngựa thông dong tiến về phía trước.

Đêm hôm trước Đậu thị đã nói qua, sẽ dẫn các tỷ tỷ và muội muội tới xem nàng dạo phố, nhưng biển người quá đông, ngựa lại đi không hề chậm. Triệu Trường Ninh quả thực không tìm ra mẫu thân nhà mình, ngược lại Ngụy Kiền bên cạnh nhìn thấy vợ con, phấn khởi khua tay về phía bọn họ. Triệu Trường Ninh nhớ Đậu thị nhắc đến tam hợp tử lâu, vì thế khi ngang qua tử lâu cố ý ngoái đầu nhìn, lại trông thấy Triệu Trường Húc lộ ra từ cửa sổ vẫy tay với nàng. Triệu Trường Ninh cũng tươi cười vẫy lại hắn, các cô nương nhất thời hưng phấn cực độ: “Thám hoa lang cười rồi kìa, chẳng đúng là tuần tũ quá!”

“Nếu ta có thể gả cho chàng thì còn gì bằng.”

“Nghe nói chàng vẫn chưa có hôn ước đâu, cũng không biết nữ nhi nhà nào có điểm phúc gả cho chàng! Thám hoa lang, chàng nhìn bên này nè!”

Triệu Trường Ninh hồ như bị mấy người nọ thiện ý trêu chọc, có điều men theo giọng nói nhìn sang, biển người nghìn nghịt làm sao biết được là ai. Do đó các nàng mới dám to gan nói vậy.

Đỗ Thiếu Lăng siết chặt dây cương, đi chậm một chút so với Triệu Trường Hoài, nhìn ngắm cảnh tượng trước mắt. Triệu Trường Ninh ngồi trên lưng ngựa cao cao, mặc quan bào mới tinh rực đỏ, đeo hoa lụa đỏ tươi. Gò má càng thêm xinh đẹp như ngọc, sự tinh xảo của khuôn cằm đôi môi, sự thanh nhã giữa bóng mi hàng mày. Cộng thêm việc là Thám hoa lang, ai có thể không thích nàng đây?

Một Thám hoa lang như vậy, hẳn đã từng cùng y chung phòng thương trà, còn bắt y cùng ngồi xe ngựa, còn nắm bàn tay y...

Đỗ Thiếu Lăng khẽ thở dài, nếu nàng đã không muốn, tất nhiên hẳn sẽ không ép nàng nữa. Người như vậy không cách nào trói buộc trong vài tác nội trạch, còn biết làm thế nào đây. Nhưng hẳn vẫn sẽ dõi theo nàng, cho dù nàng không cần, chung quy sau này trong quan trường... nơi đó toàn một đám nam nhân người lừa ta gạt!

Vì Triệu Trường Hoài đáng vẻ không tệ, cũng nhận được không ít hoa và khăn tay. Hắn ngoảnh lại thấy Đỗ Thiếu Lăng rơi xuống cuối đoàn, ghim ngựa đợi hắn lại gần mới hỏi: “Đang nghĩ gì vậy?”

Trên vạt áo của hắn vương một đoá son trà đỏ chót hẳn cũng không hay biết.

Đỗ Thiếu Lăng gạt hoa đi, đột nhiên hỏi Triệu Trường Hoài: “Ca ca ngươi đỗ Thám hoa, lát nữa đi chúc mừng y chứ?”

“Chúc mừng y làm gì, cái tính ấy của y, chẳng lẽ sống yên ổn được trên quan trường chắc.” Triệu Trường Hoài không quá để tâm nói, “Tổ phụ nhà ta khả năng sẽ mừng, y đạt được công danh rồi có thể vực dậy đại phòng. Từ nhỏ ta đã không ở đại phòng, cũng không thân thiết với bọn họ.”

“Chỉ bằng ngươi và huynh trưởng giao hảo đi, bảo vệ y một chút.” Đỗ Thiếu Lăng khéo léo khuyên hắn, “Cần gì phải đối chọi lẫn nhau, đều là huynh đệ ruột thịt cả.”

Ánh mắt Triệu Trường Hoài chợt lóe: “Sao đột nhiên ngươi lại nhắc đến chuyện này? Nhà ta và nhà ngươi không giống nhau, giữa các huynh đệ rất phức tạp.”

Đỗ Thiếu Lăng lại không thể nói cho hắn biết vì sao, chỉ đành trả lời: “Hôm nay y đã là Thám hoa lang, thân phận không còn như trước.”

Nghi lễ dần đến hồi kết, vòng vây người mỗi lúc một đông, còn có cả đội chiêng trống và hội quán đốt pháo mừng bọn họ, vô cùng sôi nổi rộn ràng. Các tân khoa tiến sĩ xuống ngựa ở Nam Môn, xe ngựa của mỗi nhà đã nhốn nháo đợi ở đây, chuẩn bị đón tiến sĩ lão gia nhà mình trở về. Thường lúc này đón các lão gia về, sẽ lấy được rất nhiều tiền thưởng.

Đám phu xe cùng nô tài Triệu gia trông thấy đội ngũ đạo phủ đi tới, sớm đã dài cổ mong ngóng hai vị thiếu gia, trong nhà còn đang vội đưa về mở tiệc đón gió nữa!

Chú thích:

(1) Mũ Tam chi cửu diệp: nguyên văn 枝九叶顶冠

Trang phục của Trạng nguyên

Bạn đang đọc truyện *Địch Trưởng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.